DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Canavarım Aşka Kanarmış

N.G. KABAL

DE X

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vampirler dünyayı korkuyla değil, aldatmacayla ele geçirirken
insanlar gözlerini bambaşka bir düzene açar.
Vampir kralının ihaneti, Luzia'nın yalnızca kaderini değil,
kalbini de geri dönülmez biçimde değiştirir.
İntikam için çıktığı yolda her adım onu biraz daha karanlığa
sürüklerken, vazgeçemediği duygular da peşini bırakmaz.
Avladıkça acımasızlaşan Luzia, vampirlere geçit
vermemeye kararlıdır. Ancak bazı savaşlar kılıçlarla değil,
kalple verilir.
Sidra ise zamanın gücüne güvenerek bekler. İzler. Sabreder.
Luzia'nın öfkesinin, kırgınlığının ve aşkının sonunda onu
kendisine geri getireceğine inanır.
Fakat vampir kraliçenin beklenmedik gelişi
tüm dengeleri değiştirir. İhanetler derinleşirken,
sırlar ortaya çıkarken ve eski yaralar yeniden kanarken
Luzia bir seçim yapmak zorunda kalır:
Geçmişinin hayaletlerine mi teslim olacak, yoksa uğruna
her şeyini riske attığı aşka mı?
Çünkü bazen en büyük savaş, sevdiğin kişiye karşı değil,
onun için verilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi
(1) Lordlar ve Vârisler
(2) Krallar ve Soytarıları
(2.5) Ejderha ve Yıldız
(3) Deliller ve Cellatlar
(4) Efsaneler ve Laneteler

(1) Canavarın da Kalbi Varmış
(2) Canavarlar da Hüzünlüdür
(3) Canavarım Aşka Kanarmış

Ophelia Valley Serisi
(1) Saklambaç
(2) Sobe
(3) Körebe

CANAVARIM AŞKA KANARMIŞ

Yazan: N.G. Kabal
Editör: Senem Kale

Yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Temmuz 2026 / ISBN 978-625-5572-42-4
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan Aydın
Kapak illüstrasyonu: Ebrahel Lurci
Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Canavarım Aşka Kanarmış

N.G. KABAL

@ayisigikitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kendini seçemeyen kadınlara...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Giriş

İnsanlar henüz savaşın başladığından dahi haberdar olmadan savaşın sona erdiğini ve yenildiklerini öğrenmişlerdi. Ancak uzun, çok uzun bir süre yenildiklerini değil, yeni bir düzenin başladığını sanacaklardı. Geriye kalan birileri olursa eğer, bilhassa tarihçiler bunun üzerine uzun yıllar konuşacaktı. Belki buna savaş demenin bile doğru olmayacağını söyleyeceklerdi. Belki de savaş kelimesi yeniden anlamlandırılacaktı. Çünkü literatürde savaş, yıkıcı sonuçları olsa dahi, mücadele etme halidir. Tüm taraflar kazanma ihtimalini taşır. Oysaki dünyanın başına gelen bu felakette insanların kazanma şansı yoktu.

Tek bir gecede, var olan ve alışılan dünyanın cenazesi kaldırıldı ve bu herkesin gözünün önünde ayan beyan yaşandı.

İnsanlar hâlâ yaşam alanlarında, günlük hayat telaşı içindeydi. Trafik akıyor, ışıklar yanıyor, insanlar oradan oraya hareket halinde ilerliyordu. Vampirlerle bir arada yaşama politikası en iyi sonucu vermemiş olsa da bir düzen kurulmuş ve insanlar da bu düzenin belirleyicisi olarak yaşamlarını idame ettiriyor, vampirlere sundukları kısıtlı hakların yeterli olduğuna inanıyorlardı. Buna rağmen geceler artık daha tehlikeli ve insanlar daha temkinliydi. Güneş battıktan sonra şehirlerde daha çok ışık yanar olmuştu. Güvenlik görevlileri her köşe başında dikkatli ve tetikte, devriye gezerdi.

Vampirlere alışmış ve hatta kabullenmiş olsalar dahi doğaları gereği korkuyorlardı ve korku da diğer tüm uyuşturucular gibi bağımlılık yapıyordu. Tüm bağımlılar gibi insanlar da korkmaya alışmıştı ve tüm alışkanlıklar gibi korku da sokaklarda dolaşan kediler, gökyüzünde uçan kuşlar ve kaçırılan otobüsler gibi normalleri haline geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vampirlerin arzuladığı da buydu.

Asırlarca seyrettikleri insanlığın bir kez daha alışması.

Sonra saldırdılar ve bir gecede her şey değişti. Bu elim gece *Kanayan Gece* olarak anılacaktı gelecekte.

İlk saldırılar başkentlerde gerçekleşti. Şehirlerin enerji ağları çöktü, tüm şehirler ve kuytu köşede kalan kasabalar karanlığa büründü. İnsanlar bunun sıradan bir kesinti olduğunu düşünürken sokaklarda acil durum dronları boy göstermeye başladı. Sirenler devreye girdi. Sığınaklara kaçanlar şanslılardı. Saatler içinde başkentlerde elektrik, iletişim ve savunma ağları çöktü.

İnsanların gerçek aydınlanması, geç kalınmış bir perdenin bu şekilde aralanmasıyla başladı.

Vampirler sistemin dışında değil, merkezindeydi.

Yıllar içinde onları kendi şartlarında kabullendiklerini düşünürken aslında vampirler tüm önemli noktaların erişimini ele geçirmişti ve düğmeye basıp bunu nihayet ilan ettiler. Birlikte yaşamanın medeni bir cesaret olduğunu savunanlar bile bu güç oyununun altında ezilmekten kurtulamadı. Sistem tamamıyla içeriden çökertilmişti ve bu süreç, gücü elinde tutanların parmaklarını bile kıpırdatmadan etkili olabileceklerini gösterdi.

Vampirlerin sabrı insanlara savaşta şans bırakmamıştı.

İnsanların gözardı ettiği ve artık geç olduğunda fark ettiği diğer gerçek; alışma halleriydi. İnsanlar tüm zaman boyunca vampirlerin zayıf yönlerini keşfedip onları avlarken bu defa vampirler onların stratejisini kullanmış ve onların zayıf yanlarını bulmuştu.

İnsanlar kibirli ve açgözlüydü. Kendilerini dünyanın ve zamanın sahibi sanıyorlardı. Kısa ömürlerini sabırsız bir şekilde sürüyor ve korkularını bile yeterli zaman geçtiğinde unutuyorlar, vampirler için göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanda alışıyorlardı.

Vampirler unutmaz, anlarını kollardı.

Asırlarca o geceyi bekleyip düğmeye basmakta tereddüt etmediler.

Dünyanın düzeni ve yönetimi bir gecede el değiştirdi.

Köprüler kapatıldı. İnsanlar bunun tarihler boyunca öğrendik-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

leri savaşlardan biri olduğunu düşündü. Belki bir darbe belki bir terör eylemi... Hepsi birden telefonlarına sarıldı ancak hiçbiri aradığı kişiye ulaşamadı. Şebekeler çökmüştü. Jetler gökyüzünde daireler çizerken ordular harekete geçiyordu.

Metro istasyonlarında kalabalıklar oradan oraya savrulurken, dünyanın dört bir yanından benzer görüntüler ortaya çıktı. İnsan kalabalıklarının üzerine bomba gibi çöken karartılar... Güvenlik kameralarını kapatan gölgeler... Saniyeler içinde kana bulanan istasyonlar...

Evlerine ulaşmak için acele eden kalabalıklar ilk darbeyi alanlardı. Bazı gruplar sokağa çıkma yasaklarını delerek kendilerini savaş meydanı sandıkları caddelere attılar. Silahlı gruplara öfkeli kalabalıklar eşlik ediyordu. Vampir karşıtı sloganlar şehirlerin üzerinde acil durum sirenleri ile yarışıyordu. Güvenlik güçlerine destek olmak isteyen kalabalıkları vampir orduları karşıladı.

İlk kurşunu insanlar sıktı.

İlk katliamı vampirler yaptı.

Savaşın seyri belli olsa da insanların kaybettiklerini anladığı an o an değildi. İnsanlık çok uzun süre nasıl veya ne zaman kaybettiklerini anlamayacaktı.

Gökyüzünün kurşuni bulutlarla kaplı olduğu bir gecede, tüm düzen değişirken bazıları insanlığın kazandığını bile zannedecekti.

Şehirlerin sınırlarına kurulan gümüş kaplamalı barikatlar da gümüş mermilerle donanmış savunma hatları da vampirleri durdurmadı. Zırhlı araçlar kâğıt gibi iki büklüm oldu. İnsanların korkusu gözle görülür, elle tutulur bir hal aldı. Vampirlerin ifşasından sonra kontrolün hâlâ kendilerinde olduğunu sanan insanlık yıllardır birlikte yaşadıkları bu yaratıkların nasıl savaştığını bilmiyordu ve en acı bir şekilde yüzleşiyordu. Vampirlerin silahlara ya da ordulara ihtiyaçları yoktu ama hepsine sahiplerdi. Yalnızca savaş meydanında değil diplomaside de söz sahibi olmuş, hükümetlerle gizli anlaşmalar imzalamışlardı. Meydanlarda dökülen kan bir gösteriş ve gözdağından başka bir şey değildi. İnsanlar içinse son çırpınıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Askerler tetikte, gözler karanlıktan gelen tehlikedeydi.

Ön saftaki kalabalık tehlikenin yaklaştığını anladığında tuhaf bir ürperti bedenlerini sardı. Bir saniye önce diken üzerindeyken, bir saniye sonra boğazları parçalanmış halde sokaklarda döküldüler. Sanki karanlık ve gece hareket ediyor, gözüne takılan her insan bundan payına düşen acıyı alıyordu.

Gümüş mermiler geceyi delerek ilerlerken topların ve tüfeklerin aralıksız sesleri göğe kadar ulaşıyordu. İnsan orduları tüm donanımlarına ve teknolojilerine rağmen onlarla boy ölçüşemedi. Bariyerlere çarptıkça sersemleyen vampirler, geride kalanları öfkelendiriyor ve daha hiddetle saldırmalarına neden oluyordu. Çığlıklar yükseliyor, zırhlı araçlar sokaklarda bir sokak afişi gibi oradan oraya savruluyordu. Insanlar sadece çığlıkları duyuyor ama seslerin sahipleri kuytu köşelere çekilerek can veriyordu. Ölümlerden sonraki o türkütücü sessizlik en kötüsüydü. Yerlere saçılan telsizlerden sürekli benzer anonslar ve yardım çığlıkları yükseldi.

"Doğu hattı düştü."

"Batı hattına ulaşamıyoruz."

"Mühimmat yetersiz."

"Onlara karşı koymak mümkün değil."

"Sandığımızdan daha kalabalıklar."

"Düşünebiliyorlar."

"Ne yapacağımızı biliyorlar."

Buna rağmen insanlar mücadeleye devam etti. Geri çekilmenin faydasız olduğunu da geride çekilebilecek yer kalmadığını da biliyorlardı.

"Güneş doğana kadar dayanın!" diye bir ses yükseldi ve tüm orduların komutanları bu emri askerlerine tekrar etti.

İnsanların en büyük avantajı vampirlerin dezavantajıydı. Güneş doğana kadar hayatta kalmayı başaranlar vampirleri uykularında avlayabilir ve kurtuluş için plan yapacak zaman yaratabilirlerdi.

Bunun bir ayaklanma ya da direniş olduğunu sanan insanlar yeni bir düzenin başlangıcı olduğunu anlayana kadar çok kayıp verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vampir ordularına karşı şansları yoktu. İnsanlar sayıca üstün olsalar da bunun bir anlamı yoktu. Vampirler kana aç oldukları gibi yorulmak nedir bilmezdi. Gözle takip edilemeyecek kadar hızlıydılar. İnsanlar teknolojileri ile karşılık vermeye çalıştı. Karanlığın içinde hareketleri algılamaya çalışan cihazlar vampirler tarafından etkisiz hale getirildiğinde insanlar bir kez daha kan kaybetti. Yanan et ve kan gölüne dönen sokaklardan dayanılmaz kokular yükseliyordu. Vampirler yürümüyor, koşmuyor da karanlığın içinde kayıyorlardı sanki. Güvenlik güçleri saatlerce dayanabildi ve ordular asla kazanamayacakları bir savaşı tarihler boyunca ilk kez bu kadar kısa sürede kabul etti. Eşit değillerdi, karanlığın içinde onlar gibi göremiyor ve duyamıyorlardı. Vampirler onları aldıkları nefeslerle bile avlarken insanlar kadar gürültü koparmıyordu.

Kayıtlara geçen soluk soluğa mesajlar arasında, "İnsan değiller," ağıtları yükseliyordu. "Bizler düşman değiliz onlar için çoktan ölmüş cesetleriz."

Savunma hatları güneş doğana kadar ayakta durmaya çalışırken tüm dünya buna canlı bir şekilde şahitlik ediyordu.

Generaller askerlerine, geri çekilmemeleri için emirler yağdırıyordu.

Şimdi şehirleri teslim ederlerse bir daha geri alamayacaklarının farkındaydılar. Bugün vampirler tarafından avlanmazlarsa yarın av olacaklarını biliyorlardı. Yaşamak için değil, zaten ölecek olduklarını bildikleri için mücadele ediyorlardı.

Nihayet güneş doğduğunda bir şansları olduğunu düşündüler. Acil durum protokolleri devreye girecek ve gündüz vakti vampirleri ortadan kaldıracaklardı.

Daha nefeslenmeden kalabalıkların arasından ayrılmayan vampirleri fark ettiler. Güneş onları yakmıyordu. Ordular son umudunu da orada yitirdi.

Bir an savaş vardı.

Bir an kaybetme korkusu.

Bir an kısa süreliğine umut ettiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Güneşin doğuşuyla sessizlik hepsini esir aldı.

Vampir timinin başkanı mor takım elbisesinin içinde tam donanımlı vampir korumalarıyla çıkageldiğinde yağmur sağanak halinde yağıyordu. Savaş alanına giren birine değil savaşın galibine benzediğini düşündüler.

İnsan ordusunun generali ve komutanları ön safa çıkıp cesaret gösterdiler. Hepsi ölüme yürüdüklerini düşünüyordu.

Vampir timi de ikiye ayrıldı ve vampirlerin kralı koyu kırmızı gömleği ve jilet gibi kıyafetinin içinde göründü. General onunla göz göze gelme talihsizliğine düştü ve silahını kaldırıp namlusunu vampir kralının kalbine doğrultma cesaretine kapıldı.

"Diz çök," dedi vampir kralı basit ve kayıtsızca.

General vampirin etkisi altına girmiş halde dizinin üzerine çöktüğünde bu, tarihin tekrar yazıldığı anın kaydı olacak ve tüm zamanlar boyunca en çok izlenen görüntüler arasında yer alacaktı.

Orada sadece bir savaş kaybedilmedi, bir general diz çökmedi ve bir ırk kazanmadı. Orada insanlığın iradesi boyun eğdi.

Bir insan ordusunun generali tüm dünyanın gözü önünde tek kelimeyle teslim olmuştu ve geriye hiçbir umut kırıntısı kalmamıştı.

Korku en kötü hastalıktan daha bulaşıcı, yangından daha hızlı yayıldı. İnsanlar ne kaçmaya çalıştı ne de silahlarını bıraktı. İnsanlar kıpırdamadan beklediler.

Yağmur komutanın ve vampir kralının arasında ince çizgiler halinde kayboluyordu.

"Etrafına bak," dedi vampir kralı. "Savaşarak kazanabileceğine inanıyor musun?"

Komutan etki altında olduğu için istemese de etrafına baktı. Yaşanan kaosu gündüz gözüyle ilk kez gördüğünde dağ gibi iradesi bile irkildi. Şehirden geriye bir şey kaldığı söylenemezdi. Caddeler kana boyanmıştı. Yerde vahşice katledilen cesetler uzanıyordu. Araçlar alev almış ve sokaklar yanıyordu.

General yalnızca korku hissetmiyordu aynı anda zihnindeki bulanıklıkla mücadele ediyordu. Vampirin telkinine karşı koyamadı. Kulaklarındaki sesler, yağmurun hissi, cesetlerin kokusu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kayboldu. Vampirin gözlerine baktığı anda gördüğü şeyle irkildi. Saf güç değildi yalnızca, asırlar ve yaşamlar vardı.

"Dünya sizin, savaş meydanları sizin, yaşam hakkı sizin sanıyorsunuz." Vampir sakince konuşurken herkese sesleniyordu ama gözleri hâlâ generalin üzerindeydi.

Herkes bunun aslında generalin temsil ettiği rütbeyle ilgili olduğunu biliyordu. Orduları yöneten adama ve kitleleri, halkları yöneten insanlara sesleniyordu.

Vampir kralı yağmurun altında ayaklarının dibine çöken generalden bakışlarını kaldırıp tüm insanlara bir çağrıda bulundu.

"Asırlardır birbirinizi avlayıp tüm dünyaya zarar veren böyle savaşlar veriyorsunuz. Ölümü de savaşlarınız gibi doğal sanıyor ve buna sığınıyorsunuz."

Herkes nefesini tutmuştu.

"Ne savaşlarınız ne ölümleriniz ne yaşlılığınız ne de hastalıklarınız gerekli ya da doğal. Sadece zayıflık. Başınıza gelen her kötülüğü kendiniz yaratıyor ve sonra buna insan olmanın bedeli diyorsunuz."

Küçümseyici ve öfkeliydi.

"Vampirler insanlığın sonu değil. Bu gece sizin sonunuz olmak için çıkmadık meydanlara. Biz insanlığın bir sonraki adımıyız."

Tüm dünyada yeniden erişime açılan ekranlarda bu konuşma canlı bir şekilde paylaşılıyordu.

Bir kadın evine ulaşmaya çalışırken bir mağazanın televizyonundan seyretti. Bir asker kulaklığında işitti. Bir adam silahını indirirken karısına sarıldı. Bir genç telefonuna uzandı.

Dünyanın sonunun geldiği düşüncesi dünyanın bir sonraki haline olan merakla yer değiştirdi.

"Sizler gibi sizden üstün olduğumuz naralarını atmayacağım. Sizler gibi değişime direnmediğimiz için buradayız ve siz de oradasınız. Yaşamlar sürdüğü müddetçe her üstün ırk bir sonrakine yerini verdi. İnsanlık için de yerini devretme vakti. Bunu bir kıyıma çevirmek sizin elinizde, bir sizlere dönüşüm vaat ediyoruz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu zafer konuşması değildi, tehdit değildi, bu artık geri dönüşü olmayan mutlak gerçekti. İnsanlığın sonu ve yeni düzenin başlangıcıydı.

"Zamanın sizi çürütmediği bir dönemi başlatarak, size sonsuzluğumuzla geldik." Çenesini dikleştirerek hükmünü ilan ederken aslında bir seçenek sunmuyordu.

Yeni düzene ayak uydurmayanların sonunun ilanını, yönetimi ele geçirdiği ilk geceden veriyordu.

Meydandaki evlerden birkaç tanesine daha yangın sıçradı ve alevler gökyüzünü turuncuya boyadı.

"Size savaş değil evrim sunuyoruz," dedi vampirlerin kralı.

Tüm vampirler onun etrafında ordu disiplininde duruyor ve insanların yapacağı en ufak hareketi bekliyordu. Sanki vampirlerin hepsi tek bir aklı paylaşıyor, hepsi tek birinin emriyle hareket ediyordu.

"Dünya üzerinde insan elinden çıkmış tek şey savaştır. Biz korkmayız. Bizler, insanlığın daha iyi versiyonu olarak, korkudan yoksunuz. Sizler korkuyla yönetilip korkuyla beslenirsiniz. Açlık, ölüm, zaman, hastalık, yoksulluk, yetersizlik... Korkularınız sizi ele geçirmişken bizim canavar olduğumuzu söylüyorsunuz."

Bir an durdu ve gülecek gibi oldu.

"Size korkmadığınız yeni bir düzen sunuyoruz. Hastalıklarınıza şifa, zamana bir virgül, ölüme bir son vermek için geldik. Size sahip olduğumuz sonsuz yaşamı getirdik."

Dünyanın her yanına sessizlik çöktü.

İnsanlık tarihindeki en kısa savaş bu şekilde sona erdi.

Direnenler ve kabul etmeyenler olacaktı ama vampirler ne yaptıklarını biliyorlardı. İnsanların süngülerini nasıl kıracaklarını, zayıf yanlarını nasıl kaşıyacaklarını ve nasıl gardlarını indireceklerini biliyorlardı.

Onları öldürmeden kazandıklarını biliyorlardı.

Güneş doğmuştu ve artık dünyanın sahibi insanlar değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

VAMPİRLER YÖNETİMİ ELE GEÇİRDİ

İLK ALTI AYLIK SÜREÇ

İnsanlığın evrimi ve yeni bir medeniyet biçimine geçiş süreci başlatıldı.

Vampirler hiyerarşik düzende kralları tarafından yönetilir.

İnsanlar kendi siyasi liderlerine sahiptir ancak yeni düzende yönetilen tür olarak geçiş sağlarlar.

Büyük şirketler, bankalar, medya vampirler tarafından kontrol edilir.

Kan bağışı zorunluluğu daha küçük şehirlerde başlar.

Hastalıklı, duygusal durumlar ve genetik özellikler incelenerek kan sınıflandırmaları yapılır. Gümüş ve gümüş suyu bulundurmak yasaklanır.

Reformcu ve gelenekçi vampirler arasında anlaşmazlıklar arka planda çözülür ve yansıtılmaz.

İnsanlar kendi içlerinde bölünür.

Karşı çıkan-avcılar.

Yeraltı örgütleri.

Sisteme entegre olan, kabullenenler.

Yeni düzen işbirlikçileri.

Vampirleri destekleyen ve dönüşüm isteyenler.

Kültürel yapılanmada gece hayatı daha aktif hale gelir. Sanatta karanlık estetik, ölüm ve ölümsüzlük temaları öne çıkmaya başlar.

Günlük yaşamın olağan akışta devam ettiği öne sürülür.

Medya vampirlerin insanların hayatını kolaylaştırdığını dayatır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hastalar vampir kanından medet ummaya başlar.
Gönüllü kan bağış sistemi kurulur.
Sokağa çıkış saatleri alışıldık düzenden farklılaşır.
Korunaklı bölgeler inşa edilir.

Güç, etik ve ahlaki değerleri sarsar.
Ölümsüzlük anlam arayışını zedeler.
Aşk açlık yahut doyumsuzluk ile bağdaşır.
Özgürlük güvenli alanlarla örtüşür.
İnsanlar değil ama insanlık bir eşiktedir artık.

Yeni düzen geçiş süreci olarak kayıtlara geçer ve medyadaki yankıları başarılı bir profil çizer. İnsanların önce korktuğu, zamanla alıştığı ve kabullendiği gözlemlenir. Beklenen senaryoda, sistem içinde entegre olarak evrimleşmeleri öngörülür.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Beni sev ya da sevme ama beni değiştirmeye çalışma;
çünkü ben kendim olmayı seçtim."
Charlotte Brontë

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Gece Kasabı

Ormanın içinde hayatta kalmak istiyorsan onunla hareket etmen yeterli değildi, ormana köklerini salman ve ona dönüşmen gerekiyordu. Çıplak ayaklarımla attığım her adımda, dingin ve sessizce hareket eden atalarımın ruhları gibi ben de ormana dönüşüyordum. Güneş meydan okur gibi geri çekildiğinde ve karanlık tüm çirkinlikleri en açık suretiyle ortaya döktüğünde ben de kıyafetlerimden ve üzerime giyindiğim türlü rollerden kurtuluyordum. Günlerce avını takip eden, belki saatlerce kımıldamadan onu seyreden yırtıcı bir hayvandan farkım yoktu. Onlar da ben de açlığımız için pusu kuruyorduk. Onlar karınlarını doyuruyor, ben asırların lanetini besliyordum.

Vampir iri yapılı ve kendinden emindi. Ağaçların arkasında saklanma gereği hissetmiyordu. Buraları bilmediğini kilometrelerce öteden bile tahmin edebilirdim, tıpkı kokusunu aldığım gibi. Dönüştürülmüştü ve dönüştüğü yaratık henüz yeni yetmeydi. Öyle olmasa bu sınırlara girmeden önce iki kez düşünür ve gardını alırdı ama o öylece muhtemelen aldığı kokumun izini sürüyordu. Onunla flört eder gibi doğaya kasıtlı şekilde bıraktığım kokunun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yalınayaklarımla karşısına çıktığımda benim yüzümde yolunu kaybetmiş küçük bir kızın ürkek ifadesi, onun yüzünde beklediğinden daha lezzetli görünen yemeğinin zafer sarhoşluğu vardı. Bunu o kadar uzun zamandır yapıyordum ki artık heyecanlandırmıyor aksine bunaltıyordu. Bu yüzden yeni nesil iğnelerimden birini, parmağımın ucunda küçük bir deri parçası gibi oynayıp durduğum incecik gümüş ölümü tam kalbine isabet ettirmek zor olmadı. Vampir nereden geldiğini bile anlamadı ve yere yığıldı. Rüzgârı kusursuz hesap etmiştim. Ağaçların yaprakları hışırdadığında ve esinti kulağının hemen altında, daha iyi bir dünyada bir sevgilinin öpeceği o hassas yeri okşadığında iğne kalbine isabet etmişti.

Hak etmedikleri kadar temiz ve sessiz bir ölüm.

Cesedinin yanına gidip taş gibi donup kalmış iri cüssesinin göğsünü açtım ve hançerimle işaretimi kazıdım. Onları yakmıyordum, öylesi daha uygun olurdu ama onları bilerek burada bırakıyordum ve yarın geri döndüğümde, her zaman geri dönüyordum, burada olmuyorlardı.

Birisi onları avlayacağımı biliyor ve onları topluyordu.

Güneş günün ilk sıcak ve aydınlık ışıklarıyla dev gövdeli ağaçların dalları arasından üzerime sızdığında göğsümdeki deri kemere baktım. Kemer göğsümün altından belime kadar bir korse gibi vücudumu sarıyordu. İnce bir işçiliğe sahipti. Hem çok sağlamdı hem de rahat hareket etmeme yetecek kadar yumuşak ve esnekti. Üzerinde yan yana dizilmiş küçük iğneleri yerleştirdiğim boru şeklinde özel tasarlanmış cepleri vardı. Her biri onluk bölmelerle ayrılıyordu ve çok sayıda iğne taşıyabiliyordu. Bu gece yirmi dört tanesini kullanmıştım ama bu bile yetmemişti. Ruhumdaki açlığı kesmiyor, içimdeki dürtüyü zayıflatmıyor, nefretimi dindirmiyordu.

Şatoya dönmemi sağlayan bayırı tırmanırken, soluğum sadece bıkkınlıktan kesik kesikti. Güneşe rağmen sabahın erken saatlerinde bıçak gibi kesen bir soğuk vardı. Çıplak ayaklarım soğuktan kaskatı kesilmişti, ayağıma dikenler batıyorsa da hissetmiyordum. Şatonun etrafından dolanıp içeriye girmek için ön tarafa vardığım-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da belimdeki küçük silahı çıkardım ve o tarafa bile bakmadan iki el ateş ettim. Silahı kılıfına yerleştirirken başımı çevirdim. Büyük demir kapının önünde, şatonun hemen dışında bekleyen vampirler yere yığıldı.

Her gün diğerinin aynısıydı.

Başımı kaldırıp alışkanlıktan pencereye baktım, Rahel vampirlerin yere yığılan cesetlerine bakarken sanki kalkıp ona zarar verebilirlermiş gibi perdelerin ardına saklanmıştı.

Kapıyı kilitleme ihtiyacı hissetmeden arkamdan kapattım, alışılmış hareketlerle aşağıya mutfağa indiğimde Deborah her sabah olduğu gibi kendisine bitki çayı, Rahel için kahvaltı, benim için de kahve hazırlamıştı. Basamaklardan indiğimi görünce beyaz porselen fincanlardan birine demlikten kahve doldurdu.

"Bugün erkencisin," dedi fincanı masanın üzerinden bana doğru iterek. Beline kadar uzanan beyaz tutamlarla karışık koyu saçlarını sırtından dökülen tek bir örgü halinde toplamıştı.

Oturmadan önce silahı ve iğne kemerini çıkararak hemen yanımdaki oturağa bıraktım. Kollarımı ve boynumu esneterek sandalyeye çöreklenip fincandan hevesle büyük bir yudum aldım.

"Kapıda sadece iki tane vardı." Hınzırca güldüm. "Gündüz dolaşanları epey azalmış olmalı."

Dünyanın değiştiği ve dünyamın yerle bir olduğu o güne Kanayan Gece deniyordu. Yapay kan bankaları yok edilmiş, ihanet alenen ortaya çıktığında laneti uyandırmış ve herkes nükleer bir bomba patlamış gibi farklı yerlere savrulmuştu. Buna rağmen şatonun etrafında hep bir vampir ordusu vardı. Gündüzleri ben, geceleri cadıların ruhları onlara huzur vermiyordu ama buna rağmen yine de ölenlerin yerini yeni vampirler alıyordu.

"Yine de hâlâ oradalar değil mi?" diye sordu Deborah manalı manalı. Şatonun daima diğer yerlerden daha karanlık olan solgun mutfak ışıklarının altında iması havada asılı kaldı. "Neden olduğunu sanıyorsun."

Azelda ruhların azabına dayanamadığı için şatodan ilk gece ayrılmıştı. Vaha ve Reyna bile bana rağmen onlara tahammül edemi-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yordu. Reyna inat etmesine rağmen sadece üç gün dayanabilmiş ve üçüncü gece çığlıklarla kendini camdan aşağıya atmıştı. Buna rağmen o vampirler kapımın önünden ayrılmıyordu. Sanki itaat etmek zorunda oldukları birinden emir almışlar gibi.

Kahveden bir yudum aldım. "Gözünün üzerimde olduğunu bilmemi istiyor," dedim ve bir yudum daha alarak tekrar fincanı ağzımdan uzaklaştırdım. "Ayağımı denk almamı istiyor," tekrar kahve içtim ve tekrar fincanı uzaklaştırdım. "Peşimi bırakmayacağını gösteriyor."

"Peşini bırakmayacak!" Deborah onaylayarak başını salladı. "Kritik cümle bu, vampir kralı senin peşini bırakmayacak."

Vampir kralı! Sidra kahrolası Dekalton'dan artık böyle bahsediyorlardı.

"Daha iyi değil mi?" diye mırıldandım buz gibi tonlamayla. "Öldürmek için bir de onu aramak zorunda kalmayacağım."

Deborah tek kaşını kaldırıp beni sorgularken masanın üzerindeki kahvaltılıklardan yağlı bir çörek aldım ve kenarından küçük bir parça koparark ağzıma attım. Lokmamı çiğnerken aklından neler geçtiğini düşünmek istemedim.

Kaşlarımı çatarak, hiç de benim gibi bir hanıma yakışmayacak şekilde lokmamı bitirmeden, "Burası biraz serin," dedim. Konuyu değiştirmek için verdiğim çaba gözden kaçmayacak kadar barizdi ve Deborah da bunu havada yakaladı.

"O halde neler yapabildiğini göster." Tek kaşını kaldırdı ve omuz silkti.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum ama bir yandan da bu tavrından hoşlanıyordum. Rahel'e nasıl davranıyorsa bana da öyle davranıyordu. Başka bir yaşamımda çok ama çok uzaklardan gelen soy bağına dayanan bir akrabalık ilişkimiz vardı ve dünyanın çivisinin çıktığı son zamanlarda bir teyze yeğen bağı kurmuştuk. Deborah disiplinli, otoriter, çalışkan ve zorlayıcıydı ama aynı zamanda şefkatliydi ve buna, onca zaman sonra bile ihtiyacım vardı.

Elimdeki kırıntıları silkeleyip parmaklarıma bulaşan yağı dudaklarımla emdim ve oturduğum yerde dönüp şömineye kısa bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakış attım, artık kelimeleri fısıldamaya bile ihtiyacım yoktu, zihnimden geçirdim ve şömine çıtırdayarak ateş aldı.

Yeniden dönüp çörekten bir parça daha koparak çiğnemeye koyulduğumda Deborah halinden epey memnundu.

"Güzel gelişme kaydettin," dedi Deborah memnuniyet ve gururla. Cadılıkla ilgili benden çok daha bilgiliydi. Onun yapabildikleri eski usul karışımlarla daha geleneksel bir yöntemden ibaretti ama benim yapabildiklerim bu zamanda bile yeniden cadı avını başlatabilirdi.

Belli ki tüm evrendeki tek dostum, kim bilir hangi yıldızın peşindeki Lord Daren vakti zamanında, zavallı kaderimde kaçacak yerim olsun diye bazı tılsımları bana öğretmişti. Bilhassa ateşle nasıl oynayabileceğimi... *"Onunla yan,"* dediğini asla unutmazdım. Ne demek istediğini de zaten bir ben anlardım. Herkes ateşten kaçardı, ama bazıları vardı ki onlar ateşe kaçardı.

Boşalan fincanıma biraz daha kahve almak için uzandığımda demliği kendine çekip bitki çayı doldurduğu yeni bir fincan verdi. "Ama uyumalısın."

"Yaptığım başka ne var ki!" Son aylarda bu kavgayı vermekten ikimiz de bunalmıştık. Deborah'nın bakışı beni susturdu ve çok sıcak olmasına rağmen iğrenç kokan çaydan içmeme neden oldu.

"Çıplak ellerinle yüzlerce vampir öldürdün," dedi. "Çoğu eyalet bunu yapamadı. Hepimiz pes ettik ama sen hâlâ onları avlıyorsun."

Çıplak ellerden kastı, büyü kullanmadan bunu yapmamdı çünkü büyü kullanabilirdim ve kullanabiliyordum. Lanetin tekrarlaması bana daha çok vampir öldürmem için fazlasını vaat ediyordu. Ruhlar yeni anlaşmamızın şartlarını açıkça dile getirmişti. Onların kökünü kazıyacak ve onların kralının kalbine kazık çakacaktım.

Kanayan Gece'nin üzerinden aylar geçmişti ve dünya bambaşka bir yere doğru giderken o gece birbirimizi gördüğümüz son geceydi. Sidra Dekalton karşıma çıkmıyordu, nerede olduğunu bilmiyordum. Vaha ile sadece telefon üzerinden iletişim kuruyordu ve hiç kimse onun nerede saklandığını bilmiyordu. Başkaları buna saklanmak demezdi, dünyanın tahtına oturduktan sonra daha da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

güçlenmişti ama ben saklanmak diyordum ve diyecektim. Benden korktuğunu da kaçtığını da biliyordum. Bunu kanımda hissediyordum. Karşıma çıkamıyor ama evcil vampirlerini evimin etrafına diziyordu. Evcil olanlar bana dokunmuyordu, onlara saldırsam bile bana karşılık vermiyorlardı çünkü ben krallarına aittim ve belli ki, onun kesin emirleri vardı.

Ama tüm vampirler öyle değildi. Abilerimin safında olduklarına emin olduğum birileri hâlâ ve sürekli beni yok etmek için türlü girişimlerde bulunup başarısız oluyorlardı.

"Çorap getirdim." Rahel annesinin yanındaki sandalyeye oturduğunda aheste aheste fincanı karıştırmaya devam ediyordum.

"Teşekkürler." Kalın ve pamuklu bir çift çorabı hevesle alıp ayaklarıma geçirdim. Ormanda çıplak ayakla hareket etmek özellikle ağaçlara tırmanırken epey faydalı olsa da soğuk, ayak tabanlarımı kırbaç gibi kesiyordu.

"Sana gece kasabı diyorlar." Rahel elindeki telefondan yeni düzen havadislerini okurken bunu epey eğlenerek söylemişti ama annesinin bakışlarını görünce telefonu kenara bırakıp kahvaltısına başladı.

"Gece kasabı mı?" Kendi kendime sorguladım. "Önceden cellat diyorlardı, kasap doğru bir ifade biçimi değil neticede onları parçalamıyorum." Bazıları vampirleri öldürmenin tek yolunun onları parçalara ayırıp yakmak olduğuna inanıyordu ama bu batıl inançlardan biriydi. Yine bilinen başka bir batıl fikir, fotoğraflarda görünmedikleriydi ki bu da nasıl bir serbest çağrışım yaptıysa aklıma Sidra ile yeniden ilk karşılaşmamızı getirdi. Sosyal medya uygulamasından benimle eşleşmiş ve beni kandırmıştı.

Eh, bunu ilk başlatan bendim öyle değil mi? İlk yalanı ben söylemiştim ve sonra ikimiz de doğruyu söylememiştik.

"Yüzün epey viral durumda," dedi Rahel yemeğini yerken. "Onların kahramanısın."

"Bu aynı zamanda seni hedef yapıyor." Deborah kızının aksine medyayı geleneksel yollarla gazetelerden takip etmeyi seviyordu ve okuduğu gazetenin üzerinden dik dik bize baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zaten öyleydim," diye çöreğin son lokmasını da ağzıma tıktım ama onun ne ima ettiğini pekâlâ biliyordum.

Kanayan Gece'ye kadar sadece eski vampirler benim kim olduğumu biliyordu ama sonrasında herkes öğrenmişti. Bu da tüm vampirlerin hedefi olduğum anlamına geliyordu ve sayıları böyle hızla artarken bu iyi değildi. Tabii hangi açıdan baktığınıza göre değişiyordu.

"Bugün iyice dinlenmeni istiyorum." Deborah gazetesini katlayıp masanın üzerine bıraktı. "Karargâhtan bildiri aldık, yarın gün doğumunda ava çıkıyoruz."

Rahel ile birbirimize baktık. Karargâh eskiden başlarında Akil'in olduğu avcılar birliğine deniyordu. İletişimi Deborah sağlıyordu. Kan bankalarının yok edilmesinin ardından eskisi kadar rahat iletişim kuramıyor ve hareket edemiyorduk ama vampir karşıtları hâlâ büyük bir direnç gösteriyordu.

Vampirler eyaletlerin birçoğunu ele geçirmekle kalmamış, siyasi liderleri yerlerinden etmişti. Medya artık neredeyse tamamen onların kontrolü altındaydı. Beklenen yıkımdan sonra sevgili abilerim, vampir timi sokaklara dökülmüş ve kendi türlerini gözetim altına aldıklarını duyurmuştu. Bankaların yok edilmesinden sonra vampirler sadece bir hafta kadar direnebildi ve sonra beklendiği üzere saldırdılar. İnsanlar karşılık verebilirdi, teknoloji ve silahlar yeterliydi ama onları kullanma emrini verebilecek sözde liderler vampirlerin kuklasıydı. Bu yüzden meydanlara vampir timi inmiş ve insanlara, "Biz hâlâ sizin tarafınızdayız ama bizim sözümüzü dinleyin ve bize itaat edin" demişlerdi.

"Nereye olduğu belli mi?" diye sordu Rahel.

"Helikopterle iki saat mesafede bir kasabaya gideceğiz, çevresinin kuşatıldığı bilgisi var. Gece orada konaklamamız gerekebilir."

Bu, gece avlanmamız gerekebileceği anlamına geliyordu. Vampirler yavaş yavaş kasabaları ve şehirleri istila ediyordu. Hâlâ onlara büyük bir güçle karşılık veren ülkeler vardı ama yenilenler daha çoktu. Artık ülkeler arasında bir savaştan çok, herkesin kendi evini korumaya çalıştığı bir mücadeleye dönmüştü. İstila edilen ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karanlığa boyanan şehirlerin yanı sıra hâlâ karşılık veren insanlar savaşın henüz başında olduğumuzu hatırlatıyordu. Bizimki gibi gri bölgeler de direniyordu ve bazılarına yardımcı oluyordu.

"Bu yüzden de tüm gücünü toplamalısın," diye beni bir kez daha uyardı Deborah.

Geceyi şatodan uzak geçirmem mümkün değildi. Lanet beni bu dört duvarın arasına hapsediyor ve uzaklaştığımda mıknatıs gibi, gerekirse saçlarımdan sürükler gibi çekiştiriyordu. Direnebilmek için en iyi halime ihtiyacım olacaktı; yine de geceye kalırsak muhtemelen ben önden dönmek zorunda kalacaktım.

"Biraz dolaşacağım," dedim pek onaylamadığını bilmeme rağmen. "Geç olmadan dönüp uyuyacak vakit ayırırım."

"Seninle geleyim mi?" diye sordu Rahel heveslenerek. Çoğunlukla şatodan sadece benimle çıkabiliyordu ama artık çıksa da dışarıda görülmeye değer bir şeyler olduğunu söyleyemezdim.

"Vaha ile görüşeceğim, sen bilirsin."

"Kalıp çalışsam daha iyi." Başını eğerek kahvaltısına devam etti.

Başımla onaylayarak yerimden kalktım. Deborah ve Rahel Kanayan Gece'den hemen önce bir harita aracılığıyla karşıma çıkmış, zihnime kimin girdiğini bulmama yardımcı olmuşlardı. Onlardan tekrar haber aldığımda üç hafta geçmişti ve artık şatoda tamamen yalnızdım. Ruhlar izin vermediği için vampir dostlarım yanıma yaklaşamıyordu ve bu da başımıza gelenleri daha katlanılmaz hale getiriyordu. O gece beni öldürmeyi başarsalar daha iyi olacağını düşündüğüm zamanlar geçirmiştim. Kızgın ruhlarla uzlaşmak mümkün değildi ve onca zaman sonra kafamın içindeki çığlıkları daha tiz ve katlanılmazdı.

Vampirlerin şehirleri istila etmesi vampir karşıtlarının işini zorlaştırmış ve devran tersine dönmüştü. Artık vampirler istedikleri gibi dışarıda boy gösteriyor, vampir karşıtları tek tek avlandığı için karanlıkta saklanıyorlardı. Deborah ve Rahel'i saklandıkları yerden gidip çıkarmış ve şatoda benimle kalabileceklerini söylemiştim. Ben şatodan çıkamadığım, çok uzaklaşamadığım ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

günün sonunda mutlaka dönmek zorunda olduğum için başka çareleri kalmamıştı ve artık işleri buradan yönetiyorlardı. Ama özellikle Deborah geleneklerine ve cadı atalarına çok bağlıydı; bu da onun vampirlere olan nefretini her gün körüklüyordu. Dolayısıyla ne kadar sevecen yaklaşmış olsalar da Reyna ve Vaha'yı desteklemiyor, onlarla bir araya gelmeyi reddediyorlardı.

Solgun günışığının altında arabama binip tersanenin yolunu tuttum. Dışarısı hiç olmadığı kadar tenhaydı. Sabahın erken saatlerinde sokaklarda ne çıt çıkıyor ne de yoldan bir araba geçiyordu. Hayat nispeten devam etse de insanlar o kadar sinmişti ki gündüzleri çok ihtiyaçları olmadığı sürece bu kadar erken saatlerde dışarıya çıkmıyorlardı. Öğlen, güneşin en tepede olduğu vakit onlar için daha güvenliydi.

Vaha'nın vampir ekibi mavi minicooper'ımın geçişine çoğunlukla olduğu gibi sorunsuzca izin verdi. Vaha büyük bir dirayet göstererek savaştan uzak kalmak ve buradaki işleyişin eskiden olduğu gibi devam etmesi adına çok iyi iş çıkarıyordu. Yine de bu, vampirlerin bana tuhaf bakışlarını engellemiyordu. Ne de olsa ben onların türünün yeni deyimiyle kasabıydım ve şimdi lanetin etkileri de dilden dile vampirler arasında yayılıyordu.

"Lu!" Vaha masasının ardındaki deri koltuktan ayaklanarak yanıma geldi ve kollarını etrafıma doladı. Bir an nefes alıp ben de sıkıca ona sarıldım. Onları en son geçen hafta görebilmiştim. Reyna gündüzleri tabutunda uyuduğu için bugün onu göremeyecek olmaktan nefret ediyordum.

Ve bu Deborah'nın söylediği bir sözü sürekli kafamda dolaştırıyordu. *Onları öldürmek zorunda olan birine göre çok fazla vampir dostun var.* Bu üstü kapalı bir imaydı çünkü aslında etrafımda sevdiğim herkes vampirdi. O halde savaşım kiminleydi?

"Nasılsın?" diye sordu, ben soğuk bir ürpertiyle geriye çekildiğimde. "Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim." Vaha'ya ne kadar güvensem de onun vampirlerine aynı oranda güvenmiyordum, kahveme ne katacaklarını bilemezdim. "İyiyim, sen nasılsın? Reyna nasıl?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen babasıyla ondan daha çok vakit geçirdiğin için huysuz." Keyifle güldüğünde gözleri kısıldı.

Reyna'nın babası Albay Birant ile Herakles'i öldürürken epey yakınlaşmıştık ama Kanayan Gece'den sonra daha fazla iletişime geçmiştik. Birkaç kere Deborah ile orduya vampirler konusunda danışmanlık yapmış ve zayıflıklarını anlatmıştım. Albay Birant bunun çok faydalı olduğunu söylediğinde kendimi daha işe yarar hissetmeye başlamıştım.

"Ben de onunla takılmayı özlüyorum," diye iç çektim.

Vaha buna karşılık söyleyecek söz bulamadı. Onlarla kalmamı istiyorlardı ama lanetim buna izin vermezdi ve Vaha yeniden laneti tetiklediğimi öğrendiğinde olduğu gibi bu konuda hep donakalıyordu. Bir ömür o lanetle nasıl yaşayamadığımı ve sonunda nasıl öldüğümü görmüştü ve şimdi yine tarih tekerrür ediyordu.

Ben bir şatoda tek başıma mücadele veriyordum.

"Sadece buna sebep olduğu için onu asla affetmeyeceğim," dedi dalgınlıkla. "Hâlâ karşına çıkmaya korkuyor mu?"

O, Sidra.

Başımı iki yana salladım.

"O ikisiyle orada ne yapıyorsun?" Sandalyede geriye yaslanırken kaşlarını çattı. Vaha ve Reyna tanımadıkları iki yabancıyla yaşamama şiddetle karşı çıkmıştı. Onlara göre –ki bu konuda hakları da vardı– herkes artık vampirler tarafından manipüle edilebilirdi ve risk almak çok yersizdi.

"Şatonun çatısı altında kimsenin beni öldüremeyeceğini biliyorsun," diye kederle güldüm. "Buna izin vermezler." Ruhlar buna izin vermezler.

"O çatının altında herkesin sana neler yapabildiğini çok uzun zaman izledim Luxuria!" Burun deliklerini genişleten bir öfkeyle masanın üzerinden eğildi. "Başına ne geldiyse o çatının altında geldi."

"Deborah ve Rahel'e güveniyorum," diye duruşumu korudum. "Ruhlarla da iyi bir anlaşmam var." Bunu söyledikten sonra soğuk bakışlarım duvarda gezindi. Bu bir kan anlaşması ya da uzlaşma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi. Bu erken gelen delilikti. Bir gece onların çığlıkları canıma tak ettiğinde daha önce hiç yapmadığım bir hiddetle karşılık vermiştim. Benim de çığlık atabileceğimi fark ederek. Ve çığlığım, içinde büyülü bir karışım varmış gibi onları sindirmişti. Asla vazgeçmezlerdi ama ne kadar üst sınırda dolandığımı biliyorlardı artık.

"Haberim var," dedi Vaha yeniden koltuğuna yaslanıp hareketsiz kalarak. "Her gün cesetleri toplamak zorunda kalıyoruz."

"Onları siz mi topluyorsunuz?" Buna hem şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramıştım. Cesetleri *onun* toplaması için orada bırakıyordum. Biraz kanlarını süzdükten sonra.

"Onun talimatı," dedi Vaha isteksizce. "Çok az kişi biliyor ve söz konusu sen olduğunda güvenebileceği vampirin ben olduğumu biliyor. Başka bir iletişimimiz yok."

"Peki ya Victoriam kardeşler..." Bacak bacak üzerine atıp sadece oyalanmak için masanın üzerinden bir kalem alıp parmaklarımda çevirmeye koyuldum. "Onlar ne halt ediyor?" Benden uzak durmalarının sebebinin onların da aldıkları talimatlar olduğunu biliyordum. Bunca zaman boyunca Lorenzo muhtemelen korkudan da şatoya yanaşamıyordu. Hâlâ yüzünü hatırladıkça keyiflenebiliyordum.

"Politikaya girmeleri beni hiç şaşırtmıyor," diye tiye aldı. "Lorenzo kendini vampir başkanı olarak atadı. Leonard ona danışmanlık ediyor. Medya avuçlarının içinde, Kanayan Gece'nin insanların yaptığı büyük bir darbe olduğunu anlatıyorlar. Aynı zamanda vampirlerin 'yenilenen' dedikleri yani 'ele geçirdikleri' bölgenin refah seviyelerinin artışından bahsediyor. Vampirlerin düzeninin daha iyi olduğu konusunda insanları ikna etmekte iyi iş çıkardığını söyleyebilirim."

Onların yüzünü görmeye ve yalanlarını dinlemeye tahammülüm olmadığı için haberleri takip etmiyordum. Bu daha fazla delirmeme neden oluyordu, işin bu kısmından yani gerçekten önemli bilgileri öğrenmemizden Rahel sorumluydu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Şu anda değil, bu konuyla ilgili değil. Tüm olanlarla ilgili. Gelecekle ilgili...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Leonard son bir aydır çok iyi bir algı yapıyor." Düşüncelerini filtrelediğini anlamama yetecek kadar bakışlarını duvarda gezdirdi. "Saldırgan vampirleri, işgalcileri toplatıyor ve onları canlı yayında infaz ediyor. Bu da insanların güvenini kazanmasına neden oluyor. Yeni düzen vampir imparatorluğunun korkuyla değil, eşit haklarla yönetileceğini ilan ediyor. Artık yapacak bir hamle kalmadı Lu, vampirler kazandı."

"Bununla ilgili bir sorunun yok gibi." Parmaklarımın arasındaki kalem refleksle birine saplayacakmışım gibi iki parmağımın arasında durdu.

"Oyunu kuralına göre oynadıklarını söylüyorum." Gözleri kalemin sivri ucundan benim gözlerime döndü. "Savaşlar artık eskiden olduğu gibi kan dökerek değil, gösterişle kazanılıyor. Ülkelerin liderleri on yıllardır vampirlerin kontrolü altında, büyük bilişim şirketleri, medya... Ekonomi vampirlerin elinde Lu. Yapmaları gereken, sadece vampir şehirlerinin daha refah içinde olduğunu medyada göstermek. Sonra insanlar bunun bir parçası olmak isteyecekler. Korkmak ya da savaşmak istemedikleri için de onları suçlayamam..."

"Ne demek istiyorsun?" Söylediklerinin arasında dikkatimi çeken tek bir nokta vardı. "Daha refah içinde şehirler derken ne demek istiyorsun..."

"Bir bildiri geldi." Rahatsızca yerinde hareket ederken bakışlarını benden kaçırıyordu. "Tüm bölge liderlerine. Sidra bugün uluslararası bir toplantı yapacak, hâlâ görevi başında olan ülkelerin başkanlarıyla. Kan vergisi getirilecek, insanlar vampirler için düzenli kan bağışlarında bulunacak, yapay kan fabrikaları tekrar kurulacak, her ülkeye vampir danışmanlar atanacak."

"Sizden ne yapmanız isteniyor?" diye sordum bir kez daha.

"Bölge liderlerinden bölgelerini yaşama elverişli hale getirmeleri bekleniyor. Sis bulutunun dağılmasını ve insanlarla vampirlerin bir arada yaşamasının ne kadar faydalı olacağını gösterelim istiyorlar. Gönüllü dönüşüm merkezleri olacak. Vampir olmak isteyen insanlara doğru şekilde dönüşmeleri için yardımcı olacağız."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanların yönettiği düzende vampirlerin insanları dönüştürmesi kesinlikle yasaktı. Dönüşen de dönüştüren da idam ediliyordu. Vampirlerin yönettiği düzende ise onlara vampirliği çekici kılıp dönüşümlere teşvik edeceklerdi. Vaha haklıydı, savaşlar artık kan dökerek değil, manipüle ederek yapılıyordu.

"Söyleyemediğin ne?" Her zamanki donukluğunun yanı sıra bir gerginliği olduğunu anlayabiliyordum.

"Bir mesele daha var," dedi. "Sidra artık tüm dünyanın tanıdığı bir yüz. Vampir kralı olarak ilan edildi ve öyle ya da böyle, insanların siyasi liderleri bile bunu kabul ettiler."

"Evet," dedim bunu zaten biliyordum. Onunki gibi bir yüzün insanlar arasında kolayca kabul görmesi sürpriz değildi ve işini iyi yapıyordu.

"Vampir kralının bir kraliçeye ihtiyacı var," dedi Vaha. "Bu konuda baskı kuruyorlar. Leonard'ın epey parlak bir fikri var... İnsanlar arasından biriyle evlenmesini söylüyor. Her detay medyada masalsı ve sinematik bir gösteriye çevirilecek. Ve sonra kadın dönüşerek vampir kraliçe olacak. İnsanlar ve vampirler arasındaki gerilimi romantik bir reklam çalışmasıyla kıracak ve insanlara parçası olmak isteyecekleri kadar güzel bir resim çizecekler. Dönüşüm de bunu ölümsüzlükle mühürleyecek."

Bu sözler birkaç saniyelik sessizliği hak ediyordu.

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme oluşturdu. Bir avcı olarak düşündüğümde kulağa kötü bir plan gibi geliyordu; bir cadı olarak düşündüğümdeyse hastalıklı bir masal gibi. İnsanlara vuracakları darbeyi, aşkın suretine büründürecek olmaları ne ironikti.

Sidra bunu daha önce de denemişti. Önceki yaşamımda bütün kozları ellerime bu yüzden vermişti. İnsanlarla vampirlerin bir arada yaşayabileceğine inanmış, beni o hayalin merkezine koymuştu. Şimdi aynı oyunu yeniden kurduklarına göre, hatalı olanın plan değil de seçtiği kraliçe olduğunu düşünüyor olmalıydı. Belki de bu, benden aynı anda hem intikam hem de ilham alma biçimiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanların kendilerine güzel gösterilen felaketlere âşık olduğunu da benden öğrenmişti. Luxuria'nın o baştan çıkarıcı yıkımından. Güzel gülümsemelerin, en kanlı sonları bile arzulanır hale getirebildiğini benimle görmüştü. Bu yüzden artık canavarı oynamıyordu.

Ben yıllarca vampirleri parmaklarımın ucuyla döndürmüşken, insanların böyle süslü bir sona yürümeleri kaçınılmazdı. Ne de olsa yeterince iyi ışıklandırıldığında çürümeyi devrim, itaati romantizm, korkuyu kader sanırlardı. Tarih, kendisini altın varaklı yalanlara teslim eden medeniyetlerin ağıtlarıyla doluydu. İnsan dediğin doğru müzik ve yeterince estetik bir hikâyeyle sunulduğunda kendi sonuna bile para öder ve koşarak giderdi.

"Sadece birkaç ay oldu," diye parmaklarımın arasında çevirdiğim siyah dolmakaleme bakarak gülümsedim. "Sence tüm bunları ne kadar uzun zamandır planlıyorlardı?" Asıl soru bu olmalıydı değil mi? Duyduklarıma şaşırmamalıydım. Beklenmedik olmamalıydı. Kalbim sancımamalı, zihnim dalgalanmamalı... Bir hançer bir kalbi kaç kez deler diye düşünmemeliydim. Anlar değil asırlar bununla ilgiliydi ve işte gerçekleşiyordu. Vampirler tüm düzeni kendi çarklarına çeviriyordu. Ve elbette bu düzenin bir kraliçesi olmalıydı.

Vaha yerinden kalktı ve masanın etrafında dolaşırken çok uzun boylu göründü. Önümde yere eğildi ve kalemi çevirirken titreyen ellerimi tuttu. Sanki hepsine mâni olmak ister gibi.

"Bilseydim..." dedi sessizce.

"Engel mi olurdun?" Sözünü keserek güldüm. O bir vampirdi ama daha önemlisi artık Reyna bir vampirdi ve Vaha tüm kararlarını onun çıkarına göre alırdı. İnkâr edemeyeceğimiz en büyük gerçek, yeni düzenin vampirler için daha kolay olduğuydu.

"Sana," dedi Vaha bakışlarını üzerime dikerek. "Sana engel olurdum."

Yerimden kalkarken ellerimi ondan kurtarıp pantolonumun sert yüzeyine sildim.

"Takma kafana," diye yalan söyledim. "Bana kimse engel olamazdı, ne zaman olabildi ki?" Ve bu "zamanın" yaşamları kapsadığını ikimiz de biliyorduk. "Reyna'ya selam söyle."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu gece belki onları görmeye gidersin." Geçmem için önümden çekilirken hâlâ bir umut bana tutunmaya çalışıyordu. Sidra'nın onunla da bir konuşma yaptığını tahmin ediyordum. Benim onlara göre *inadımın* kırılması herkes için daha iyiydi. Bu yüzden Vaha da bana hayatı daha güzel göstermek için çabalıyor olmalıydı. Çünkü birdenbire, aniden, vakitsizce restoranı yeniden açmaya karar vermişlerdi. Çünkü vampirler bu kasabada boy gösterse de kimseye sataşmıyorlardı. Azelda ve Arthur hâlâ restoranda çalışıyorlardı. Yeni düzeni normalleştirmek ve beni de bunun bir parçası yapmak için hepsi elinden geleni yapıyordu. Çünkü hepsi vampirdi ama ben değildim.

"Bu gece olmaz, Rahel ile pijama partisi yapacağız. Daha sonrası için haberleşiriz." Elimi sallayarak odasından çıktım ve olabildiğince hızla koridoru aşıp arabama bindim.

Benim de yaptığım buydu. Yeniden yalanların ipleri kukla oynatıcısı gibi parmaklarıma dolanmıştı. Onlara cadı olduğumu ve bu davayı asla bırakmayacağımı, o normalin bir parçası olmayacağımı söylemekten vazgeçmiştim. Çünkü ben böyleydim, engel olamazdım ama intikamımı alırdım.

@ayisigikitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Maden Ocakları

Günün aydınlanmasına çok az kala şatonun etrafında, ruhların bana verdiği sezgilerle üç vampirin varlığını hissettim. Şatoda ya da yakınlarında onları görmek için bakmama gerek yoktu, geldiklerini ruhlar kulaklarıma fısıldıyormuş gibi anlayabiliyordum. Deborah önce Rahel'in sonra benim saçlarımızı tepede balıksırtı olacak şekilde ördü, böylelikle savaşmamız gerektiğinde bize dert olmuyorlardı. Üzerimizde sıkı, siyah birer tayt, ince bir bluz ve yumuşak deri ceketler vardı. Kıyafetler Deborah tarafından sağlanıyordu. Hem üşümeyeceğimiz kadar bizi sıcak tutuyor hem de içinde çok rahat hareket edebiliyorduk. En önemlisi ayakkabılardı, sert ayakkabılar ses çıkarır ve bizi ele verirdi. Yumuşak ve lastik gibi ayağı saran spor ayakkabılarımızın bağcıklarının olmaması başka bir avantajdı.

Deborah ve Rahel silahlarını askılarına yerleştirirken ben iğnelerini yenilediğim korsemi takıp küçük silahımı başka bir tutucu yardımıyla baldırımın üst kısmına yerleştirdim. Odamdan çıkmadan önce kara kedi için kabına mama ve su koymayı ihmal etmedim. Her zamanki gibi ilk önce ben çıktım, Deborah'nın işaretiyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aşağı inip şatonun çevresindeki vampirleri hızlıca temizledim. Onlar ön kapıdan çıktığında ben arka tarafa açıklığa doğru ilerlemeye başlamıştım. Helikopterin gürültülü sesi kendisinden önce geldi. Kulaklarımızı kapatıp, eğilerek koşup helikoptere bindik. Deborah ön tarafa biz arka kısma yerleştik ve kulaklıklarımızı taktık ama kimse konuşmadı.

Varışımız, iki saatten uzun sürünce sabırsızlık artmıştı. Nihayet helikopter inecek güvenli alanı bulduğunda ve ayaklarım yeniden zemine bastığında rahatlayarak nefes aldım.

"Hazır mısın kuzen?" diye sordu Rahel çoktan silahını kuşanarak. Başımı ona çevirip güldüm. Bu kelimeyi ve kullanışını seviyordum. Onca zaman sonra gerçekten bir ailenin parçası olduğumu düşündürüyordu.

Deborah silahlarını kuşanmamıştı, hep olduğu gibi önümüzde ilerliyor ve kasabadan içeriye ilk giren oluyordu. Orada yaşayanları korkutmamak için dikkatli adımlar atıyordu. Sabah erken saatlerde olduğumuz için başta kasabanın sessizliğini normal karşıladık ama ne kadar ilerlesek de insana dair hiçbir iz yoktu. Evlerin kapısına at nalları, sarımsaklar asılmış, koruyucu olduğuna inandıkları dualar yazılmıştı. Etrafta gece bir arbede yaşandığına dair hiç iz yoktu. Sanki kimse yaşamıyormuş gibi hayalet bir kasabadaydık.

Deborah en yakınındaki müstakil evlerden birinin kapısını çaldığında kapı soğuk sessizliğin içinde gıcırdayarak içeriye doğru açıldı. Deborah bir elini belindeki silahına götürdü, bize dikkatli olmamızı işaret etti ve eşikten içeriye bir adım attı. Rahel hemen çaprazında konumlanıp onu korumak için yerini alırken ben sırtımı dönüp etrafı kolaçan ediyordum.

"Sanırım kimse yok," dedi Deborah hayretle. "Rahel, onlara seslen."

Rahel emin olduktan sonra başını sallayıp silahı tuttuğu elini yanına indirerek meydana doğru birkaç adım attı.

"Merhaba, orada bizi gören ya da duyan birileri varsa korkmanıza gerek yok. Size yardım için geldik. Gündüz Yoldaşlığı ihtiyacınız olanları karşılamak için burada. Ve vampirlerin efsanevi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

avcısını yanımızda getirdik. İşte burada, perdelerinizin arkasından ona bakabilirsiniz." Keyifle beni işaret ettiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ama karşılık vermedim. Bu çoğunlukla işe yarıyordu, insanlar benim yüzümü ezberlemişti ve bu onlara güven verdiği için memnundum.

"Gidin buradan, hepimizi öldüreceksiniz!"

Üçümüz de sesin geldiği yöne doğru dikkatle döndük. Kırmızı çatılı ve tek katlı, küçük bir evden gelmişti ses ama görünürde kimse yoktu.

"Korkmanıza gerek yok," diye bu defa Deborah öne çıktı. "Size onlara nasıl karşı koyacağınızı öğretebiliriz. Yanımızda gümüş suyu getirdik!"

Kanayan Gece'den sonra erişilmesi en zor elementler arasında gümüş ve gümüş suyu vardı. Deborah bağlantıları sayesinde kolayca edinebiliyordu ama halk artık kolayca ulaşamıyordu. Böylece vampirlere karşı en büyük savunma güçleri ellerinden almıştı.

"Boşuna bağırmayın," dedi başka bir evden çıkan ellilerinde bir adam. "Burada kurtaracak kimse kalmadı." Onun çıkışı kırmızı çatılı evdeki muhtemelen otuzlarındaki genç adamın da evinden çıkmasını sağladı. İkisi bize doğru gelirken bazı pencerelerde kırpırdanmalar fark ettik.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum adama doğrudan. Deborah benim yanıma gelmişti ama Rahel konumunda kalıp hâlâ olası tehlikelere karşı etrafı kolaçan ediyordu.

"Toplasan bir avuç insandık, çoğumuzu aldılar, geriye beş-altı kişi kaldık." Ellilerindeki adam bunu bana bakarak söylemişti ve sesindeki vazgeçmişlik iliklerime işledi.

"Onları nereye götürdüklerini biliyor musunuz?" diye sordum. Bunu sık sık yapıyorlardı. Medyada istedikleri gibi lanse edebilirlerdi ama özlerinde hâlâ kana susamış canavarlardı ve lafları sadece büyük şehirlerdekilere söküyordu. Daha küçük yerleşim yerlerinde insanları avlamaya devam ediyorlardı.

Bu defa daha genç olan utana sıkıla, "Başımızı kaldıramadık saklandığımız yerden," dedi. "Her gece geldiler, birilerini topladılar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ne zaman?" diye sordu Deborah.

"Bir ay kadar oluyor, kalanımıza dokunmadılar."

Deborah kuşkuyla bana baktı. "Kaynaklarımız buraya daha yeni vampir baskınları yapıldığını bildirdi," dedi.

"Geliyorlar," dedi genç olan. "Onlar geldiğinde kilisede saklanıyoruz. Akşam çökmeden oraya sığınırız." Eliyle hemen ötedeki beyaz boyalı, tepesinde haç figürü olan küçük yapıyı işaret etti. "Oradan kimseyi alamazlar."

Tekrar Deborah ile göz göze geldik. Burada bir şeyler ters gidiyordu. Vampirler alacaklarını aldılarsa buraya tekrar gelmelerinin mantığı yoktu. Ayrıca kilise vampirleri uzak tutmazdı, bu da yanlış bilinen efsanelerden biriydi. O halde neden buraya dönüp bu insanlara dokunmuyorlardı ki?

"Sanırım bu geceyi burada geçiriyoruz," dedi Rahel bizden onay bekleyerek.

"Sizin geldiğinizi görürlerse bize de tebelleş olurlar," diye karşı çıktı yaşlı adam. "Gidin, kurtaracak birilerini bulun. Tanrı biliyor artık hiçbirimiz kurtulamayacağız ya."

"Siz yine bildiğinizi yapın," dedi Deborah. "Biz gece burada olduğumuzda neler olduğunu göreceğiz."

"İntihar edersiniz," dedi genç olan.

"Evet," dedim bu korku dolu tavırlardan rahatsız olarak. "Sık sık yapıyoruz."

Rahel gülerken Deborah ikimize de kötü bir bakış attı.

"Bu evi kullanabilir miyim?" diye sordu Deborah biraz önce içine girdiği terk edilmiş evi işaret ederek. "İletişim kurmak ve geceyi beklemek için bir yere ihtiyacımız var."

"Artık kimse yaşamıyor," demekle yetindi adam.

"Siz keşif yapın." Deborah başıyla işaret ettiğinde yalnız yapması gereken görüşmelerden ziyade gafil avlanmayalım diye etrafı tanımamız gerektiğini ima ediyordu.

"Biraz konuşmamızda sakınca var mı?" diye tatlı tatlı sordum. "Yanımızda taze kahve ve kek de var."

"Taze bir şey yemeyeli uzun zaman oldu," dedi genç olan ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşlısı bize onaylamaz şekilde bakıp sanki bildiklerini gizliyormuş gibi geldiği yöne doğru gitti. Ben de böyle olacağını tahmin ediyordum.

"Burada oturabileceğimiz bir yer var mı?" Rahel gencin yanına gidip elini uzattı. "Bu arada ismim Rahel, o da Luxuria."

"Onu tanıyorum," dedi adam çenesiyle beni işaret ederek. "Ben de Duha. Şu tarafta bir yer var."

Bizi yönlendirmesine izin vererek sırayla dizili evlerin yanından geçtik. Burası kasabadan ziyade köyü andırıyordu. Evlerin hepsi derme çatma ve tek katlıydı. Çoğunun boyaları dökülmüş ve pencereleri de zor bir kışı atlatamayacak kadar zayıftı. Ağaçlar evleri kapatmıyordu aksine evler o kadar ortadaydı ki onları direkt açık ediyordu.

"Yirmi dokuz kişi kaldık," dedi nereye baktığımızı fark edince. "Çoğu ellisinden büyük. Önceden üç yüz seksen kişi vardı." Rakamlar arasındaki fark ikimizi de dumura uğratmış olsa da bununla ilgili yorum yapmadık ama bu mevcut koşulları daha garip hale getiriyordu.

Duha bizi eskiden muhtemelen bir kıraathane olan açık bahçeli, eski iskemleleri olan ve masaları hâlâ iş gören ama toz ve kuru yaprakların altında kalmış bir mekâna getirdi. Rahel sırt çantasını çıkarırken Duha masanın üzerindeki ve iskemlelerdeki yaprakları silkeliyordu. İç içe geçmiş karton bardakları çıkarıp Rahel'in masanın üzerine bıraktığı termostan hâlâ sıcacık olan kahveleri bardaklara boşalttım. Rahel sadece Duha için bir dilim kek çıkardı ve paketiyle önüne bıraktı.

Duha'nın hevesle kahvesini içip kekini yemesi için ona müsaade ettik. Kasabalardaki en büyük sorun, artık dışarıdan ihtiyaçlarını alamamalarıydı. Herkes kendi içinde ekip biçtikleriyle hayatlarına devam etmek zorundaydı. Kimse geceyi dışarıda geçirmeyi göze alamadığı için her zamanki ticareti döndüremiyordu.

"Kanayan Gece'den bir hafta sonra birkaç kişi geldi ve saldırdı," diye anlatmaya başladı hâlâ boğazına takılıp kalan kek kırıntısını yutmaya çalışırken. "Açlıktan gözleri dönmüştü... Kapıları

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

parçalayıp önlerine çıkan herkese saldırdılar. O gece on iki kişiyi kaybettik." Daha fazla yiyemediği keki peçetenin üzerine bıraktı. "Kime ulaşmayı denediysek aynı cevabı aldık. Evde kalmamızı söylediler. Günler geçti ve yardım gelmeyeceğini anlayarak umudumuzu kestik."

Kahvesinden içtikten sonra daha yorgun ve umutsuz bir sesle devam etti.

"Vampirler tekrar geldi, bu defa elimizde ne varsa onlara karşılık verdik, savaşmaya çalıştık ama daha fazla kaybımız oldu. İnsanlarımızın gözü önünde yağmalar başladı. Sonraki gelenler daha bilinçliydi. Evlere girip kuytu köşede ne kadar gümüş ya da gümüş suyu varsa aldılar. Herkesi etki altına alıp kimlerin gümüş suyu aldığını öğrendiler ve onları hemen oracıkta öldürdüler. Kaçmaktan başka çaremiz yoktu. Kasabadan bir grup genç yardım bulmak için yola çıktılar ama ne onlar ne de onlardan sonra peşlerinden giden grup geri geldi. Bazıları kaçabildiklerine inanıp yola koyuldu ama kimseden haber alamadık. Vampirler gelmeye devam etti, malzememiz olmadığı için kapı pencerelere yaptığımız hiçbir koruma işe yaramadı. Her geldiklerinde birilerini alıp gittiler ve bir daha onları göremedik."

"Kaç kişi geliyordu?" diye sordum nutkum tutulmuş halde. Kasabaların çoğu bu haldeydi. Şehirlerde yardım ve destek daha ulaşılabilir haldeydi. Parası olanlar pencerelerini vampirlerin geçemeyeceği sağlamlıkta materyallerle kaplıyordu, yeni emlak borsası açılmıştı, tıpkı sığınak gibi evler elbette yine üst sınıfların ulaşabileceği kadar pahalıydı.

"Ya üç ya altı kişi geliyorlardı ama son haftalarda hep iki kişi gelip gitti."

"Ne kadar sıklıkla gelip gidiyorlar demiştin?" diye sordum.

"Bir aydır, artık kimseyi almadıklarından beri her gün gidip geliyorlar."

"Buraya en yakın kasaba bizimki," diye sesli düşündü Rahel. "Ama orada da Vaha'nın ekibinden başka vampir yok. Yani bunu yapıyor olamazlar değil mi?" Bu doğrudan bana bir soruydu çün-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kü onlar güvenmese de ben güveniyordum. Ama aynı şeyi düşünüyorduk.

Vampirler alacakları yoksa neden buraya gelip gidiyorlardı? Ve gündüz yürüyen vampirler değillerse, gece buraya gelip güneş doğmadan inlerine dönmeleri gerekiyordu. Vampir hızıyla aşılamayacak yollar değildi ama yine de riskliydi ve daha önemlisi anlamsızdı.

"Yakınlarda mağara falan var mı?" diye sordum Duha'ya.

"Mağara yok ama ocaklar var. Madencilikle geçim sağlardık biz, kömür çıkarırdık."

Rahel ile birbirimize baktık. Vampirler buldukları herhangi bir toprağa girip güneşten korunabilirlerdi ama tabutları yoksa ilk tercihleri mağaralar ya da madenler gibi tamamen karanlık yerler olurdu.

"Nerede bu maden?" diye sordu Rahel.

Duha muhtemelen niyetimizi anlamadı.

"Sizin ziyaretçiler muhtemelen şu an orada uyukluyor," diye sırıttı Rahel. "Nerede olduğunu gösterirsen onları haklayabiliriz."

"Vampirlerin uyuduğu yere mi gireceksiniz?" Kelimeyi söylerken sanki isimleri bile dişlerini boynuna geçirebilecek gibi eliyle boğazını kavradı.

"Evet," diye omuz silkti Rahel.

"Burada bir terslik var," diye Duha'ya döndüm çünkü epey korkmuş görünüyordu. "Vampirler insanları avlar ama onları alıkoymazlar. Ben etrafta hiç ceset kokusu almıyorum, onları yaktınız mı?"

Hüzünle başını iki yana salladı. "Sadece onları alıp gittiler."

"İşte bu mümkün değil," dedik Rahel ile aynı anda. Vampirler ne olursa olsun taze kana karşı koyamazlardı ve insanları başka bir amaç için aldılarsa bile muhakkak burada birkaç kişiye gözdağı vermek için saldırırlardı.

"Hadi," dedim. "Bize orayı göster ya da tarif et ki güneş hâlâ tepedeyken varabilelim."

Son anda bir cesaret ayağa kalkıp, "Sizinle geliyorum," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İki vampirden bahsettiği ve sadece madene gireceğimiz için itiraz etmedik ama Rahel cep telefonundan Deborah'ya konumumuzu gönderip neyin peşinde olduğumuzu izah etti. Bu, koşullar ne olursa olsun atlamadığımız bir güvenlik önlemiydi.

Rahel yolda Duha'ya bunu tam olarak nasıl yapacağımızı ve korkulacak bir şey olmadığını anlatıyordu. İnsanlar vampirlerin varlığından o kadar korkuyordu ki güneş tepedeyken ne kadar savunmasız olabileceklerini kabul edemiyor, bilinçleri bunu reddediyordu.

"Tekrar tekrar ona yumruk atsam vampir uykudayken hissedebilir mi?" diye sordu Duha.

"Hisseder, sadece güçlü bir karşılık veremez ama benden sana bir tavsiye, uyuyan bir vampire yumruk atıyorsan onu öldürdüğüne emin ol çünkü güneş battığında peşine düşer ve okyanusun öbür tarafına bile kaçsan kokunun izini sürer, nihayetinde de senin öldüğüne emin olur." Rahel'in cevabı benimle birlikte Duha'yı da güldürmüştü.

Çok uzakta olmayan madene geldiğimizde el fenerlerimizi çıkardık. Başlangıçta yarasalar dışında rahatsız ettiğimiz pek kimse yoktu. Spiral gibi dönen madenin içinde nihayet onları bulduğumuzda Duha nefesini tuttu ve küçük bir çocuk gibi Rahel'in arkasına geçti.

Muhtemelen titanyumdan yapılma bir kafesin içinde dört adet yan yana tabut duruyordu. Kafes tabutları korumak için oradaydı. Son zamanlarda vampirler de bu tür önlemler alıyordu, özellikle böyle açıkta uyumak zorunda kaldıklarında. Ve bu kilitler asla kırılmaz şekilde tasarlanmıştı. Kafese bomba bile atsak muhtemelen geri teper ve vampirler uykusuna devam ederdi.

"Biz geride bekleyelim," dedi Rahel, Duha'nın görüş alanını kapatarak.

Ben de sessizce küçük bir büyü yaptım ve klik, kafesin kilidi açıldı.

"Kilidi nasıl açtı?" diye sordu Duha ben içeriye girdiğimde.

"Özel anahtarlarımız var," diye yalan söyledi Rahel ama belki o kadar da yalan sayılmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dikkatlice en yakındaki tabutun kapısını açtım ama içi boştu. Yanındakinin de boş olduğunu tahmin ediyordum çünkü kilitli değildi.

"Görmek ister misin?" diye keyifle sordu Rahel ve evet yanıtını almış olacak ki kafese doğru yöneldiler. Onlar gelmeden tabutların kilitlerine de büyü yaparak açtım. Vampirler muhtemelen sesleri duyuyordu ama henüz uykularından uyanacakları kadar güçlü değildi, uyku arasında bir irkilme kadar rahatsız oluyorlardı.

Kalan iki tabutun kapaklarını açar açmaz, Duha refleksle geriye kaçtı. Adamlarımızın bunlar olduğu aşikârdı. Rahel silahını çıkardı ve susturucu takıp tetiği çekmeye hazırlanırken elimle silahı aşağı doğru indirdim.

"Biraz beklememiz gerektiğini hissediyorum," diye engel oldum. "Şimdilik onları bırakıp aşağıya inelim."

"O zaman işlerini dönüşte bitireceğiz." Rahel beni hiç sorgulamadan silahını yana çevirip kafesten çıkarken adamların yüzünü iyice ezberledim ve yeniden tabutların kapısını kapattım.

"Neden hemen öldürmüyorsunuz? Peşimize düşebilirler." Duha korku ve panik içindeydi.

"Luxuria'nın avcı güdülerine güveniriz," diye açıkladı ona Rahel. "Hem güneşin batmasına daha var, güvendesin merak etme."

"Yine de çıkmak istersen seni anlarız ama yukarıya tek başına çıkman gerekir, biz zaman kaybedemeyiz," diye hatırlattım. Buraya kadar inmemiz epey vakit almıştı ve çıkıp tekrar inmek tamamen mantıksız olurdu.

"Sanırım sizinle kalacağım," dedi.

Rahel onu sakinleştirmek için küçük küçük tüyolar veriyordu. Vampirlerin hızlı olduğunu ama özellikle yeni dönüşenlerin çoğunlukla aptal olduklarını... Vampir dönüşümünün ilk zamanları eğer doğru eğitilmezlerse sarhoş gibi olurlardı. Zihinleri henüz dönüşüme uyum sağlayamaz ve insani anıları ile içgüdüsel dürtüleri beyinlerini bulandırırdı. Bu da onları avlamayı kolaylaştırırdı.

Tünelde ilerledikçe dış dünyanın sesi kesiliyor, sessizlik ve ka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ranlık duyularımızda ağırlaşıyordu. Rahel ve Duha'nın mırıltıları bile karanlık tarafından yutuluyordu. Ağır kömür ve pas kokusunun nefes almayı zorlaştırdığı basık ve dar kısımdan ilerlerken elimi daralan göğsüme bastırmak zorunda kalmıştım. Duvarlar ensemdeki ter damlaları gibi nemliydi. Sadece basık tavan, nem ya da koku değil, içgüdüsel bir ağırlık da vardı. Korkunun kokusunu alıyordum. Kömür duvarları el fenerlerinin ışığını bile emerken ilerledikçe geçitler kıvrıldı ve karanlık beklerken bir aydınlatma ile hepimiz yavaşladık.

İşaretimle oldukça dikkatli hareket ederek daha da aşağıya indiğimizde kasabadaki garipliğin ve içgüdülerimin sebebini anlamış olduk. Madenin doğal örüntü ve kıvrımlarının aksine burası özellikle genişletilmiş bir odayı anımsatıyordu. İş makinelerinin izleri tazeydi. Zemin düzdü, fazla düzgündü. Kömür tozlarının kalıntıları olsa da yerler nispeten temizlenmişti. Çünkü onlarca tabut vardı. Bir arı yuvası gibi.

"Madende, hemen yanımızda bu kadar vampir mi uyuyor?" diye dehşete kapıldı Duha.

Düzensiz değil aksine uğraşıldığı belli can sıkıcı bir düzenle yerleştirilmişlerdi. Vampirlerin çoğunlukla kullandığı cilasız siyah tabutların hepsi doluydu. Havanın burada daha soğuk olmasına şaşmamalıydı. Serin hava o kadar ani çarpıyordu ki kıyafetlerimin hatta derimin altından kemiklerime kadar kesiyordu.

"Onlar vampir değil," dedi Rahel.

"Sanırım hâlâ madencilik yapıyorsunuz," diye kaşlarımı çattım. "Ama madenden kömür değil kan çıkarıyorsunuz."

"Anneme haber veriyorum." Rahel böyle alanlarda kullanmamız için taşıdığımız uydu telefonunu çantasından çıkarırken çok gergindi.

"Aşağı gelirken yukarıdaki arkadaşlarımızı bağlamasını söyle," dedim.

Kapakları olmayan tabutların içinde vampirler değil insanlar yatıyordu. Ölü değil yaşayan ama muhtemelen baygın ya da artık takati kalmamış insanlar. Hepsi damaryolundan bağlıydı ve hep-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sinden kan alıyorlardı. Bu da neden kasabada bunca kişiyi aldıklarını açıklıyordu.

Böylesi bir dehşeti aklımın bu kadar çabuk kabullenmesi ve takdir etmesi başka bir şok etkisiydi. Daha eski zamanlarda vampirler yemeklerine karşı bu kadar hoşgörülü değildi. Rastgele dişlerini geçirip öylece cesetlerini ortaya atarken şimdi onlara bir yatak vermişlerdi. Kollarına bir iğne geçirmiş; tek bir anlık zevkle değil, kendilerine süreli bir besin zincir ağı tahsis etmişlerdi. Belki de gerçekten her geçen gün akılları gelişiyordu ama bunun televizyonda pazarladıkları gibi iyi ve insanların yararına olmadığı açıktı.

Deborah geldiğinde madeni tamamen keşfedecek zamanımız olmuştu. Çok değil, bir kat daha aşağıda mağaranın kaya taşlarından oyma bir kapı bulan Duha oldu. Madenciler bunu yukarıya taşıyamadıkları ağırlıkları dışarı çıkarmak için kullanıyorlardı. O katta lastik izlerini fark eden ise Rahel'di. Muhtemelen her gün bu insanlardan sömürdükleri kanları birileri almaya geliyordu.

"Diğerlerini öldürüp onları kurtarabiliriz," dedi Rahel, Deborah da aramıza katıldığında. "Neden bağlamak istedin kuzen?"

"Bu yollarda herkes araç kullanamaz, kaybolurlar," diye basitçe açıkladım. "Ayrıca bu kadar kanı muhtemelen merkez bölgelerine taşımak çok uzun sürer. Gündüz vampirlerini böyle ayak işlerinde kullanmıyorlar. Yani muhtemelen yine bu kasabada yaşayan ve etki altına alınan birileri nakliye sağlıyor."

"Eğer onları yukarıda uyuyan vampirler etki altına aldıysa, vampirleri öldürürsek telkin etkisinden çıkarlar ve eğer vampirlerin olduğu bir yerde başlarına bu gelirse hem onlar canından olur hem biz ifşa oluruz," diye açıkladı Deborah.

"Aynen öyle. Onlar gelene kadar beklemeli ve sonra vampirleri öldürüp neler olduğunu öğrenmeliyiz." Kollarımı göğsümde kavuşturup tabutlarda bilinçsizce yatan insanları nasıl kurtaracağımızı düşünüyordum. Ne kadar zamandır bu halde olduklarını düşününce daha da öfkelendim. Onları sadece kanları yenilenecek kadar besliyor olmalılardı. Gerçekten avları üzerinde incelikle çalışmışlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Zekice," diye dudak büktü Rahel. "Ama bu insanları böyle bekletecek miyiz?"

"Bundan hoşlanmayacağınızı biliyorum ama Vaha'dan yardım istemeliyiz." Aklıma gelen seçenekler arasında en hızlısı ve kolay sonuç alacağımız buydu.

"Gerek yok," diye karşı çıktı Deborah. "İletişim ağını kuruyorum, onları güvenli bölgelere taşıyacağız."

Bu tavrını saygıyla karşılıyordum. Vampirlere karşı savaşırken vampirlerden yardım istemek ikiyüzlülük oluyordu. Ben de mümkün olduğunca onları bu işin dışında tutuyordum ama bazen, böyle anlarda gururum yerine insanların iyiliğini tercih etmek zorunda kalıyordum.

"O halde ordudan destek istiyorum," diye kaşlarımı kaldırdım. Albay Birant her zaman yardıma açık olduğunu dile getiriyordu ama başlarının ne kadar kalabalık olduğunu da ben biliyordum. Siyasi krizler yüzünden ordu zor durumdaydı hem liderlerini çiğneyemiyor hem de vampirlerle arka planda mücadele ediyorlardı. Askerlerin açık saldırısı insanları trajikomik şekilde suçlu gösterirdi ve ordunun bu şekilde anılmaması gerekiyordu.

"O olur," diye rahatlayarak kabul etti Deborah.

Buranın uzak ve ıssız bir yer olduğunu düşünerek kendimi ikna ettim. Albay Birant'ı aradım ve olup bitenleri anlattım. Güneş batmadan ordudan bir ekip buraya gelip sağlık görevlileri ile durumu kontrol altına aldılar. Tam da tahmin ettiğimiz gibi güneş battığında bir TIR'la birlikte kasaba halkından etki altına alınmış iki kişi geldi. Albay Birant'ın talimatıyla takip edilecekler ve kanların nereye servis edildiği öğrenilecekti. İşin geri kalanını onlar üstlendi. Duha onlara değil, bize teşekkür ederken sersemlemiş halde de olsa kendine gelen insanları görmek bugünü umutlu kapatmamıza olanak sağladı. Vampir avcıları, Gündüz Yoldaşlığı helikopterlerle onlara yiyecek, içecek ve gümüş suyu yardımında bulundular ve Deborah vampirlerle nasıl savaşmalarını öğretecek birilerini göndereceğine söz verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki dünyayı vampirlerden temizleyememiştik ama birilerinin hayatını kurtarabilmiştik. Asıl önemli olan; onlara yarınlar için umut vermiştik. Korkuları, yerini öfkeye ve intikama bırakmıştı. Kaybedeceğini düşünen tüm savaşçılar ertesi güne böyle uyanırdı. Kaybedecek bir şeyin kalmadığında, kazanmak tek yol olur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Tatlı, Asabi Luxuria

Boğazımı sıkan eller etlerinden kurtulmuş sadece kemikten ibaretlerdi. Nefesim kesilerek gözlerimi açtım, gecenin ağırlığı üzerime yıkılmışçasına göğsümde ağırlık vardı. Yalnızlığım bu kadar aleni ve sahiciyken odanın içinde tek başıma olmadığımın farkındalığı eski bir nefes kadar rahatsız edici hal aldı. Gecenin içinde kıpırdanan soluk gölgeler gözlerini dikmiş bana uykuları haram ediyordu. İnsana benzemiyorlardı. Ruhlar onlara da isyan edip karşı çıktığımdan beri, daha görünür hale gelmişti. Göz yuvalarında belirgin gümüşi gözleri, solgun tenleri ve ince bir iskeletin üzerine atılmış sökük pelerinleri vardı. Ağızlarının olması gereken yerde beni yutacağından korktuğum karanlık boşluklar, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Kanla beslenenler kanla sarhoş oluyor," diye fısıldadılar bir ağızdan. "Sen yatağında uyurken."

Geri çekilmek istedim ama boğazımı saran elleri hırsları kadar kuvvetliydi. Üzerime doğru eğildikçe nefeslerinden gelen soğuk hava akımı kemiklerime kadar işliyordu. İyice eğildiğinde nefesi kulağıma eğdi. Bedenim ürperirken, ağırlığıyla birlikte yatak usulca gıcırdadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İtaatsizliğinin bedeli topraklarımızı kirletiyor!"

Bunca zaman, asırlar sonra bile aynı nefreti bu denli taze tutuyor oluşlarını artık daha iyi anlıyordum. Bu tek birinin yaşadığı ihanet değildi. Bu yenilgiye tahammülsüzlüktü. Onlar ölmüştü ama vampirler hâlâ topraklarında avlanıyor ve şimdi de topraklarını işgal ediyordu.

"İlk avın olmalıydı," dedi yeniden ve bu defa boğazımı bırakmadan yatağın üzerinden panikleyeceğim şekilde havalandım. "Şimdi son avın olacak. Doğmuş olanı getir bize. Etlerini tiftikleyelim, kuruyan köklerimizi kanıyla sulayalım."

Ondan bahsetmeleri mi, korkunun artık o kadar da hissedilir olmaması mı bilmiyorum ama içgüdülerim beni dürttü ve boğazımdaki elden kurtulduğumda yatağa geri düştüm. Çarpmanın etkisiyle sarsıldıysam da dirseklerimden destek alıp doğruldum.

"Defolun!" dedim tek nefeste. Sesimdeki hırıltı beni onlara karşı öfkelendirmeye yetmişti. Çocukluk kâbuslarım. Anne diye ağlamama bile izin vermedikleri geceler. Zihnimi günaha davet eden, ince ince işleyen şeytani fısıltıları. Onlardan da dünyanın geri kalanından ettiğim kadar nefret ediyordum.

Bir cam çatlamış gibi ince bir kırığın sesi şatonun duvarlarının arasında yankılandı. İçerisi hırıldayan öfkeleriyle o kadar soğudu ki ne kadar örtü varsa omuzlarıma kadar çekmek istedim ama direndim.

"Kendi ayaklarınla geldin," dediler karanlık bir tıslama gibi kahkaha atarak. "Bu defa kurtuluşun yok. Seni elimizden kaçırmayız. Kurtuluşu istiyorsan onu bize getir! Şimdi!"

Artık gözlerimi kaçırmıyordum ve bundan aldığım güçle ayağa kalkarak üzerlerine doğru yürüdüm. İlk adımı en zoruydu ama ikincisi bir o kadar kolaydı. Dizlerim titremesine rağmen onlara doğru ilerleyebildim. Odanın kendisi nefes nefese kalmıştı. Saçlarım iki yanımda savrulsa da beni durdurmalarına izin vermedim. İtici güçlerine rağmen kollarımı onlara doğru uzatarak ilerlemeye devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Direnme çocuğum," dediler bir ağızdan. "Direnirsen kaybeden sen olacaksın."

Sanki sözleri sadece seçtikleri kelimelerin anlamını taşımıyordu. Sanki her bir kelimenin altında bambaşka fısıldamalar dolaşıyordu. Bu bir zihin oyunu mu yoksa çılgınlığın bir parçası mıydı, bilmiyordum; tek bildiğim, kafamın içinde ve katlanılmaz olduklarıydı.

"Ignis, surge..." dedim bilincime yenilerek. *Ateş... yüksel.*

Duraksayarak şaşkınlığa boğuldular. Artık görüşüm yoktu. Oda eskisinden daha karanlık değildi ama bilincim başka bir yerdeydi. Başka bir yaşamda öğrendiğim kelimeler soğukla olan mücadeleme destek olmak istercesine dilime dolandı.

Belki de ateş artık beni çağırdı.

"Bu güç sana ait değil!" diye çıldırdı ruhlar.

"Flammae, me protege!" *Alevler... Beni koruyun.* Sıcaklığı hissetmeye başladım. Gözyaşının ıslattığı yanağımda ilk kez. "Arde, tenebrae!" *Yan, karanlık.*

Kelimeler bir yangın değildi, kelimeler patlamaydı. Odanın içinde soğuk bir kılıç darbesi almış gibi kırıldı. Ayaklarımın tabanından avuç içlerime ve saç diplerime kadar kaynamaya başladım. Böylesi ruhların, cadıların ateşle hep bir derdi vardı. Sevmezlerdi yangınları. Fısıltıları titreşti ve yavaşça kayboldular. Onları erimiş bir naylon birikintisi gibi bir araya toplanıp gölgelerini ceplerine yerleştirirken gördüm. Sessizlik kulaklarımı rahatlatırken benden korkarak kaçıp gittiklerini gördüm.

Sadece bir süreliğine...

Oturup düşünmediğim zaman yaşananlar daha katlanılır oluyordu. Kafa yormadan, neden ya da nasıl yahut yarın ne olacak kaygıları gütmediğinde... Olanların, bilhassa değiştiremeyeceğin olayların üzerine kafa yormanın işkenceden farkı yoktu. Gözüne uyku girmeyen geceler, midenin bir lokma almadığı, baş ağrının katlanılmaz hale geldiği, farkında olarak omuzlarını kastığın o dü-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

şünceleri bir anda bıraktığında kafanın içinde büyüttüğün kadar olmuyordu. Her şey için ederi kadar üzülmeliydi insan. Fazlası canını yakar ama hak ettiğinden azı da gururuna zarardı.

Başka bir yaşamdan etek uçlarında sürükleyerek getirdiği ihanet ve intikamlarla nasıl başaracaktım bilmiyorum ama düşünmemeye çalışıyordum. Bu yüzden böylesi bir şatonun içinde kendimi oyalamak için aklıma ne gelirse yapıyordum. Bir süredir Reyna ile yüz yüze görüşemediğimiz için bu gece onunla buluşmanın cadılarla tatsız bir düellodan çok daha iyi olacağına emindim.

"Sadece Reyna olacak," dedim tekrar Rahel'e. "Başka vampir yok."

Deborah gündüz yoldaşlıkla görüşmeye gittikten kısa bir süre sonra gece dönmeyeceğini haber vermişti. Bu tür ziyaretleri sık sık yapmasa da alışkın olmadığımız bir durum değildi.

"Tek başınıza olmak istemez misiniz?" Kapının eşiğinde kollarını kavuşturmuş memnuniyetsiz şekilde duruyordu. Ufak tefek oluşu, belki de ara sıra yaptığı bu aksilikler küçük bir kız çocuğunu andırıyordu.

Kulağıma gümüş ve sivri küpelerimi takarken bunu düşünmeye koyuldum. Reyna her zaman dünya üzerindeki en sevdiğim insan olmuştu, hâlâ dünya üzerinde en sevdiğim kişiydi ama artık insan değildi. Bu, ne kadar direnseksek de ikimizi başka noktalara savuran sert bir rüzgârdı.

"Konuşacağımız özel bir durum yok," diye güvence verdim aynanın önünde kendime bakarken. Saks mavi, diz altı düz kesim bir elbise giyinmiştim. Tok dökümlü krem kumaş üzerime tam oturmuş ve bedenimi güzelce sarmıştı. Boynuma şal alsam mı diye geriye doğru birkaç adım atıp bakındım ama boynumun açıkta olması daha iyiydi.

"Tüm konuşmalarınız özel," dedi Rahel kinayeyle.

"Sen bilirsin," diye omuz silkerken güldüm ve topuklu botlarımı giymek için yatağın kenarına oturdum. "Bütün gece şatoda tek başına keyfine bakarsın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rahel her ne kadar çok cesurmuş gibi davransa da –ki bu yanını takdir ediyordum– içten içe fazlasıyla tedirgin olduğunu da pekâlâ biliyordum. Hem alınganlık ediyordu, Reyna ile artık pek de konuşacak özel konularımız kalmamıştı. Ne ruhlardan ne cadılığımdan ne de Deborah ve Rahel ile çıktığımız gece gezintilerinden onlara bahsedebilirdim. Vaha sadece ormana girip vampirleri avladığımı ve bununla teselli bulduğumu sanıyordu. Söz konusu ben olduğumda hiçbir zaman yeteri kadar dikkatli olmamıştı; hep kendi başıma idare edebileceğimi düşünürdü.

"Tamam, yine de silahlarımı alacağım." Rahel kendi odasına giderken eşikte gözden kayboldu.

Çantamı alıp koridora çıktığımda onun açık bıraktığı kapıdan odanın içinde koşturduğunu seyrettim. Sidra kasabaya döndüğünde benden o odaya taşınmamı istemişti. Daha sonra bir süre Reyna orada kalmıştı. Şimdi Rahel ve Deborah paylaşıyordu çünkü ikisi de Sidra'nın kapısını kilitlediğim odasıyla ilgilenmemişti.

O odanın içinde nasıl dolaştığımı ve nasıl da kendimi yeterli bulamadığımı hatırladım. Bir türlü ait hissedememiştim. Bavulum hep kapının yanındaydı. Hiç yerleşememiş belki de sığamamıştım oraya.

"Taşınıyorum."

"Kaçıyor musun?"

"Evet, çünkü kalbimi kıracaksın."

Şimdi merak ediyordum, o içgüdü aslında kaçmam için bir fırsat mıydı? Artık sahip olmadığım tek kurtuluş ümidi miydi?

O da kalbime bir hançer sapladıktan sonra benim kapımı kilitlediğinde böyle mi hissediyordu diye merak ederdim bazen. O kapı kilitli kaldığı sürece ona olan duygularımın ve bizi bu noktaya getiren olaylar silsilesinin hissettirdikleri kilit altındaydı. Onları duyumsayamıyordum. Sanki hiç olmamışlar gibi. Sanki şatoda öyle bir oda yokmuş... Sanki o yokmuş, hiç var olmamış gibi.

Rahel kot pantolonu, kısa kollu triko bluzu ve çizmeleriyle odadan çıktığında gülümsedim. Merdivenlerden inerken silahını pan-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tolonunun kemerine düzgünce yerleştirdi. Çizmesinin içinde saklı bir hançer olduğuna şüphem yoktu ve bu beni gülümsetiyordu. Bana sık sık neden böyle rahatsız edici kıyafetler giydiğimi soruyordu, cevabını bilmediği için seviniyordum.

İçimin çirkinliğini kapatıyorum. En azından deniyorum. Güzel bir gülümseme gibi en güzel elbiseleri de maske olarak kullanıyorum.

Sokak lambalarının loş ışıkları direksiyondaki ellerimi aydınlatıyordu. Rahel sevdiği tarzda şarkıları değiştirip dururken yolda gördüğüm yanılsamalar zihnimi bulandırdı. Çok saçmaydı biliyorum ama bir tabelanın yanında *onun* bakışlarını görüyordum. Burada, kasabada bile olmadığını pekâlâ biliyordum ama yine de oradan bir yerden hep bana bakıyordu. Bazen ağaçlardan öylesine nefret ediyordum. Sanki saklıyorlardı benden, sanki ağaçlar da gökyüzü de üzerinden geçtiğim yollar da *onun* gözüydü ve sadece beni izliyor ama onu yakalamama izin vermiyorlardı.

Vaha'nın bir kale gibi korunaklı evine yanaştığımda arabayı yavaşlattım. Mavi arabam yeterince dikkat çekici olduğundan ışık yakıp yüzümü gösterme ihtiyacı hissetmemiştim. Yan koltuğumda oturan Rahel vampirlerin varlığıyla huzursuzlandığında başka bir tartışmaya girmemek için arabadan ilk inen ben oldum.

"Luzia nihayet!" Reyna beni dış kapının önünde, abartılı şekilde fazla olan vampir korumalarının arasında karşıladı. Vaha'nın evine yerleştiği için bunu yadırgamamıştım.

"Ben de seni özledim." Bu son aylarda söylediğim en gerçek cümleydi. Ona o kadar sıkı sarıldım ki ne bize tuhaf tuhaf bakan Rahel ne de vampirler umurumdaydı. Ona sarılırken gözlerim doluyordu. Reyna benim son kalemdi ama artık ona sahip değilmişim gibi hissediyordum ve bu kalbimi olup bitenden daha çok acıtıyordu.

"Selam," dedi kollarını benden uzaklaştırmadan belime doladı ve Rahel'e doğru elini uzattı. "Nasılsın Rahel?"

"Teşekkürler," dedi Rahel ama elini sıkmadan gülümsedi. Rey-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na bunu olabilecek en anlayışlı şekilde karşılayıp havada kalan elini saçlarına götürdü ve ikimizi de içeriye davet etti.

Rahel bu kadar vampirin arasında inanılmaz gerilmesine rağmen neyse ki Vaha'nın koruma ordusu bir kez bile dönüp ona bakmamıştı. Bana karşı aynı tutumu sergiledikleri söylenemezdi. Göz ucuyla da olsa hep izliyor ve her an hepsini yok etmemi bekliyorlardı ve bu beni muzır bir çocuk gibi keyiflendiriyordu.

"Biliyorsun değil mi ben de yakın zamana kadar insandım ve bu dönüşüm benim seçimim değildi." Evin giriş kapısı üçümüzün üzerine kapandığında Reyna bunu tüm sevecenliğiyle Rahel'e söylemişti.

"Kolay uyum sağlamış görünüyorsun," diye karşılık verdi Rahel. Kehribar rengi gözleri Vaha'nın gösterişli evinin her köşesinde dolaşırken hayranlığını gizleyemiyordu.

"Doğru şekilde yapılırsa vampir olmak o kadar korkunç değil," diye kendini savundu Reyna. "Ben dönüşümümden nefret ettim ama etrafımdaki herkes bana yardımcı olmak için ellerinden geleni yaptılar. Vaha'nın ekibi sayesinde düzgün bir eğitimden geçtim ve susuzluğumu kontrol altında tutmayı öğrendim."

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye sordu Rahel diğer sözlerini yok sayarak. Ellerini arka ceplerine yerleştirmiş, dik dik Reyna'ya bakarken, elinden gelenin en iyisini yapmıyordu; bu yüzden "Rahel," diye araya girdim.

"Sorun değil Lu, ben onu anlıyorum ama sen de şunu anlamalısın." Beni eliyle yatıştırarak Rahel'e döndü ve devam etti. "Vampire dönüşen herkes bunu seçmiyor. Çoğu, birileri tarafından zorlanıyor ve ben de elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Affedersin," dedi Rahel. "Haklı olabilirsin ama kuduz köpekler için de bir çare yoktur."

"Rahel!" Kaşlarımı kaldırarak tekrar uyardım.

"Yanılıyorsun." Reyna nezaketinden ödün verip daha kararlı şekilde karşılık verdi. "Eski çağlarda birçok hastalığın tedavisi yoktu. Şu an çok basit görünen hastalıklardan onlarca, yüzlerce, binlerce insan ölüyordu." Bir yandan bizi salona yönlendirerek

özenle hazırladığı masaya buyur etti. "Ama şimdi hepsinin çaresi var, bir gün kuduz hastalığı da tedavi edilecektir."

"Vampirliğin de tedavi edilebileceğini mi söylüyorsun?" Rahel alayla güldü ama en azından benim gibi masadaki yerine oturdu.

"Tedavi edilemese de daha iyi iş çıkarılabilir," dedi Reyna. Bu konu üzerine düşündüğü açıktı, görüşmeyeli tam olarak ne kadar zaman olduğunu merak ettim. "Ben insan kanıyla beslenmiyorum. Azelda ve Arthur da öyle. Kendimi kontrol edebilirim ve tüm vampirler bir gün bunu yapabilir."

"Ama hepsi bu yolu seçmiyor," diye karşılık aldı Rahel'den.

"Tüm insanlar ve tüm hayvanlar yani tüm canlılar gibi." Reyna kaşlarını çatarken onu daha önce hiç bu kadar kararlı görmemiştim. "Insanlar da vampirlere çok acımasız davranıyor ama kimse bütün insanları yok etmekten bahsetmiyor. Vampirlere gelene kadar insanların insanlara ve hayvanlara davranışlarını da tartışabiliriz."

Rahel, "Bunu yapan insanlar cezalandırılıyor," derken, çok basitmiş gibi güldü ve omuz silkti.

"Vampirler de öyle." Reyna zarifçe üzerindeki şifon gömleğin yakasında bir düğme açarak masada zaten düzgün olan bir tabağı hareket ettirdi.

Rahel kendini tutamayarak gülmeye devam etti. "Televizyonda birilerini göstermelik infaz ediyorlar ama akşamında insanların boyunlarına yapışıyorlar."

"Tıpkı insanlar gibi," diye yineledi Reyna. "Tüm suçlular eşit düzeyde mi cezalandırılıyor? Gerçekten herkes için adalet var mı? Hayır. Sistem her zaman bozuktur."

Reyna daima mantıklı olmuştur, çoğunlukla benden daha akıllı olduğunu düşünürüm. Ben hislerime ve güdülerime karşı koyamam ama Reyna tutarlıdır. Bu yüzden sözleri beni hazırlıksız yakaladı. Çok da uzak olmayan bir geçmişte Vaha'nın vampirliğinden duyduğu rahatsızlığı tartıştığımızı ve onu ikna etmeye çalıştığımı anımsıyordum. Elbette dönüştüğü varlıktan nefret etmesini istemiyordum ama vampir türüyle bu kadar barışık olduğunu görmek bir an nefesimi kesmişti.

"Vampirleri bu şekilde normalleştiremezsiniz." Rahel'in ya tartışmaya takati kalmamıştı ya da kendini savunacak kadar yeterli cümleleri.

"Tüm insanlık yok olduğunda ne olacak," diye sordum aniden. Bir yandan Reyna'nın özenle hazırladığı yemeklere bakıyordum. Hepsi sevdiğimi çok iyi bildiği yiyeceklerdi ama onları yiyemezdim ve bunu açıklamak zor olacaktı.

"İnsanlığın yok olmasına gerek yok," dedi çabucak. "Sadece birbirimize uyum sağlamalıyız. Şu an olduğu gibi aynı masadayız. Bu hiçbir zaman aramıza girmedi ki Lu." Uzanıp masanın üzerinden elimi tuttu ve ağzından çıkan her söze inandığını görebileceğim kadar içtenlikle bana baktı.

"Elbette..." Hafifçe başımı salladım ama ben onun kadar içten değildim. Yaklaşmazdım bile. "Her neyse, bu yemekler harika görünüyor ama kimin hazırladığı..."

"Marketten alışveriş yaptım ve hepsini kendim pişirdim aksi takdirde yemeyeceğini biliyorum." Servise başlamak için ayağa kalkarken göz ucuyla bana bakarak güldü.

"Şahanesin," diye rahatladım. Bunu yaptığı ve bu kadar ince davrandığı için tekrar içim ısındı. Bu yemekler ziyan olsaydı çok üzülürdüm. Noddle'dan başladım ama bana rağmen Rahel başını iki yana salladı.

Reyna bana Arthur ve Azelda'yı anlatırken ben zevkle yemeye başladım. Deborah daha geleneksel yemekler yapıyordu ve ben de son zamanlarda mutfakta vakit geçirecek kadar iştahlı değildim, ölmeyecek kadar iştahlıydım. Bu yüzden yediğim her lokmadan büyük keyif aldım. Reyna'ya güveniyordum, o kadar çok güveniyordum ki bana zarar verecek bir eylemde bulunursa, başarılı olmasını isterdim çünkü onun ihanetiyle yaşamak istemezdim.

"Biraz etrafta dolaşabilir miyim?" diye rica etti Rahel biz havadan sudan sohbet ederken.

"Elbette," dedi Reyna. "Yukarıda kocaman bir teras var. Keyfine bak."

Rahel başını sallayarak masadan ayrıldığında ben de yemeğimi bitirmiştim. Reyna ile birlikte koltuklara geçtik ve uzun zaman sonra kendimi normal hissetmeye çalıştım. Benim için kırmızı şarap doldururken kendine de bir tane aldı.

"Bu şişe oldukça eski yani güvenli," diyerek sorgulamama müsaade etmedi. Epeydir şarap içmediğim için seve seve kabul ettim. Buraya gelirken ne kadar tedirgindim... Bizim de değişmiş olabileceğimizi, artık nasıl arkadaş kalabileceğimizi, onunla her zamanki gibi olamayacağımızı kuruyordum ama Reyna yine tüm sıcaklığıyla benim paranoyalarımı halı altına süpürmüş ve düşüncelerim yüzünden suçluluk duymama neden olmuştu.

"Biraz meraklı biri değil mi?" Yukarıyı, Rahel'in hareketlerini dinlerken keyifle güldü.

"Bir süredir dışarıya çıkmıyor, haliyle o da sıkıldı." Reyna'ya karşı birini savunmak alışık olduğum bir durum değildi bu yüzden yadsıdım ama belli etmemeye çalıştım.

"Kasabada değişen pek bir şey olmadı," dedi Reyna. "Restoran aynı şekilde işlemeye devam ediyor. Gündüzleri olduğu kadar geceleri de insan müşterilerimiz var."

Muhtemelen Vaha onu fanusa kapatmıştı ve hiçbir sorun olmadığını söylüyordu. Ne siyasi krizlerden ne işgal edilen şehirlerden ne de vampirlerin birkaç gün önce kanlarını almak için bir kasabayı süzdüklerinden haberi vardı.

Dünyada muhtemelen tarihler boyunca görülen en açık şekilde en korkunç savaş veriliyordu ama birileri tıpkı Reyna gibi olup bitenden habersizce hayatlarını yaşamaya devam ediyordu. Belki de cahilliğin mutluluk olduğunu söyleyenler haklıydı. Bilmek bize ne kazandırıyordu ki?

"Reyna," dedim dikkatli dikkatli. "Güvende olduğun için çok mutluyum ama dünyanın her yerinde insanlar senin gibi korunmuyor. Bu kasaba gibi de korunmuyor. Vampirler sandığın kadar iyi iş çıkarmıyor."

"Ne demek istiyorsun?" Topuklu ayakkabılarını çıkarıp koltu-

ğun üzerinde olabilecek en insani şekilde bağdaş kurdu. "Haberleri takip ediyorum."

"Onların görmenizi istediği haberleri takip edebiliyorsunuz." Arkama yaslanırken güldüm ve şarabı dökmemek için kadehi yavaşça kavradım. "Şehirlerimiz ele geçiriliyor, insanlar vampir düzenine ayak uydurmaya zorlanıyor, geceleri korkuyla kendilerini evlerine kilitliyorlar."

"Vampirler de gündüzleri benzer korkuları..."

"Aynısı değil." Devam etmesine izin vermediğim cümlesini olabilecek en nazik tonla böldüm. Buna nasıl körü körüne inandığını görebiliyordum. Dünyayı başka bir gözle başka bir yerden görüyordu. Bunu biliyordum çünkü ben de dünyayı başka bir gözle başka bir yerden görüyordum. Artık o restoranda vampirlerden ve erkeklerden konuşarak kıkırdayan kızlar değildik.

"Vaha bana öğrendiğini söyledi," dedi konuyu bambaşka bir yere çekerek. "Vampir kraliçe meselesini." İfadesindeki tereddüde bakılırsa rahatsızlığımın asıl nedeninin bu olduğunu zannediyordu.

"Bu sorunlarım arasında yer almıyor." Bunu düşünmeyi şiddetle reddetmiştim ve öyle yapmaya devam edecektim.

"Neden böylesin?" Oturduğu yerden eğilerek uzanıp elimi tuttu. "Neden başka bir seçenek daha olduğunu kabul etmek bu kadar zor?"

"Nasıl bir seçenekten bahsediyorsun?" Öylesine bir soruydu ama Reyna'nın bakışları bana kendimi sorgulatırdı. Gözlerinde anlayışlı ve endişeli bir hal vardı. Sanki yardım etmek istiyordu ama ben reddediyordum ve nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir türlü anlatmak istemediği geçmişteki kırgınlığından bahsederken ona karşı ben de böyle hissederdim. Onu teselli edemezdim çünkü yarası onu hemen kabuğunun içine kaçırırdı.

"Yüzleşmek," dedi sessizce. "Daha ne kadar mücadele edeceksin ki Luzia? Ömrünü hep mücadeleyle mi geçirmek istiyorsun? Bu sefer hanginiz ölene kadar?"

Başka bir ağızdan çıksa muhtemelen beni sinirlendirecek sözler, ondan geldiğinde paniğe neden oluyordu. Haklı oluşundan korkuyorum. Kaçırdığım bir yaşam daha olmasından, haksız olmaktan... ama öyleyse, neden ben şatonun içine bir başıma lanetle mücadele ediyordum?

"Bu defa ölen ben olmayacağım." Kesin bir iradeyle konuştum.

"O halde yaptığın bu mu?" Elini çekerken hoyratlığı sesine de yansıdı ve ona bakmak zorunda kaldım. "Bir kez daha intihar mı ediyorsun?" diye çıkıştı.

"Herakles meselesi hallolmuş, insanlar ve vampirler nihayet uzlaşmış, ben sonunda gardımı indirmişken vampirlerini dünyanın çatısına çıkaran ben değilim," diye aynı sertlikle karşılık verdim. "Her şey yoluna giriyordu. Gümüş suyu insanları koruyacaktı ve vampirler bu düzene uyum sağlayacaktı. Ama bundan hoşlanmadılar ve yapay kan bankalarını patlattılar. Abilerimle işbirliği yaptı! Hepsi çok uzun zaman boyunca kafa yorulmuş bir planın parçasıydı. O, bu kasabaya yine beni öldürmek için dönmüştü!" Koltukta yan dönüp ellerim arasında sallanan şarap kadehine bakarken hırstan soluğum kesilmişti.

"Ama yapmadı," dedi acınası bir yumuşatma çabasıyla. "Yapamadığını da biliyorsun."

"İnan bana yaptı." Buz gibi öfkeyle kaşlarımı kaldırdım. "O yüzden bana onu savunma. Bir kez daha ölüp bir kez daha doğsam dahi onu affetmeyeceğim."

"Hayatın boyunca bu kalp kırıklığıyla yaşayacaksın."

"Değişen bir şey olmayacak yani." Omuz silkerek durumun ironisine güldüm. Başka bir yaşamda tekrar dünyaya gelmek bile kalp ağrılarıma şifa olmamışken kimden yahut neyden medet umabilirdim?

Bir anda, oturduğum yerde içime bir sıkıntı oturdu. Bunu mevcut konuşmamızın burukluğuna vermek istesem de bir an önce buradan çekip gitme arzusu mıknatıs gibi kuvvetliydi. Kilometrelerce öteden şatonun fısıltılarını işitiyordum ve beni güvenli bölgeye çekmek için toprağın altından ağaç kökleriyle uzanıyordu

adeta. Tam dönüp ayağa kalkacakken büyük bir gürültü ikimizi de oturduğumuz yerden sıçrattı ve elimdeki kadeh nihayet devrilerek Vaha'nın beyaz koltuğunda asla çıkmayacak bir leke bıraktı.

Dış kapının içeriye doğru devrilerek yarattığı gürültünün ardında Kanayan Gece'den beri yalnızca ekranlarda gördüğüm ortanca abim Leonard Victoriam duruyordu. Ona bakmak her zaman içimi acıtırdı. Annemin saçlarını ve yeşil gözlerini alan aramızda bir o vardı ve onun yüzüne nefretle bakmak diğerlerine bakmak kadar kolay olmazdı.

Reyna vampir refleksleriyle dişlerini gösterirken, Rahel merdivenlerin başında silahını aşağı doğru tutarak göründü. Ayağa kalkıp ellerimi arkamda birbirine kenetledim ve dikkatle ondan gelecek tehlikeyi gözetmeye koyuldum.

"Sakin olun," dedi Leonard tekinsiz bir gülümsemeyle. "Reyna, bunun için üzgünüm." Kapının üzerine basarak geçerken bir gram bile üzgün değildi. "Piç kardeşime parasını öderdim ama ailemizden çaldıkları fazlasıyla kâfi gelir."

"Burada ne işin var?" diye tekrar vampirsel bir güdüyle ona karşı hırladı Reyna.

Leonard ellerini havaya kaldırdı. Üzerinde insanlara gösteri yaparken giyindikleri gibi jilet gibi siyah bir takım elbise vardı. İçeriye attığı her adımla ceketinin düğmelerinden birini çözdü.

"Sadece küçük kardeşimle konuşmak istiyorum." Nihayet fare gibi sivri yüzü bana döndü. "Sonunda seni şatonun uzaklarında kıstırabildim," dedi bu anı kollarmış gibi.

"Ben o kelimeyi kullanmazdım," dedi lakayt bir tavırla Rahel.

Leonard hafifçe dönerek ona şöyle bir baktı ama dikkate almamaya karar vererek yeniden ağır ağır bana döndü.

"Beyninin çalışma şeklinden çok etkileniyorum." Gözlerini kapatarak başını iki yana salladı. "O kadar Victoriam, o kadar kurnaz ve canice ki!"

Deborah ve Rahel ile şatodan uzaklaştığımız zamanlarda helikopter kullanıyorduk bu yüzden izimi takip edemiyor olmalıydı ama izlediklerinden şüphem yoktu. Orman sınırları şato arazisin-

de olduğu için korkudan oraya da giremiyorlardı. Yine de burada olması tesadüf değildi, gerçekten canlarını sıkmış olmam gerekiyordu ve yaptıklarım arasında hangisi buna sebep oldu henüz bilmesem de şimdiden gururluydum.

"Bundan sık sık şüphe ediyorum," diye onun kadar rahat ve pervasızca gülümsedim. "Ben hiçbir zaman kendi çatımın altında yatağımı ıslatmamıştım."

Bu küçük belden aşağı vuruşum elbette canını sıktı. Yüzündeki gülümseme silindi ve yerini daha katı, neredeyse büyük abim Lorenzo'nun ifadesini andıran bir saldırganlığa bıraktı.

"Hep böyleydin işte," dedi elini kaldırıp beni işaret ederek. "Bu yüzden sana acımak hiç içimden gelmezdi." Reyna'ya bakıp ne yaparsın dercesine omuz silkti. "Lennie bazen odandan gelen seslere dayanamaz ve seni kontrol etmemizi söylerdi." Yeniden gülümsedi bana. "Onu hiç dinlemedik ama zaten bunu biliyorsun."

O da belden aşağı vurmayı biliyordu.

"Yine kendini damgalatmayı başarmışsın." Ellerini önünde birbirine kenetleyip elbisemin açık yakasından görünen yara izini gösterdi.

Kesinlikle belden aşağı vurmak konusunda ellerinde daha çok koz vardı. Lorenzo önceki yaşamımda beni damgalarken Leonard oradaydı ve ne yaptığını biliyordu.

"Kapısına bağlı olduğun kralın burada olduğunu öğrenirse başına geleceklerden korkmuyor musun?" diye sordu Reyna. "Sidra açıkça Luzia'nın dokunulmaz olduğunu ilan etti."

Birkaç adımda Leonard ile arama girmeyi başardı ve ne telefona sarıldı ne de gerildi. Onu bu kadar cesur gördüğüme inanmakta zorlansam da kendimi topladım.

"Luzia mı?" Leonard herkese kendini sorgulatacak bir kahkaha attı. "Ben küçük Luxuria ile konuşuyorum. Tatlı, asabi Luxuriam. Biraz daha işlerimize karışırsa kafasını koparıp atmaktan gocunmayacağım güzeller güzeli kız kardeşimle konuşuyorum!"

Cümlenin sonlarına doğru ses tonu da bakışları da buz gibi soğudu. Bir korku filmi efekti gibi teninin katılaştığını düşüneceğim

kadar solgundu şimdi. İnsanları kandırmak için taktığı sempatik maskesinin altındaki yaratığı gizlemiyordu. İnsan oldukları zamanlarda bile kâbus gibilerdi, vampir olmak onları en kötü yanlarıyla beslemişti ve işte tüm dünyayı korumak istediğim buydu.

"Denediğini görmek isterim," dedi Rahel ve düşüncelerden çıkmam için bu yeterli oldu. Leonard bir saniye sonra onun hemen arkasındaydı. İkinci saniyede Rahel'i yavru kedi gibi ensesinden kavrayıp üst kattan merdivenlere fırlattı ve Rahel yuvarlanarak acı içinde inlemelerle aşağıya düştü. Üçüncü saniyede Leonard onu yeniden kavradı, boynuna dişlerini geçirdi ve devirdiği kapının üzerine basarak dışarıya çıktı.

Dehşete kapılmış halde peşinden çıkarken tek kelime bile edemiyordum. Benim sesim abilerime hiç ulaşmamıştı. Arabasının içinde muhtemelen Lorenzo bekliyordu. Belki de Lennie. Ama adamları camları siyah filmlerle kaplı arabanın önünde ve Vaha'nın işe yaramayan vampir korumalarının hemen yanındaydı. Rahel'in kanayan boynunu göstererek vampirlerine işaret etti.

"Sakın!" diye bağırdım. Abim keyiften dört köşe dişleriyle bana döndü. Rahel ellerinin arasında sudan çıkmış balık gibi çırpınıyordu. Leonard onu vampirlerinin alabilmesi için aşağı bırakıp bana doğru atıldı.

Dördüncü saniyede silahımdan çıkan gümüş kurşun omzuna isabet etti. Hepsi o kadar hızlı oldu ki göz kırpma süresi kadar sürdüğüne şüpheliydim. Tek bir kelimelik iznim vardı ve o kelimenin anlamı bile yoktu. Leonard ilk kurşun şokuyla sarsılırken ikinci kurşun biraz daha aşağıya isabet etti. Leonard buraya bir amaç uğruna gelmişti. Bana zarar verme amacıyla... Muhtemelen değil, kesinlikle emri Lorenzo'dan almıştı. Hayatım değil hayatlarım boyunca bana sevgi göstermemiş, daha da fenası, zaten kâbustan farksız olan hayatımı zorlaştırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Ama Leonard bugün buraya gelmişti ve Rahel oradaydı. Rahel'e baktığımda kendinden geçtiğini belki de öldüğünü gördüm. Bu da sıktığım son kurşunun Leonard'ın tam kalbine isabet etmesine neden oldu.

Dizlerim, ellerim ve dudaklarım titriyordu. Hayatım değil hayatlarım boyunca defalarca kez onları öldürmek isteyip geri durmuştum. Hayatlarım boyunca bir gün onlardan biri ölecekse bunun Lorenzo olacağını düşünürdüm. Canım mı yanıyordu yoksa rahatladığım için bedenim kendini serbest mi bırakmıştı bilmiyordum. Daha küçükken, çok ama çok küçükken Leonard'ın benimle oynadığını hayal meyal hatırlıyordum. O kadar belirsiz bir görüntüydü ki kendim uyduruyor bile olabilirdim. Buna rağmen o resmi seviyordum. Küçük kardeşini içinde bir yerde sevdiği resmi. Hayatlarım boyunca kendimi buna, sevgilerine ve sevgiye ihtiyacım olmadığına ikna etmiştim. Öyle zor da değildi ki kanmak yalanlara. Sadece küçük kızlar ilk abilerine hayran olurlardı.

Reyna, Rahel'i yakalayıp eve doğru geri çekerken siyah film kaplı arabadan kuduz olmuş gibi korkulu ifadesiyle Lennie indi. Bakışları benim üzerimden nihayet geberip giden abimize kaydı. Onun yanına gitti ve bunun gerçek olmamasını dilercesine yüzünde bir işaret aradı. Leonard çoktan küle dönüşmeye başlamıştı.

"Lorenzo bunu affetmeyecek Luxuria," dedi başını iki yana sallayarak.

"Ona söyle, onunki daha kısa sürecek," dedim.

Öyle zor da değildi ki kanmak yalanlara. Sadece küçük kızlar bir gün büyürdü, bazen yaş bile almadan.

Lennie vampir hızıyla Leonard'ın cesedini arabaya taşıdı ve araba saniyeler içinde yolda izini kaybettirdi.

Reyna beni içeriye çekiştirdiğinde tek düşündüğüm Rahel'di. Kanepede uzanıyordu, öyle bitkin ve hareketsizdi ki öldüğüne neredeyse emindim. Sadece bu gece onu buraya sürüklediğim için. Burada olduğu için. Abim hiç abim olmamıştı ama bu kız bana kötü ruhlarla cebelleştiğim bir şatonun içinde kardeş olmuştu. Abilerim fısıltıları duyar duymaz beni o çatının altında yalnız bırakırdı. Bu ufak tefek kız onları duysa da kapımın önünde durur ve bana oyalanacak zırvalar anlatıp ruhumu onlara satmamam için dil dökerdi.

Reyna kendi bileğini ısırıp Rahel'in dudaklarına kan gitmesi-

ne yardımcı oldu. Şokta olduğum için tüm adımları takip edemiyordum. Bacağının kırıldığını hem görmüş hem de duymuştum. Boynundaki ısırık bir damarın yırtıldığını gösterircesine kan boşaltıyordu. Tüm bunların yaşandığı dakikalardan birinde Vaha gelmişti ve sürekli konuşuyordu. Sadece Rahel'in elinden tuttum ve kendine gelmesi için dua ettim.

"Sidra," dedi Vaha. İsim beni tetikledi ve hemen başımı çevirdim. Aptalca bir an onu burada görmek istediğimi, çok istediğimi fark ettim ama Vaha sadece telefonda konuşuyordu.

"Leonard öldü," dedi. Panik ve gerilimle odanın içinde oradan oraya dolaşıyordu. Bunun sonuçlarını kafasında hesap etmiş ve neticeden hiç hoşlanmamış olmalı ki onu aramıştı.

"Sence kim yaptı?" diye burnundan kinayeyle soludu. "Lennie biliyor." Telefonu kapattı. Tüm bu an boyunca bana bakacak mı diye bekledim ama sadece konuşmaya odaklanmıştı. Ben de önüme döndüm. Benim mi ellerim soğuktu yoksa Rahel mi güneşten uzaklaşıyor diye düşündüm.

"Kendine geliyor," dedi Reyna teselli edercesine omzuma dokunup.

Rahel gözlerini yarım yamalak aralayarak, "Anne," diye fısıldadı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu buraya, vampirlerin arasına getirmiştim ve zarar görmüştü. Deborah öğrendiği zaman tek düşüneceği bu olacaktı. Bana çok kızacaktı... O kadar çok kızacaktı ki belki de kızını alıp gidecekti. Ve tüm bencilliğimle şatoda yalnız kalacağımı düşünüyordum sadece.

"Anne," diye tekrar etti Rahel.

"Rahel." Elini tutup adını seslendim. Gözleri nihayet beni bulduğunda dudaklarında Reyna'nın çok koyu renk olan kanı vardı. Vampir kanının iyileştirici özelliğini kullandığım için de mutlu olmayacaklardı ama şu an hayatta olduğu için kutsal olan her şeye şükredecektim. "Ben buradayım. Deborah yarın yanımızda olacak."

"Luxuria..." diye fısıldadı. "Sen iyi misin?" Hatırladığı her ne ise birden refleksle yerinden sıçradı. Kan iyiden iyiye görevini

yapmış ve vücudundaki hasarları onarmaya koyulmuştu. Rahel yılgın bir korku ve tanıdık bir öfkeyle etrafına bakınarak tehlikenin nereden geleceğini anlamaya çalıştı. Gözleri Reyna ve Vaha'yı bulduğunda içgüdüsel olarak silahına sarıldı ama silahı olması gereken yerde, askısında değildi. Gözleri onu nerede düşürdüğünü hatırlayarak merdivenlere kaydı ve sanki yeniden canı acımış gibi eliyle boynunu kavradı.

"İyisin," dedi Reyna onu yatıştırmaya çalışarak. "Merak etme güvendesin."

"Vaat ettiğiniz bu muydu?" diye fısıldadı Rahel. "Bunun adil olduğunu mu düşünüyorsun? Ne tür bir insanın onların, sizin gücünüze karşı şansı var? Buna savaş bile denmez."

Ardı ardına dizilen cümlelerin ardında öfke yoktu, ses tonu olması gerekenden daha yumuşaktı. Sitem değildi, ne bekliyordunuz ki sorgulamasıydı.

"Çok üzgünüm Rahel." Reyna onun ihtiyacının mesafe olduğunu anlayarak eğildiği yerden doğruldu ve nazikçe geriye çekildi. "Bunu söylemek kolay değil, kabullenmek de öyle... Ama o, Leonard, insanken de iyi biri değildi ve Lu'ya çok kötü şeyler yapmıştı."

Dudaklarımı birbirine bastırarak ayaklanmak isteyen Rahel'i elinden tutup yattığı yerden doğrulmasına yardımcı oldum. Rahel kolumu bırakırken iyiyim dercesine eliyle işaret etti. Ona alan tanımak için kenara çekildiğimde Reyna'ya baktı.

"Anlamadığınız şu." Derin bir nefes aldıktan sonra boğazını tutarak konuştu. "Luxuria'nın o zaman karşılık verecek yeterliliği vardı, en azından mücadele etti. Ama vampirlerle insanların mücadelesi bir aslanla ceylanı, kurtla kuzuyu savaştırmaktan farksız." Bana dönerken hırpalanmış halde soluğu kesikti. "Gidebilir miyiz," dedi. "Lütfen."

"Şimdi olmaz." Vaha itiraz etmek için keskin bir tonla araya girse de Reyna onun koluna dokundu.

Eğer istediği buysa başımı salladım ve Rahel'in koluna girerek rahat yürüyebilmesi için ona destek oldum. Gözlerim eşyalarımızın nerede olduğunu arıyordu. Buraya ne getirdiğimi bile hatır-

lamıyordum. Kapıdan çıktığımda neyle yüzleşeceğimi, Rahel'in benden nefret edip etmediğini, onu buraya getirdiğim ve vampirlerle arkadaş olduğum için beni suçlayıp suçlamayacağı bilinmezi ve korkusuyla kafayı yiyordum.

"Luzia, bunu konuşmamız gerekiyor." Vaha dirseğimden kavrayıp sertçe gözlerime baktı. "Lorenzo bunu karşılıksız bırakmaz. Seni koruyabilmem için burada olman gerekiyor."

"Adamların Leonard'a karşı ne yapabildi?" diye sordum. Sitemden ziyade bir hesap sormaydı çünkü bunda ne tür bir bit yeniği olduğunu anlayamıyordum. Leonard ne zamandan beri Vaha'nın bölgesine elini kolunu sallayarak girebiliyordu? Ve eğer bunu yapabiliyorsa ne tür bir korumadan bahsediyorlardı...

"Sidra bir yolunu bulur," dedi sadece.

Kız kardeşler ve abileri...

Diğerleri kolaydı. Diğerlerinden nefret etmek de kolaydı. İçimi acıtsa da kabullenmek kolaydı. Bazen sadece kendime itiraf edebildiğim gerçek ise kimi kez en çok Vaha'dan nefret ettiğimdi. Başka bir yaşamda piç bir köle oluşuna sığınırdım ama sonra Manolya diye bir kız tebelleş olmuştu ve Vaha onu yakılmak üzere tutulduğu zindandan kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. Benim için bunu bir kez bile yapmamıştı. Asırlar geçmişti kasabanın kralı olmuştu. Reyna için taş üzerinde taş bırakmamıştı ama konu ne zaman ben olsam hep yetersizdi. Hep bir adım gerideydi. Buna bile razıydım. Kendi oynadığım güçlü rolümün hakkını veriyor derdim. O kadar iyi bir yalancıyım ki bana inandı bu yüzden yardıma ihtiyacım yok sandı. Ama ne zaman bir ihtiyacım olsa kendi elini taşın altına koymak yerine Sidra'ya gidiyordu ve bundan nefret ediyordum. Bana bunca kötülük etmiş, kalbimi paramparça etmiş birinden medet umuyordu. Ne o ne de ben asla sesli söylemeyecektik ama baş edemeyeceğini bildiği kız kardeşini başından savıyordu.

"Sidra'nın bulduğu yol bizi bu noktaya getirdi, şimdi çekil önümden lütfen. Seninle kavga etmek istemiyorum. Bu gece bir kardeşimi öldürmüş olmam yeterli."

"Lu..." Reyna bunu nasıl söylersin dercesine yüzünü buruşturduğunda fazla mı ileri gittim diye tereddüt ettim ama o kadar uzun sürmeyeceğini biliyordum.

İşte dünya böyle yozlaşır.

Savaşlar böyle başlar ve böyle kaybedilir.

En kötü düşüncelerimiz bile artık kötü hissettirmediğinde kaybederiz.

Vicdanımızla başlar, aklımız ve kalbimizle sürer, hayat dediğimiz oyunla son bulur.

4

Vampir Kraliçesi

Gün doğana kadar ikimiz de gözümüzü kırpmadık. Rahel sıcak banyosundan sonra tamamen kendine gelse de geriye yaşadığı şok ve kanına karışan vampir kanının tiksintisi kalmıştı. Saatlerce birbirimizle tek tük kelimeler sarf etmek dışında hiç konuşmadan beklemek kum saatini sürekli ters yüz eden bir el gibi ensemdeydi. Kendimi mutfağa kapattıktan az sonra, Deborah'nın gelmek üzere olduğunu haber vermek için inmiş ve her zamanki bitki çayından demlemeye başlamıştı.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum daha fazla dayanamayarak. Deborah olanları biraz sonra geldiğinde öğrenecekti. Bu Rahel'in seçimiydi ben sadece saygı duyup minnettar kaldım. Onu böyle canlı ve iyi halde görürse tepkisi daha ılımlı olur diye umuyordum ama yine de tüm geceyi korku içinde geçirmiştim.

"Hayır," dedi Rahel bana dönüp tezgâha yaslanarak. "Olanlardan seni sorumlu tutmuyorum. Bu herhangi bir yerde başımıza gelebilirdi. Sonuçta bana Reyna ya da Vaha saldırmadı."

Çok sakin görünüyordu ama derin düşünceler içinde olduğunu ve o düşüncelerin benimle ilgili kötü ihtimaller doğurduğunu hissediyordum. Terk edilmek üzere olduğunu bilen bir çocuk gibi

içime kapanmış ve hiçbir şey ilgimi çekmez olmuştu. Sanki lunaparktaydım ama ne ışıklar ne oyuncaklar heyecan veriyordu. Biraz sonra hepsinin üzerime kapanacağını ve kalabalığın içinde kaybolacağımı seziyordum.

"Ama oranın güvenli olduğunu söylemiştim," dedim kırık bir vicdan azabıyla.

"Öyle olduğunu sanıyordun." Kaşlarını kaldırdı ve sözleri gerçek anlamlarından daha çoğunu ifade etti.

Evet, öyle olduğunu sanıyordum ve olmadığını en kötü şekilde öğrenmiştim. Deborah ve Rahel en başından beri bana bunu anlatmaya çalışıyordu. Vampirlerle savaşırken vampir dostlarımla vakit geçirmeye devam etmek akıl işi değildi. Ama Reyna'dan öylece vazgeçemezdim. Onu diğerleri gibi göremezdim. Bu onun seçimi değildi, onun mecbur bırakıldığı bir hayattı ve başına sırf bu geldiği için onu yüzüstü bırakamazdım. Öte yandan savaştığım ve öldürdüğüm kaç vampir Reyna gibi rızası dışında dönüştürülmüştü ve bu ne zaman durdurmuştu beni?

"Kızlar," diye seslendi üst kattan Deborah ve ardından dış kapının kapanma sesini duyduk.

Kalp atışlarım ormanda vampirlerle karşılaştığımda bile böyle hızlanmıyordu. Gözyaşları gözpınarlarıma kadar indiğinde doğramaktan çok ziyan ettiğim sebzeleri çöp kutusuna devirdim. Üzerime giydiğim ince kazağın kollarıyla gözlerimi ovuşturdum ve kendimi hazırlamak için elimden bir şey gelmedi.

"Aşağıdayız anne!" Rahel'in sesi muhtemelen ikimizin de arzu ettiği kadar ve hep olduğu gibi canlı ve keyifli değildi.

Deborah merdivenlerde göründüğünde ona doğru dönmedim ya da yerimden kalkmadım. Kısa sayılacak bir sürede onlara çok alışmıştım ve korkunç atalarım aracılığıyla da olsa tanıdık birileri olmasına olması gerekenden daha sıkı tutunmuştum.

Benim neyimeydi?

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Deborah olağan rutine bağlı kalarak. Bunu öylesine sormuştu ama halimizi gördüğünde bir terslik olduğunu anlamıştı. Ben başımı kaldırmadan öylece

oturuyordum. Rahel yaslandığı duvarın orada ilk kez bu kadar sessizdi.

Rahel bir anlığına bana baktı ve annesine döndüğünde, "Sakin ol ama dün gece Reyna'yı ziyaret ettik ve büyük bir sorunumuz olabilir" dedi. Şikâyet eder gibi değil, bir an önce bu meseleden kurtulmak ve ne yapacağımıza karar vermek ister gibi olup biteni anlatmaya başladı.

Bunu saklamamızın bir yolu yoktu. Leonard'ı öldürmüştüm ve bunun davamızda ciddi bir önemi vardı. Aynı zamanda ciddi sonuçları da olacaktı ama şu an asıl endişem, en merhametli insan halinde bile bana kök söktüren en büyük vampir abim Lorenzo'nun gazabı değildi. Terk edilip edilmeyeceğimi bir an önce öğrenmek ve hayatımın kalanında bu acıyla da yaşamaya alışmaya başlamak istiyordum.

"Tanrım!" dedi Deborah nutku tutulurcasına. "Siz iyi misiniz kızlar?" Rahel'in yanına gidip yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu boydan boya kontrol ettikten sonra öfkesiyle yüzleşmeyi bekliyordum ama o yanıma gelip aynı şekilde beni de kontrol etti.

"İyiyiz," dedim beklemediğim bu şefkat karşısında bocalayarak. "Ben çok üzgünüm." Dudaklarımın titremesine de gözlerimin dolmasına da mâni olamadım. "Böyle olacağını hesap edememiştim."

Gözlerimi kaçırıyor ve artık dizimin titremesini engelleyemiyordum. Gözlerim sürekli şatonun karanlık duvarlarında ve yüksek tavanında dolaşıyordu. Daha önce mutfağın bu kadar geniş olduğunu fark etmemiştim. Çok büyüktü.

"Ona bir suçu olmadığını söyledim," dedi Rahel aceleyle. "Benim için Leonard'ı öldürdü ve esas odaklanmamız gereken mesele bu."

İçten içe bana kızgın olduğunu bilsem de çabası daha da gözlerimi doldurdu. Kötülüğüme kızgın değildi. Başına gelenin benim de başıma gelebilecek olmasına kızgındı. Onlarla, vampirlerle bir arada olduğum sürece bu ihtimal hep var olacaktı. Sadece bunu inkâr ediyordum ve Rahel buna kızıyordu.

"Esas odaklanmamız gereken mesele ikinizin de iyi olması," diyerek başını salladı Deborah.

Başımı kaldırıp ona baktığımda kemik çerçeveli gözlüğünün altından bana içtenlikle gülümsedi. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. O kadar inanmadım ki birkaç kez gözlerimi ovmam gerekti. Ne kızmış ne de suçlamıştı. Oysa bavulunu boşaltmadan kızını da alıp gideceğinden öyle emindim ki... Bu şatoda bırakılıp gitmeye o kadar alışkındım ki başka bir ihtimal yok sanıyordum.

Deborah'nın işaretiyle Rahel de masada benim yanıma oturdu ve o da ikimizi karşısına alacak şekilde diğer tarafa geçti.

"Yeterince sorunla mücadele ediyorsun canım." Parmak uçlarımı tutup titrememi engellemeye çalışırken daha fazla anlayış göstererek beni mahcup etti. "Bu kıyımın ortasında kalmak senin suçun değil. Fakat daha önce de konuştuğumuz gibi, vampirlerle savaşıyorsan bunu sadece bazılarıyla savaşarak kazanamazsın. Eğer istediğin onların düzeninin parçası olmaksa buna saygı duyarım Luxuria."

"Asla." Başımı hızlı hızlı iki yana sallarken gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"Lorenzo'nun neler yapabileceğini düşünmek istemiyorum." Deborah kendi içinde düşüncelere daldığında hepimiz aynı ürpertiyi hissediyorduk. "Siz kızlar artık çok daha dikkatli olmalısınız. Bilhassa sen canım, gece avlarına ara vermen daha güvenli olur."

"Bu elimde değil, biliyorsunuz." Tekrar yaşları silerken dünya bir kez daha başıma yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Bu kararı verdiğime pişman değildim, o gece, Kanayan Gece onların gözlerinde gördüğüm korku ve *onun* gözünde gördüğüm pişmanlık bu laneti sırtlanmaya değerdi ama artık korkuyordum... Hepsinin gelip geleceğinden ve benim geride bir başıma lanetle kalacağımdan korkuyordum. Kaderimin bir kez daha kaybetmek olmasından, kazanmamın tek yolunun kaybetmem olmasından korkuyordum.

"İyi haberlerim var," dedi Deborah dikkatimizi dağıtmak amacıyla. "İşgal edilen şehirlerden iki tanesini daha kurtarmayı başar-

dık ve daha önemlisi ülkeler sandığımız gibi teslim olmuş durumda değiller." İlk söylediği kırıntıydı ama ikinci söylediği dikkatimi gerçekten çekmişti.

"UV bombaları üretilmiş ve silahlar üzerinde de gelişme kaydedilmiş. Medyada gösterilenin aksine insanlar sandığımız gibi teslim olmamış. Bizim için birkaç tane aldım. Yeni silahlarınız yakın mesafedeki tüm vampirleri güneş ışığına maruz bırakan bir ışık yayıyor. Menzili düşük ama başlangıç için hiç fena değil."

"İnsanlar savaşıyor mu?" diye sordum. Deborah bana karargâhtan öğrendiklerini anlatırken Rahel tabletini açıp bazı bilgileri teyit etmek istemişti.

"Çok önemli bir sınırdayız," dedi Deborah dürüstçe. "Karargâha göre de işler yolunda değil ama umut var ve bizim için önemli olan bu."

Onlarla tanışmaya hazır değildim. Kanayan Gece'den sonra içimde sadece dürtüler vardı ve dürtüler bana tüm dünyayı yerle bir ettirebilirdi. Bu yüzden iletişim ağını da koordineyi de Deborah yürütmeye devam ediyordu. Sürekli yer değiştirmek ve saklanmak zorunda olmaları işleri zorlaştırsa da şimdilik haberler o kadar da kötü değildi.

"Anlamadığım bir nokta var," dedi Rahel. "Vampirler kolayca bu işi bitirebilirler ama neden bunu tercih ediyorlar?" Biz Deborah ile konuşurken o tabletinden sık sık yaptığı gibi haberleri takip ediyordu. İsteğim dahilinde genellikle bana sadece bilmem gereken bir bilgi varsa söyler diğer haberlerden bahsetmezdi. Ama bu defa kaşlarını çatarak ekranı Deborah ve benim görebileceğim şekilde masaya çevirdi.

"Film karesi gibi ama gerçekleşiyor." Altyazıda yazan cümle buydu. Ekranda çok güzel bir kadının farklı görüntüleri yer alıyordu ve her karesinde ekranın ortasında **"VAMPİR KRALİÇESİ!"** diye kırmızı bir bant geçiyordu.

Sidra'nın tek bir görüntüsü vardı, görüntüde ülkelerin önemli siyasi liderlerini karşılıyor, onların ellerini sıkıyor ve bir insan gibi gülümseyerek güç gösterisi yapıyordu. Çünkü dünyanın en

güçlü insanlarını ayağına getirmeyi başarmıştı. Kadın kareye orada giriyordu ve Sidra onun elini sıkarken iki elini de kullanıyordu, yüzünde daha sahici bir gülümseme vardı. Bu kare tekrar tekrar farklı açılardan gösteriliyordu.

"İnsanlar vampir kraliçesini seçti ve vampir kralı da bu fikirden çok uzak görünmüyor."

Yeniden onların yakınlaştırılmış kareleri... Birbirlerine bakarken gözlerinin içi gülüyor. Sidra liderlere yaptığı konuşmada gözünü sık sık kadına çeviriyor. Kadın söylediği her sözü başını sallayarak destekliyor.

"İndir şunu," dedim başımı çevirerek.

"Çok ucuz ama etkili bir numara," dedi Deborah. "Vampirler bunca zaman boyunca insanları analiz ederken iyi iş çıkarmışlar. Halkın ilgisini onların zararına olan meselelerden uzaklaştırmak için ilk kez masalsı bir aşk ve düğün kurgusu yazılmıyor."

"Doğru," dedi Rahel. "Prenses Diana'nın düğününü tüm dünya ekranlara kilitlenerek izlemişti. Kolayca dikkat dağıtıyor değil mi?"

"Bu kadını odak noktası yapmalarının bir sebebi var." Deborah işaretparmağıyla artık kapalı olan tableti işaret etti. "Derva Krum, batı kıtasının en etkili liderinin yeğeni, dünya üzerindeki en büyük güç ağına sahip ailenin mirasçısı. Finans, teknoloji, askeri güç ellerinin altında."

"Diğer seçenekler de dudak uçuklatıcı," dedi Rahel annesini onaylayarak. "Körfezden, yani petrolün ve enerjinin su gibi aktığı bölgeden şeyhin kızıyla anılıyor. Enerji kontrolünün vampirlere geçmesi demek dünyayı kontrol etmekle eşdeğerdir."

"Avrupa onlardan uzak duracaktır," dedi Deborah. "Kültürel ve diplomatik etkilerini göz önünde bulunduracak olsak da vampirler için en kârlı ortaklık olmaz ama taç istiyorlarsa evet, bu birliktelik onlara meşru hükümdarlık sağlardı."

"Teknoloji imparatorunun kızı da vampir kralıyla ilgili görünüyor," diye alayla gülerek ekledi Rahel. "Tüm bu kadınların bu kadar hevesli olması trajik."

"Bundan sadece vampirler çıkar sağlamaz, iş bu noktaya geldiyse ülkeler vampir ordularıyla savaşmaktansa birlik olmayı tercih edebilir. Yeni dünya düzeninde vampirler nükleer bombalar kadar tehlikeli ama büyük koz olur. İşte bu da neden vampirlerin dünyayı bir kerede biçmediğinin sebebi. İnsanları tanıyorlar. Bir noktada kırılacağını ve kendi içlerinde güç savaşına gireceğini düşünüyorlar. Aynı zamanda gerçekten kabullenilmek istiyorlar ki bu oldukça ilkel bir dürtü." Deborah konuşurken sık sık jest ve mimiklerini kullanıyordu ve gözlerim onu takip ederken yoruluyordu.

"Besin kaynaklarını kaybetmek istemiyorlar," diye kaşlarımı kaldırdım. En önemli etken her zaman bu olacaktı. İstedikleri kadar politika yapabilir ve dikkat dağıtabilirlerdi. İnsanları alenen katletmemelerinin nedeni yapay kana mecbur olmamaktı.

"Orası öyle," diye kabul etti Deborah. "Ama dünyanın önceliği hâlâ onlardan kurtulmak. Aldığım istihbaratlara göre kendi içlerinde bölünmeler var. Sidra Dekalton'un böyle bir evlilik yapması onu hem insanlar hem vampirler arasından gerçekten dokunulmaz yapar. Sembolik de olsa güç güçtür."

Sembolik dediğinde parmaklarım istemsizce göğsümde kabuk bağlayan damgaya gitti. Kabaran kabuğu parmağımın ucuyla okşadım. Sembolik de olsa güç, güçtü.

"Bu kadar oyalandığımız yeter," dedim Deborah'ya. "Beni onlarla görüştürmenin zamanı geldi. Liderleri olmamı istiyorlardı, bunu yapacağım."

"En önemli noktaya geldiğimize sevindim," dedi Deborah ve masanın üzerinden uzanıp ikimizin de elini tuttu.

"Bu zamana kadar yaşadıklarımız güzel bir mücadeleydi ama bundan sonrası için ikinizin de uzun uzun düşünmenizi istiyorum." Tam onu bölmek ve düşünmemize gerek yok demek üzereyken kaşlarını kaldırdı. "Düşünmemize gerek yok diyecekseniz, size olan güvenimi zedelersiniz. Bilhassa sen Luxuria. Bu bir intikam mücadelesi değil, olmamalı. Dünyanın nasıl bir karanlığa gittiğini görüyoruz ama başka bir seçeneğin daha var..."

Deborah duraksayınca kaşlarımı çattım. Başka bir seçeneğim olmadığını pekâlâ biliyordu. Bu lanetin tek çıkış yolu vampirleri avlamamdı yoksa o bir kez daha beni avlayacaktı.

"Vampir dostların var... Bizim aksimize sen onların iyi olabileceklerine inanıyorsun. Sidra ile yaşadığın trajik hikâyeyi kenara bırakırsak eğer, hafızanı geri kazanmadan önce, sadece bu şatonun müze müdürüyken vampirlerle gayet iyi anlaştığını ve onlarla aynı dünyada yaşamakta bir sakınca görmediğini de unutma. Onların yolunu seçebilirsin ve kimse seni yargılamaz. Bu başka bir hayat, canım. Ve sen bir kez verebileceğin en onurlu mücadeleyi verdin. Daha küçük bir dünyada mutlu olma şansın varsa bunu öylece geri çevirme. İyi düşün diyorum çünkü bundan sonrası gerçek bir savaş olacak ve biz kaybedebiliriz. Canımızı da kimliğimizi de."

Hafızamı geri kazanmadan öncesi o kadar uzun bir zamanmış gibi geldi ki bu farkındalık tokat gibi yüzüme çarptı. Sadece müze müdürü olduğum bir hayatta yaşamın ne kadar tasasız olduğunu anımsadım. Keşke kaçıp gitseydin, kalbin sana söyledi ama sen onun için attı sandın. Sen hatırlamadın ama kalbin onu tanıdı ve yanmaya başladı. Hançerin soğuk hissini sen unuttun ama kalbin hatırladıkça sızladı da devasını yine onların kanında aradın.

Deborah Rehal'e döndüğünde derin bir iç çektim.

"Seninle her zaman gurur duydum ama aynı sözler senin için de geçerli. Bu sahip olduğun tek hayat ve bunu ölümüne bir savaşın ortasında sürdürmek istemezsen hâlâ B planımız var." Tekrar bana döndü. "Senin de dahil olabileceğin bir plan Luxuria. Çok uzak bir yerde, yeni bir hayat ve tüm bunları geride bırakabiliriz. Bu yüzden şimdi iyice düşünün ve dinlenin."

Bu konuda kararı kesindi. İtiraz etmek için her ağzımızı açtığımızda bizi ejderha alevi gibi geri püskürttü. Onun uzun uzun düşündüğü ortadaydı. Deborah'nın geleneklerine ve davasına ne kadar bağlı olduğunu biliyordum ama annelik içgüdüsü hep öncelikliydi. Önce Rahel'i korumaya yönelikti.

Bu da beni dolu dolu gözlerimle kafamın içinde annemle yüz

yüze getirdi. Ona sen beni neden korumadın diye isyan etmek istedim. Bile bile neden doğmama izin verdin... Seni alan bu çılgınlığa benim tek başıma nasıl karşı koyacağımı düşündün... Dişlerimi o kadar sıktım ki çeneme kramp girdi. İnsan kendi canına kıyan annesine bile hesap sorar mıydı... Ben sordum çünkü onu o noktaya neyin getirdiğini biliyordum. Her gece bana da tebelleş olan ruhları... O ruhlardan kurtulmak için beni doğurduğunu... Cadılara bir veliaht. Oysa ben savaşmıştım onlarla. Kendi çocuğum değil, nefret ettiğim abimin kızı sandığım o küçük kız için bile savaşmıştım. Kıymamıştım canıma. Ama sen eskizin olayım diye, seni o kâbuslardan kurtarayım diye getirdin beni hayata... Bu şatonun içinde nereye dönsem, ne zaman bir aynaya baksam hep terk edilmiş bir çocuk görüyordum. Herkesin yarım bıraktığı, yalnız bıraktığı.

Herkes herkese kıyar, herkes kalp kırar da kendi nefesiyle hayat veren anne nasıl kızını feda eder.

Konuşulanların ağırlığıyla odama çıkıp pencereye yanaştığımda yüzümde bir gülümseme vardı. Deborah'nın son söylediği cümleye kadar belki diye düşünmüştüm, kırılma anı olabileceğini, belki savaşmak zorunda olmadığımı ya da dünyayı kurtarması gereken kişi olmadığımı... Ama sonra Deborah dedi ki... Çok uzak bir yerde, yeni bir hayat ve hepsini geride bırakabiliriz... Gülümsemem yüzüm ikiye yırtılacakmış kadar genişledi... Ben gidemezdim ki... Ben bu şatondan hiçbir yere gidemezdim ki...

Pencereme kadar gelen ve camları aşıp içeriye girmek için çerçeveleri zorlayan sisin üzerine yağmur damlaları kendi izlerini bırakıyordu. Benim üzerimdeki ağırlıkları da alır belki diye dışarıya çıktım. Henüz gün batmamıştı ama az kaldığını biliyordum. Hayatım her zaman kara komik bir filmin oynatıcısı gibiydi. İşler hep sarpa sarıyor, ortalık karışıyor, yaşayanıyla öleniyle herkes bir amaca hizmet ederken ben öylece ortada kalıyordum.

Çıplak ayaklarımın altında çiy tanelerini hissedebilmek için yeni ıslanan çimlerin üzerinde yürüdüm ve seçimlerimden ziyade kararlarımın ağırlığıyla kendimi sırtüstü yere bıraktım. Gri bulutlarla çevrelenmiş gökyüzü bile beni yalnız bırakmıştı. Kasvetten

başka görebildiğim, parmağımı uzatsam ucunun dokunabileceği bir heyecan kalmamıştı. Yine de zehir gibi dökülen yağmur damlalarının yüzümü ıslatmasına izin verdim. Zaman zayıflayan bileklerimden akarken zihnim beni kum taneleri gibi geçmişe taşıdı.

Rüzgâr hoyratça büyüyüp araziyi ele geçiren yabani otlardan bir dalı dudaklarıma dokundurdu. Tadını aldığım karanlık ve bir o kadar zalim bir o kadar kasvetli bir aşk acı bir şiir gibi üzerime örtündü. Göğsümden kaçan bir hıçkırık geçmişten kopan bir anıyı üzerinde yattığım sert ve soğuk toprak gibi gerçek kıldı.

Otlar bu kadar sarmamışken göğüs kafesimi, yağmur böyle saldırgan değilken rüzgâr ılık ılık esip tenimi öpüyordu. Sevgilisine kavuşan bir âşık kadar mutluydum onun bana doğru geldiğini gördüğümde. Tepenin ardından bu şatonun yarattığı bir masal kahramanı gibi çıkagelmişti. Böylesi masallara anca canavardan kahraman yazılırdı. Yaramaz düşlerim bile o zamanlar hâlâ masum, kalbim uzun bir zincire bağlanmış kadar özgürdü. Arkamdan yaklaşıp parmaklarının tersiyle şakaklarımı okşadığında alev almış gibi gözlerimi kapatmıştım. Ona teslim olmak o zamanlar çok kolaydı. Victoriam'lara ihanet ederken var olmak ne basit ne tasasız ve ne güzeldi öyle... Kont Dekalton benim ödülümdü. Abilerimden gizlice aldığım bir intikam, kaderime bir isyan, göğüs kafesimdeki serçe kuşuna bir ikramdı.

"Bu toprakların bir çiçeğe ihtiyacı olduğunu mu düşündünüz leydim?" diye sırnaştığında, başımı geriye yatırıp kıkırdamak esen rüzgâr kadar anın parçası ve sahip olamayacağımız bir geleceğin yalanıydı yalnızca.

Yüzümü görebilecek şekilde tıpkı benim gibi çimlerin üzerine oturdu. Simsiyah gözleri benim gözlerimi bulmuş ve bu arazinin kederi değil de kaderiymiş gibi bakmıştı. Ne olduğumu bile bile bana böyle bakmasına hep hayret etmişimdir. Aynada bir türlü bulamadığım ne görülyordu bende? Diğer beyler gibi yalnız ve yalın bir güzellik olmadığı kesindi.

"Seni özledim Cor," dedi yüzünü yüzüme yaklaştırıp soluğumu içine çekerken. Büsbütün bu soğuk yaratığın nasıl içimi ısıttığını düşündüm yüzüme bir bukle saç düşene dek.

"Seyahatiniz pek uzun sürdü Kont. Denizin öte tarafında hazineler bulduğunuz söylentileri ilişti kulağıma." Gülümserken dilimi dişlerimin arasına kıstırdım.

"Denizin en derin sularında ve nice dağların zirvesinde bile senden kıymetlisine rastlamak ne mümkün?" Yanağı şakaklarıma dokundu. Solgun dudaklarının dudaklarıma yakınlığı nabzıma yakınlığından daha çok ürkütmüştü hep beni. Parmakları destek almak için otların üzerine kapanan elimin üzerinde küçük dokunuşlarla ruhumu titretti. Derin derin iç çekmemek ne mümkündü asıl.

Ben de seni özledim Kont. Hem de ne özledim! Bıçaklarımı biledim de duvarıma astım. Cellat diyorlar şu günlerde bana. Oysa onlar kalbimi ne bilirler. İşte orada, bilediğim hançerlerimin hemen yanında asılı o da. Kime ne, belki de bu yüzden kalpsiz diyorlar bana.

"Yolculuklarında sıkılıyor olmalısın," dedim duygularımı bastırarak. "Onca zaman denizin üzerinde ne yaparsın?"

"Seni düşünürüm." Dudakları şakaklarımı öptü, içimi tir tir titreterek.

"Neyimi düşündün benim?" Gözlerimin nasıl parladığını hissediyordum. Öyle nadir mutlu oluyordum ki; o böyle etrafımda olduğunda ateşböceği gibi ışık saçtığıma inanıyordum. Başka kimseye içtenlikle kıvrılmayan dudaklarım onun yanında birbirini bulmaz, gülümsemekten elmacıkkemiklerim ağrırdı günün sonunda.

"Bu karanlık saçlarına beyazın ne de güzel yakışacağını..." Elleri saçlarımın üzerinde dolaştı. "Benim gibi bir canavarı bile masallara ve sonsuza kadar yaşanan mutlu sonlara inandırır hayalin. Elinde yabani otlardan bir demet çiçekle, haylazca gülerken mihraptan bana baktığını düşünüyorum. Tenini düşünüyorum, kokunu içime çekiyorum... Bir kez öpsem seni... Böylesi açlık görmedim. Kan değil adın akıyor damarlarımdan."

"Benimle evlenmek mi niyetiniz?" Kabarık eteklerimin altında dizlerimi kendime çekerek kuşlar gibi cıvıldıyorum. Çenemi dizlerime yaslayıp ona bakıyorum aşağıdan. Halim, sadece alay edebildiğim bu düş onu yine de gülümsetiyor. Öyle bir gülümseme ki bu arzusunun sahici olduğunu anlıyor ve yüzümü asacak gibi oluyorum. Bir çılgınlık engel oluyor yüzümün düşmesine. Çok sık göstermediğim bir cesarette bulunuyor, uza-

nıyor öpüyorum dudağından. Artık bana şaşırmayı bıraktığından kolayca karşılık veriyor. Böyle gündüz saatlerinde ulu orta gören olsa ciğerimi sökerler ama ne bu umurumda oluyor ne de onun yanındayken korkularım. Yazgılar da yarınlar da tabutların içinde çürüyordu sanki. Ama aslında ölümün en başında çağırdığı sadece ikimizdik. Toprağın altında yatması gerekenin tüm dünyanın aşk dediği bu isyan olduğunu düşünmeden edemiyordum.

"Sidra," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Hayatı kitaplardan öğrendiğimi ve böylesi masalların mutlu sonu olmadığını söylemek üzereyim.

"Yapma," diyerek engel oluyor. "Çok görme bana bu anı." Bazen düşüncelerimi okuyabildiğini sanıyorum. Saç tutamları alnıma çarparken eğilip tekrar öpüyor. Yüzüme bakmak için bir milim geri çekildiğinde kaşlarında kaygılı bir çizgi, gözlerinde yakarışlar vuku buluyor. "İnanma o masallara... Benim gibi canavarların da senin gibi cadıların da düş kurmaya hakkı var."

Olmadığını dünyanın dönüşü bize kanıtlayacaktı oysaki... Ölürken üzerime giydiğim beyaz elbise tesadüf değildi. Bu yüzden gözlerimi açtığımda havanın ne kadar kapalı olduğuna da parmağımın dudaklarımda olmasına da şaşırmadım. Acıyla nefes alırken kollarımı kendime sardım. Araziyi böcek sürüsü gibi saran yabani otlardan başka sevenim yoktu şimdi.

Sidra, diye düşündüm. Cennette meleklerin bile geçemediği o yer. Çıplak ayakla girmekten hiç çekinmediğim ama hiç de canlı çıkamadığım yangınım.

Bulutların sakındığı güneş tepemde usul usul kaybolduğunda, düşlerin değil gerçeğin çağrısı ayaklandırdı beni. Karanlık çöktüğünde yine ormanın derinliklerine sürükledi. Yağmur toprak ve çim kokusunu ağırlaştırmıştı. Göğsümde uzun zamanlı misafir olan acının ağırlığı ile sessizce ilerledim yumuşak toprağın üzerinde. Sis ağaçların tepelerinden ayaklarımın dibine kadar çökmüştü. Kurşun karası gece üzerime üzerime gelirken vampirlerin geri çekildiğini hissediyordum. İçinde daha büyük bir karanlığı sakladığını en sevdiğim ağaca tırmanmak için yanaştığımda gördüm.

Sidra.

Mümkünmüş gibi, gece onun yanında solgun bir gölge gibi kalıyordu. Sislerin ardında antik bir heykel gibi görünüyordu. Aralık kalan dudaklarımdan taşan her nefes nemli orman havasına karışıp ona ulaşıyordu ve biraz önce zihnime sızan hatıralar gibi dudaklarına dokunuyordu. Zamanı durduran ve dünyanın dönüşünü yavaşlatan bir duraklama gibiydi göz göze gelişimiz. Göğsüme bıraktığı fırtına durdu, içime yağan yağmur damlaları kursağımda asılı kaldı. O kadar derin bir kuyuydu ki gözleri artık tekrar tekrar düşmediğimi, onu gördüğüm ilk balo gecesinde bir kez bakmak için aşağıya sarktığımı ve o andan beri düşmeye devam ettiğimi biliyordum.

Her zaman baştan çıkarıcı ve bin yıllık hikâyemiz de bu değil mi? Günaha davet. Korku da tıpkı aşk gibi gecikmiş bir misillemeden başka bir şey değildir. Kuyuya fısıldasan da avazın çıktığı kadar bağırsan da, sesin yankısıyla sana geri gelir. Tırnaklarımı söküp alsalar, içinden ona nefretim taşar ama içimi açıp baksalar, kalbimi çoktan söküp alan canavarın kim olduğunu anlarlar.

Bir adım attı, ayağının altındaki her ne ise çatırdadı ve ben yutkundum.

Onu o geceden beri ilk kez görüyordum. Kanayan Gece'den beri. Ve şüphesiz ki o geceden beri damarlarımda ihanetin ağırlığı kanadıkça kanıyordu. Göğsümdeki damganın ağırlığını bile unuttuğum oluyordu ama onun ihanetinin kesiği bir an bile uyuşmuyordu. Kalbime hançeri saplamadan önce böyle hissetmiş olmalıydı. Asırlarını ona ettiğim ihanetle sürdürürken böyle öfke ve nefretle dolup taşmıştı. Ve şimdi öcünü almış bir canavarın gururunu taşıyordu.

"Kraliçem ol," dedi tek nefeste tüm ciddiyeti, caydırıcılığı, sahipleniciliği, baştan çıkarıcılığı ve hadsizliğiyle.

Gülümsemelerimin katili olmasına rağmen yine de her zaman beni eğlendirmeyi başarıyordu. Kendimi tutamadım ve ormanın içinde alevler arasındaki bir cadının çığlığı gibi kahkaham yankılandı. Çok değil, birkaç saat önce bir ekrandan onun kraliçesini

izliyordum. Şimdi karşıma geçmiş, işgal ettiği dünyanın batışına ortak olmamı diliyordu.

Tehdit altında olduğumu düşündüğümden, belki de tehdit etmek istediğimden, saçımın kenarına iliştirdiğim ve onu öldürebilecek tek silah olan iğneyi parmaklarımın arasına aldım.

"Kraliçelerle ilgili atlanan gerçek nedir biliyor musun?" diye sordum sessiz, sakince. "Başlarına bir taç takar takmaz aslında ölüm ilamları verilir." Hafifçe omzumu kaldırıp indirdim. "Taç beraberinde yalnızca *son* getirir." Kapkara gözlerine bakarken her defasında, tüm öfkeme ve bazen nefretime rağmen neden hep içimin acıdığını nihayet öğrendim. Gözlerindeki karanlık bana kaderimi ve kederimi anımsatıyordu. Bir tek gözleri öyle çok bana benziyordu ki tutamadım kendimi, "Benim ölmek için bir taca ihtiyacım yok," dedim. "Hiç olmadı ki..."

Sözlerim ifadesine sertçe çarptı, dişlerini sıkıp çene kemiklerini belirginleştirdi. Bana karşı hep öfke dolu olduğunu hissederdim, her an içeriden çatlamaya hazırlanan bir taş duvar gibi. Dilinin ucuna kadar gelen isyanı kalp atışları bastırır ama gözlerini sakınamazdı.

"İçimde hoyratça akan bir nehir gibisin, bir an bile durulmuyorsun. Asırlar geçiyor, ben ne sana kıyabiliyor ne de senden vazgeçebiliyorum." Sözleri ne aşk ilanıydı ne de özür. Ne pişmanlıktı ne de son çaba. Perişanlıktı yalnızca.

"Sevdiğin kişiyi sevmeyi sevmemek... ne büyük ceza, değil mi?" Kelimeler dudaklarımdan bir soru gibi değil, hüküm gibi döküldüler. "Beni seviyorsun, hep sevdin." Bir yargı değil, teşhirdi. "Ama beni sevmeyi sevmiyorsun." Acı bir gülümseme dudaklarımı buzdan bir hançer gibi kesti. Neredeyse kanın tadını alıyordum, neredeyse. "Belki de..." Aramızdaki boşluk değil de açığa çıkarma anıydı artık. "Hiç sevmedin."

Ellerimi arkamda birbirine kenetleyip kollarımı ona sarılmak için uzatmayacağımı ilan ettim.

"İkimizden birinin olmadığı bir yaşamın ne kadar cezbedici olduğunu inkâr edemem," dedi pervasız birkaç adım atarak. "Ama ne amaçsız, boşa yaşanmış bir ömür olurdu öylesi!"

"Bir savaş başlattığın zaman..." Düşünürken gökyüzünü örten ve ikimizi bir kafese alan ağaçların uzayan dallarına baktım. "Savaştığın kişileri sevmezsin, sevmeyi denemezsin... Ama..." Bunu ikimiz adına da bir şiir gibi yazdım. "Sevmek için seçtiğin kişiyle savaşmayı da seçersin," dedim. "Varoluşumuza meydan okumaktı bizimki, bizden daha büyük bir güce başkaldırış. Kibrimizin günahlarına boğuluşumuz."

Ağır ağır başını sallayarak bana doğru birkaç adım daha attı ve yere bakarak söylediklerimi düşündü.

"Doğru ve yanlış sandığın kadar keskin değildir. Gerçek yaşam kitaplardan alıntılanmaz Cor, yaşarsın sadece. Bir kez, bu kez yaşamayı seçemez misin?"

"Yaşamamı istemiyorsun Sidra," dedim en üstten bakışlarımla gülümseyerek. "Senin dönüştürdüğün dünyada var olmamı istiyorsun."

Aramızda bir ağaç mesafe kalınca duraksadı ve o da ellerini arkasında birbirine kenetledi. "Bu o kadar kötü mü?"

"Hiçbir kitap bu kadere mutlu son yazamazdı."

Hırsla güldü.

"Kaybetmeyi kabullenmezsin değil mi?" diye iyice bilendi. "Yenildiğini kabul edeceğine ölüme sürersin ayaklarını. Denemezsin bile. Bana sitem ediyorsun, sen kendi doğruların uğruna değil dünyayı, kendini kaç kez ateşe atacaksın?"

Atalarımız cehennem kraliçesinin kanını akıttığı kadehten aldıkları ilk yudumla soylarını bağladıklarını düşünüyordum bazen. O uzantı Sidra ve beni de hem birbirimize hem de yaşama bağlamıştı. Öyle ki onunla birlikte rüzgâr da şiddetini artırıyordu ve sis tenime dokunuyor, canımı yaksa da hançeri öldürecek kadar derine itmiyordu.

"Bu benimle ilgili değil!" diye sesimi yükselttim. "Bana seçim hakkı vermedin. Arkamdan iş çevirdin ve beni mecbur etmek istedin. O insanlara da hiç şans vermedin!"

Aramızdaki mesafeyi anca bu kadar dayanabilmiş gibi kapattı ve onca zaman sonra yüzünü bu kadar yakınımda görmek canımı

sıktı. O kadar güzel ve o kadar katıydı ki ellerimi birbirine daha sıkı kenetlemek zorunda kaldım.

"İnsanların aylar içinde ne hale geldiğini görüyoruz," dedi gösterişli biçimde başını sallayarak. "Sadece birkaç ay oldu. Herkes uyum sağlamaya hazır. İnsan dediğinin önüne biraz umut attığında dünyaya ne yaptıkları umurlarında bile olmaz. Bir hikâye uydurmak ve biraz konfor alanı yaratmak kâfi, yaşamlarını altın tabakta sunacak kadar nefret ediyorlar hayatlarından."

"Sen nasıl bir dünya hayal ediyorsun?" Alaycılığımı geride bırakamıyordum. "Dizinin dibindekileri korkutmak kolay ki onları bile zapt edemiyorsun, senin görmediğin yerlerde istediklerini yapıyorlar. Ama bir dünya dolusu vampirle nasıl baş edeceksin? Hangi düzenden bahsediyorsun?" Karnımın derinliklerindeki kaslar aniden gerilmişti. Ona çarpan nefesimi düzenlemeye çalıştım. "Onlara dünya artık bizim dediğiniz anda saldıracaklar. Kendilerini kontrol edemeyecekler. İnsanlığın sonunu bu şekilde getireceksiniz ve buna izin vermemi, seyretmemi ya da daha komiği bunun parçası olmamı mı istiyorsun?"

"İnsanlık kendi sonunu getirme konusunda vampirlerden daha başarılı," dedi. "Bunun için başka bir dış güce ihtiyaçları yok."

"Kendi karanlıklarında yaşam döngüleri sürecek ama sizin varlığınız nihai bir son getirecek." Değinmekten çekindikleri asıl mesele buydu. Ben insanları savunmuyordum ben vampirlerin dünyanın sonunu getireceğini savunuyordum.

"Nefret ettiğin insanlara olan umudunun sadece kırıntısıyla bile yetinebilirdik," derken gülümsemesi rahatsız olmuş gibi buruktu. "Bunu biliyorsun değil mi?"

"Ben de eksik kalayım," diye mırıldandım. "Tüm dünyaya sahipsin..."

"Anlamıyorum," dedi tutamadığı bir öfkeyle ellerini yüzüme yasladı ve beni kendime getirmek ister gibi sıkıca tuttu. "Rhea'yı seviyordun! Onları seviyordun. Vaha'yı ve Reyna'yı seviyorsun. O aptal gezgin kız için insanlara karşı gelip canını tehlikeye attın!" Rhea, önceki yaşamımda yaptığım o katliamda ölen kız kardeşi...

Beni hiç doğrudan onun ismini kullanarak uyarmamıştı. Gezgin kız da restoranda boyacıların gümüş zincirlerle yakmaya çalıştığı Azelda'ydı. "Buna rağmen tüm varlığınla karşımızda duruyorsun. Bu ikiyüzlülük değilse ne!"

Sidra'yı her konuda suçlayabilirdim belki ama çabasızlıkla suçlayamazdım. En kötü anlarımızda bile daha cesur ve aşka karşı gözü kara olan hep o olmuştu. Mesafeleri hiçe indiren ellerini ilk uzatan o olmuştu. Kendi anlam düzeyinde bana ulaşmak için her yolu denediğini zannediyordu. Kendi çapında yapmıştı da. Ama önemli olan ne kadar hızlı koştuğunuz değil, hangi yolda koştuğunuzdu. Sidra yaşamlarda onu bana getirecek yolu bulamamıştı. Belki de öyle bir yol olmadığındandı... Yüzüme yaslanan ellerine, kirpikleri kirpiklerime değecek olmasına rağmen... Kokusu nefesime karışmasına rağmen.

"Anlamıyorsun..." Başımı salladım ama ondan kurtulmaya çalışmadım. "Bir kaplanın başını okşamayı çok isterim Sidra, o izin verirse onun inine girer onunla yaşarım ama onu alıp çiğ çiğ yiyeceği insanların arasına getirmem. Anlamadığın nokta bu. Yaşam alanından çıktığı anda kaplanlar sadece korku yaratır çünkü doğası bu."

"Vampirlerin yaşam alanı neresi size göre?" diye küstahlık yaptı geri çekilerek.

"İnsanlar buradayken vampir diye bir varlık yoktu," dedim. "Sen doğmuş olabilirsin ama vampirler doğmadı! Vampirler bir kadehten içilen bir lanetle yaratıldı."

"Senin ataların gibi." Gözleri anlık bir hayretle parladı ve bordo gömleğinin manşetlerini kıvırarak hareket etme belki de bir şeyleri kırıp dökme güdüsünü bastırdı.

"Evet," dedim. "Onlardan geriye bir ben kaldım ama siz dünyanın kanseri gibi yayılmayı sürdürdünüz."

"Onlardan geriye sen bile kalmadın," dedi gecenin ayazını içine çekerek. "Çünkü çok sevdiğin insanlık hepsini diri diri yaktı."

"O kadınlar cadı oldukları için yakılmadı!" diye hararetle bağırdım. "O kadınlar yakıldı çünkü onlardan daha güçlü olanlar

tıpkı şimdi senin yapmak istediğin gibi biz haklıyız ve biz biliyoruz dedi. O kadınlar yakıldı çünkü erkekler kendi varoluşları için bir tehdit olarak gördü. Kimse korkmadığı, tehdit olarak görmediği kimselere savaş açmaz, sen savaş başlattın çünkü kaybedeceklerinden korkuyorsun."

"Kaybetmeyeceğim," dedi. "Ne savaşı ne de..." Konuşurken aniden sert bakışları dudaklarıma kaydı. "Ne de seni..." Devam ederken ses tonu kırılmış nefes alışverişi değişmişti. "Ama artık durmak zorundasın. Kazanma şansın yok. Seni bir sembol yapıp kukla gibi oynatmalarına izin veremezsin. Her gün yüzlerce vampir katlediyorsun!" Kolumdan tutmak için elini kaldırdı ama bana ulaşamadan boşlukta parmaklarını yumruk yaparak sıktı ve yanına indirdi. "Onları daha ne kadar tutabileceğim? Seni sevmeme izin vermedin en azından seni korumama izin ver. Böyle yapmaya devam edersen bunu yapamam. Hepsini kontrol edemem."

Başımı çevirip gözlerimi ağaçların arasında dolaştırdıktan sonra çenemi kaldırarak tekrar ona baktım ve gülümsedim.

"Beni korumayı beceremiyorsan, dünyayı ve insanları nasıl tüm vampirlerden koruyacağını düşünüyorsun?" Gülümsemem kinayeyle büyüdü. "Savaş zayiatları," dedim. "Son insan ölene kadar söyleyeceğiniz bu olacak ve bir gün geriye insanlık kalmayacak. O zaman rahat bir uyku çekersin belki, korkacak kimse kalmayacak."

İkimizin de kıpırdamadığı, sadece gözbebeklerimizin titrediği bir sessizlik oldu. Söylediklerimi duyuyordu ama umurunda değildi. Her şeyi biliyormuş ve ben bilmiyormuşum gibi bakıyordu. Yalan. Bakışları dünyayı ve söylediklerimi umursamıyor çünkü tek umursadığı, benim. Bir anlığına. Gözleri sürekli üzerimde dolaşıyor ve bunu yaparken sık sık dişlerini sıkıyor. Kendini ne kadar zor tuttuğunu biliyorum. O da ellerini arkasında birleştiriyor. Bunca güce ve artık dünyaya sahipken uzanıp alamadığı tek varlığa bakıyor.

"Seçtiğin kraliçeyle mutluluklar sevgili Bay Sidra, ben hiçbir zaman seçilen olmadım ve kukla olmaktan bahsedeceksek... Bu parlak fikri sana sevgili abilerim verdi. Ne komik değil mi?"

Sözlerim arasında hangisi böyle kaşlarını çatmasına neden olmuştu emin değildim ama bunu bile düşünmediyse gerçekten dünyayı nasıl yönetecekti?

"Başka bir yaşamda da beni zorla birileriyle evlendirmeye çalışıyorlardı, onlardan biri de sendin hatta..." Bitirmemi beklerken yavaş yavaş hareket ediyor, küçük alanda ileri geri yürüyerek düşünüyor ya da sindirmeye çalışıyordu.

"Başka bir yaşama doğduğunu sanırsın ama asıl hayal kırıklığı hiçbir şeyin değişmediğini görmek..." Şimdi benim nefeslerim gürültülüydü. Kızgın olduğumu sanıyordum ama kelimelerin dışavurumu kırgındı.

"Onların kuklası olan sensin!" dedim kendimi toparlayarak tükürür gibi. "Lorenzo hâlâ kendi çıkarları için benim yapacağım evliliği kolluyor ve sen de bir kez daha onların lafıyla ayağıma gelip parmağıma bir yüzük takmaktan bahsediyorsun."

Ellerini saçlarının arasından geçirdi, usanmış gibiydi, başını sırtı hâlâ bana dönükken geriye doğru yatırdı.

"Boşa giden bir ömür, asırlardır sevdiğin kadını biraz bile tanımıyor musun?" diye tamamladım tiradımı. Son kelime ona gümüş bir kurşun gibi çarpıp, hareketsiz bıraktı. Ne söylediğimi kafamın içinde bir kez daha geçirdim. Yavaşça bana döndü, kıstığı gözlerinde hem kızgın hem de kuşkulu bir ifade vardı. Kaşlarını hafifçe kaldırdı ve tekrar dudaklarıma baktı, hızlı konuşmaktan ve hararetten şişen göğsüme baktı, tekrar gözlerime baktı, öyle mi derecesine güldü... Sanki bunu sormama çok kızmıştı... O kadar çok kızmıştı ki üç büyük adımda yanımdaydı.

Mesafeyi hızlıca kapattı, kolumdan yakalayıp başımı döndürerek kendine çekti. Eli sertçe belimi kavradığında bir anlığına nefes alamadım ve bir an sonra dudakları dudaklarıma kapandı ve soluğum tamamen kesildi. Birikmiş öfkenin, isyanın ve bastırılmış tüm duyguların hıncını çıkarır gibi sömürüyordu dudaklarımı. Parmaklarım onu itmek için yakasına yapışırken daha da yaklaştırmaya çalıştığımı fark ederek kaşlarımı çattım. Aramızdaki her duygunun, bilhassa ihanetlerin sınırları belirsizleşti.

"Seni tanımadım mı?" diye soludu dudaklarımın arasına hesap sorarcasına. Diğer eli saçlarımın üzerinden ensemi kavradı, kaçamayacağım şekilde beni kendine bastırırken altdudağıma dişlerini bastırdı. Köpekdişlerinin sivriliği dizlerimi titretip uyluklarıma baskı yaptı ve dilimi o sivri köşeye bastırmak zorunda kaldım. Ellerimiz birbirinin üzerinde dolaşırken savaştan çok teslimiyete benziyordu. Sona erdiğinden değil, savaşımız asla sona ermeyecekti sadece yaralıları ve cesetleri toplamaları için geçici ateşkes yapmıştık.

"Seni öptüğümde hiçbir zaman geri çekilmezsin," diye fısıldadı dudakları boynuma doğru kayarken gözlerimi kapattım. Beni bir ağaca yaslayıp ellerimi iki yanımda aşağıda duracak şekilde tuttu. "Bana gönlünce karşılık verebildiğin sınır burası." Pantolonuma rağmen parmakları bacağımdan yukarıya doğru tırmanıp kalçalarımı sıktığında nefesim kesildi ve sanki kumaş yokmuş gibi soğuk parmaklarını hissettim.

"Benimle savaşın hiçbir zaman fiziksel olmadı," diye fısıldadı kulağımın içine doğru. "Duygusal bir zaferdi her zaman seninki... Bu yüzden duygularını dile dökmezsin ama seni öpmeme, dokunmama..." Parmakları tişörtümün altından süzüldü, göğsüme çıkan ince dokunuşlarla ürperdim. "Seni içmeme hiç sesini çıkarmazsın." Bana baktı ve dişlerini görmeme müsaade etti, bir kez daha hayır demeyeceğimi bilmesine rağmen izin istedi ve sessizliğimle dişlerini gözlerini gözlerimden ayırmadan boynuma götürdü. Tam şu anda onu itmeli ve ne kadar yanıldığını göstermeliydim ama sadece beklenti ve heyecan ve nefretle dolu bir özlem vardı.

Dişleri tenime dokunduğunda bile buz keserek ürperdim, deriyi delerek kanımı içmeye başladığında ellerimi pençe gibi omuzlarına sabitleyip teslim oldum. Öpücüğü gibi bu teması da nezaket içermiyordu, verdiği acının hazzı ise kıyas kabul etmezdi. Ay ışığının altında kemikleri kırılan kurtlar gibi zehirleniyor ve mest oluyordum. O ana dek ne kadar kaskatı olduğumun ve gerilimin nasıl dağılmaya başladığının farkında değildim. Tekrar saçlarımın üzerinden ensemi kavradı ve daha rahat ulaşabileceği bir pozisyonda başımı eğerek bedenimi kendine bastırdı.

Kahrolası bu neden bu kadar tatmin ediciydi?

Bedenim gerilimin serbest kalışıyla tüy gibi hafiflemiş, kanımla birlikte çekilen ruhum bu azaba son vermişti sanki. Ne savaşlar ne şeytanlar ne cellatlar ne cadılar ne de kötü ruhlar umurumdaydı... Böyle bir aradayken ve bu kadar yakınken, bedenlerimiz arasında hiçbir boşluk olmadığında ve her bir parçamız bu kadar kusursuzca uyum sağlarken ondan nefret etmeye daha sonra da zamanım olacağına dair kendimi ikna ettim. Çok eskiden sahip olduğum ama artık bana ait olmayan bir eşya gibi kavradığım saçlarından başını geriye doğru çektim. İtiraz etmeden dişlerini tenimden kopardı, dudaklarında kendi kanımın izini görmek beni korkutmalı ya da iğrendirmeliydi. Başparmağıyla dudağını sildi ve sonra parmağının ucunu dudaklarının arasına sıkıştırıp yaladı.

Sonra ben öptüm onu. Ellerimi yüzünde, boynunda, göğsünde ve bunca yıl bir heykel gibi aynı kalan kaslarının üzerinde çılgınca dolaştırdım. Dudaklarından kopan inilti, daha fazlasını yapmam için beni teşvik ediyordu. Elleri o kadar sıkı kavrıyordu ki üzerinden geçtiği her yerin moraracağından emindim.

"Bin farklı yaşamda da sana senin için yalvarırım," diye fısıldadı ağzımın içine doğru. "Senin aksine..." Başımı geriye doğru eğip daha fazlası için ikimizi de içinden çıkılamayacak bir hazza sürükledi. Kendi dişlerimle onun dudağını ısırmamak için tüm gücümle direnmek zorunda kaldım. Çılgın ve aşırı şekilde bunu yapmayı arzuluyordum. Onu öpmek yetmiyordu, yalvartmak, pişman etmek hiçbiri yeterince yeterli değildi. Tırnaklarımın ensesini bıçak gibi kestiğini biliyordum ve bundan aldığı hazdan kaynaklı mırıltıları beni daha da kışkırtıyordu. Saf zevk olurdu. Onunla aynı anda kan paylaşmak yapacağım en büyük hata bu yüzden de saf zevk olurdu.

"İkimizden biri kaybetmek zorunda," dedi. "Bir kere, sadece bir kere inandığın tüm değerlere arkanı dönüp yanımda olamaz mısın? Bu aşk," dedi. "Bir kere tüm kutsallarını çiğneyip sadece kalbine teslim olamaz mısın?"

Şüphesiz ki bu hayatımın hatası olurdu ve hayatımın hazzı olurdu. Bu yüzden onu ittim ve elimin tersiyle dudaklarımı sildim.

"Cor meum uro," dedim hatırlatıcı, bıçak kadar keskin bir gülümsemeyle. "Aşkı daha kuvvetle yanan kazansın. Cayır cayır yanabilen kazansın."

Bir kez daha arkama bakmadan soluk soluğa kalmış ama onun da soluğunu kesmiş olmanın tatminiyle şatoya doğru yürüdüm.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

5

Geceye Gömülenler

Sidra

Öfke içimi kemirirken düşünmek zorlaşıyordu. Merdiven basamaklarını üçer üçer çıkıp karşıma çıkan herkesi görmezden gelmeye devam ettim.

"Majesteleri," diye önümü kesmeye çalışan Ares'i tek bir el hareketiyle püskürtmemin hemen ardından kapıyı neredeyse kırarak içeri girdim ve ardımdan gürültülü şekilde çarptım.

Düşünmemi imkânsızlaştıran tek engele çarpıp durmanın hıncıyla bir saniyelik bir gecikmeyle içerideki varlığını fark ettim. Ares bu sebeple önümü kesmiş olmalıydı.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum. Çalışma masasının arkasına geçip duvara sabitli içki rafından şu an beni kesebilecek en makul şişeyi seçtim. *The Macallan 1926 Fine&Rare.* Viskiyi kadehe koyduğumda Derva masaya yanaşmış kalçasını masaya dayamıştı. Onun gibi bir kadın bunu üstünlük kurmak için yapardı.

"Aynı gün içinde üç saatlik bir uçak yolculuğu ile bir kızı görmeye gitmenin açıklaması var mı?" diye sordu.

Gülerek kadehten sert bir yudum aldım ve damağımda hissettiğim anda dudaklarım bir nabız arayışına girdi. Ne kadar sert

olursa olsun boğazımda daha birkaç saat önce tattığım tadı arıyordu. *Onun tadını.* Dudağımı dişlemek ve kendi kanımda ondan kalan birkaç damla kan kırıntısını bile sömürmeyi arzuluyordum.

"Canım istedi," dedim kestirip atarak.

"Bir anlaşmamız var." Doğrularak gerilimini sesine yansıttı. "Anlaşmanın ötesinde geçmişe dayalı bir ilişkimiz var, Sidra."

"Anlaşmada ihlal edilen bir durum mu var?" diye sordum.

Oldukça basit ve bariz bir anlaşma.

İnsanlar gerçeklere değil onlar için başkaları tarafından yazılmış hikâyelere inanır. Onları ele geçirmek için iyi bir hikâyeye ve hikâyenin ikinci ana karakterine ihtiyacım vardı. Eş olması için değil, sembol olması için. Yeni düzenin kurallarını insanlığa sunulmadan önce anlayan ve inanan biri. Dünyada söz hakkı olan elitlerden biri.

"Beni küçük düşürmen."

"Derva," kaşlarımı çatarak viskiyi kafama diktim. "Bu iş için gönüllü olduğunda sana bunun bir rol ve gereklilik olduğunu açıkça ifade ettim."

"İstediğin kraliçe ve hikâye benim," dedi.

Dudak büktüm, bu ortadaydı. Yapmak istediğim devrim için gerekli figürlerden biriydi. O kadar.

"İnsanların korkuyu kenara bırakıp size inanmaları, davayı kabul etmeleri ve direnmeyi bırakmalarında ne kadar önemli bir yerim olduğunu hatırlatmama gerek olduğunu sanmam," dedi. "Ben sana arkamı dönersem..."

"Devamına dikkat et," dedim sakince. "Haddini aşma."

"Başından beri senin tarafındayım ve savunduğun her argümanı destekledim," diye başka bir cümle kurdu. Onu bu yüzden kabul etmiştim. Akıllıydı ve üstünlüğünü de sınırlarını da pekâlâ biliyordu. Beni ezip geçemeyeceğinin farkındaydı. Bunu denemezdi bile.

Siktir.

Aklım hep ona kayacak.

Viskiden biraz daha doldurdum, yutmadan ağzımda döndürüp dururken, gözlerimi kapattım. Eski bir hatıra kadar acı ve sıcaktı.

"Kazanacağını başından beri biliyordum," dedi Derva. Cümlenin öncesini duyduğuma emin değildim. Kulağım ondaydı ama aklım bunu reddediyordu. Aklımı küçük bir kasabada uğursuz bir şatoda bırakıp durmaya son vermek zorundaydım. Kazanacağını biliyordum diyor karşımdaki kadın ve ben sürekli kaybetmem için elinden gelen yapan onun kalp atışlarını duyuyorum.

"Diğer kadın olmam," dedi ve bakışlarımı üzerine çekti. "Sadece kraliçe olurum ve bu hikâyede sadece iki kişiye yer var." Bakışları gururlu ve baskılayıcıydı. Fazla insaniydi. "Kalbinin ona ait olduğunun farkındayım."

İsmini anmadı. İsmini kimse anmıyordu ama herkes her seferinde kimden bahsedildiğini biliyordu. Varlığı hep burada, sırtıma yapışan bir hayalet.

"Aşk umurumda değil," dedi. "Senin için de öyle mi diye merak etmeye başladım. Aşk bizim davamızın gereği değil ama saygı ve sadakat öyle. Başka bir adayın gölgesini üzerimde istemiyorum. Yanında yürümemi istiyorsan ondan kurtul."

Son kelimeyi duyar duymaz boğazına yapışmamak için kendimi zor tuttum. Kadehi sıkıca tuttum ve ağzıma götürdüm. Onu inceliyordum. Ne istediğini bilenleri severdim. Derva güçlü ve fazlasıyla işe yarardı. Onunla kat ettiğimiz uzun yolun sonuna gelmişken kıskançlığını besleyip bunca uğraşı mahvetmesine izin veremezdim.

"Sana yalan söylemedim," dedim sakince. "Söylemem de. Bu yüzden şunu anlaman önemli. Kalbim ona ait kalacak ama mesele bu değil. Ondan kurtulamam ve başka birinin bunu yapmaya kalkıştığını düşünürsem dahi teşebbüs edebilecek herkesi dünyayla birlikte yakarım. O yüzden kıskançlığın ya da rekabetin seni ele geçirmesine izin verme."

"En büyük engelin," dedi

"Hikâyemizi biliyorsun," dedim. Herkes bunun hakkında konuşmaya başladığında ona ben anlatmıştım. Bilmesi gerektiği kadarını. "Sence onun ne ya da kim olduğunu ben bilmiyor muyum?"

"O hayatta olduğu sürece ben ikinci olacağım."

"Kraliçem olmak istemedi," dedim. "Cevabımı aldım ve geldim. Tacının keyfini çıkarabilirsin o ilgilenmiyor."

Zaten tüm sorun bu.

İlgilenmiyor.

Benimle, yaptıklarımla, yapmak istediklerim, ona vermek istediklerimle ilgilenmiyor.

"Onu öldüremiyorsan bu hikâyeden çıkar," dedi. Kıskançlıkla değil, akılcılık ve strateji ile.

"Hikâyelerimiz birbirine bağlı, ben varsam o da olacaktır."

"Ben olmam," dedi. "Ben düşmanın da olmak istemem ama o düşmanın."

Ve krallıkları hep zaaflar parçalar.

"Ne istiyorsun?" diye sordum tahammülüm azaldığında.

"Kameralar önünde ya da başkalarının önünde beni küçük düşüremezsin," dedi. "Kendi başına ya da kendi içinde dilediğin gibi aşkına yenik düş ama başkasını şahit edersen anlaşmamız sona erer. Vampir düzeninden desteği çekeriz. Bunu sizden aldığımız anda geriye kaos ve korku kalır. Çok kan dökülür. Sırf sen ona tolerans gösterdiğin için bunca emeğin boşa gitmesine müsaade etmem. Bu bir dünya ve yeni bir medeniyet meselesi. Sen onun yerini boşaltamıyorsan ben senin yerini boşaltırım ve oraya başkasını bulmak çok daha kolay olur."

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye güldüm.

"Seni sevdiğimi bilirsin Sidra," dedi ellerini masaya yaslayıp öne doğru eğildi. "Babam dahil o kadar insanı bu davaya ortak ettim."

"Benim için yapmadın," dedim. İnsanlar her zaman kendi çıkarlarını ön plana koyardı.

"Senin için yapmadım," diye kabul etti. "Ama bunu senin yönetmen için de çok uğraştım. Lorenzo kapıda bekliyor. Oturduğun koltuğun hakkını vermek zorundasın. Dünyayı yerinden oynattık, düzen değişiyor ve birkaç yıl içinde bildiğimiz dünyadan geriye eser kalmayacak. Bu şaka değil. Onlar..." Elitlerden bahsederken alıştığı şekilde sesini ayarladı. "Kızın senin için önemini bilseler şu an on kez ölmüştü."

"Ve sonra ben de onları öldürürdüm."

"İyi," dedi toparlanarak. "İşlerin o noktaya gelmemesi için elinden gelenin fazlasını yap o halde. Bunu hiçbirimiz istemeyiz."

Odadan çıkarken ters ters arkasından baktım. Tüm düzenin oturması ve aptallardan kurtulmak için zaman gerekiyordu. Dünyayı bir günde baştan döndürmezdim ve bunun için de *onu* korumak için de anlaşmaya sadık kalmam gerekliydi.

Yeni doldurduğum kadehi elime alıp terasa çıktım. Bir süredir yaşadığım rezidansın çatı katından şehre baktım. Göz alabildiğine parlayan ışıklar alışkanlığın temelini oluşturuyordu. İnsanlar evlerinin ışıkları yandığı sürece düzenin hâlâ ayakta olduğuna inanırdı. Sokak lambaları çöküşün üzerini örten son yalandı. Oysa dünya el değiştirmiş, şehir benim irademin hâkimiyeti ile nefes alıyordu. Bunu bilmelerine rağmen kendilerini çoktan terk eden bir güneşe hâlâ sadakat duyuyorlardı.

Sanki biz onu hiç tanımıyorduk. Karanlıktan çıkagelmiş de gölgelerden doğmuştuk. Reva görülen tek ışık hakkımız dolunaydı. Onunla var oluyor onunla yok oluyorduk. Oysa güneş doğduğunda da battığında da buradaydık. Dünyanın sahibi olduklarını sanan insanların arasında saklanarak ömürler harcadık. Savaşırken, birbirlerine öldürürken, birbirlerinden çalıp açgözlülük ederken de oradaydık. İçlerinde büyüttükleri kötülüklere ve doyumsuzluklara rağmen her dönemde bizi canavar ilan edişlerini izledik.

Hiçbir çağda onların olduğu kadar canavar değildim.

Sabır ve kararlılıkla bekledim.

Canavar diye canlarına kıydıkları türümü hayatta tutmak için, onlara yaşam vermek için direndim. Kinimi, öfkemi, intikam hırsımı diri tutarken bir gün bu düzeni değiştireceğimi biliyordum. Ne pahasına olursa olsun insanların işgal ettiği bu yaşamda kendimize yer açacağımı biliyordum.

Ne pahasına olursa olsun...

Bir gün dünyamı onun da parçası olmaya razı edecek kadar iyileştirecektim.

Ne pahasına olursa olsun.

6

Dramatik Talih

Cadıların ruhları odamın içinde bir şehri yağmalamaya ant içmiş fırtına gibi dönüp duruyorlardı. Dünyanın aldığı hal, bir türlü çürüyemedikleri o toprağın altında huzursuz ediyor ve tüm öfkelerini titreyen bedenime akıtmaktan geri durmuyorlardı.

Ruhum da onlardan farklı değildi. Bedenim kendini çoktan toprağa gömülmüş bir tabut sanıyordu, her soluğum diri diri gömülen bir insanın son çırpınışı gibi huzursuz ve hiddetliydi. Hem korkuyor hem de karşı koyamadığım karanlık bir arzunun içinde sürükleniyordum. Yine de içimde yanan o inatçı alev bazen sönmenin eşiğinde titreşiyordu. Telefonumun odanın içindeki uğultuyu bastıran gürültüsüyle sırtüstü uzandığım yerden mekanik bir hareketle doğrularak gözlerimi araladım ve ruhlar düğmesine basılmış eski moda bir televizyon gibi cızırdayarak sustular.

Telefonun ekranındaki ismi görmek yüreğimdeki can çekişen kuşu sakinleştirdi, sıkıştığı kafeste kanatlarını tümden kapattı.

"Anne," dedim zorlukla.

"Luzia." Sesi çok uzaklardan belli belirsiz geliyordu. "Nasıl olduğunu merak ettim."

"İyiyim." Sessizce gülümsedim. Birisi bunu merak etmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu. Sanki daha önce hiç merak etmemişler gibi hayret uyandırıcıydı.

"Sürekli bunu söylüyorsun," dedi. "Gerçekten öyle misin? Bazı haberlerde senin yüzünü görüyorum."

Herakles'in ölümünde sosyal medyada epey yankı uyandırmıştım ama asıl sükseyi Kanayan Gece yapmıştı. Şatonun önünde olup bitenlerden dünyanın haberi yoktu ama vampirler alenen insanlara savaş açtığında internetin karanlığına sızan ilk bilgi tekrar doğduğuna inanılan korkusuz vampir avcısıyla ilgiliydi. Elbette vampirler bunların yayılmasına izin vermemişti ama dijital ayak izinden o kadar kolay kurtulamazdınız.

"Ben iyiyim," diye tekrar ettim. "Boş ver onları, dünyanın hali ortada. Siz nasılsınız?"

"Endişeliyiz." Derin bir nefes aldı. "Babanla farklı bir yere göç etmeyi düşünüyoruz. Şehirler artık güvenli gelmiyor. Bizimle gelmek ister misin?"

İstesem de gelemem ama istesem de gelmem zaten. Gelişimle sizi tehlikeye atmam. Gelişimle sizi tedirgin etmem. Hayatınız boyunca sebebini bilmediğiniz kalp ağrılarım yüzünden yeterince başınıza dert olmuşken sadece bu kalbi taşıdığım için olacaklara sizi de ortak etmem.

"Burada işler yolunda," diye yalan söylerken ses tonum öyle doğal ve özveriliydi ki sahiciliğinden kimse şüphe etmezdi. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Arada sırada sesini duymak iyi olur," dedi.

"Elbette," diye karşılık verdim. "Sen de sık sık haber ver."

Her konuşmamız böyle sonlanıyordu. Daha sık konuşalım, en yakın zamanda görüşelim ama sonra bir sonraki konuşmamıza kadar haftalar geçiyordu. Luzia'nın daha şanslı olduğunu düşünmüşümdür ama aynı kaderdi bu, aynı yalnızlıktı; aynı yalanlardan tanıyordum. Sevgilerinden şüphe etmiyordum, onlara olan sevgimden de ama bağımız o kadar kırılgandı ki çoğunlukla çoktan koptuğunu düşünüyordum. Belki onlar da en başından itibaren bu

yaşama ait olmadığımı biliyorlardı. Başta böyle düşünmemiştim, tekrar doğmamın sebepleri olduğunu düşünmüştüm ama yanılmıştım. Sadece yarım bıraktığım işi tamamlamaktı. Seçim şansım ne zaman olmuştu ki? Ben de bildiğimi okumuştum ve tüm zarlar atıldıysa yine gideceğim tek yol burnumun diki olacaktı.

"Luxuria." Kapının diğer tarafından gelen sesin hemen ardından kapının tıklatılmasını duydum.

"Gelebilirsin Rahel," diye seslendim.

"Biriyle mi konuşuyordun?" diye sordu araladığı kapının arasından başını uzatarak.

"Annem," dedim ama kelime dudaklarımda eğreti duruyordu. Sanki ben kimse tarafından getirilmemiştim dünyaya, sadece doğmuştum ve yalnız başıma hayatta kalmıştım. İnsanlar doğar, büyür, yaşar ve ölürler. Ben ne çok adımı atlıyordum. Bir doğduğumu bir de nasıl öleceğimi biliyordum.

"Seni görmek isteyen biri geldi," dedi çekimser halde. "Ne hissedeceğinden emin değilim." Kapıyı bırakıp kollarını göğsünde birbirine bağladı. İfadesi rahatsızlıkla düşünceli bir dalgada gidip geliyordu ama genel durumunun hoşnutsuz olduğu açıktı.

Yataktan doğrulurken, "Kim geldi?" diye sordum merakla. Epeydir ziyaretçilerimiz belliydi. Reyna habersiz gelmezdi ve güneş hâlâ tepedeydi. Vaha gelse Rahel'e rağmen onu kenara itip yukarıya çıkardı ve aklıma gelen başka kimse de yoktu.

"İçeriye girmek istemedi, kapının önünde bekliyor."

"Kim?" diye tekrarladım sorumu ve çok kısa bir an için nedense Sidra'nın gelmiş olduğunu umdum. Beklentim olduğundan değil, sadece, öylesine...

"Vampir kraliçe." Rahel bunu söylerken burnunu kırıştırdı ve devam etmeden önce dudaklarını ıslattı. Sanki boğazı kurumuş gibiydi. "Derva Krum."

"Ne?" Odanın soluk renkli duvarlarının hareket ettiğini sandım ama sadece açık pencereden içeriye sızan gün ışığı oyunuydu.

"Biz de şoke olduk." Değil mi ama dercesine gözlerini belertti. "Seninle konuşmak istediğini söylüyor ama istersen müsait olma-

dığını söyleyebilirim." Rahel bunu olması gereken buymuş gibi söylemişti. Bana karşı her zaman fazla korumacıydı ve nedense Sidra ile aramızdaki karmaşık ilişki onu sinir ediyor ve bana sürekli onun işe yaramaz biri olduğunu söylüyordu.

"Buraya kadar geldiyse söyleyecek sözü olmalı." Odanın içinde hareket etme güdüsüyle birkaç adım atıp aynada kendime bakmak için durdum.

Üzerimde spor şort ve atlet takımım vardı. Duş alacak vaktim olsa iyi olurdu ama en azından üzerimi değiştirmeyi seçtim. Siyah, sade ama her zaman en iyisi olan triko kalem elbisemi giydim. Ayaklarıma ince topuklu ve nereye gidersem gideyim tercih edeceğim siyah stiletto'ları geçirdim. Saçlarımı taradım ve dudaklarımı hafifçe kırmızılaştırdım.

"Çok daha iyi," dedi Rahel onaylar şekilde başparmağını kaldırarak. "Yani, rakip olduğunuz için değil ama sen de tarih yazmış bir vampir avcısısın sonuçta."

"Aynen öyle." Ellerimle elbisenin olmayan kırışıklığını düzeltip kendi görüntüm üzerinde derin düşüncelere boğuldum. Ben de kendime bunun öz saygı ile alakalı olduğunu söylüyordum. Başıma gelen onca felakete rağmen güzel elbiselerin, güzel ayakkabıların ve seçilmiş gülümsemelerin kaderler değiştirebileceğine inanıyordum.

Her ihtimale karşı gardımı alıp aşağıya indim. Rahel'in söylediği gibi dışarıda bekliyordu. Şatonun giriş kapısının orada tek başındaydı ama dış kapının diğer tarafında iki siyah minibüse iki özel araç eşlik ediyordu ve şatonun etrafını saran bir koruma ordusu vardı. Beni şaşırtan bu değil, koruma ordusunun vampirlerden oluşması oldu. Bu hem Sidra'nın onu korumaya çalıştığı anlamına geliyordu hem de bu hanımefendi ve dünyayı yöneten ailesinin vampirlere resmen güvendiği anlamına...

"Merhaba," dedim rahat, misafirperver ama sorgulayıcı tavırla.

"Merhaba." Sevimli bir gülümsemeyle bana döndü. Televizyondakinden daha güzeldi ve çok kısa bir an için bazı açılardan birbirimize benzediğimizi fark ettim. Saçları benim saçlarımdan

daha açık kahve tonuna sahipti ama katlı kesimi neredeyse üçgen görünen küçük yüzünü biçimli bir şekilde sarıyordu. Kahverengi gözleri benimkiler kadar belirgindi. Boyu benden birkaç santim daha kısa olmalıydı ama giydiği uzun topuklu ayakkabılar aradaki farkı kapatmıştı. İnce yapılıydı. Gül kurusu renginde kumaş pantolon ve aynı kumaş ve renkte bir yelek giymişti. Elleri cebindeydi bu da bir yüzük takıyor mu diye kontrol etmeme engel oldu.

"Luzia'yı mı yoksa Luxuria'mı tercih ediyorsun?" Bana doğru birkaç adım attı ama elimi sıkmak için uzanmadı.

"Kiminle konuşuyorum?" diye karşılık verdim çünkü sorusunun cevabı buydu. Basamaklardan inip aramızda mesafe bırakacak şekilde karşısında durdum ve ben de elimi uzatmadım.

"Vampir kraliçe olarak mı yoksa insanları korumakla yükümlü liderlerden birinin kızı olarak mı diye mi soruyorsun?" Kaşlarını kaldırıp gülümserken şatoyu süzdü.

Belli ki aynı zamanda zekiydi. Ona baktığım zaman gerçekten kontrolü elinde tutan birini görmek biraz canımı sıkmıştı. Gösteriş budalası ya da güç bağımlısı biri olacağını düşünmüştüm. Yine de tüm bunlara rağmen onu rakibim olarak göremezdim, bunun için yaşamlar, ihanetler ve ölümler gerekirdi.

"Bundan emin değilim," diye devam etti ben sessiz kalınca. "Birçok kişiyi rahatsız edecek olmasına rağmen seninle tanışma arzuma karşı koyamadım." Politik olmasına karşın doğal bir gülümsemesi vardı ama sıcak değildi, mesafeli ve ne yaptığını bilen birine aitti.

"Sanırım bunu anlıyorum," diye başımı salladım. Bu noktada hikâyeyi, hikâyemizi bildiğini varsaydım.

"Medya her zaman yanıltıcı olsa da bazı noktalarda o kadar da yanıltıcı değil," dedi. "Sidra ile evlenmeyi de vampir kraliçesi olmayı da istiyorum. Ve tüm bunlar yaşanacak gibi görünüyor." Öylece üstünlük kurma çabası yoktu ama altta da kalmayacağını belli ediyordu. "Bu yüzden seninle tanışmak ve yüz yüze konuşmak istedim. Ben kötü biri değilim ve bu kadınsal bir rekabet değil ki bu

tavır bana göre değildir ama bunu mahvetmene izin veremem. İki türlü de izin veremem."

"Anladığım kadarıyla hikâyemizi biliyorsun." Gergin değil çok olağan bir sohbetin içindeymiş ve bu benim için sorun değilmiş gibi konuştum.

"Tüm detaylarıyla," diyerek gücünü ispat etmeye çalışması ufaktan sinirime dokundu.

"Hikâyemizi sana çok kısa bir zaman önce bana gelip kraliçesi olmam için yalvardıktan önce mi anlattı sonra mı?" diye sordum aynı pervasız tavrımla.

Bu onu güldürdü ama rahatsız olduğunu da saklamadı.

"Hikâyeye hâkimdim ama detayları sana geldikten daha sonra anlattı," dedi. "Buna memnun oldum çünkü tüm ilişkilerimde en çok dürüstlüğe önem veririm."

Çok iyi rol yapmıyorsa, ki öyle olsa anlardım, Sidra'nın bana geldiğini ona söylemesi beni kuduz bir köpek gibi kaşındırdı.

"Sidra ile aranızda olacaklar sizi ilgilendirir," dedim tüm içtenliğimle ama gülümsemek için onun gibi çabaya girmedim. "O noktada tehlike arz etmiyorum ama vampirlerle insanların savaşında vampirleri seçiyorsanız sık sık karşı karşıya gelmek zorunda kalacağız."

"Öyle tahmin ettim," diye kabul etti dürüstçe. "Bilmediğin çok şey olduğunu tahmin ediyordum ve bazılarını bilmenin düşüncelerini değiştireceğini umut ediyorum."

Sessizce devam etmesini bekledim.

"Sidra ile yeni tanışmadık," diye başladı ve beni başından gafil avlamış oldu. "Vampirler tüm dünyaya ifşa olmadan önce vampirlerin varlığından haberdardık. Onlarla ve onunla ilişkimiz uzun yıllara dayanıyor. Onu neredeyse yedi yıldır tanıyorum."

Bu ben tekrar doğduktan sonra Sidra ile geçirdiğim zamandan çok ama çok daha uzundu. Bu benim iki yaşamımın toplamında bile onunla geçirdiğim zamandan daha uzundu.

"Yani tüm bunları durdurmak için zamanınız vardı." Yazık dercesine başımı iki yana salladım. Asıl güven kırıklığı bu olmuştu. "Bile bile insanların arasına karışmalarına müsaade ettiniz."

"Teknolojinin gelişimine müsaade ettiğimiz gibi," diye çok basitmiş gibi açıkladı. "Silahlar, bombalar, yapay zekâ... İnsan elinden çıkmış ve gelişmiş teknoloji vampirlerden daha zararlı ama buna engel olmadık."

"Vampirler insanlardan besleniyor," dedim.

"İnsanlar on yıllardır vampirlerin sahip olduğu becerilere sahip olmak için en dahi bilim insanlarını çalıştırıyor. Ölümsüzlük, sonsuza kadar genç kalmak, hasta olmamak, güç... Vampirliği insanlığın son evrimi olarak değerlendiriyoruz."

"O halde aklınızı kaçırmışsınız," diye fısıldadım.

"Sidra insanlara bir seçim şansı sunduğunda insanların neyi seçtiğini hiç merak etmedin mi?" diye sordu gerçekten merakla. "Yoksa en başından beri ona karşı mıydın? O umduğun canavar değil."

"Neden buraya geldin?" diye kaşlarımı çattım sıkılarak. "Beni tehdit etmek için mi yoksa sadece merakını gidermek için mi?"

"Yeniden doğman talihsizlik olmuş." Gülümsemesi aniden yok oldu. Muhtemelen ona böyle karşılık vermemi beklemiyordu. "Bir kez bu uğurda hayatından oldun, daha iyi bir yaşam şansına neden körü körüne sırtını döndüğünü anlama çabası benimki."

"Yaşamın ne kadar kıymetli olduğundan habersizce onu sömürmenize dayanamamak benimki de," dedim kinayeyle. "Açgözlülüğünüz midemi bulandırıyor ve birçoğunuz benim yaşadığım kadar bile yaşayamayacaksınız. Ölümsüzlük, sizi her gün öldürecek. Sidra'ya bu savaşı başlatanın ne olduğunu sor sonra gözlerine bak. Orada sadece intikam hırsını ve ihanetin yasını göreceksin. Öyle çok kaybetti ki şimdi dünyayı tersyüz ederek kaybettiklerini kazanabileceğini, en kötü ihtimalle yerini doldurabileceğini, o da olmazsa intikamını almış olabileceğini sanıyor. Çünkü ölümsüzlüğüne rağmen hiç yaşamadı." Ona doğru hiç sakınmadan bir adım attım ve şatonun etrafında bir hareketlilik yaşandı ama kimse kapıdan içeriye girmedi, bunun için ondan bir hareket beklediklerine emindim.

"Yaşam tepende ne zaman tükeneceğini bilmediğin bir kum saati gibi akarken anlamlıdır, siz ve sizin gibilerin doyumsuzluğu

o kadar hızlı sona götürecek ki bir gün kendinizi yapacak hiçbir şey kalmamışken bulacaksınız. Sevecek, düşünecek, merak edecek kimse kalmamışken... O an kısa süren tek bir hayatınız olması için çok geç kalmış olacaksınız."

"Olaya senin kadar dramatik bakmıyorum." Sıkılgan bir halde çenesini kaldırdı. "Talihsizliğini bu şekilde bastırmaya çalışman anlaşılır ama ben yaşadığım iyi hayatın daha uzun sürmesi için oldukça hevesliyim. Hepimiz dünyaya seninki kadar kötü talihlerle gelmedik."

"Kötü talihim buraya kadar yorulmana neden olmuş," dedim. "Vampirleri istiyorsan alabilirsin. Sonsuzluğunuzda Sidra'nın yanında da durabilirsin ama sahip olduğun ya da olacağın hiçbir güç sana onun kalbini vermez, bin kere kalbine bir hançer saplasam da o bana ait kalacak. Ne kötü talih değil mi?"

Yere baktı, gülümsedi ve bana doğru bir adım atıp başını kaldırdı.

"Hayatın her zaman o kadar dar kalıplarda, sınırlarla çevrilmiş küçük bir dünyada geçmiş ki kalplerin ne kadar kalabalık olacağını bilmiyorsun. Hepimizin geçmişinde talihsiz aşklar var ama yolumuza devam ettik. Sidra bu üzücü hikâyeyi bir yerlerde besleyebilir ama ben yanımda mutsuz, aşk acısı çeken bir adamla beraber değilim. Birlikte daha da güçlü olduğum, iyi vakit geçirdiğim, bir şeyler paylaşabildiğim bir adamın kraliçesi olacağım." Birkaç adım geriye çekildi. "Sense eski bir lanetle hapsolduğun bu şatonun içinde ölmeden önce bile belki unutulmuş eski bir hatıra olacaksın."

Birkaç adım geri çekilmesinin nedeni ucuz bir restti. Beni tutsak olduğum resimde tek başıma bırakmakla kalmıyor, istediği an çekip gidebileceğini ilan ediyordu.

Gülümsemek için dudaklarımı rahat bıraktım.

"Sahiplendiğin o aşk da bir lanetin eseri," dedim. "Ve lanetlerle ilgili tek bildiğim; bir gün şu ya da bu şekilde kırıldıkları. Vampirlerin laneti üzerinize çöktüğünde, ben bu şatoda güvende olan tek kişi olacağım. Ve dilerim o zaman geldiğinde ben unutulsam da

insanlıktan geriye kırıntılar kalır, çünkü sizin içinizde insanlık yok ve sizden geriye bir parça dahi kalmayacak."

Dik dik birbirimize baktık, son sözü söyleme takıntısı olmasa iyi olurdu çünkü benim vardı ve asla onun altında kalmayacaktım. Neyse ki gerçekten o kadar aptal değildi ve sadece gülümseyip güneş gözlüğünü takarak havalı bir çıkış yaptı. Sadece ben o son dakikada söylediklerimi gerçekten olabilecekmiş gibi düşündüğünü anlayabilirdim ve aklı varsa umarım düşünürdü çünkü olacak olan buydu.

Arabalarına binip yol üzerinde uzaklaşana kadar arkalarından baktım ve serin günün ortasında derin bir nefes alarak içeriye döndüm.

Rahel ve Deborah'yı kapının hemen birkaç adım ötesinde gardlarını almış beklerken gördüğümde hafifçe şaşırdım ve sonrasında garip bir içsel şefkat duydum. Beni korumak için orada olduklarını fark ettiğimde, tüm yaşananlardan daha çok afallamıştım.

"Gerçek şu ki," dedim duygusal boşluklarımı gözardı ederek. "Vampirlerle savaşacaksak ki savaşacağız, bunu yapacak kişilerin biz olduğunu bilmemiz gerekiyor." Hâlâ yaslandığım kapıdan doğrularak onlara doğru birkaç adım attım. "Halkları korumasını beklediğimiz liderler çoktan gemiyi terk etti, tıpkı fareler gibi ve şimdi bu gemiyle fırtınayı aşmak bize kalıyor."

"Endişelenme canım," dedi Deborah yatıştırıcı bir gülümsemeyle. "Hepsi değil, hâlâ bizim tarafımızda olan liderler ve güçlü insanlar var. Açıkça destek gösteremeyecek olsalar bile arka planda bu savaşı kaybetmememiz için tüm imkânları seferber edecekler."

Yalancılar ve ikiyüzlülerle ilgili çoğunluğun yanıldığı tek gerçek onların birilerine karşı öyle olmadıklarıydı. Bir kişiye yalan söyleyen herkese yalan söyler, bir kere ihanet eden hep eder. Vampirler kazandığını düşünebilirdi ama etrafına toplandıkları sahte masalarda onları destekleyenler ikiyüzlülüğünü onlara karşı da gösterecekti ve gösteriyordu. Sonunun nasıl biteceğini bildiğim bir savaşta bir kez daha kendimi kaybetmemek için bu mücadeleyi vermek zorundaydım.

"O halde artık kimlere liderlik edeceğini öğrenmenin vakti geldi," dedi Deborah. "Onlarla iletişim kurup en kısa zamanda toplantı talep edeceğim ve sonra gerçek bir plan yapıp karşı ataklara başlayacağız."

"Kulağa bir planmış gibi geliyor," diye gülümsedim ve bu nihayet beni biraz olsun rahatlattı.

Bu şatonun içinde etrafımda toplanan bir avuç vampiri öldürmek sadece ruhları tatmin ediyordu ama benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bunu kişisel bir intikam mücadelesi haline getirecek kadar aptal değildim; gelecek için, onlardan geriye ne kadarı kaldıysa o kadarı için, insanlık için çabalayacaktım.

7

Akıl: Güç

Deborah vampir karşıtı koalisyona ulaşmak adına elinden geleni yapıyordu ama iki gündür tam bir ölüm sessizliği hâkimdi. Bu da beni olabilecek ve hatta olmuş olabileceklere karşı daha da tedirgin ediyordu. Burada böyle eli kolu bağlı çaresizce beklediğimiz esnada vampirler kendi düzenlerini kurmaya devam ediyordu.

Sidra ve Derva yan yana görüntüler veriyor, vampirlerle insanların dünyayı en iyi haline getireceğine herkesi ikna etmek için başarılı bir gösteri sunuyorlardı. Büyük devletlerin çoğu vampirlerin varlığını ve yönetimini kabul ederek insanlığa bir leke daha sürerken Leonard'ın medyadaki yerini usulca Lennie alır sanıyorduk ama yanılmıştık. Yapay zekâ çılgınlığı ve önceden kaydedilmiş görüntülerle öldürdüğüm ortanca abim hâlâ insanları manipüle etmeye devam ediyordu.

Vampir başkentinin haberiyle iki gündür dünya çalkalanıyordu. Bu sinsi planı öyle uzun zamandır yapıyorlardı ki olup bitenler hepimizi dehşete düşürüyordu. Bir şehrin tavanını güneş geçirmez panellerle kaplama fikrini sunduklarında ve bunun mümkün olabileceğini gördüğümüzde geç kaldığımızı düşünmeye başlamıştık.

Telefonum arka cebimde titremeye başladığında Rahel'ile mutfakta kahve içiyorduk ve gece avıma çıkmak için saatin gece yarısını vurmasını bekliyordum.

"Selam," diye açtım Vaha'nın telefonunu. Son görüşmemizden ve ben Leonard'ı öldürdükten sonra Reyna birkaç kez aramıştı, üstünkörü konuşmuştuk ama Vaha ile ilk kez iletişime geçiyorduk.

"Acil bir durum var." Ses tonu ters giden bir durum olduğunu kelimelerden önce ele vermişti. "Acilen buraya gelmen gerekiyor, seni alması için birilerini gönderdim."

"Ne oluyor?" Savunma ve saldırı güdüsüyle oturduğum yerde omurgamı dikleştirdim ve sesime de yansıyan bu sertlik Rahel'in gözünden kaçmadı.

"Albay Birant dönüştürülmüş."

Birkaç uzun saniye gözlerim öylece boşluğa daldı. Aklımdan geçen onca senaryonun içinde en kötüsünü bulmakta zorlanıyordum. Reyna'nın babası, orduda görevli olan üst düzey asker ve özellikle kasabayı vampirlerden korumak için baş müttefiğim olan o kararlı adam... Bunu kimin yapmış olabileceğini sorgulamadım. Lorenzo, Leonard'ın intikamını bu şekilde alabileceğini düşünmüş olmalıydı. Karşılık bekliyordum ama hiç aklıma gelmeyecek bir yerden darbe alacağımı düşünmemiştim. Bunun Reyna'yı nasıl etkileyeceğini ise hesap edemiyordum artık.

"Luzia!" dedi Vaha telefonun öbür tarafından birkaç kez.

"Kendim gelirim." Telefonu kapatıp aynı dalgınlıkla ayağa kalktım. Deborah kimseye ulaşamadığı için memnuniyetsiz bir halde merdivenlerden inerken bilinçsiz şekilde nefesimi tuttuğumu fark ettim.

"Albay Birant," dedim tek solukta. "Vampire dönüştürülmüş. Vaha haber verdi, beni çağırıyor."

"Rahel, hadi biz de gidiyoruz." Deborah'nın ağzından sadece bu kelimeler döküldü ve arabamın anahtarını elimden alıp sürücü koltuğuna yerleşti. Vaha'nın gönderdiği araç şatonun önüne gelmişti ama kesinlikle kendi aracımızla gidecektik.

Oraya varana kadar ne düşünmem ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Kendimi suçluyordum çünkü bu bana yapılan bir misillemeydi. Reyna üzgün mü olacak yoksa babası da onun türüyle savaşmak yerine onun safına geçtiği için rahatlayacak mıydı? Ondan özür dilemem gerekiyor muydu? Albay Birant olmadan orduyla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyordum. Albay Birant olmadan kasabayı nasıl koruyacaktım? Ama bunların hiçbiri değildi nefesimi kesen ve kendi içimde kapana kısılmış gibi klostrofobi yaşamam... Dönüşmüş, diye düşündüm. Önce Reyna şimdi Albay Birant...

Kaybediyordum... İnsanları kaybediyordum. Dünya çapında insanlar vampirliği daha çekici bulduğu için gönüllü dönüşmeye başlamıştı. Korkanlar ve daha fazla böyle yaşamak istemeyenler dönüşmeye başlamıştı. Vampirlerin sunduğu imkânlar hayatları boyunca zorluk ve mücadele yaşamış herkes için çekici ve cazipti. Zenginler sonsuz hayat ve gençlik istiyordu. Yoksullar daha fazla sefalet çekmek istemedikleri için vampir imkânlarını daha konforlu buluyordu. Hastalar tedavi için dönüşüyordu. İnsanlığın nüfusu gözlerimin önünde azalıyordu ve ben hiçbir şey yapamadan en yakınımdaki insanların dönüşümüne seyirci kalıyordum.

Önce Reyna şimdi Albay Birant... Düne kadar vampirlere karşı birlikte savaştığım adama karşı savaşmak zorundaydım artık.

Vaha'nın ilettiği konum bizi tersanenin birkaç kilometre ötesindeki çamurlu bir araziye götürdüğünde bunu garipsememiştim. Vampirlerin dönüşmesi için toprağa gömülmeleri gerekiyordu. Arabayı durdurup indiğimizde etraf Vaha'nın vampir ekibi tarafından çevrelenmişti. Vaha'nın arabası oradaydı. Biraz ilerlediğimde yerde, dizlerinin üzerinde olan Reyna'yı gördüm. Vaha bir o yana bir bu yana giderek kulağına yaslı telefonla konuşuyordu. Beni fark ettikten sonra biraz daha konuşup telefonu kapattı. Zifiri karanlığı sadece araba farları aydınlattığından, yaklaşana kadar ne ile karşı karşıya olduğumuzu anlamamıştım.

Tekrar Vaha'ya baktım ve sonra babasının başında duran Reyna'ya baktım. Gözlerinden kızıl yaşlar akıyordu ve mahvol-

muş haldeydi. Sonra derin bir derya gibi her karışından bir elin, başka bir yüzün, onlarca bedenin topraktan çıkmak için mücadele ettiği bataklığa baktım.

"Hepsi," dedi Vaha donakalmış halde. "Albay Birant'ın tüm alayı dönüştürülmüş."

Refleksle elimi ağzıma bastırdım. Korku filmi sahnesi gibiydi... Sanki mezarlıktaki tüm ölüler şafak vakti uyanmıştı ve tutmaya çalıştıkları uçan bir nesneye uzanıyorlardı. Bazıları dönüşümü tamamlayamadıkları için kıpırdamadan yatıyordu. Ölenler hiç de az değildi buna rağmen dönüşen o kadar çok kişi vardı ki...

"Vampire dönüştürülen bir asker ordusu," dedi Deborah düşüncelerimi teyit ederek. "Bu felaket."

Rahel aynı anda korunma güdüsüyle silahının namlusunu hazırlarken Vaha ona ters bir bakış attı ve "Onları getirmek zorunda mıydın?" diye bana çıkıştı.

"Bu vampirlerin bir an önce yok edilmesi gerekiyor," dedi Deborah. "Vampirlerin yönetimine yeni dönüştürülen bir ordu asker veremeyiz. Bu insanlığın sonu olur."

Dizlerimin üzerine çöküp Reyna'nın yanına oturdum. Her sesi duyuyordu ama tepki vermiyordu. Albay Birant dönüştüğü varlığa tiksinti ve utançla bakıyordu.

"Babacığım lütfen," diye yalvardı Reyna. "Seni kaybetmeye hazır değilim." Dönüşümü tamamlaması için güneş doğana kadar hepsinin insan kanı içmesi gerekiyordu ve Reyna onu buna ikna etmeye çalışıyor olmalıydı.

"Bunu yapamam Reyna," dedi hâlâ kendinde olan Albay Birant.

"Ama beni kabul ettin," dedi Reyna ve sonra gözleri daha da kana bulandı. "Annem mahvolacak."

"Seni olabileceğin her halinle kabul ederim, seni sonsuza kadar seveceğim."

"Beni bu savaşın içinde yalnız bırakamazsın," dedi Reyna. "O halde benim de kalbime bir kurşun sık ve birlikte ölelim."

"Reyna!" dedi Albay Birant.

"Ya beni de öldür ya da dönüşümü tamamla baba, lütfen. Bunu sensiz yapamam."

Albay Birant ilk kez dönüp bana baktı. Sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi, benden bir onay beklermiş gibi. Ne yapacağımızı söylemesi gereken benmişim gibi. Gözlerim acıyla yanmaya başladı ve başımı çevirdim.

"Söyle ona Luzia," dedi Reyna. "Sorun olmayacağını, bir yolunu bulabileceğimizi söyle. Vampir olmanın o kadar kötü olmadığını söyle. Lütfen! Daha kaç kişi kaybetmemiz gerekiyor..."

Albay Birant tıpkı benim gibi gözlerini toprağın altındaki onlarca askere çevirdi.

"Buna izin veremezsin Luzia," dedi. "Bu adamların her biri onuruyla savaşan askerler. Şimdi onların canavarların savaşında onursuzca kukla olmalarına izin veremezsin. Bu dönüşüm gerçekleşmemeli."

"Canavar mı..." dedi Reyna ve bu kelime onu bozguna uğratarak feryat etmesine sebep oldu. "Beni canavar olarak mı görüyorsunuz?"

"Reyna," dedi Albay Birant tüm dikkatini kendine vermesi için olabildiğince toparlanıp elinden tuttu. "Sen benim meleğimsin. Dönüştüğün hiçbir varlık senden iyiliğini, güzelliğini, kalbini ya da ruhunu alamaz. Ama bu adamlar, biz öyle değiliz. Dünya öyle bir yer değil. Vampirler insanlara iyilik etmiyor, etmeyecekler. Onların savaşında ne kendimi ne askerlerimi feda edeceğim. Bunca yıl şerefimle yaşadım ve şerefimle öleceğim. Sonsuzluk sapkınlık ve yozlaşmadan başka bir yön getirmez. O çok sevdiğin meyve ağaçları her yaz çiçek açtığında nasıl mutlu olduğunu hatırlıyor musun? Yaprakların dökülmesi lazım Reyna, daha iyi çiçek açması için."

"Bir yolu olmalı..." Reyna başını babasının omzuna yasladığında Albay Birant tüm yakarışıyla bana baktı.

"Ben bir babayım," dedi. "Bir asker ve bir insanım. Hayatım boyunca dayanamayacağım tek zorluk, küçük kızımın gözyaşları oldu. Sadece senin için inandıklarımdan ve kurallarımdan ödün

verirdim ve verdim. Ama bu kadar askerin bu kanlı savaşın parçası olmasına izin vermem."

"Luzia, lütfen onu ikna edecek bir söz söyle." Reyna kolumdan tutup bana yalvarırken gözlerimden yaşlar sızmaya başladı.

"O adamı hatırlıyor musun?" diye fısıldadım Reyna'ya. "Tek bir boş anına denk geldiği için, kanına karşı koyamadığın için öldürdüğün adamı..."

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye hayal kırıklığıyla başını salladı.

"Buradaki askerler..." Gözlerim onların üzerinde dolaştı. "Asker olmak için eğitildiler. Emir almak için ve savaşmak için. Senin gibi narin değiller. Öldürmeyi biliyorlar Reyna ve kana susamış olacaklar. Onları eğitene kadar geçecek zamanda verilecek kayıpları hesap edebiliyor musun? En iyi ihtimalle hepsi tek bir hata yapsa... Bunun kaç insan ettiğini düşünebiliyor musun?"

"Vaha bir yolunu bulur," dedi çaresizce isyan ederek. "Onları kontrol altında..."

"Vaha ne senin dönüşümüne engel olabildi ne Leonard'ın elini kolunu sallayarak senin yaşadığın eve girebilmesine... Vaha'nın yapamayacağı çok şey var çünkü bu güç hepimizin üzerinde ve şimdi dünyaya çökmek istiyorlar." Böyle konuşma gücünü nasıl bulduğumu bilmiyordum. İçimden hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu ama başka bir his de beni ayakta tutuyor ve olabilecek felaketleri engellemek için mantıklı düşünmeye sevk ediyordu.

"Buna izin vermeyeceğiz," dedi Albay Birant. "Ama çok vaktin kalmadı Luzia. Yakında kan vergisini zorunlu hale getirecekler, kuruldan onay aldılar. Tüm insanlığın sonu gelene kadar onlardan beslenmeye devam edecekler. Buna izin verme."

"Vermeyeceğim," dedim afallamış halde. "Söz veriyorum. Ne olursa olsun buna izin vermeyeceğim."

"Şimdi güçlü olmanı istiyorum Reyna," dedi Albay ona dönerek. "Luzia'yı dinle ve onun yanında kal. Bu savaşı bitirmesi için ona yardım et. Sen çocukken ben göreve gittiğim zamanlarda yaptığımız gibi. Ağlamak yok ve o zaman ne söylediğini hatırla."

"Ben anneme göz kulak olurum babacığım," dedi Reyna eski bir hatırayı anmanın kırgınlığıyla.

Çiseleyen yağmurun altında bu manzara öyle devleşiyordu ki altında ezildiğimi hissediyordum. Albay Birant ayağa kalktığında sessiz bir emir almış gibi askerleri de zorlukla ayaklandılar. Komutanlarından gelecek son emri bekliyorlardı sanki ve hepsi şimdiden razıydı.

Albay Birant Reyna'ya sarıldığında Reyna tekrar sarsılarak ağladı. İlk kez bir vampirin bu kadar kırılgan oluşuna şahitlik ediyordum. Babası haklıydı, dönüşeceği hiçbir varlık Reyna'nın ruhunu bozamazdı ama bu dünyanın geri kalanı için aynı değildi.

"Luzia'ya güven," dedi tekrar. "Sadece Luzia'ya güven ve onunla kal. Dünya senin gözlerinden göründüğü kadar iyi bir yer değil ve kötülük harekete geçtiğinde bulaşmadık ruh bırakmaz. Ruhunu koru onlardan meleğim. Annene iyi bak."

Reyna başını sallayarak geri çekildiğinde Vaha'nın kolları onu tuttu. Yaşanan sarsıcı felaketin ağırlığı ilk onu ezmişti ve sessizlik hiç olmadığı kadar gürültülüydü şimdi. Albay Birant ona tek kelime etmeden bir bakış attı ama o bakışın her saniyesi avaz avaz bağırıyordu. Vaha'ya güvenmiyordu ve onun kızını koruyacağına da inanmıyordu. Onu suçluyordu ve bu konuda çok da haksız değildi.

Bana döndüğünde hiç beklemiyor olsam da bana da Reyna'ya sarıldığı kadar sıkıca sarıldı. Bunun son veda olduğunu tahmin ederken elime bir kağıt sıkıştırdığını fark ettim.

Bunu gizlice yapıyorsa benim de gizli tutmam gerekiyordu.

"Sen çok akıllı ve güçlü bir kızsın," dedi geri çekilerek. "Reyna'nın yanında olduğun için gözüm arkada kalmayacak. Onu emanet edebilecek başka kimse yok."

O konuşurken sıkı sıkı birbirine bastırdığım dudaklarım titredi.

"İsminin ne olduğunun önemi yok," diye ekledi. "Sırtına yüklenen bu kadar ağırlıkla böyle dik durabilmekle aklı başında her ebeveyn gurur duyardı. Bunların altında çok zorlansan da ezilmeyeceğini bilirdi. Sen bir askersin. Askerler onları hiç mutlu etme-

yecek ve yeterince takdir etmeyecek bir dünya için savaşarak can verirler. Bu herkesin sahip olamayacağı kadar kutsal ve onurlu bir mertebedir."

Başımı sallamak dışında, tepki veremedim. Albay Birant beni bıraktığında tutacak kimse yoktu, ben hep tek başıma ayakta kalacaktım ve söylediği de buydu. Beni tutacak kollar için değil, düşmemek içindi.

"Sizinle tanışmak ve kısa sürede olsa aynı safta yer almak onur vericiydi Albay Birant," dedi Deborah. "Yerinizde olsam aynısını yapardım. Ve yerinizde olana kadar mücadele ateşini diri tutacağıma şerefim üzerine söz veriyorum."

Albay Birant bir kez başıyla onayladıktan sonra arkasında duran askerlerine döndü. Üzerine bastığı toprak yağmurun etkisiyle iyice çamurlaşmıştı. Her adımını vakum gibi çekmesine rağmen dizlerine kadar battığı yerden tekrar çıkarak onlara yaklaşmayı başardı. Balçığa bulanmış ve tanınmaz hale gelmiş üniformalarının içindeki askerler yapabildikleri kadar saygılı bir duruşa geçtiler.

"Bugün size son emrinizi vereceğim," dedi gür bir sesle Albay Birant. "Ama bu emir diğerleri gibi olmayacak. Damarlarımıza akıtılmak istenen karanlığa karşı bir duruş, bir yemin için bakıyorum yüzlerinize. İnsan etten kemikten değil, iradeden ibarettir. Onursuzca yaşanacak bir sonsuzluğa rızam yoktur. Korkunun diz çöktüğü o yerde ayağa kalkmayı başaran askerlerim, omuz omuza mücadele ettiğim kardeşlerim... Şimdi burada son savaşımızı düşmanla değil kendimizle vereceğiz. İnsanlığımızdan koparıp bizi dönüştürmek istedikleri canavarlara, savaştığımız ve yok etmek için varımızı yoğumuza kattığımız lanetli yaratıklara dönüşümü reddediyorum. İnsan olmak hâlâ seçim yapabiliyor olmaktır. Bunu yapmazsak eğer, farklı bir yoldan gidersek, başka seçimimiz olmayacak. O karanlık yolda her zaman kanı seçecekler. Bense ölümü seçiyorum. Şerefimle savaşıp onurumla ölmeyi seçiyorum."

"Emredersin komutanım!" Rüzgâr bu anı mühürlemek istercesine sertleşmiş hepimizin yüzünü sıyırıyordu ama askerler bir an bile sarsılmadı.

Gökle yeri ayıran bir çizgi yoktu. Tüm yaşananlar zifiri karanlığın arasında, ufuk çizgisinden sıyrılmış karanlık bir denklemde gerçekleşiyordu. Dönüşüm için bedenleri zorlanan askerlerin damarları belirginleşiyor, yüz kasları soğuk rüzgârın altında onları zorluyordu.

Albay Birant bir daha dönüp arkasına bakmadı. Sessizlik o kadar keskinleşti ki yağmurun çamurlaşan toprağa vurduğu her darbe insan kulağında bile işitilir hale gelmişti. Burası artık başka bir kan nehriydi.

"İnsan doğdum, insan öleceğim!" Albay Birant silahını çıkardı ve hazır ol komutuna geçerek alnına yasladı.

Askerler onu birebir taklit ederken yağmur damlaları bir anlığına tüm olanları perdeliyordu.

"İnsan doğduk, insan öleceğiz!"

Tetikleri çekmeden önceki o kısacık an o kadar gürültülüydü ki ellerimi kulaklarıma bastırmak istedim ama onların korkusuz duruşundan utandığım için kıpırdayamadım.

Bedenleri yere düştüğünde Reyna Vaha'yı iterek başını omzuma yasladı ve sessizce gözyaşlarını akıtmaya devam etti.

Onlardan geriye onurlu bir duruş, son kurşun, birinin bunca zaman boyunca canı pahasına koruduğu ve kalbinin üzerindeki bir cepte taşıdığı bayrağın rüzgârda savruluşu kaldı. Gerçek kahramanları kimse tanımazdı ve bu insanlar burada, korumak için yemin ettikleri insanlara zarar vermemek için ölümü seçen kahramanlardı.

Vaha tüm askerlerin ve albayın cenazesi için gerekenleri yapmak üzere orada kalmıştı. Reyna'yı annesinin evine bırakırken umduğumdan daha cesur bir duruş sergiledi. Babasının onu zor durumlar için eğittiğini biliyordum ama yol boyunca Reyna daha farklıydı. Artık vampirlerle insanların savaşına o kadar iyimser yaklaşmayacağını umuyordum çünkü gözleri suçlayacak birini arıyordu ve babasının sözleri de eminim ki hâlâ kulaklarında yankılanıyordu.

Şatoya vardığımızda güneşin doğmasına birkaç saat kalmıştı ve hepimiz her anlamda yorgunduk. Yine de olanların değerlendirmesini yapmak zorundaydık. İsteksizce elime sıkıştırılmış kâğıdı cebimden çıkararak onların peşinden mutfağa indim.

Deborah büyük bir bardağa su doldurup sandalyelerden birine yerleşti. Rahel buzdolabından çıkardığı limonata şişesi ve iki bardakla birlikte masaya geçtiğinde ben de sandalyelerden birini oturmak için çektim.

"Albay Birant bana bir kâğıt verdi ama ne olduğundan emin değilim." Kâğıdı masanın üzerine bırakıp kollarımı birbirine bağladım. Üzerinde bir sürü rakam yazıyordu, bir şifre olabileceğini düşünerek, teoriler üretmeye çalıştım.

"Bakayım." Deborah kâğıdı aldı ve hayranlıkla gülümsedi. "Koordinatlar," dedi. "Ve tarih. Önemli bir buluşma yeri olmalı."

"Benim bilmem gerektiğini düşündüyse vampirlerin gizli görüşmesi olabilir." Sandalyeye oturup bu taşın altından çıkabilecek kan gölünü düşünmemeye çalışıyordum.

"Kesinlikle," diye katıldı Deborah. "Bu gece olanların üzerine başka türlü uyuyamazdım. Dünya nasıl bir pisliğin içinde olduğunu bilmiyor." Her anlamda benim kadar dumura uğramıştı. Albay Birant bize yardımcı olmakla kalmıyordu, umut veriyordu. İnsanların tarafında olmasının yanı sıra orduda güçlü bağlantılar kurduğu için her anlamda mücadelemizi destekliyordu. Başına gelenleri hak etmemişti. Onun gibi onurlu bir adam için korkunç bir sondu. En kötüsü de vampirler bu kadar ileriye gidebiliyorken dünyanın ve insanların bundan habersiz olmasıydı.

"Aslında," dedi Rahel biraz çekinerek. "Uygunsuz biliyorum ama ben bir şey yaptım." Yakasına iliştirilmiş bir dolmakalemi çekip çıkardı. "Evden çıkmadan önce bu küçük böceği yanıma almıştım ve tüm gece olanları kaydetti."

"Rahel," dedi Deborah, son derece uygunsuz bulduğunu kaşlarını çatarak ifade etti. "Orada insanlar onurları için canlarına kıydı ve aileleri..."

"Bunu medyaya vermeliyiz," dedim dalgın dalgın. "İnsanlar

neler olduğunu görmeli." Dudaklarımdan dökülenler beni de şaşırtmıştı ama hiç de mantıksız değildi.

"Orada ölenlerin aileleri var Luxuria, yakınları, sevenleri var. Kimse bu şekilde ölümlerini seyretmeyi hak etmez. Bu bizim için bile ağırdı." Deborah geriye yaslanıp oldukça insani bir güdüyle bizi yargılarken ben ona doğru eğildim.

"Kesinlikle!" dedim. "İnsanlar artık gözlüklerini çıkarmalı. Dünyanın dört bir yanında akın akın vampire dönüşüyorlar ve aptal aşk masalı propagandalarına kanıyorlar. Ama bu gece, bu gece vampirlerin ne olduğunu gösteren geceydi ve tüm dünya bunu bilmek zorunda. İnsanlar dönüp askerlerini bile koruyamayan liderlerine hesap vermek zorunda. Misilleme istemek zorunda. Savaştayız ama kimse farkında değil ve bu video bu konuda çok etkili olacak." Masanın üzerindeki elim küçük bir yumruk halini almıştı. İçimdeki öfke artık tutamayacağım bir boyuta ulaşıyordu ve başımıza gelenleri sindirmek her saniye daha da imkânsızlaşıyordu.

"Reyna bundan memnun olmaz," dedi Rahel. Bu daha çok bir uyarıcı ve hatırlatmaydı.

"Biraz önce babasına onu koruyacağıma dair söz verdim." Sertçe yutkunurken kararlılığımı korudum. "Albay Birant haklı, insanlığı önce kendisinden korumalıyım ve bunun için de vampir seviciliğini bırakmaları gerekiyor. Bu katliamı görmek zorundalar."

"İşe yarar," dedi Deborah mutlu değildi ama olanlar ortadaydı ve savaşlar iyi niyet taşlarıyla kazanılmazdı. "Haklısın bu bir savaş ve hepimiz zor kararlar verip ellerimizi kirletmek zorundayız."

"İnternete yükleyeyim mi o zaman?" Rahel kalemi elinde sallarken, ben de başımı salladım.

Vampirlere karşılık vereceğimizi açıkça ilan etmenin zamanı gelmişti artık.

8

Güneş Batmadan

Her eylem sonuçlarıyla beraber gelir. Benim eylemleriminse sonuçları her zaman yıkıcı oluyordu. Bu defa darbe bana ne kadar çarpsa da Reyna'yı doğrudan etkilemişti. Rahel'in yayınladığı video dünya çapında yankı uyandırdı ve büyük ses getirdi. İsyanların yanı sıra sorgulamalar ve suçlamalar boy gösterdi.

Annesi onu sakinleştiremeyince bana telefon etmişti ve onu alıp şatoya getirmekten başka seçeneğim yoktu. Gündüz uykusundan uyanıp haberi aldığından beri perişan haldeydi.

"Orada olamayacağım," dedi kim bilir kaçıncı kez. "Babamı son kez uğurlayamayacağım." Ve sonra yine histerik şekilde ağlamaya başladı.

Tepkilerin üzerine ordu harekete geçmiş ve hem albayın hem taburun cenazesini katı güvenlik önlemleriyle ve haliyle gündüz vakti düzenleyeceğini ilan etmişti. Reyna gündüz dışarıya çıkamayacağı için cenazeye katılamazdı. Darbeler üst üste geliyor ve onu büyük sorgulamalara yönlendiriyordu.

"Bu sadece bir tören." Ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ordu bunu yapmak zorunda. Genel prosedür bu şekilde.

Kalabalık dağıldığında ve güneş battığında istediğin zaman orada olacaksın."

"Hayır." Başını o kadar hızlı kaldırdı ki gözlerimle onu takip edemedim. "Orada olan herkes sadece vampir olduğum için bile benden nefret ediyor. Beni asla oraya yaklaştırmazlardı. Ben onun kızıyım!" Elleriyle göğsüne vurdu. "Ama gidip onu gece defnedin diyemem, dönüşmek zorunda kaldığım bu iğrenç canavar yüzünden buna hakkım yok. Diğer ailelerin yüzüne nasıl bakarım?" Elleriyle yüzüne bastırıp tekrar ağlamaya başladığında gözlerim kapı eşiğine kaydı.

Vaha bir süredir, çok uzun bir süredir eşikte bekliyor, içeriye girmeye cesaret edemiyordu. Reyna onun yüzüne bakmaktan kaçınıyordu. Albayın son anda söyledikleri yüzünden ve başına gelenlerden onu sorumlu tutmasıyla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Biraz daha peçete alma bahanesiyle koltuktan kalktım ama asıl olan biraz içkiye ve kahretsin ki aslında gece ışığına ihtiyacım olmasıydı. Mutfağa giden merdivenleri indim ve tezgâha yaslanıp elimle göğsümü kaşıdım. Ağrı yeniden boy göstermeye başladığında o ağacı ateşe vermiştim. Lanetle değil, Sidra'nın ihanetiyle kalp ağrım geri dönmüş ve şiddetlenmişti. Olup bitenler acıyı daha da artırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

"O video senin fikrin miydi?"

Sesi duyunca, birden irkildim, beni hazırlıksız yakalamıştı. Gözlerimi ne zaman kapattığımın farkında değildim. Vaha'yı masanın yanında görünce duruşumu düzeltip arkamı döndüm ve raftan iki kadeh aldım.

"Evet," dedim düz bir sesle. Fikir Rahel'e aitti ama bunu ona söyleyecek değildim. Aralarında yeterince gerilim vardı ve Vaha şu günlerde pek iyi bir halde değildi.

"Bunun Reyna'ya ne yaptığının farkında mısın?" Sesinde buz gibi bir ne yapacağını bilmezlik vardı. Soğuk bir bardak su içerken, bu beni neredeyse güldürecekti.

"Reyna'ya bunu yapan ben değilim, vampirler."

"Video yayıldıktan sonra vampir nefreti tüm dünyada körüklendi. Gördüğü ve duyduğu her düşünceden nasıl etkilen..."

"Kes artık..." dedim kendime hâkim olamadan. "Korkularını bu şekilde benden çıkarma. Sakın." Elimin tersiyle ağzımı silip mutfağın içinde içki rafına doğru birkaç adım attım. "Albayın söylediklerini duydun," dedim yüzüne bakma gereği duymadan. "Ve o sözlerin haklı olduğunu bildiğinden hazımsızlığını çıkaracak yer arama." Bir şarap şişesi alıp ona döndüm.

Vaha ne zaman birilerini, özellikle Reyna'yı kaybedecek gibi olsa bu şuursuzluğu yaşıyordu. Korku onun gibi adamları böyle çaresiz ve acınası şekilde işe yaramaz kılardı. Elini taşın altına koymaz, her zaman başka durumları ya da kişileri suçlamaya meyilli olurdu. Bu yüzden iki ayrı uçtaydık. Ben tüm olanlardan kendimi sorumlu tutarken o bundan hep koşarak uzaklaşırdı.

"Albay Birant'ı kim öldürdü?" diye fısıldadı. Reyna bizi duymasın diye özellikle bunu yaparken, elimdeki şişeyi duvara fırlatasım geldi.

"Beni mi suçluyorsun?"

"Leonard'ı öldürdüğün için Lorenzo misilleme yaptı!"

Hayalkırıklığı bir resim olsa şimdi benim yüzümden oluşurdu. Zaman on kez değişse bu kan aynı kandı. Bir kez Victoriam her zaman Victoriam'dı. Ne ölümler ne dönüşümler ne de yaşamlar bize kim olduğumuzu unutturabilmişti ne de bundan utandırabilmişti.

"Leonard bana kimin evinde saldırdı Vaha?" diye sordum iğneleyici bir sakinlikle. "Leonard bana kimin güvenli olması gereken evinde saldırdı?"

Kaskatı kesilerek öylece durdu. Gözlerinde hem acı hem suçluluk vardı. Reyna gibi ağlayamıyordu ama hali daha beterdi. Şatonun mutfağında karşı karşıya duruyorduk ve tam da şimdi şatonun dışında, biraz ileride olan ahırın içindeymiş gibi hissediyorduk. Ben eteklerimi sürüyerek ona çıkışıyordum, o da beni kurtaramayacağını kabullenip terk ederek, gidiyordu. Vaha'dan benim için onlarla savaşmasını beklememiştim. Bunu hiç beklememiştim. Ondan tek istediğim, bana göstereceği sevgiydi. Onu tüm

olanlardan korumaya hazırdım. Her fırsatta duvarda seken haksız arayışının hedefi olmaktan ileriye gidemedim. Hayal kırıklığı tam anlamıyla böyle hissettirirdi.

Elimde kadehlerle yukarıya çıkarken dış kapının açık olduğunu gördüm. Oturma odasına çevirdiğimiz eski ofis alanına uzanıp baktığımda Reyna orada değildi. Ayakkabılarımı giyerek dışarıya çıktım. Ruhlarımın kulağımı paslı bir küpe gibi delip duran fısıltıları ona huzur vermemiş olmalıydı. Zaten huzur bu şatoda ne arardı...

Reyna'yı bulduğum yer ise kalbimin ağrısını daha hissedilir kıldı. Onun dönüşümünü tamamladığı arazinin hâlâ üzerinde ot bitmeyen yerinde oturmuş küçük bir çocuk gibi kollarını etrafına sarmıştı. O geceyi hatırlamak hâlâ tüylerimi ürpertiyordu. Şimdi üzerinden ne kadar zaman geçmişti...

Dönüp baktığım ve her defasında ihtişamıyla beni hipnoz eden bu şatodan eşyalarımı toplayıp defolup gitmek üzereydim. Zaten ben hep bu şatodan gitmek üzereydim ama bir kez olsun beceremediğim için buradan çıkmanın tek yolu toprağın altına girmekti. O gün de öyle hissetmiştim. Toprağın altındaymış gibi. Henüz hafızamı geri almamıştım. Sadece Luxuria'nın anıları vardı. Sidra'ya arabada Luxuria'nın aslında ona ihanet etmediğini, onu kurtardığını söylediğim gündü. Kendini nasıl arabadan dışarı attığını ve bu gerçeğe dayanamadığını görmüştüm. İlk kez ağladığını ve yıllarca tapılmış bir put gibi ihanete nasıl devrildiğini görmüştüm.

Tüm bu yaptıklarını uzun zamandır düşlediğini ve planladığını biliyordum. O gün, o itiraf ona neler düşündürdü bilmiyordum. Eğer gerçeği en başından bilseydi, aslında ona değil kendime ihanet ettiğimi ve öldürmem gereken tek kişiyi öldüremediğim, aslında ona kıyamadığım için kendime kıydığımı bilseydi yine de dünyamı başıma yıkar mıydı diye düşündüm. Sadece aptalca bir düş işte. Bildiğinde ne değişmişti ki... Bilmek onda neyi değiştirmişti ki... Acılarımı cımbızla çekip yine beni bana düşman etmeyi becermişti.

"Ben de kendime sığamadığım zamanlarda sık sık buraya kaçıyorum," dedim Reyna'nın yanına otururken.

"İkimize böyle bir gelecek hayal etmemiştim," dedi beni şaşırtarak. Sesi ağlamaktan kırılmış olmasına rağmen güçlü ama bir adım geri çekilmek isteyeceğim kadar sertti. "Sen bir lanetin avucunda şatondan anca bu kadar uzaklaşabiliyorsun," dedi dalgın dalgın önüne bakmayı sürdürerek. "Ben güneş batmadan bir adım atamıyorum."

Onun da farklı bir lanetin pençesinde olduğunu idrak edince, şarabın mantarını çıkarıp kadehleri doldurmaya başladım. Çıkmaz, işte tam da buydu. Elden bir şey gelmiyordu ve sen de ayağa kalkıp bir bardak su doldururdun, camı açardın, bir mum yakardın, kendini yatağa bırakırdın. Ne yapabiliyorsan onu yapardın.

"Geçecek," diye fısıldadım. "Zaman geçecek. Hepsi geride kalacak. Bir zaman sonra alışacaksın. Aklına bile gelmeyecek. Bir gün o kadar çok zaman geçecek ki yeniden güneşte yürüyebileceksin."

"O gün geldiğinde sevdiklerimden geriye kimse kalmamış olacak."

Sessizce gülümseyip kadehleri ikimizin ortasına bıraktım.

"Sevecek yeni birileri de olacak," dedim. "Şimdi sevdiklerin eski bir anı olacak." Vampirler öyleydi. Yeterince uzun yaşadıklarında güneşe alışıyorlar ve artık altında yürüyebiliyorlardı. Bunun için çok uzun zaman gerekirdi ama ölümsüzler için zaman, ceplerine attıkları camdan renkli bilyelerdi.

"Baban öldüğünde nasıl hissetmiştin?" diye sordu aniden bana dönerek. "Ben bütün dünyada yalnız kalmış gibi hissediyorum."

Bir kadeh şarabı hiç durmadan içmeme neden olan soru buydu. Yeniden doğduğum hayatımda annem ve babam hayattaydı ve Reyna bunu biliyordu. Sorduğu başka bir yaşamdaki kaybımdı. Vaha ona anlatmış mıydı?..

"Üzülmemiştim." İçgüdüsel şekilde çenemi dikleştirdim, gülümseyerek kaderime meydan okudum. "Üzülecek zamanım yoktu. Korkudan tir tir titremiştim. Lorenzo her zaman babamın tasmasını tuttuğu bir köpekti ve artık özgürdü." Kaşlarımı kaldırarak

başımı yana yatırdım. "Bana yapacaklarını düşündükçe gidip kalbini sökesim geliyordu. Ondan önce davranmam gerektiğini biliyordum. Zaten uyku girmezdi gözlerime ama sonra hiç uyuyamaz olmuştum."

"Onu öldürdüğün için sana kızgın değilim." Soğuk parmakları koluma uzanınca ona doğru döndüm. "Leonard'ı öldürdüğün için seni suçlamıyorum."

"Teselli olacak mı bilmiyorum ama ben kendimi tüm olanlar için her şekilde suçluyorum. Ve yine teselli olacak mı bilmiyorum ama iki yaşamımda da baba diyebileceğim tek kişi Albay Birant oldu. Bu yüzden yarın sabah cenazesinde olacağım ve üzerime düşenleri fazlasıyla yerine getireceğim. Bununla da kalmayacak intikamını alacağım. Ona verdiğim sözü tutup seni koruyacağım."

"Kimse için yapmak zorunda değilsin," dedi Reyna yumuşayarak. Onun sesinin sıcaklığını hissedene kadar titrediğimin farkında değildim. "Sadece orada olmak istediğin için orada ol ve onu baban olarak görüyorsan eğer gidip onu son kez uğurla. Bir kereliğine vampir avcısı, cadı, kardeş, sevgili, arkadaş ya da başka biri olma. Kendin ol ve kendin için orada ol."

Dudaklarımı birbirine bastırıp önüme döndüm ve sıcak yaşların gözlerimden süzülmesine izin verdim. O söyleyene kadar bu kadar kalabalık olduğumu bilmiyordum. Ne kadar çok olursan ağırlığı da o kadar çoğalırdı, bu yüzden insan çok yükseklere gözlerini diktiğinde aslında ne kadar çok şeyin altında ezileceğini de bilmeliydi. Çok azı benim gibi bu gerçeği bilir. Benim gibiler de bildiklerinin duvarını sırtında taşır. O kambur hiç düzelmez, hep aşağıdan bakar dünyaya.

Alay bölgesine gitmek için sabah Deborah ve Rahel ile çok erken saatte araba yolculuğuna başlamıştık. Alay bölgesi kasabaya bir saat mesafedeydi. Çevre kasabadan insanların oluşturduğu kalabalık yolları kapatacak kadar yoğundu.

Sabahın erken saatlerinde gün ağır ve donuktu. Güneş bile yasın ortağıydı ve bulutlar ilk andan itibaren yağmur damlaları ile

eşlik ediyordu. Sessizlik insanların içlerinde bastırdığı öfkeyi ve hüznü daha da ağırlaştırdı.

Meydana dizili tabutların çokluğunu görmek, çok derin acılı bir nefes almama neden oldu. Diğerlerinden önde ve platformun üzerinde yüksekte duran albayın tabutuna olabilecek en yakın mesafede omuzlarımızın birbirine değdiği kalabalığın içindeydik. Tabutun üzerindeki bayrak yağmur damlalarının dokunuşu ve rüzgâr esintisiyle hareket ediyordu.

Aileleri tabutların hemen yanında duramıyor, resmî tören için en ön sırada bekliyordu. Reyna'nın annesinin yanında kolundan destek olarak dişimi sıkıyordum. Alanda yolun başından itibaren geniş bir güvenlik çemberi vardı. Askerler geçilmesi imkânsız bir hat oluşturmuş bunun yanı sıra polisler de bölge güvenliği için kasabalardan bu yana etrafı çevrelemişti. Silahlı birlikler sivil kıyafetlerle olabilecek her tehlikeye karşı tıpkı benim gibi dikkatliydi. Rahel ve Deborah kalabalığın içinde ikiye ayrılmış tabutlara olabilecek en yakın mesafede diken üzerindeydi.

Dualaların arasında gözlerimi kalabalığın ötesine çevirmiş halde saklanan bir tehlikeyi beklememe rağmen hiçbir sorun olmadı ve tören olması gerektiği gibi sona erdi. Her yerde çiçekler ve çelenkler vardı. Mezarlık aynı şekilde donatılmıştı. Yolda başlayan isyanlar olsa da güvenlik görevlileri cenaze törenine ulaşmasına izin vermedi. Yas içindeki aileler daha önceden bu konuda ikaz edilmişti. Herkes sevdiklerini sessizce uğurladı ve hepsinin soruları içlerinde kaldı.

Bunu yapanlardan nasıl hesap sorulacaktı?

Reyna'dan öğrendiğim kadarıyla vampir timi orduyla iletişime geçmiş ve sorumluları bizzat cezalandırmıştı. Bu da muhtemelen ilgisi bile olmayan vampirlerin infazı anlamına geliyordu. Hiç kimse buna inanmadı ama aksini kanıtlayamadı da.

Saatler sonra mezarlıktan ayrılırken Deborah ve Rahel ile bir araya geldik. Reyna'nın ailesi kendi tanıdıklarıyla dönecekti. Arabaya ulaşana kadar yollarda şahit olduğumuz fısıltılar hem kasvetli hem de umut vericiydi. İnsanlar sorgulamaya başlamıştı.

"Gerçekleri ortaya dökün!"

"Vampirler bizden değildir!"

"Yalancı yönetim istifa!"

"Kan emiciler için değil insanlar için çalışın!"

"Bizi koruyamadınız!"

"İrademiz bize aittir!"

"İnsan doğduk, insan öleceğiz!"

"Geceyi geri alacağız, teslim olmayacağız!"

"Karanlık çökecek, insanlık kalacak!"

Kalabalıklara müdahale ediliyor ve işlerin rayından çıkmasına hemen engel olunuyordu ama artık geç kalmışlardı. Tüm dünyada başlayan sorgulama muhtemelen geçici bir süreliğine vampirlerin başını ağrıtacaktı ama bu bile kârdı. Açılmayan gözleri en azından aralardı.

@ayisigikitap

9

Geceye Diz Çökenler

Sidra

Dünyanın başkentinde, yüksek bir binanın çatı katında camdan duvarlarla çevrili bir daireye yerleşmemin sebebi vardı. Dünyayı yönetirken onu seyredebilmek. Kurduğum yeni düzene çıplak gözlerle şahit olmak. En önemlisi de asırlarını karanlıklar arasında, tabutlarda, kuyularda ya da mağaralarda geçiren türümün öncüsü olarak ortada yaşamaktı.

Baktığım yerden ışıkları değil alevleri görüyordum. Barikatlar şehirlere kadar ulaşmıştı; bizi bir kez daha karanlığa gömmek isteyenlerin haykırışları ile sokak lambaları aydınlanıyordu. Korku durulmadığında yangın saklanmaz, yakardı.

Çalışma masasının üzerinde açık bilgisayarda görüntüyü tekrar oynatırken çenemi yumruğuma yasladım.

Kendi silahından çıkan kurşunla dizlerinin üzerine çöken albay ve ardında onun gibi ölümü seçen askerleri çamurlara saplanıyordu. Albayın son sözleri kulağımda bir yenilgi gibi çınladı.

Gece bendim ama bu karanlık bana ait değildi.

Öfke içimde yükseliyor ve dünyayı yerle bir etmek istememe

neden oluyordu. Ne zaman amacıma yaklaşsam bir Victoriam çıkıp her şeyi mahvediyordu.

İnsanların sorgusuz sualsiz kapıldıkları bilgi çamurunda görüntüler yayılmaya devam ediyordu ve bunu engellemenin yolu yoktu. Olay yeterince kötü değilmiş gibi birileri bunu görüntülemiş ve paylaşmıştı. Vampirlerin katliamı, insanların onurlu mücadelesi gündeme nükleer bomba gibi düşmüştü.

Çünkü albayın gözlerinde korku yoktu, albayın gözlerinde gurur ve dirayet vardı ve pazarlanan tam olarak buydu. Bunu kimin yaptığını düşünmedim bile. Olanlar lehimeyken ve kontrol elimdeyken buna meydan okuyabilecek tek bir kişi vardı. Sistem rayındayken ve çark işlerken bunu bozabilecek de tek bir kişi vardı. İki Victoriam kurduğum ağı mahvederken başka bir Victoriam telefonumu kırıp parçalamak istememe neden olacak kadar seri arıyordu.

Luxuria Victoriam ateşi harlayandı.

Lorenzo Victoriam benzini dökendi.

Vaha Victoriam telefonumu katlediyordu.

"Efendim..."

Eski çağlardan beri yanımda olan danışmanım Rafael içeriye girdiğinde video on ikinci kez başa dönmüştü. İnsanların zarafet dediği sakinlikle adam masaya kadar yanaştı.

"Reyna'yı gördüğüm ilk andan beri bana Rhea'yı anımsatıyor," dedim gözlerimi ekrandan ayırmadan. "Buradaki onun babası."

Rafael babamın ilk dönüştürdüğü vampirlerden biriydi. Herakles gibi güçlü ama ondan daha akıllı ve bilge biriydi. Dönüştüğü varlığı saygıyla kabul etmiş ve canavar olmak için değil daha üst sınırda bir yaşam formu olmak için kullanmıştı. Tıpkı benim gibi kız kardeşim Rhea'yı da pek severdi. Bunu sesli söyleyebileceğim başka biri yoktu. Dünyanın çatısında ve savaşın galibi olarak yalnızlık anlaşmanın parçası değil aynı zamanda her geçen gün tahammül edemediğim gerekliliğiydi.

"O halde çiçekleri kendiniz teslim etmeniz daha münasip olur," dedi genç yüzünün aksi yaşlı bir sesle.

"Öyle olur," diye kabul ettim.

"Videonun yayılmasını engellemek için uğraşıyorlar ama her seferinde yeniden ortaya çıkıyor."

"Anlıyorum."

İnsanlar kaldırılan paylaşımı tekrar servis etmek için daha da hevesli oluyordu. Yasaktan daha teşvik edici bir propaganda yoktur. Kararan ekranda kendi yüzümü görmek benim ne tür bir propaganda olduğumu düşündürdü. Bir kral yahut bir canavar?

"Otellerden ve kulüplerden raporlar bildirildi," dedi Rafael. "Genç dönüşenlerden kayıplar var."

"Elitler iletişim kurdu mu?"

"Memnun değiller efendim."

"Derva burada mı?" diye bakışlarımı ona çevirdim. Böyle bir fırsatı tepmeyeceğinden şüphem yoktu. İstedikleri uğruna beni köşeye kıstırması için muazzam bir kozdu.

"Diğer adamla birlikte geldi efendim."

"Sence birlikte mi hareket ediyorlar?" Diğer adam Lorenzo'ydu. Her zaman en yanlış kişileri ama en doğru bağlantıları kuran Lorenzo. Bu sayede hâlâ hayatta olan ama öngörülerime göre bu halinin çok uzun sürmeyeceği Lorenzo.

"Öyle düşünmek mücadeleniz açısından daha makul olur," dedi. "Aksi takdirde sizin yerinize geçecektir ve bu da kontrolü yitirmeniz anlamına gelir."

"Hepsini kolayca öldürebilirim."

"Ah efendim, bilirsiniz, böylelerini kopardıkça yabani otlar gibi çoğalarak bahçenizi ele geçirirler."

Yabani otlar...

"Yabani otlar konusunda yanılmıyorsun eski dostum," dedim. "Ama bunlar öyle varlıklar değil. Bunlar otları kemiremeyen böcekler. Bahçeni tarumar eden otları yemek ister ama aralarında kaybolurlar. Sadece sorun çıkarır dururlar."

"Baş ağrıtan sorunlar dikkate alınmalı efendim," dedi. "Kibre düşer de küçümserseniz hepsi birlik olur. Zaten pek destekçiniz yok, sadece korkuyla onları zapt etmek uzun ömürlü olmaz."

"Önerin nedir?" diye sordum ama sözlerinden memnun değildim.

"Buraya kadar gelmişken Lorenzo gibilere mahal vermemek lazım. Diğerlerini kolayca kendi tarafına çekebilir ve insan elitleri kesinlikle güvenilmez."

"Onlara güvenerek çıkmadım bu yola."

"Ama yine de birlik oldunuz."

"Ben birlikte hareket etmeseydim başkaları edecekti."

"Elbette efendim. Bu yüzden iletişim ağını doğru yönetmeli ve kararları verenin siz olduğunu göstermelisiniz."

"Çıkar ağzındaki baklayı," dedim sıkılarak.

"Kızı kontrol altına almalısınız efendim, zaafınız size zarar veriyor."

"Bildiğin gibi Rafael," dedim ayaklanarak gömleğin manşetlerini aşağı indirdim ve düğmelerini ağır ağır iliklediim. "Dünyayı ele geçirmenin sayısız kez kıyısına yanaştım ama o kızı kontrol etmeyi bir an bile başaramadım."

Bu onu güldürdü.

"Kontrol edemiyorsanız o halde engel olun efendim."

Başımı sallayarak güldüm.

"Ben ona engel olurum ama o bana engel olamazsa intikamını alır." Yanından geçerken omzuna vurdum. "O zaman da tavsiyeni alırım eski dostum."

Vampirler insanların savaşının ölümle ve kanla yapılacağını sanıyorlardı. Asırlar önce doğan bir cadının torunu dengeleri değiştirene dek ben de öyle sanıyordum. Çok uzun zamandır bir anlatı savaşıydı bu. Hikâyeyi yazanın değil anlatanın önemli olduğu bir savaştı. Kalem değil kitap el değiştiriyordu. Aynı kaderi bir o bir ben anlatıyorduk. Kıtalar, okyanuslar ve zamanlar aşmıştım ama ondan daha iyi avcı tanımamıştım. Bana yazgının kılıçla değil iyi bir hikâyeyle değişeceğini öğretirken ne yaptığından haberi yoktu. İçine doğduğu karanlığı güzel bir gülümsemeyle aydınlık bir armağanmış gibi gösterirken hiç fire vermezdi. Savaşarak ele geçirmek yerine vampirlerin hikâyelerini anlatmayı seçmemin sebebi

buydu. Kan dökmek yerine bir masal yaratmamın nedeni buydu. Dünyanın sonunun ilham perisi olduğunu bilse o an canına kıyardı. Bir kez daha canına kıyardı. Sanki bir kez olsun yaşayabilmiş gibi.

Binanın en alt katında konsey odasına indiğimde herkes yerini almıştı. Vampir timinin lüzumsuz üyeleri. Koltuklarda yerleri vardı çünkü Omar ve ekibi iyi iş çıkarır ve her zaman stratejik kararlar verirdi. İnsan elitleriyle iyi iş çıkarıyorlardı. Esmeralda ve Evelyn burada olmayı yaşam sürelerinde hak etmişlerdi. Herakles'in yerini sadık adamı Ares almıştı. Damien ve Saraphine ise burada güvendiğim yegâne vampirlerdi. Rafael'in dönüştürdüğü iki vampir tıpkı onun gibi akıllı ve sağduyuluydu. En başından itibaren masada benimle ve ben tabutumda inzivadayken dahi ilmek ilmek işlemişlerdi.

Derva Krum konseyin parçası değildi ama insanları temsil eden bir üyesiydi. En köşede sessizce oturuyordu ama gözleri ben sana demiştim diye çığlık atıyordu.

Victoriam'lar konseyin parçası değildi, Vaha'yı dahil etme zamanım gelmişti ama diğerleri vampir timinin ayakçılarıydı yalnızca. Lorenzo buradaydı çünkü bugün hesap verecekti ve gerçekten hesap verecekti.

"Durum iyiye gitmiyor," dedi Esmeralda ben yerime yerleşip dik dik Lorenzo'ya bakarken.

"İsyanlar baş gösterdi ve hafta boyunca yayılımı artarak devam ediyor. Bazı bölgeleri bastırmayı başardık ama insanlar medyaya olan ilgisini kaybetmiş halde." Evelyn açıkça durumu ifade ederken huzursuz ve huysuzdu.

"Ordu timin cenazeye katılmasına müsaade etmedi," diye güldü Omar. "Ben aksini düşünsem de çoğunluğa uyup bu arzularını saygıyla karşılayarak bol bol çiçek gönderdim."

Elimle konuşması için Lorenzo'ya işaret ettim.

"Saygısızlık etmek istemem ama..." dedi ve bu cümlesi devamından hiç hoşlanmayacağımı ilan etti. Ayağa kalkıp diğerlerine doğru döndü. Bu da şovunu onların destekleyeceği sözlerle yapa-

cağına delalet ediyordu. "Burada tam anlamıyla neden sorumlu tutulduğumu anlamakta güçlük çekiyorum," dedi. "Görüntüleri paylaşan son zamanlarda kasap diye anılan daha eski zamanlarda da cellat denen avcı."

Lorenzo'da sevmediğim, her zaman hesapçı olmasıydı. Cesur bir adam değildi, kesinlikle değildi. Zeki de sayılmazdı ama tilki kadar kurnaz ve sinsiydi. Vampire dönüşmek onun en kötü yanlarını mıknatıs gibi çekip çoğaltmıştı.

"Albayı ve askerlerini dönüştürmek için kimden onay aldın?" diye sordu Damien.

"Bu hata değil stratejiydi," diye savundu Lorenzo. "Tüm dünyaya verilen bir mesajdı. Ben ve kardeşlerim ki biri çok yakın zamanda avcı tarafından katledildi ve bunun hiçbir bedeli olmadı," diye hatırlattı. Bilerek söyledi çünkü konsey bu durumdan rahatsızdı. Avcı adım adım yaklaşıyordu ve yakında konsey üyelerini de takip etmeye başlayabilirdi. Onu tanıyordum ve bunu yapabileceğinden şüphem yoktu. Esmeralda ve Evelyn ona karşı hâlâ geçmişin intikamını büyütüyordu ve onlara engel olduğum için sık sık bana diş gösterme cüretinde bulunuyorlardı. Lorenzo'nun dik duruşunun nedeni de bundan aldığı güçtü.

"Bizler tim tarafından halkla ilişkiler görevine atandık," diye devam etti. "Albayı dönüştürmek hem elitlere korku salacak hem de hâlâ çekimser kalan ya da varlığımızı reddeden ülkelere ikaz olacaktı. Hangi insan ordusu vampir ordusuyla savaş meydanında karşı karşıya gelmeye cesaret eder ki?" diye güldü. "Bu bizi amacımıza on yıllar beklemeden götürebilir. Sadece biraz korku yaratmak yeterliydi ama görüntülerin yayılması ve bir türlü kurtulamadığımız avcının işgüzarlığı planı mahvetti."

Kaşımı hafifçe kaldırdım.

"Hiçbir insan ordusu bir vampir ordusuyla karşı karşıya gelmeyi göze almaz," diye ona hak verdi Omar. "Bu konuda ona katılıyorum."

"İnsanlar artık savaş meydanlarında kılıç tutmuyor," dedim. "Sahip oldukları teknoloji ile yeni dönüşmüş bir vampir ordu-

sunu saniyeler içinde yok edebilirler." Sakince Lorenzo'ya döndüm. "Sen de onlara bunu yapabilmeleri için büyük bir koz verdin."

Konuşmak üzere ağzını açtığında elimi kaldırıp engel oldum.

"Mesele görüntülerin yayılması değil," dedim. "Görüntüler yayılmasa dahi bu yaptığın kabul edilemez. Bu sadece korku yaratır ve korku insanları dizginlemez aksine harekete geçirir. Sokaklara döker ve sokaklara dökülürlerse onlara istediğimiz masalı anlatamayız değil mi?"

"Liderlerini alırsak onların da dirençleri kırılır. Savaşlar kan dökülmeden yapılmaz." Bir an durdu ve sessizlikten aldığı cesaretle devam etti. "O kasabada olanlar semboldü ve eğer yine boyun etmezlerse daha fazlasını alacaklarını bilmeliler ama biz bir odada toplanmış insanları nasıl yatıştırırız diye düşünüyoruz. Yeni dönüşenleri meydanlara salın ve kalabalıklar arasında birkaç tanesinin boynuna dişlerini geçirsinler. O zaman meydanda kaç kişi direnecek görelim." Halinden memnun şekilde sırıtırken sinirime dokunuyordu.

"Amacımız insanlığın sonunu getirmek değil," diye hatırlattı Seraphine. "İnsanlığın sonunun gelmesi hepimiz için yıkıcı olur. Kabul görmek ve yeni bir düzen yaratmak niyetindeyiz. Bu düzeni kurarken korku silahımız olmayacak."

"Korku onları bastırır ve..."

Ayağa kalkmam Lorenzo'nun cümlesini yarıda kesti.

Korku... Bildiği tek saldırı buydu. Başka bir zamanda da yaptığı tek şey buydu. Koruması gereken küçük kız kardeşini korkuyla sindirmeye çalışmak ve onun üzerine çıkmak. Aklıyla onu yenemeyeceğini bildiği için korkuyla baskılamak. İnandığı tek gerçek buydu ve bu yüzden her zaman başkalarının arkasına sığınmak zorundaydı. Babasının soyadı ya da timin koruması.

"Senin gibiler asla kendi koltuğuna sahip olamaz," dedim. "Neden biliyor musun?" Oval masanın etrafında yavaş yavaş yürümeye koyuldum. "Korkunun teslimiyete sebep olacağını sanıyorsun ama esasında korktuğun için düşüncesizce ve akılsızca

hareket ediyorsun. İşte evrimleşememiş bir örnek," diyerek diğerlerine onu işaret ettim. "Dönüşüm bile insanlığının en zavallı yanlarını törpüleyememiş. Çünkü sadece insanlar korkuyla bu kadar dürtüsel ve aptalca hareket ederler. Tekrar, tekrar ve tekrar yanlışa düşerler. Aklıyla savaşamayanlar kılıçlarını kuşanır." Masada onun tarafına geldiğimde durdum.

"Bütün insanlar böyle davranmaz," dedi daha güvensiz bir sesle. "İsyan sona erecektir."

"Elbette erecek," dedim. "Çünkü sen değil ben yönetiyorum. İnsanları dizginleyen korku olmaz, umut olur. Korku zaten tek başına insanı yiyip bitiren bir duygudur. Yerinde duramaz, kendini atar bir yerlere ya da bir yerlerden. Onları korkuttukça geriye kimse kalmayana kadar isyan etmeye devam edecekler çünkü korku düşünmelerine engel olacak. Umut ise dinginlik getirir, sessizleştirir ve beklemelerine neden olur."

Konsey üyeleri desteklercesine başını sallarken Lorenzo'nun çenesi gerildi ve ellerini önünde teslim olur gibi birbirine kenetledi.

"Ve sen farkında olmadan onlara umut verdin," diye güldüm ne kadar aptal olduğunu herkesin içinde yüzüne vurmaya devam ederek. "Albayın dönüşmek yerine ölümü seçmesinden daha iyi bir hikâye bulamazdın. Onurlu bir fedakârlık ve insanlar artık vampirlerden kurtulmak için sonunda ölüm bile olsa bir yol olduğunu düşünüyor."

Konseyde fısıltılar yükseldi. Onların da çoğu, eylemlerinin sonuçlarının ve neden olduklarının farkında değildi. İnsanlar içgüdüsel canlılardı. Aynı zamanda sezgisel ve duygusallardı. Kolayca bir hikâyeye uyum sağlamaları yetmez aynı zamanda iyisiyle kötüsüyle hikâyenin parçası olmak isterlerdi.

"Sen onlara ne kadar ileri gidebileceğimizi göstermek istedin." Başımı salladım. "Ama aslında insanların ne kadar ileri gidebileceğini ve nasıl karşılık verebileceğini göstermiş oldun."

Bu konseyin epey canını sıktı ve artık tim de dahil herkes Lorenzo'nun aptalın teki olduğunu biliyordu.

"Dönüşümleri bu şekilde reddediyorlar," diye beni destekledi Damien. "Bir hafta önceye kadar insanların dönüşüm talepleri artıştayken hızla düşüşe geçti."

"Çünkü ya insan olarak zor hayat koşullarını göğüslemeye devam edeceklerdi ya da dönüşüp refah içinde yaşayacaklardı," dedim. "Ama şimdi ya dönüşecek ya da dönüşümü reddedip kahraman olacaklar." Buz gibi gülümsedim. "İnsanlar ne zaman teslim olur biliyor musun? Amaçsız olduklarında. Hayattan beklentileri olmadığında. Ne yapacaklarını bilemediklerinde. Bir amaç uğruna ölmek ise onlara bir anlam hediye etmektir. Kahramanca yapılan fedakârlıklar insanları sarhoş eder."

"O halde kararlarımız için bir dakikalık bir ara öneriyorum," dedi Damien.

Bizim için daha uzun bir zamana ihtiyaç yoktu. Yerime dönerken öfkemin hiç azalmadığını fark ettim. Konseyin onu yok etmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Vampir timi onu koruyordu çünkü pis işlerini yaptırıyordu. Omar kral olmak istemezdi ama kralı yönetmek isterdi bu yüzden Lorenzo'nun kıymetsiz varlığını ve geçmiş yaşama dayanan hikâyemizi bana karşı kullanmak için onu dizinin dibinde tutuyordu.

"Eğer avcıya bir ceza verilmeyecekse Lorenzo'ya da verilmesine lüzum yok," dedi Omar. "Savaştayız ve savaşta zayiatlar olur."

Ona bakarken şaşırmadığımı belli ederek güldüm. İç çatışma çıkmaması için onlara dokunmuyordum ama düzen rayına oturduğunda onlardan kurtulmam gerekiyordu ve bunun farkında olduklarına emindim.

"Kardeşinin yokluğu yeterince başımızı ağrıtıyor ama bir daha konseyin onayı olmadan böyle işlere kalkışma," dedi Esmeralda katı bir ikazla. Lorenzo sadece başını eğdi ve diğer üyeleri de ona katıldığı belli etti.

"Asıl mesele," dedi Seraphine. "Mevcut durumu nasıl düzelteceğimiz."

"Vampir hesaplaşmanız bittiğine göre burada devreye ben giriyorum." Derva bir süredir sessizce oturduğu yerden ayaklandı.

"Endişelenmeyin insanlar her zaman tepki verir ama sonra muhakkak yorulurlar. Bu da geçici bir dalga."

"Elbette ama nasıl geçeceğini planlamazsak ileriye dönük tahlillerimiz risk altında kalacak." Seraphine ona hatırlatırken bana da uyarıcı bir bakış attı.

"Ben orada devreye giriyorum," dedi Derva. Topuklu ayakkabıları zeminde ses çıkarırken dikkatlerin üzerinde olmasından hoşnuttu. "Sidra çok haklı. İnsanları kontrol etmek için umut gerekli yani inanacakları bir masal. Ve neyse ki biz ön hazırlığını yapmıştık."

Hoşuma gitmeyecek asıl kısım burasıydı. Lorenzo'yu püskürtmek iş değildi ama Derva o kadar kolay değildi. İstediklerine ulaşmak konusunda zekâsını kullanıyordu ve bu onun epey yol almasına neden oluyordu.

"Vampir kraliçeyi ilan etme vakti geldi ve ardından düğün gerçekleşecek ve tüm sürecin nasıl ilerlediğine dair birkaç röportaj ve başkaları tarafından yazılan romantik sahneler..." Bana doğru baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ya da bırakırız isyan büyür."

"Bence uygun," diye ilk kabul eden Evelyn oldu. Diğerleri de yüksek sesle uygun olduğunu belirtti ama son karar her zaman bana aitti.

"Uygun," dedim. Derva memnuniyetle gülümsedi. Ayağa kalktığımda bir adım öne çıkıp, "Söyleyeceklerim var," dedi. "Sadece sana."

Bu kadarla kalmayacağını biliyordum. Memnun değildim ama diğerleri çıkana kadar bekledim. Lorenzo yanımdan geçerken başını eğdi. Ucuz kurtulmuştu ama onunla başka bir konuşma daha yapacaktım. Önce Vaha ile konuşmam gerekiyordu ve Reyna'ya çiçekleri götürmek için uygun bir zamandı anlaşılan.

"Evet," dedim herkes çıktıktan sonra.

"Seni tehdit etmiyorum ama uyarmak zorundayım," dedi. "Üsttekiler olanlardan çok rahatsız. Vampir karşıtı ayaklanmaların izini sürmeye kalkarlarsa kime ulaşacaklarını biliyorsun."

"Senin gibi," dedim.

"Arkandan iş çevirmek istesem çeviririrdim. Onunla tanışmak istemem gizli değildi," dedi. "Çok basit Sidra. Başkalarının önünde bana saygı göstermezsen ve onu korumak için mücadeleyi etkileyecek bir hata daha yaparsan onu öldüreceğim. Sonra sen beni ya da hepimizi öldürebilirsin. Bunca zaman verdiğimiz emek boşa gider ve daha da kötüsü başkaları yerimizi alır. Hayal ettiğin dünyaya ne olur emin değilim. İnan bana bu dünyaya gelen tek güçlü ve karanlık varlıklar siz değilsiniz, bu dünyayı yöneten bir güç var ve sen de ben de onları memnun etmek zorundayız. Ya benimle bu oyunu oynarsın ya da ben kendi kıçımı kurtarır ve seni satarım. Ergence bir aşk hikâyesi yüzünden canımdan da gururumda da olmaya niyetim yok."

"Seni son kez uyarıyorum," dedim. "Onunla ilgili bir daha uyarı yapmayacaksın yoksa tüm dünyada görebileceğin karanlığı ayağına getiririm. Ve ikinci olarak, bir amaç uğruna başladığım yolun sonuna kadar gideceğim. Sen ya da onlar istediği için değil, ben öyle arzuladığım için."

"O halde anlaştık," dedi rahatlayarak. "Bak sana güvenmek istiyorum ve bu masalın bir peri masalı olmasa da gerçek olmasını istiyorum. Aşk değil, yol arkadaşlığı istiyorum. Bana yardımcı olmalısın."

"Bana ihanet etmeyen kimseyi yarı yolda bırakmadım ben," dedim.

"Gerçekten garip bir adamsın," diye güldü. "Bana bir içki ısmarla, hepiniz beni çok gerdiniz."

Önden geçmesi için kapıyı açarak bekledim.

10

Bekçi Köpeği

Albayın ve askerlerinin ölümünün ardından vampirler ne kadar aldatıcı olabilecekleri konusunda kendi sınırlarını zorlamaya başlamışlardı. Bu kadar kişinin böylesine organize olabilmesi için gerçekten bu ele geçirmeyi çok uzun zamandır planlıyor olmaları gerekirdi. Canlı yayında gerçekleşen infaz sadece göstermelik katillerden ibaretti ama yine de bazı insanların gözlerini boyamayı başarmışlardı. Albayın ve askerlerin mezarlarına özel çiçekler bırakarak ailelerle vampir timi bizzat iletişime geçti. Her anları kayıt altına alınıyordu.

Vampir kralı en dürüst ve en hüzünlü bakışları ile ekranlarda boy gösterip bu tür trajedilerin insanlar ve vampirlerin daha iyi bir hayat temeliyle çıkılmış yoluna taş koymak için düzenlenmiş terör eylemleri olduğunu ve buna müsaade etmeyeceklerini açıkça ilan etti.

Derva Krum, müstakbel vampir kraliçe onun yanında boy gösteriyor ve taziyelere katılıyordu. Bununla da kalmıyor birlikte yardım etkinliklerinin parçası oluyorlardı. Kameraların önünde uzun uzun birbirlerine baktıkları anlar tekrar tekrar paylaşılıyor ve her seferinde daha fazla izleyici topluyorlardı.

Daha eski zamanlarda savaşların neden bu kadar uzun sürdüğünü anlayabiliyordum. Halklar kahramanlık öykülerinin büyüsü ve bir hikâyenin parçası olma arzusuyla kendilerini savaş meydanlarına atıyorlardı. Var olmak o kolektif anlatının içinde meşrulaşıyordu.

Değişen zamanda anlamın yerini konfor almıştı. Öncelikler büyük bir hikâyenin parçası olmaktansa kendi hikâyene sahip olmak olmuştu. Tepkiler kısa ömürlü, öfkeler yükseldiği hızla sönüveriyor... İsyanlar yerini steril ve yapay da olsa alışıldık hayata bırakıyor... Yaşam artık mücadele etmekten ziyade deneyimlemek, anlam aramaktan çok haz almak üzerine kurulu. Dünya yanarken insan kendine yağmurun düşmediği bir saçak, daha yumuşak bir köşe arıyordu.

Daha eski zamanlarda insanlar daha kolay ikna oluyordu çünkü başka bir yaşamın mümkün olduğundan bihaberlerdi. Zira alternatif bir yaşam geniş kitleler için erişilemezdi ve sahip oldukları tek bir gerçeklik vardı ve ona tamah ediyor ya da boyun eğiyorlardı.

Ancak bugün herkes kendine ait olmayan hayatların sürekli tanığı halde. Teknolojinin sunduğu görünürlükle dünyanın başka köşelerinde ve hatta kendi sokaklarında nasıl hayatlar yaşandığını biliyorlar. Bu karşılaştırma elindekine sarılmaya değil sorgulamaya ve çoğu zaman da küçümsemeye itiyor. Başka seçeneklerin varlığı sahip olunanı değersizleştiriyordu.

Bu durum insan doğasının kaçınılmaz bir parçası şüphesiz ki. Bunu biliyorum ama yine de içimde bir yerde bu bitmeyen arayışın insanlığı nereye sürüklediğine dair bir huzursuzluk mevcut. Sebebi insanların çok istemesi de değil artık, neyi neden istediklerini bilmemeleri...

Ne zaman kütüphaneye kendimi kapatıp dizlerime kalın bir kitap koysam dış dünyanın gürültüsü orada kalıyor ve burada bana bir kalkan örüyordu sanki. Tüm yaşananlara rağmen burası kitaplarla ve bilgilerle değil, aklıma sığmayan düşlerim ve düşüncelerimle de doluydu. İnsanın kafasının içinde birbirinden farklı

hikâyeler aynı sonla oynarken başka bir kitabın satırlarına nasıl dokunurdu? İnsan kendi yalanlarının en iyi savunucusu olduğunda hakikati hangi kitabın satırında bulurdu?

Derin bir nefes aldım ve son zamanlarda üzerime çöken yas havasını dağıtmaya çalıştım. Kütüphaneden çıktığımda henüz öğle saatlerindeydik. Ne kadar uğraşsam da bu şatonun içinde zaman ağır aksak akıyordu ve ben bir kez daha dışarıda akıp giden bir hayatı kaçırıyor gibi hissediyordum.

"Rahel," diye seslendim merdivenlerden inerken. Bu çatının altında üç kişi yaşıyorduk ama sessizlik evin asıl sahibi gibi davranıyordu.

"Banyoda," diye seslendi Deborah yatak odasından.

"Tamam, ben aşağıdayım. Biraz sonra yemek hazırlığına başlarım."

"Ben de inerim," diye karşılık verdi.

Yatak odama gidip üzerime ince bir hırka alarak aşağıya indim. Dış kapıyı açıp şatonun ön tarafına çıkarak kedi için biraz mama ve su bıraktım. Yanıp kül olan ağacın, Luzia'nın ağacının hemen yanına.

Kedi kırgınlığımı hissetmiş gibi yabani otların arasından çıkageldi ve kuyruğunu dikleştirerek dizlerime süründü. Gülümseyerek onu kucağıma aldım ve başını okşamaya koyuldum. Arazi sınırlarına doğru yanaşan siyah bir araba görünce kediyi kucağımdan indirmeden ayağa kalktım. Ruhlar fısıldaşmaya başladığında bunun hayra alamet bir ziyaret olmadığını tahmin etmiştim. Öyle ki araçtan Sidra indiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ama diğer kapıdan inen kişiyi görünce istemsizce kaşlarım çatıldı.

Onlar içeriye girmeden ben kapıya doğru yanaştım. Kara kedi tıslayarak kucağımdan atladı ama koruma güdüsüyle ayaklarımın dibinde benimle hareket etmeye devam etti.

"Sidra," dedim onu ve Herakles'in birinci adamı Ares'i dış kapının önünde görünce. "Bu ziyareti neye borçluyuz? Bir sen bir nişanlın kapımı aşındırıp duruyorsunuz. Bugün sen, yarın yine nişanlın mı?"

Derva Krum'un beni ziyaret etmesinin üzerinden epey zaman geçmişti, bundan haberi olup olmadığını bilmiyordum ama umurumda olmadığı için saklama gereği de hissetmemiştim. Hatta söylediğim iyi olmuştu, küçük kraliçesine hâkim olsa iyi olurdu.

Kara gözleri ayaklarıma dolanan kedinin üzerinde dolaştıktan sonra benim gözlerimle buluştu. Nispeten keyifli alaycılığıma yapay bir tebessümle karşılık verdi.

"Prosedürün nasıl işliyor?" diye sordu olağan şekilde sakince. "Önce birkaç vampir avlayıp sonra görüntüleri internette paylaşarak ardından keyfine mi bakıyorsun?"

Belli ki son yaptığım epey canlarını sıkmıştı. En azından bugün üzerinde bordo bir gömlek değil siyah ince bir kazak ve siyah bir pantolon vardı ve onun üzerinde olmaktan epey keyif alıyorlardı.

"Tabiatım böyle." Gülümserken ellerimi arkamda kenetledim ve tatlı tatlı ona baktım. "Seni görme şerefini neye borçluyum majesteleri?"

İki elinin parmaklarını birleştirerek kaşlarını düzeltirken sabırlı olmaya gayret gösteriyordu. Bana karşı bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Muhtemelen herkesle ve dünyayla benim aramda kalıyordu. Sabrının sınırlarını zorluyordum ve istediğim de buydu. Sidra iyi ve kötü tüm yanlarına rağmen korkaktı. Hiçbir zaman çıkıp doğrudan gözlerimin içine bakarak meydan okuyamazdı ve günün sonunda beni suçlamanın bin bir yolunu bulurdu. Bunu ona söylesem buna karşılık benim de bir kez olsun gözlerine bakarak duygularımı kabul etmediğimi söylerdi, ben de bir kahkaha daha patlatır ve nadiren de olsa haklı olduğunu söylerdim.

"Seninle tekrar tekrar aynı tartışmayı yapmayacağım," dedi ellerini itinayla oyulmuş güzel yüzünden çekerek. "Sana tekrar tekrar yaptıklarının insanların iyiliğine değil kötülüğüne olduğunu ve hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini, bu kez kazanamadığını söylemeyeceğim."

"Ne tatlı, demek ki epey kısa sürecek görüşmemiz."

Gözlerini yine sabır dilenir gibi kapattı ve açtı. Ardından bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini yüzümün iki yanına yasladı ve dikkatle gözlerimin içine baktı.

"Senden vazgeçmeyeceğim." Sözleri kaşlarımı çatmama ve onu öldürmek istememe neden oldu. "Bütün çabanın buna yönelik olduğunun farkındayım. Seni çok kızdırdığımı ve asla kabul etmesen de kalbini kırdığımı biliyorum. Bunun bedelini ödeteceğini de biliyorum. Ama sabredeceğim Cor."

"Sonsuz yaşam böyle küstahlığa neden oluyor." Başımı iyice kaldırıp aşağıdan ona baktım. "O kadar çok zamanınız var ki nasıl ziyan edeceğinizi şaşırıyor, olmayacak düşlere kapılıyorsunuz."

Başparmakları elmacıkkemiklerimi okşarken ciddiyetini korudu. "Yaptığını yapmaya devam edersen, peşine düşecekler," dedi. "Atladığın şu bir tanem, ben seni korumak için dünyayı bir değil bin defa yok ederim. Kimin kanının döküldüğünü umursamam. Sen onları, insanları korumaya çalıştıkça ben seni korumak zorunda kalacağım ve bu esnada en büyük zararı insanlar görecek."

"Reyna'nın babası öldü!" Ellerini yüzümden uzaklaştırırken dişlerimi sıktım. "Sakın sen de karşıma geçip Leonard zırvası atma bana. Onların..." İşaretparmağımı havaya kaldırıp soluksuz kaldım. "Onların yine buraya dönmesine izin verdin." Asıl zoruma giden bu itirafla sesimin çatlaması oldu.

"Bunu yüzlerce kez tartışabiliriz! Sen değişmediğin sürece sonuç değişmeyecek." Biraz hiddet biraz makul olma gayretiyle çenesi gerildi. "Benim yanımda durursan eğer, sana itaat edecekler."

Kinayeli bir gülme aldı birden beni.

"Benim karşıma geçen sendin," dedim. "Ben zaten yanında olduğumu sanıyordum."

"Sırf yanımda olmamak için kendini bu şatoya hapsettin." Kaşlarıyla arkamdaki hapishanemi işaret etti.

"Beni mecbur ettiklerin için benden hesap sorman ne kadar yazık!" Bunca cümlenin anlamı yoktu. Aslında artık birbirimizin gözlerine bakmamızın bile anlamı yoktu. İkimiz de pes etmeye-

cektik ve bunu biliyordum. O da biliyor ama kabul etmiyordu. Sonsuzluğun böyle bir cüretkârlığı hep olmuştur.

"Onun burada ne işi var?" Konuyu değiştirmek için bakışlarımla, arabanın yanında sahibinden kemik bekler gibi duran Ares'i işaret ettim.

Sidra elini kaldırıp gelmesini işaret ettiğinde Ares dudaklarındaki sigarayı yere fırlatıp yanımıza doğru yürümeye koyuldu.

Onu ilk kez kütüphanede Herakles ile görmüştüm ve daha sonra da yanından ayrıldığına hiç şahit olmamıştım. Herakles ölünce, işlerini yönettiğini tahmin ediyordum ve sonra birden Kanayan Gece'de Sidra'nın tuhaf canavar çetesinde görmüştüm. Şimdi de onu dinliyordu. Elbette, vampir kralını.

"Ares artık tam zamanlı olarak seni izleyecek." Sidra hiç yana dönmeden bu tavrına ne tepki vereceğimi beklemeye koyuldu.

"Öyle mi?" Elimi dudaklarıma bastırarak kıkırdadım. "Işıklar içinde uyusun Herakles'i kolladığı gibi mi?"

Ares dik dik baktı ama belli ki Sidra tarafından iyi uyarılmıştı.

"Onu öldürürüm," dedim gülümseyerek. "Sıra sana gelene kadar önüme daha kaç kişi koyacaksın?"

"Onu öldürürsen inan bana o çok sevdiğin kızın peşine vampirleri takarım. Seni durdurmak için ne yapmam gerekiyorsa yaparım. Gözümün ne kadar karardığı hakkında hiçbir fikrin yok." Ses tonunu yükseltmeden tehditkâr olmayı başardı.

"Sakın beni onlarla sınama." Deborah ve Rahel'in yanıma taşınmasına en başında bu yüzden itiraz etmiştim ama ben daha neyin ne olduğunu anlamadan önce onlar bu savaşın içindeydi ve söylediklerimi ciddiye almamışlardı.

"O zaman rahat dur artık." Sidra geriye doğru bir adım attı ve yalvarır gibi konuşurken Ares'in varlığını önemsemedi. "Ne yaparsan yap bu yangını durduramazsın. Buna izin vermem. Yaptığın her hamle daha büyük karşılık alacak."

"İyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta ölüm bizi ayırana dek devam edecek o halde. Siz karşılık verdiğiniz sürece ben de vereceğim."

"Ares," dedi burnunun kemerini sıkarak. Daha fazla dayanamayacağı aşikârdı. "Buradan ayrılma. Her adımını takip et ve raporla. Kiminle görüşüyor, kim geliyor, kim gidiyor. Saçma sapan işlere kalkışırsa, engel ol ve haber ver."

Ares hafifçe tebessüm ederek bana bakıyor ve başını sallıyordu. Neredeyse ışığı yutan koyu renk saçları eski bir tablodan çıkmış gibi omuzlarına dökülüyordu ama yüz hatları ona modern bir hava katıyordu. Keskin hatlar, kemik kadar pürüzsüz ve solgun bir ten ama hep yaşamları ağırlayan derin ve yorgun bakışlar. Koyu renk yay gibi kaşlarının altında gözleri çok solgun bir bal rengiydi ve huzursuz ediciydi. Genel havası aristokratları anımsatıyordu. Beyaz boğazlı kazağı ve siyah kumaş pantolonu ince ve uzun yapısına cuk oturmuştu.

"En azından yakışıklı." Ares'e göz kırparak gülümsedim. "Ama burada ruhlar biraz huzursuzdur."

"Sanırım üstesinden gelirim," dedi. Ondan beklemeyeceğim kadar melodik bir sesi vardı. Herakles her zaman tok ve biraz yavaş konuşurdu.

"Ah, demek yaşlısın. İşte şimdi etkilendim."

Sidra beni öpmekle öldürmek arasında kaldığı her zamanki ifadesiyle defolup giderken Ares gerçekten orada kaldı. Arkasında sadece öfkeli bir rüzgâr bırakmış ve canımı sıkmayı başarmıştı. Onu görmek artık hiç tat vermiyordu, ben de odağımı yeni avıma çevirdim.

"Neden onu dinliyorsun ki?" Kollarımı birbirine kavuşturup çok umurumdaymış gibi sordum ama esasında düşünme şeklini öğrenmek için ilk adımımı atıyordum.

"Doğmuş bir vampiri dinlemek seçenek değildir," diye güldü. "Biraz da gönüllüyüm." Konuşması vampirlerin çoğunda alışkın olduğum kadar mekanikti ama yine de Herakles'e kıyasla bazı duygu belirtileri vardı.

"Herakles'in intikamını almak için an mı kolluyorsun?" Buna pek ihtimal vermiyordum. Vampirler o kadar da vefakâr varlıklar değillerdi. Her vampir hiyerarşiye inanıyordu ve bu onlar için

bir çeşit aile bağını temsil ediyordu ama insan doğasında var olan duygulara ve bağlara sahip değillerdi.

"Herakles benim dönüştürücümdü, ona kan yoluyla bağlıydım ama o kadar da sevmezdim," dedi. "Ölümü beni özgürleştirdi."

Tam da tahmin ettiğim gibi. Her vampir kendisini dönüştüren vampire boyun eğmek zorundaydı. Aralarında bir çeşit emir komuta zinciri vardı ve isteseler de kolay kolay sözlerinden çıkamıyorlardı. Sonsuz yaşamlarında başka bir vampire bağlı olmak hiçbir vampirin hoşuna gitmezdi ve Herakles gibi kontrolcü bir manyakla sonsuzluk rezalet olmalıydı.

"Burada kapıma zincirlenmiş halde özgürlükten bahsetme." Göz devirmeden edemedim.

"Herkesin senden ödü kopuyordu bu biraz ilgimi çekti." Jest ve mimik kullanmıyordu ama konuşması hiç de eski zamanlara ait değildi ve bu da beni dikkatli olmam konusunda alarma geçirdi. Karşımda sıradan bir vampir olmadığını biliyordum, öyle olsa Sidra onu seçmezdi ama aynı zamanda alaycılığıma benzer şekilde karşılık verebilecek bir vampirdi.

"İnan bana çoğu abartı ve önyargı," diye gülümserken omuzlarımı oynatarak onunla flörtleştim.

"Tekrar doğduğun, vampir soykırımı, ata vampirleri öldürmek, Sidra'yı öldürecek hançere sahip olmak, sadece kafayı yemiş birinin tetikleyeceği laneti uyandırmak, gece avları, Leonard'ı haklamak yalan mıydı?"

"Eksik anlatmışlar!" Yalandan somurtarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. Muhtemelen o da benim böyle biri olmamı beklemiyordu. Hakkımda söylenenleri düşününce karşısında despot ve suratsız birini beklediğini öngörebiliyordum. Ona ve şaşkınlığına kıkırdayarak içeriye girdiğimde Rahel hep olduğu gibi perdenin arkasından seyrediyordu.

"Bekçi mi?" diye yüzünü astı Rahel küçük bir havluyla saçlarını kurularken. "Onu öldürmek zorundayız." Bunu söylerkenki kararlılığından etkilensem de vampirler konusunda benim ve annesinin olduğu kadar bilgi sahibi olmadığının bilincindeydim.

"Onu öldürmek o kadar kolay değil," diye açıkladım düşünceli şekilde. "Epey yaşı var." Şatonun içinde konuşmalarımız güvenliydi. Lanetin tekrar etkili olması ruhların koruyuculuğunu aktif hale getirdiği için ne zorla içeri girebilir ne de içeride konuştuklarımızı duyabilirlerdi.

"Herakles'i öldürdüğün iğne hâlâ sende." Rahel üzerindeki pijamalarla küçük bir çocuktan farksızdı gözümde ve beni eğlendiriyordu.

"Aynısı değil." Pencereden dışarıya bakarken Deborah da içeriye girip konuşmalarımızı dinlemeye koyuldu. "Herakles'i hazırlıksız yakalamıştım. Elimde nasıl güçlü bir silah olduğunu bilmiyordu bu yüzden de şuursuzdu. Ares ise onun ölümüne bizzat şahit oldu, elimde ne olduğunu biliyor, beni tanıyor ve Sidra eminim onu fazlasıyla uyarmıştır. Ben iğneyi elime almadan elimi kırar. Hızıyla ve refleksiyle boy ölçüşemem." Aynı zamanda Sidra'nın tehdidini de göz ardı edemezdim ve bu yüzden başka bir yol bulmalıydım. Ares'i öldürmeden onu uzaklaştırmanın bir yolu olmalıydı...

"Ne yapacağız peki?"

"Şu toplantı..." Gözlerimi hafifçe kıstım ve tarihi hatırlamaya çalıştım. Albay Birant'ın gizlice elime tutuşturduğu kâğıt, vampirler için önemli bir toplantının zamanını ve yerini bize söylemişti. Orada olmalı ve planladıkları her ne ise engel olmalıydık.

"Bir hafta sonra," diye hatırlattı Deborah.

"Bir hafta..." Başımı sallayarak sesli düşündüm ve gülümsedim. "Bir hafta içinde ondan kurtulabilirim, merak etme." Şimdiden aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı. Eskiden, çok eskiden sık sık yaptığım ve esasında kurarken epey eğlendiğim bir tuzaktı.

"Emin misin?" diye sordu Deborah gergin halde.

"Zamanlar geçti ama benden daha iyisi gelmedi vampir avcılığında." Kendimden memnun halde omuz silktim. İyi bir evlat, iyi bir kardeş, iyi bir âşık olamamıştım belki ama avcılık konusunda elime su döktürmezdim.

Hayatta kalabilmiş; hem de lanetlere ve canavarlara rağmen hayatta kalabilmiş bir avdan daha tehlikeli avcı olur muydu?

"Annem hâlâ üstekilere ulaşamıyor," dedi Rahel yüzünü buruşturarak. Bu şatonun içine onlar da en az benim kadar sıkışmıştı ama Deborah'nın ikimizle yaptığı toplantının ertesi sabahında Rahel de ben de kararımızı vermiştik. Bu savaşı verecek ve kendi mücadelemizi son noktaya kadar sürdürecektik.

"Garip ama benim için fark etmez," dedim dürüstçe. "Ben prensip olarak birilerine güvenebilen biri değilim zaten. İşimi kendim halletmeyi tercih ederim. Toplantının yeri ve zamanı belli, tek ihtiyacımız; iyi bir plan."

"Haklısın," dedi. "Bir de şu yakışıklıdan kurtulmak." Sırıtarak başıyla dışarıda olan Ares'i işaret etti.

"Yakışıklı değil mi?" diye gülümsedim. Klasik tarzı ve arkaya doğru yatırılmış jilet gibi saçlarıyla huzursuz bir güzelliği vardı. Bu haliyle kolayca bir dönem filminde oynardı ve o zaman memnuniyetle ekran başına otururdum.

"Belki de Sidra seni gözden çıkarmıştır." Rahel bana takılırken hiç istemeyeceğim şekilde sinirlerimi uyardı.

"Ben gözden çıkarılmam," dedim. "Sadece arada tahrik edilirim." Birkaç farklı şekilde...

Sidra çok yoğun olmalıydı, kafamın nasıl çalıştığını atlayacak kadar yoğun... İlk silahımın hançerler olmadığını unutacak kadar saltanatına kapıldıysa bazı hatırlatmalar yapmam kaçınılmazdı.

Hem, nasıl av olacağını bilmeyen avcı mı olurdu?

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

11

Ömrü Oyalamak

Benzin istasyonunda arabayı durdurup kollarımı yukarıya doğru gerdim. Etraf güneş battıktan sonra daha sessizdi. Arabadan inerken ay ışığının hayal meyal yansımalarını görüyordum.

Kapıyı açıp dışarıya çıktım ve burnuma gelen taze kahve kokusuyla dikkatim dağıldı. Pompanın yanına yürüdüm, arabanın yakıt kapağını açarak benzin tabancasını yerine yerleştirdim. Metalik bir ses ve hafif uğultuyla birlikte rakamlar ekranda değişmeye başladı. Ne zaman bu sayacın önünde dursam geçen zamanın nankörlüğünü anımsıyordum.

Arabanın içinden cüzdanımı almak için kapıyı açıp eğildim. Arkamdan yanaşan gölgeyi fark ettiğimde cüzdanımın yanından silahı da alarak yavaşça doğruldum.

"Buna gerek yok Luzia," dedi tanıdık gelen, kuru bir ses.

Başımı kaldırdığımda neden yargılanıyor gibi hissettiğime şaşmamalı. Her zaman benzin istasyonunda koşuya çıkar gibi giyinmiş bir avukatla rastlaşmıyordum. Hem de öylesine bir avukat değildi.

Akil Maner'in avukatı Ronan.

"Geçiyordun ve beni görünce duraksadın mı?" Arabanın kapısını yavaşça kapattım, cüzdanı ve silahı arkamda kalacak şekilde

sakladım. Adam bana gülerken ben etrafı kolaçan ediyor ve tek başına olup olmadığını anlamaya çalışıyordum.

"Seninle konuşmak için buradayım," dedi beni yormadan. "Artık bu o kadar zor ki..."

Her kim olursa olsun, vampir olursa ruhlardan dolayı şatoya yaklaşamıyordu ama eğer bir insansa vampirler yaklaşmasına izin vermiyordu. Deborah ve Rahel ile diğer insanlara yardım için çıktığımızda çok fazla önlem alıp çok fazla köşeyi gözetmemiz gerekiyordu.

"Ne konuşmak istiyorsun?" diye sorduğumda basit bir klik sesiyle sonunda pompa durdu. Tabancayı yakıt haznesinden çıkarıp yerine astı ve tekrar kapağı kapattı.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

"Kahvemi tek başıma ve keyifle içmeyi tercih ederim." Ödeme yapmak için hareketlenirken arabanın kapısını kilitledim.

"Luzia." Ronan önümü keserek geçmeme engel oldu. Arkamdan bir yere bakıp başıyla işaret edince tam da tahmin ettiğim gibi yalnız olmadığını ve bu karşılaşmanın tamamen planlı olduğunu anlamış oldum.

"Telefonda da söylediğim gibi tekliflerinizle ilgilenmiyorum!" Geriye çekilmesi için onu gözlerimle uyardım. Akil'i hapse attırdığımdan beri, ki bunda Albay Birant'ın payı yüksekti, avukatı Ronan iletişim kurmaya çalışıyor ve beni uzlaşmak için zorluyordu.

"Çok şey değişti," dedi sakin ama kararlı şekilde. "Sadece beni dinle. Sana zarar verecek değilim."

Orası hiç belli olmaz.

Caddenin diğer tarafındaki arabadan çıkıp gelen başka bir adam ona dosya uzattı. "İncele," diye rica ederek Ronan dosyayı bana verdi.

Kasabanın içinde bir benzin istasyonunda neyin peşinde olduğunu anlamak için derin bir nefes aldım. Bir de onda şu sesten vardı, korkunç insanları savunurken bile sakin ve kararlı kalabilen insanların sesi...

Dosyayı yavaşça çevirdim. Gördüğüm birkaç fotoğraf bile sinirlerimin gerilmesi ve uyuşma için yeterliydi. Boynunda iki delik olan çocuklar. Başka bir fotoğrafta bir aile. Başka bir fotoğrafta kayıp çocuk ilanları. Bir okul servisi. Kan. Kan. Çok fazla kan vardı.

"Son altı ayda olup bitenlerin sadece küçük bir kısmı," dedi soğuk bir ruh haline bürünerek. "Vampir yönetiminden sonra yaşananlar."

Bana daha fazla yaklaştı ve benim yerime dosyanın sayfalarını çevirmeye koyuldu.

"Bu cesetler, kayıplar, apar topar kapatılan soruşturmalar, ortadan kaybolan tanıklar, yok olan gazeteciler. Hepsi bu yeni düzenin sonucu." Geriye çekildiğinde dosyayı rahatsız halde ona teslim ettim. Hepsi oldukça gerçek görünüyordu ve bu midemi bulandırdı.

"Bunları neden bana gösteriyorsun?" Konuşurken sesim zorlandı. Görüntüler, özellikle çocukların yer aldığı görüntüler bütün sistemimi yerle bir etmişti.

"Hâlâ kahramancılık oynuyorsun." Ronan artık sert ve ciddi bir ifadeye büründü. "Akil'i hapse attırdın. Bu davanın en önemli adamını." Etrafına baktıktan sonra bana doğru başka kimse duymasın diye eğilerek çıkıştı. "Ve vampirler kazandı," dedi. "Hâlâ doğru olanı yaptığını mı sanıyorsun?"

"Akil kendi yaptıklarının cezasını ödüyor!"

"Sen," diye sordu bu defa. "Sen Sidra'yı seçtin, Sidra dünyayı seçti!" Bu bir sonuç değil de hataymış gibi başını salladı. "Hanginiz yanıldınız?"

Tereddüdümü gözlerimde görüyor ve daha hırslı saldırıyordu. Tek bir saniyelik tereddüt avukatın tüm yeteneklerini kullanması için zemin hazırladı.

"Çok erken davrandın," dedi. "Onu yeterince dinlemedin. Vampirlerin iyi olduğunu sanıyordun." Başka bir belgede mahkeme tutanakları vardı. Akil'in dosyası. Tanık ifadeleri. Albay Birant ve benim imzam vardı.

"Akil bundan hoşlanırdı." Yeniden yüzüme baktı.

"Neyden?"

"Yanılmış olmandan."

Bunalmaya başlamıştım. Hem üşüyor hem de terliyordum. Benzin istasyonuna gelip gidenler olsa da ortalık hâlâ epey tenhaydı.

"Vampirler kazandı!" dedi sanki beynimle oynarcasına. "Avcılar dağıldı. Hükümetler teslim oldu. Şehirler düştü. İnsanlar yenildi." Her kelime kulağımın içini uğuldatan başka bir ses olarak davul gibi gümbürdüyordu. "Akil'e bir canavar gibi muamele ettin ama şimdi asıl canavarlar dünyayı ele geçirdi."

Cümlenin ağırlığı omuzlarıma bindi. Arabaya yaslanıyor olmasam yere düşebilirdim. Son haberler zaten iyi değildi ama bütün olanların bu şekilde yüzüme çarpılması da sert etki bırakıyordu.

"Vampirler ekranlarda masallarını yaşarken insanlar ölümsüzlük satın almak için sıraya giriyor. Engel olmak istediği buydu. Köstek olduğun gerçek buydu. Akil onlarla canavarca savaşılması gerektiğini biliyordu. Sense sevdiğin vampirlerin en başında da Sidra'nın farklı olduğunu sanmadın mı?"

Konuşmaya başladığında tüm dikkati üzerine çeken insanlardandı. Odadaki diğer herkes susup onu dinlemeye alışkın olmalıydı. Aramızda bir metre kadar mesafe olmasına rağmen üzerime üzerime geliyordu sanki. Küçük küçük nefesler aldım. Kahrolası herif beni sadece ikna etmeye çalışmıyordu, şüpheye düşürerek manipüle etmek istiyordu ve kendimden şüphelenmeme de şu kadarcık kalmıştı.

"İyi denemeydi." Gözlerimi ovup duruşumu dikleştirdim. "Ama bir daha karşıma çıkarsan bu kadar konuşmana müsaade etmem." Artık silahımı çıkardım, zaten elimde olduğunu biliyordu, direkt ona doğrultmadım ama yanımda havada salladım. "Ben kimseye güvenmem," dedim. "Savaşmanın çok fazla yolu vardır ve birbirlerinden farklı da olsalar, canavarlar canavardır."

Gülümseyerek onu geride bırakıp benzinliğin marketine girdim ve kendime bir kahve sipariş ederken iyice gerildim.

O kadar haksız değildi.

Ben de artık o kadar haklı değildim.

Ertesi gün şatodan uzaklaşıp Reyna'yı ziyaret etmek için iyi bir zamandı. Günbatımına henüz iki saat kadar kalmışken banyodan çıkıp özenle hazırlanmaya koyuldum. Zümrüt yeşili triko elbise bütün vücudumu sarıp dizlerimin altına kadar iniyordu. Kahverengi bilekte botlarımı giyindim. Elbisenin ince askılarını düzeltirken yakasını hafifçe aşağıya çekiştirdim. Göğsümdeki damga izini makyaj malzemesiyle kapatmayı düşündüm ama bu halinin daha dikkat çekici olduğuna karar verip pudrayı elimden bıraktım. Saçlarım sırtımdan aşağıya dökülüyordu. Makyajımı temiz ve sade tutup özellikle parfüm sürmekten ve gümüş suyundan kaçındım.

Kısa, kahverengi deri ceketimi ve daha açık tonlu çantamı elime alıp aşağıya indiğimde Deborah ve Rahel arazide antrenman yapıyordu. Çıkacağımı bildikleri için tekrar yanlarına uğramadan kapıya doğru bekçi köpeğimin tarafına yürüdüm. Bir kolumu kapıya yaslayıp, "Selam," dedim. "Hâlâ nöbette misin?"

"Bir yere mi gidiyorsun?" Dudaklarında bitirmek üzere olduğu sigaranın izmariti kısıtlıydı.

"Ben kimseye hesap vermem." Onunla konuşurken neden bu kadar eğlendiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir süredir romantik ilişkilerim yolunda gitmiyordu ve belki de gerçekten yalnızlık çekmeye başlamıştım. Sidra bunu fark ettiğinde zavallı Ares'e gerçekten yazık olacaktı.

"Ama istersen benimle gelebilirsin," diye omuz silktim. "Arabayla giderken peşimden bir vampirin koştuğunu görmek hoşuma gitmez."

"Önden buyur." Sigara izmaritini yere fırlattı ve ters bakışlarımdan nasibini alsa da umursamadı.

Arabanın kapısını açıp sürücü koltuğuna yerleştikten sonra dikiz aynasını kendime çevirip dudaklarımdaki ruju birbirine yedirdim. Ares yanımdaki koltuğa bacaklarını sığdırmaya çalışıyordu. Üzerimdeki ceketi çıkarırken kasıtlı olarak ona doğru dönüp biraz yaklaştım. Ceketi arka koltuğa bırakırken altın rengi gözleri üzerimdeydi.

"Daha önce hiç arabaya binmedin mi?" diye takıldım ve yine kasıtlı eğilerek koltuğun alt kısmını işaret ettim. "Oradan koltuğu geri itebilirsin."

"Vampirlere karşı nezaketin oyunun parçası mı?" Gözlerini benden ayırmadan dediğimi yapıp koltuğu geriye itti ve bacaklarını açarak yerine rahatça yerleşti. Ondan emniyet kemerini bağlamasını beklemesem de, ben kendiminkini bağladım ve elbisenin göğsünü düzelterek saçlarımı boynumu açıkta bırakacak şekilde geriye attım.

"İnsanlığımın parçası." Önüme bakıp gülümsedim ve motoru çalıştırarak arabayı geri geri ön bahçeden çıkardım.

"Göğsündeki o damga da insanlığını mı temsil ediyor?"

Müzik açmayı düşünürken sorduğu soru dikkatimi dağıtacak gibi oldu ama gaza basarak biraz daha hızlandım. Sis yine gökyüzünden aşağıya inmiş, görüş alanımı buğulandırmıştı. En azından yağmur yağmıyordu, hava klimayı açabileceğim kadar nemli ve bunaltıcıydı.

"Aslına bakarsan öyle." Başımla onayladım. Bu yaptığım en insanca davranışlardan biriydi. Sevdiklerimin tehlikede olduğunu düşündüğüm için kendimi feda etmiştim. Bazen bir hayli dramatik olabiliyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Patronuna bildirmen mi gerekiyor?" Direksiyonu iki elimle tutup ona doğru dönerek sırıttım. "Reyna'nın restoranına gidiyoruz."

"Vampirlerle fazla haşır neşirsin." Bu bir tespit değil sorgulamaydı ve sebebini anlayabiliyordum. Ben de sık sık bu çelişkiye düşüyor ve bununla savaşmak zorunda kalıyordum. Ve çoğu zaman ben de onlar gibi anlayamıyordum.

"Çoğunuzun inandığının aksine vampirlerle bir meselem yok," dedim. "En azından yoktu, dünyamızı ele geçirmek isteyene kadar."

"Ele geçirmek..." diye tekrar etti. "Mağaralarda yaşadığımız dönemlerde insanların hayvan tuzaklarıyla bizi avlayıp göğsümü-

ze kazık sapladığı, yeni dönüşenlere korku hikâyesi olarak anlatılırdı. Ne garip ki ben göğsünden kazıklanan insanlar göremiyorum."

"Yaşına göre kelimelerle aran iyi değil," dedim. "Senin dediğine avlanmak denir, ele geçirmek ise tam şu anda başımıza gelenlerdir. Farkında olmadan tüm düzenin ve işleyişin değişmesi anlamına gelir. Sidra bunu benden öğrendi. Silahlarını arkasında saklıyor ve onlara gülümsüyor."

"İyi numara."

"Güzel gülümseme," diye kaşlarımı kaldırarak onayladım.

Mesele buydu. Gülümseme ne kadar güzel olursa o kadar inandırıcı ve dikkat dağıtıcı olur. Silahını nerede saklıyorsun diye aranmaz kimse... kalplerine isabet edene kadar ne olduğunu anlamaz. Sidra bunu benden öğrenmişti.

"Herakles için neler yapıyordun?" diye sordum ikimiz de sessizleştiğimizde.

"Beni de vampir koleksiyonuna eklemek mi niyetin?" Mekanik bir hareketle başını bana çevirirken gülmüyor, gerçekten soru soruyordu.

Hafifçe kıkırdadım. "O kadar belli mi ettim?"

Amma şüpheciydi...

"Her işini yapardım." Tekrar konuşmasını beklemiyordum bu yüzden konuşmaya başladığında hızımı düşürdüm ve ağzından alabildiğim tüm bilgiyi almaya karar verdim.

"Herakles gibilerin dönüşümü son bulmaz." Dingin sesine asırların tortusu çökmüştü. "Kanaat nedir bilmez olurlar. Bin yıl, iki bin yıl... Vakit biriktirmez, tüketirler. Aynı hazlar, acılar, aynı zaferlerle alem de manasını yitirir. Sahip olmak kâfi değildir artık hükmeden olmak istersin. Zira yaşayacak tecrübe kalmadığında başkalarının ömrüne susarsın. Yaşam dediğiniz alemden alınan haz tükendiğinde başkalarının iradeleri, korkuları, ihtirasları ilgi çekici hale gelir."

Bana bakmıyordu ama nedense tüm dikkatinin üzerimde olduğunu hissediyordum.

"O vakit senin korkuların zuhur eder. Kendilerini değil de yaşamı tüketerek varlıklarını devam etmeye yeltenirler. Bu da düşman, kan ve hareket dolu sonsuz bir sükût yaratır. Bizim gibi ölümsüzler için hakikat uçsuz bucaksız bir ömrü oyalamaktan ibarettir."

"Ömrü oylamak..." diye düşündüm içten içe. Tüm bu mücadelelere rağmen onlarla ne kadar çok ortak yanım vardı.

"Onlar diyorsun," dedim düşüncelerimi dağıtmak için. "Sen de öyle değil misin?"

"Neden bu işe gönüllü oldum zannediyordun? Senin varlığın benim sıkıldığım bu hakikati eğlenceli kılar diye umdum."

Yine gülmüyordu ama espri yapmıştı sanki.

"Şimdi üzerimde bir sorumluluk hissettim." Oturduğum yerde hafifçe kıpırdandım. "Hayatımı daha eğlenceli ve elverişli yaşamam gerekiyor."

"İlgi çekiciliğini hafife alma." Yine tamamen ifadesiz ve kayıtsız olduğu için sözlerinden her türlü anlam çıkarılabilirdi ama ben lehimeymiş gibi algıladım.

Restorana vardığımızda güneş batmaya başlamıştı ve alacakaranlık güne hâkim oluyordu. Reyna'nın arabası henüz görünürde yoktu, muhtemelen hâlâ tabutundaydı ama gelişinin çok sürmeyeceğine inanıyordum. Onu annesinin evinde de ziyaret edebilirdim ama Azelda ve Arthur'u da görmeyeli epey olmuştu.

"Burası," dedi nerede olduğumuzu gördüğünde. "Beni özgür kıldığın yer."

Herakles'i öldürdüğüm yer.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, yoksa bu beni gafil avlamak için bir tuzak mı?" Ona döndüğümde sesim kısıldı. İki ihtimal de güçlü ve muhtemeldi.

"Çok ama çok uzun bir yaşamı birine bağlı olarak geçirmek teslimiyet değil zorunluluktur ve nasıl olursa olsun gerçekten özgürlüktür."

Bunu sesli söylemeyecektim ama ne demek istediğini ne yazık ki çok iyi biliyordum. Ben de şatoya zorunlu bir bağ ile hap-

sedilmiştim ve istediğin gibi, istediğin zaman çekip gidememenin ne anlama geldiğini pekâlâ biliyordum. Buna rağmen öylece ona inanmayacak ve dikkatli olmaya nefes aldığım sürece devam edecektim.

"Benimle içeriye gelecek misin?" Arabayı dikkatlice park edip ceketimi almak için dönmüştüm ki benden önce davranıp uzun koluyla ceketimi aldı ve epey bir yakınlaşmamıza sebep oldu. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Ceketi elinden alıp yerime doğru geri çekilme gereği duyduğumda nefesim sıklaşmıştı.

"Burada ayrılıyorum," dedi. Konuşması kolay ama aynı zamanda tamamen yabancı biriydi, bu da onunla sessizliğin içinde kalmayı garipleştiriyordu.

"Pekâlâ öyleyse." Arabadan çıkmak için istediğimden daha da aceleci oldum. Elimde ceketle açık havaya çıkınca üzerime giymek için hareketlendiğimde, arabanın etrafından vampir hızıyla dolanıp ceketi elimden alarak beni sersemletti. Giyinmem için tuttuğunda bakışlarımın afalladığını tahmin ediyordum. Tekrar, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Görüşmek üzere Luxuria." İsmimi daha önce duymadığım şekilde telaffuz etmişti. Kaba bir tınısı vardı ama onun sesiyle seksi bir hal alıyordu. Ben cevap vermeden ortadan kayboldu.

Arkasından bakarken derin bir nefes aldığımı fark edip kendimi sorgulayarak kaşlarımı çattım.

O kadar çarpıcı değildi, duygusal bir boşluk anı da değildi sadece yaşı ve beklediğimden farklı tavırları kısa bir an dikkatimi dağıtmıştı. Varlığı havada ağır bir tat bırakıyordu. Başkalarının onun yanında çekimser duracağını tahmin ediyordum. Kendi otoritesi vardı ve herkesi saygı duymaya zorlardı. Herakles'in ürkütücülüğünden farklı olarak daha ulaşılabilir ve merak uyandırıcıydı.

Restorandan içeriye girdiğimde havam hızlıca değişti. Buraya gelmeyeli epey olmuştu... Bu bana ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı. Sert bir tokat gibiydi. Kanayan Gece... Vampirlerin düzeni ele geçirmesi... Kurtardığımız insanlar... Ve şimdi Albay Birant'ın ölümünün üzerinden bile zaman geçmişti.

"Luzia!" diye seslendi masaların arasında dolaşan Azelda ve yanıma doğru koşarak sevecen bir şekilde boynuma sarıldı. "Sen olup olmadığından bile emin değildim."

"Ben de burada durmuş ne kadar zaman geçtiğini düşünüyorum." Gülümseyerek içeriye doğru yürümeye başladım. Buranın dekorasyonunu ben yapmıştım ama hiç tadını çıkaramamıştık.

Restoranın ilk açılışını da anımsıyordum. Reyna'ya da kendime de böyle bir kader düşünmemiştim. Şimdi başımıza gelenler aklımın ucundan bile geçmezdi.

"Umarım burayı patlatmaya falan gelmemişsindir." Azelda espriyle karışık sorgularken her zaman Reyna'nın ya da Vaha'nın oturduğu masalardan birine yerleştim ve gözlerimi devirdim.

"Sen menüye bak ben de arkaya haber verip geliyorum," dedi.

"Lütfen işine bak."

Restoran henüz güneş batmamış olmasına rağmen epey kalabalıktı. Vaha burası için çok özen gösteriyordu. Burası hem insanlarla vampirlerin kaynaşabildiği o yer hem de Reyna için çok önemli bir yerdi. Şatodan sonra neredeyse kasabada başka bir sembol haline geliyordu. Ve tüm bu yeni düzenin içinde belki de bir zaman sonra tek sembol olarak yer edinecek ve şato da benimle birlikte unutulacaktı.

Bu kasvetli düşüncelerimin sebebi yalnızca kötüye meyilli kişiliğim değil, restoranın haliydi. Vampirler kadar insan müşterileri de vardı. Masalarda hamburger yiyenlerle yapay kan içenler bir aradaydı. Herkes dışarıda insanlarla vampirlerin birbirine düştüğünden habersiz gibiydi. Gülebiliyorlardı. Sohbet ediyorlardı. Bazıları da sadece telefonlarına gömülmüş ya da bilgisayarlarında çalışıyordu. Burada bir süredir unuttuğum bir yaşam vardı. Ama ne yazık ki gerçek değildi, sahteydi. Vampirlerin bir kısmı Vaha'nın adamlarından oluşuyordu. Hem dekorasyonun parçası hem de Reyna'nın koruyucusu olarak burada bulunuyorlardı. Herkes buranın kimin maiyetinde olduğunu biliyordu ve dışarıdaki vampir saldırıları buraya uğramazdı. Ama başka gözler böyle değerlendirmez. Başka gözler bu kasabada işlerin yolunda olduğunu söylerdi.

"Ne istersin?" diye tekrar yanıma döndü Azelda.

"Arthur'un güzel hamburgerlerinden alırım," diye gülümsedim.

"Arthur bugün yok ama hamburgerini hemen getiriyorum." Tekrar gittiğinde biraz canım sıkılmıştı. Arthur'u da görebilmeyi umuyordum ve ondan başka bir ricam da olacaktı. Mecburen farklı bir plan yapmak zorunda kalarak telefonumu elime aldım.

Çok uzun zamandır hiçbir arama ya da mesaj yoktu. Müzede çalıştığım zamanlar bu telefonun sürekli çalışından ne kadar şikâyet ettiğimi hatırlayıp kendi kendime güldüm. İş arkadaşlarımı anımsamak gülümsemeyi dudaklarımda bin parçaya ayırdı. Mera, Ilgar, Ener... Herakles'in yaptığı trajik kafe saldırısında canlarından olmuşlardı. Hepsiyle yakındım ama bilhassa tatlı asistanım Mera'yı çok sık özlüyor, bazen Rahel'in hareketlerinde onu görüyordum. Luzia'nın kırılışı orada olmuştu sonra geriye müze müdüründen de eser kalmamıştı. İyi bir kalbin kötü bir kaderle nasıl cellada dönüştüğünü tekrar deneyimlemek zorunda kalışıma da gülümsedim.

"İşte hamburgerin," dedi Azelda ve hemen karşımdaki sandalyeye yerleşti. "Nasılsın?"

Servis tabağını önüme çekerken iştahım pek açık değildi ama yine de burada nispeten normal bir insan gibi bu hamburgeri yiyebilmek istiyordum. Bu içimdeki müze müdürünün yapacağı ve yaparken ne kadar sağlıksız olduğuyla ilgili söyleneceği bir rutinin parçası olurdu.

"İyiyim," diye geçiştirdim ve hamburgerden küçük bir ısırık aldım. O kadar sıcaktı ki Azelda bana bir bardak su doldurmak zorunda kaldı.

"Biliyorsun seni o şatoda yalnız bırakmak istemedim ama o haletlere nasıl dayandığını anlamıyorum." Gözlerini irileştirerek eliyle kulaklarını kapattı. "Luxuria'nın hikâyelerini anlatırken hep nasıl çıldırdığından bahsederlerdi, aksi mümkünmüş sanki!"

Muhtemelen iyi bir laf etmeye çalışmıştı ama ağzımdaki lokma içtiğim suyla bile boğazımdan geçmedi.

"En azından yalnız değilsin," diye devam etti. "Hayatımı kurtarıp bu kasabada bir yaşam inşa etmeme yardım ettiğin için sana hep borçlu kalacağım." Tüm hücrelerine kadar içtendi. "Artık pek havası kalmadı buraların ama restoranda işler güzel gidiyor. En azından savaşın ortasında değiliz." Etrafına bakıp omuz silkti. "Ben taraf tutmayacak kadar yaşlıyım," dedi. "Bana kalırsa tüm bu patırtıya gerek bile yok."

Onun ne kadar patavatsız ve ne söylediğini bilmez olduğunu unutmuştum ama yine de güldüm ve hamburgerin turşularından bir tanesini ekmeğin arasından çıkarıp ağzıma attım.

"Reyna'nın başına gelenler korkunç elbette. Albayı severdim, korkutucu biriydi ama adamda o baba şefkatinden vardı. Ben kendi babamı şükürler olsun ki unuttum. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?"

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bize biraz müsaade edebilir misiniz?" Azelda'nın hemen yanından gelen sese bakmak için başımı kaldırıp tekrar su bardağına uzandım.

"Siz," dedi Azelda benden daha çok şaşırmış halde ayağa kalktı. "Elbette," dedi ve sonra bundan pişman olarak bana doğru döndü. Saygıyla vefa arasında bir yerde kalmıştı. Belki de korku ve vefa; emin değildim. Karşısında yeni vampir kraliçe vardı, bense masada oturmuş hamburgerimi yiyordum. En azından deniyordum işte.

"Teşekkür ederim Azelda," dedim peçeteyle ağzımı silerken. "Çıkmadan önce tekrar görüşürüz."

"Menüye bakmak ister misiniz ya da sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye dönüp kadına sorarken resmi ve saygılı bir tavır takındı. Kadının gücünden çekinmesini anlayabiliyordum ama sinirim bozuluyordu.

"Teşekkür ederim," diye nazikçe geri çevirdi Derva Krum.

Azelda ayrıldığında başka bir sandalyeye oturmuş olması dikkatimden kaçmamıştı. Ellerini sanki her yer çok pismiş ya da ona layık değilmiş gibi nereye koyacağını bilemedi ve dizlerinin üzerine bıraktı.

"Gerçekten sırayla ziyaret ediyorsunuz," dedim ve hamburgerime aynı şekilde geri döndüm. Gözlerim etrafı taradı. Yalnız olmadığına şüphem yoktu ama görünürde en azından belli olacak şekilde başka kimse yoktu.

"Sana bir teklifim var," dedi lafı dolandırmadan ki bu tavrından hoşlanmıştım. "Anne ve baban, birlikte yaşadığın kadın ve kızı, Reyna ve bu restoranda çalışan vampir dostların... Üniversiteden birkaç arkadaşının dışında pek kimsen yokmuş. Demek istediğim, tanıdığın ve kısa bir zamanda da olsa senin için önemli olan herkes konseyin listesinde ve sıkı takipteler."

"Sakın beni tehdit etmeye cüret etme..."

"Bence ikimiz de birbirimizin sınırlarını test etmeyelim," diye uyardı ve devam etmeden cümlemi keserken bunu benim iyiliğimeymiş gibi gösterdi.

"Anlamadığın şu," dedi etrafımızda vampirler olmasına rağmen duymalarından endişelenmediği belliydi. "Dünya el değiştirirken bunu bir kişi yapamaz, orada birçok el vardır ve bu eller arasında çok ama çok şanslıysan sadece birisi senin tarafındadır. O da diğer elleri durduramaz. Denese bile elbette birine gecikir. Amaçları olan kadınları takdir ederim, inan bana bunu yapıyor ve çok ama çok sabırlı davranıyorum. Teklifim şu, şatonun içinde otur. Bazı büyücülerimiz var ve lanetini kırmak için elimden geleni yapayım sonra gidip istediğin yerde istediğin şekilde bir hayat kur. O zamana dek başka bir olaya müdahale etme ki Sidra seni korumak zorunda kalmasın ve ben de onu korumak zorunda kalmayayım. Bu iş iki şekilde sona erecek. Sidra dünyanın başındaki kral olacak ya da onun yerine başkasını bulacağız."

Bu kadar açık ve direkt konuşmasından, saçına yaptığı sıkı topuz kadar etkilendim. Gergin ya da nahoş bir tavrı yoktu. Daha çok çözümcü bir yaklaşım sunduğuna inanıyordu. Muhtemelen durduğu yerden benim savunduklarım olağan halde saçma görünüyordu. Herkesin kafasındaki temel soru da sorun da buydu. Bir başıma, kurmaya çalıştıkları ve neredeyse başarılı oldukları düzeni değiştiremeyeceğimi düşünüyorlardı. Oysa değişim bir kişinin

farklı bir yoldan gitmesiyle başlardı. Ve sonra ayak izleri oluşurdu işte.

"Bu kararları kimlerin verdiğini çok merak ediyorum," dedim peçeteyle dudağımın kenarına bulaşan sosu silerek. "Hangi masanın etrafında oturup birilerinin kaderleriyle ilgili kararlar veriyorsunuz?"

"Konsey Sidra'dan kurtulmak istiyor," dedi tek kaşını kaldırarak. "Sen de aynısını istiyorsan, yaptıklarını yapmaya devam et."

"Aynen öyle," dedim tereddüt etmeden. "Kimin yanında başına bir taç takacaksın onu düşünmeye başlasan iyi edersin çünkü ondan kurtulacağım."

"Neden kendini öldürtmek için bu kadar talepkârsın?" Dudaklarının aralanması şaşkınlıktan değildi. Gözlerinde gerçek bir merak ve aptal mısın diye bağıran bir sorgulama vardı.

"Sana hikâyemi kim anlattı?" Arkama yaslandım ve aynı bakışlarla karşılık verdim. "Önceki yaşamımda ölmeden önce ne yaptığımı biliyor musun? Sence benim hikâyem kalp kırıklığıyla mı ilgiliydi?" Gülümserken başımı iki yana salladım. "O hançer benim kalbime saplanmadan önce hepsinin, herkesin öldüğünden emin oldum ve Sidra'yı yokluğumla ve onca kayıpla geride tek başına bıraktım." Sözlerim ikimizi de aynı kasvetli gerçekliğe çekti. "Ne kadar soğukkanlı olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. Soykırım dedikleri kıyımı ve sonrasında kasaba halkının başına gelecekleri... Her hanenin nasıl söneceğini ve kendi sonuma kadar olup biten her felaketi en ince detayına kadar ben planladım. Onca adam ellerindeki güçle buna mâni olamadı, hepsini ezip geçtim.

Ve bunları yaparken gözümü kırpmadım. Sizin gibi asırlarımı ya da yıllarımı vermedim. Birileri bana ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini dayatmakta ısrar etti, benim de gözüm döndü.

Tıpkı şimdi adına yeni düzen ve insan evrimi dediğiniz bu saçmalığa boyun eğmemi istediğiniz gibi o zaman da birileri en doğrusunu bildiğine inanıp benden sadece kabullenmemi beklemişti.

Beni tarihin tekerrür edeceğiyle korkutmaya çalışmaya bir son verin o yüzden. Bana kalırsa bundan korkması gereken sizsiniz."

Hamburger tabağını masanın ortasına doğru iterken midem bulanmaya başladı.

"Yine de ölmüş olacaksın," dedi omuzlarını oynatarak ve hâlâ anlamayarak.

"Sidra değil de dünya ve sözde davanız önemliymiş gibi davranıyorsun ama pekâlâ ona kıymet veriyorsun. Bu da senin elini kolunu tıpkı onunki gibi bağlıyor ve bağlayacak. Bana zarar verirsen ya da başkasına yaptırırsan bunu bilecek ve bir daha hiç şansın olmayacak. Sidra bunu affetmez. Nasıl kinci olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Yanılıyorsun," dedi. "Amaçlarıma Sidra'ya olduğumdan daha çok bağlıyım."

"Aşkın azı çoku olmaz ki Derva," diye reddettim argümanını. "Aşk şüpheci küçük bir kıymıktır ve bir yerden sızdığında yavaş yavaş seni öldürmek için kalbine doğru hareket eder. Önce ayağının altında zararsız sandığın bir batma hissedersin, bakarsın göremezsin, önemsemezsin. Bir gün gözlerini bir açarsın ve kalbine bir hançer saplarsın." Öne doğru eğildim. "Tereddüt," dedim. "Tereddüt etmek o kıymık parçasını kalbine saplar."

Gözbebekleri ışığın altında büyürken omuzlarının gerilişini, inançlarının çelişkiye yenilmek üzere olduğunu ve korkmaya başladığını fark ettim.

"Sen bu aşkın üstesinden nasıl geliyorsun o halde?" Bu sorusu da bir meydan okumaydı ama beni rahatlatmıştı, tekrar arkama yaslandım.

"Çok basit," dedim. "Hiçbir zaman ona âşık olmadım. Bir tutkuydu benim için. Abilerimden aldığım bir intikamdı. Gençtim ve çok fazla roman okuyordum."

Derva başını çevirip omuzunun üstünden geriye bakmadan önce de Sidra'nın kapının orada olduğunu biliyordum. Onun varlığını hissetmek için dönüp bir yerlere bakmama gerek yoktu. Beni duyduğunu da biliyordum. Bir kez daha mahvolduğunu da...

Gözlerim onun karanlık gözleriyle buluştuğunda bunu nasıl

söylersin dercesine öfke saçıyordu. İnanıp inanmaması önemli değildi. Onun gibi antikalar için dile düşen söz ahit niteliğindeydi. Bu yüzden tam da şu an dünyayı en başından sonuna kadar kanla boyamak istiyordu.

Kalbin mi kırıldı? *Güzel.*

Önemli değildi. Sadece halledilmesi gereken bir meseleydi işte.

"Kazanacağına inanıyor olamazsın." İşte bu en kritik soruydu. Hem merak hem de kaygı taşıyordu. Ne için bu kadar mücadele verdiğimi bilmek istiyordu. Ya çok aptal ya da gözlerinden kaçırdıkları büyük bir güce sahip olmalıydım. Cevabı bilmiyordum ve mesele buydu. Cevabı umursamıyordum.

"Benimle uzlaşmak mı istiyorsun?" Kaşlarımı çattım. "O halde kan vergilerini geri çek. O halde düzeni insanların lehine olacak şekilde inşa et. O halde vampirlerin kıçını tekmele."

"Evrime engel olamazsın."

"İntikamını alırım."

"Başkası seninle benim kadar nazik iletişim kurmayacak," dedi sandalyesinden kalkarken.

Bu defa bakışlarımı keskinleştirdim. "Ben de bir başkasıyla bu kadar nazik iletişim kurmayacağım."

"Derva, yeterli." Kraliçenin kralı yanına geldiğinde sandalyeden kalkmadan bacak bacak üstüne attım. Bu garip miydi bilmiyorum çünkü restorandaki herkes ayaklanmıştı. Bir anda müzik de siparişler de hayatın olağan akışı da durdu ve ona saygı ya da korku gösterdiler.

"Zaman ayırdığın için teşekkürler," dedi kraliçe daha yumuşak bir edayla. "Senin gibi kıymetli bir kadının bizim tarafımızda olması şansımız olurdu. Birçoğumuzun şansı olurdu." Bunu söylerken benim şansıma imada bulunuyordu ama hafifçe başımı sallayarak geri çevirdim.

"Gitmeye hazırım." Gülümseyerek Sidra'ya döndü ve ona doğru elini uzattı. Sidra'nın gözleri benim üzerimdeydi. Derva'nın havadaki eline ve sonra onun gözlerine baktım. Ne dramatik bir an ama. Sanki kalbimi kırabilirmiş gibi! Çekinme, tut hadi elini.

Ne kadar gösteri varsa tüm sahneler sizin olsun. Ne de olsa tüm hikâyeler yalnızca sonuyla hatırlanıyordu.

Elini tuttu ama gözlerini benden ayırmadı. Derva hareket ettiğinde o hâlâ duruyor ve bana bakıyordu. Erkeklerin utanmazlığı beni hep sinir etmiştir. Bu durumda bile, gözlerinden, o cümleleri nasıl kurabildiğimi sorguladığı okunuyordu sadece.

"Bir süre birbirimizi özleriz umarım çocuklar." Sandalyemden kalkıp, "Kusura bakmazsanız tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedim. Onlara arkamı dönüp restoranın bar tarafına geçtim. Tuvaletin kapısını açmak için yaptığım girişim kapının kilitli olmasıyla sekmişti. Tam da iyi bir çıkış yaptığıma inanıyordum.

"Reyna'nın odasını kullanabilirsin Lu," dedi Azelda fısıltıyla. Ve ekledi, "Gittiler."

Derin bir nefes verdim, bıkkınlıkla ellerimi saç diplerimde gezdirdim. İçimde yerini bulamadığım bir huzursuzluk dolaşıyordu. Kıymık parçası bedenimde hareket ediyordu ve onu kafamın içinde bir kıvılcıma çok yaklaşmış gibi hissediyordum. Kıymık alev alarak saplanacaktı göğsüme.

Sıcak bastı. Dayanılmaz, kavurucu bir sıcak içimi dağlıyordu.

Koridoru aceleyle geçip mutfağa girdim. Orada kimlerin olduğu, bana bakıp bakmadıkları umurumda değildi. Doğrudan buz kovasına uzandım. Tezgâha saçılan kare şeklindeki buz parçalarını, elime geçirdiğim bir bardağın tersiyle kırmaya çalıştım. Vurdum. Bir daha vurdum. Ve bir daha... Her seferinde buzlar kayıyor, sıçrıyor; geriye sadece zihnimdeki kadar rahatsız edici gürültü kalıyordu.

Bir süre sonra yavaş adımlarla biri yaklaştı. Elime ince bir dolap poşeti tutuşturdu. Bir şey söylemedi. Ben de söyleyemedim. Çenemi sıktım, ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. O ise sessizce eğilip buzları benim yerime kırmaya başladı. Hareketleri sakin ve ölçülüydü. Benim dağınıklığımın aksine...

Teşekkür edemedim ama başımı kaldırıp uzun uzun gözlerine baktım. Sözcüklerin yapamadığını bakışlarımın anlatmasını istedim. Garson kız anladı. Başını hafifçe salladı.

Poşeti alıp mutfaktan çıktım. Topuklu ayakkabılarım zeminde başka bir gürültüye neden oluyordu ve kendimi taşıyamayacak kadar ağırlaşmış hissediyordum. Dağılmış ve kontrolünü yitirmiş gibi görünüyor olmalıydım. Belki de öyleydim. Belki de hakkımda söylenilenlerin ve düşünülenlerin hepsiydim. Bu yüzden saklama ya da örtünme gereği duymadım. Elimi poşetin içine daldırdım, buz parçalarını alıp ağzıma attım ve dişlerimin arasında un ufak edene dek kırdım. Soğuk dilimi yakıp damağımı uyuşturana kadar durmadım.

"Lu, sen iyi misin?"

"Reyna'yı evden ararım. Sonra görüşürüz." Azelda'ya üstünkörü el sallayıp kendimi restorandan dışarı ve hemen ardından arabanın içine attım.

Tehdit edilmekten nefret ediyordum. Mecbur bırakılmaktan... Köşeye kıstırılmaktan nefret ediyordum. Her seferinde bana bunu yapıyorlardı. Ve sonra masaldaki kötü cadı ben oluyordum. Duvarla burun buruna gelene kadar üzerime gelip sonra duvarı hepimizin başına yıktığım için cellat diyorlardı.

Önce hafızam, sonra lanet, şimdi de başka bir son mu?..

12

Tehlike Çanları

Gece uykuları benim için artık hayal olmuştu. Bir noktada pes edip spor kıyafetlerimi giymiş ve bu defa avlanmak değil koşmak için kendimi ormana atmıştım.

Restoranda vampir kraliçesiyle karşılaştığımdan beri aklımın içinde aynı fikirler dolanıp duruyordu. Geçmiş ve gelecek kördüğüm olmuş kollarımdan çekiştiriyordu ve hangi tarafa daha yakınım algılayamıyordum. Aklımdan sürekli isimler geçiyordu. Anne ve babama hayatım boyunca sadece zorluk yaratmıştım. Başka bir yaşamdan bu yaşama taşınan ruhumun enkazını toplamak için kapı kapı, kalbime yediğim hançerin ağrısını dindirmek için doktor doktor dolaştıkları yetmemiş gibi onlardan çok uzaklara başka bir yaşamda nefret ettiğim topraklarıma geri dönmüş ve kelimenin tam anlamıyla hayırsızın teki olmuştum.

Bunca talihsizliğin ardından isimleri sadece benim yüzümden canavarların listesindeydi. Soluklanmak için durup dizlerimden destek alarak günışığının altında hayatın ne kadar yanıltıcı derecede parlak göründüğüne baktım.

Diğer yanda Deborah ve Rahel vardı. Bizi bir araya getiren yollar kır çiçekleriyle süslenmemişti. Başka bir hayattan kan bağımız

ve bu yaşama uzanan ortak bir amacımız vardı. Bunlara rağmen onların ismini de listeye yazdıran, benim yalnızlığımı paylaşmak için benimle herkesin kaçtığı kâbus dolu bu şatoda yaşamalarıydı.

Hırsımı alamadığım için soluğum kesilmesine rağmen bütün organlarım birbirine girene kadar koşmaya devam ettim.

Reyna... Restorandan döndükten sonra onu aramaya elim gitmemişti. Ona söyleyebilecek bir sözümün kalmamış olması beni mahvediyordu. Ne tesellilerim vardı ne bahanelerim. Sadece gerçeklerim ve yaptıklarım vardı. Her adımım bir şekilde ona dokunuyor ve canını yakıyordu. Başına gelen felaketlere rağmen adının listenin başında olmasının tek nedeni yalnızlığımı paramparça edecek kadar gerçek bir dost oluşuydu.

Azelda ve Arthur.

Ayağım takılıp yere düştüğümde muhtemelen tansiyonum düşmüş ya da açlıktan baygınlık geçiriyordum. Kendimi tutma gereği bile hissetmeden çalıların üzerine yığılıp yerde kalakaldım. Yalnızlıktan çırılçıplaktım. Kendimi en sevdiğim halim bu değildi. Neyin yeniden aynalara bakarken memnun olmamı sağlayacağını bilmiyordum. Düşüncelerime bile tahammülüm yoktu. Basbayağı ve büsbütün aynı sona kendimi sürüklerken kendimden böylesine nefret etmemiştim.

Sidra.

Kahrolası Sidra.

Sidra.

Tek büyük hatam. Kendime tek karşı çıkışım. Bile bile yürüdüğüm en yanlış yolum. Nefretle de olsa kalbimden de içimden de hayatımdan da söküp atamadığım Sidra.

Ama bu defa olmaz.

Bu defa yapamam.

Bu defa önce ben gidemem.

Bu defa ölemem.

Dev gövdeli ağaçların göğü engelleyen yapraklarının arasından ansızın yüzüme çarpan güneş ışığıyla gözlerimi araladım ve bir kez daha ayağa kalktım. Tüm bu kasvetin ve sislerin ardından

küçük ama ilham verici bir parıltıydı. Gölgeleri öylece yok edip en kuytu karanlıklara ulaşamazdı belki ama yine de aydınlıktı. Ben de pes edecek değildim. Hayal kırıklığı dediğin kalp kırıklığının daha yaşlı haliydi sadece.

Arazinin eğimli yanından daha yavaş adımlarla tepeye çıkarken şato tüm varlığıyla beni selamladı. Bu toprakların altına gömülü olan ölümlerin, büyülerin, haksızlıkların aksine gün ne kadar yalın ve çıplaktı.

Göğsümü şişiren derin bir nefes aldım ve Ares'in gelmiş olacağını bildiğimden ön kapı yerine çok nadiren kullandığım arkadaki kiler kapısını kullandım. Bodrum katından, içeride hem geçmiş hem de ihtimallerin saklı olduğu odanın önünden geçip mutfağa çıktım.

"Uyuduğunu sanıyordum," dedi Deborah. Onun sabrını ve istikrarını çok takdir ediyordum. Bunca zamandır bir kez bile şikâyet etmemişti. Burada olduğu tüm zaman boyunca her gün rutinlerine sadık kalıyordu. Hem atletik hem de bilgeydi. Ve ne olursa olsun her sabah o kahvaltı masasını hazırlıyordu. Bu gerçekten büyük bir zihinsel güç gerektiriyordu.

"Uyumak mı? Nerede..." Kulaklığımı ve telefonumu masanın kenarına bıraktım.

Deborah tırmandığı mutfak merdivenlerinin basamaklarından seslendi: "Rahel uyanmış mı diye bakacağım, neden duş alıp sen de bize yetişmiyorsun?"

Soğuk su şişesini almak için buzdolabını açtığımda gözüme ilişen birkaç şişe dikkatimi dağıttı.

"Olur," dedim ama muhtemelen beni duymadan yukarıya çıkmıştı.

Kan ter içinde kalmış olmamı fırsat bilerek dolaptan, vampirleri hoş gördüğüm zamanlardan kalma yapay kan şişelerinden bir tanesini aldım, hızlıca mikrodalgada ısıttım ve o halde dışarıya çıktım.

Ares, büyük siyah kapının orada yaslanmış vaziyette taştan bir heykel gibi dikiliyordu. Kapının sesini duyduğunda bir milim kadar kıpırdanıp bana döndü.

"Mesain gece saatlerini kapsamıyor mu?" Elimdeki şişeyi yakalayacağından emin şekilde ona fırlattım, havada tek eliyle kapıp mekanik bir hareketle görebileceği hizaya çekti.

"Hayır, gündüz burada olacağım, gece zaten yeterince ziyaretçin oluyor." Sivri dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu bok da neyin nesi?"

"Nezaket." Kaşlarımı bariz değil mi dercesine kaldırdım. "Bütün gün başımı bekleyeceksen aç kalmanı ve insan dostlarıma saldırmanı istemem. Ayrıca ben cani değilim, aç olmalısın." Öyle olmadığını pekâlâ biliyordum. Herakles, Sidra doğmadan önce babası tarafından dönüştürülmüştü ve Ares de onun dönüştürdüğü ilk vampirdi. Bu kadar yaşlı olduğunuz zaman susuzluğa aylarca katlanabilirdiniz.

"Cani değil misin, bana öyle söylememişlerdi..." Bunu espriyle dile getirmesi yüzümdeki gülümsemeyi genişletti. "Bu boku içmezsem nezaketsiz sayılır mıyım? Duyduğuma göre zehirler konusunda epey uzmansın."

"Seni öldürmek istesem zehir kullanmazdım," diye omuz silktim. "Açık konuşmak gerekirse doğrudan kalbinize bir gümüş iğne saplamak daha keyif verici."

"O halde sen de damardan içilen kanın daha keyif verici olduğunu anlayışla karşılarsın." Şişeyi bir jonglör gibi havada dört-beş kere çevirip en dibinden zarifçe tutarak bana doğru bir gül uzatır gibi uzattı. Tam uzanıp almak üzereyken kendine doğru çekti, "Yoksa bu takas için bir numara mıydı?"

Gözlerimi kısarak baktım ve bu aklıma hiç gelmediği için kısık bir kahkaha attım. "Milyon yaşındaki vampirin kanını içecek kadar ahmak bir bağımlı değilim." Asla olmaz dercesine başımı salladım. "Hakkımda ne söyledikleri umurumda değil ama benim aptal olduğumu düşünen varsa gocunur ve bizzat aksini kanıtlamak isterim."

"Bilakis herkes zekândan çekiniyor." Yeniden demir kapıya yaslanarak bana baktı. "Bense merak ediyorum, bu misafirperver tavırlarının altındakini."

"Anıma önyargılısın!" Umursamaz bir ifade takınarak ona arkamı döndüm ve dosdoğru yürüdüm.

Şatonun içine girene kadar bir daha dönüp ona bakmadım. Aptal olmadığını tahmin ediyordum ama birkaç dakikalık konuşmamızda bile ona yapacaklarım konusunda pek de zorlanmayacağımdan emin olmuştum.

Üst kata çıkıp hızlı bir duş aldıktan sonra yeniden mutfağa indim. Rahel kahvaltısını yaparken Deborah gazeteleri okuyordu. Kendime yiyecek bir şeyler alıp sandalyeye yerleştim.

"Ne ara geldin, gece seni görmedim." Rahel yediği omletten başını kaldırıp merakla sordu.

"Sabaha karşı şatoya geldim."

"O saate kadar Reyna ile birlikte miydin, o nasıl?" Deborah bu konuda Rahel'den daha duyarlıydı. Reyna bir vampir olduğu için mesafeli olsa da başına gelenlerin ne denli talihsiz olduğunu anlayabiliyordu. Albay Birant'ın ölümü hepimizi sarsmıştı.

"Reyna'yı görmedim." Parmaklarımla şakaklarımı ovdum ve ayağa kalktım. Kendime kahve doldurup yerime otururken ikisi de benden açıklama bekliyordu çünkü dün bu şatodan Reyna'nın yanına gittiğimi söyleyerek ayrılmıştım.

"Restorana gittim. Reyna orada değildi. Ve tahmin edin kim bir kez daha beni ziyarete geldi." Islak saçlarımdan sırtıma doğru akan birkaç damlayla ürperdim.

"Vampir kraliçe mi?" Rahel bunu yok artık dercesine sordu.

"Aynen öyle." Kahveden bir yudum alırken kendimi çok ama çok yorgun hissediyordum. Ve bu konuda tamamen dürüst olmaya karar verip onlara aramızda geçenleri anlattım. Kendilerinin de tehlikede olduğunu bilmeye hakları vardı.

"Size ya şimdi bırakalım ya da sonuna kadar gidelim derken tam olarak bundan bahsediyordum." Deborah elindeki gazeteyi dikkatle katlarken hışırtı tüm şatonun odalarını dolaşır gibi keskindi. "Bu oldukça beklendik senaryo. Bunun sırtına başka bir sorumluluk yüklemesine izin verme, yeterince var."

"Biz en başından beri o listedeyiz." Rahel sırıttı. "Seni korkut-

mak istemişler. Sen daha kim olduğunu hatırlamadan önce vampirlere karşı mücadele içindeydik."

Deborah ona hak verircesine başını salladı ve ekledi.

"Bizi bu savaşın içine sen çekmedin. Aksine senin sayende yol alabiliyoruz."

"Teşekkür ederim." Keyifsizce mırıldandım. "Şimdiden o kadar çok kişi kaybettik ki..." Iş arkadaşlarım... Reyna'nın vampire dönüşümü. Albay Birant ve askerleri... Bunlar sadece yakından şahit olduklarımızdı. Ve Deborah bir süredir üst düzeydeki vampir avcılarına ulaşamıyordu. Kimse dile getirmese de onları da kaybetmiş olabilirdik.

"Bu artık insanlık savaşı," dedi Deborah. "Seni de bizi de aşıyor. Başka bir yaşamın intikamı değil. İnsanlığı korumakla ilgili. Diğer herkes gibi kenarda beklemek bir seçenek ama..."

"Sıramızı." Sinirim bozulmuş şekilde güldüm. "Bekleyeceğimiz, sıranın ne zaman bize geleceği olur. Bunu görmemeleri korkunç değil mi?" Akıl almaz bir şaşkınlıkla ona baktım ve beni anlayabildiği için minnettar oldum.

Vampirler kanla besleniyordu ve her zaman insan kanına aç olacaklardı. Dünyada dönüşüm ve vampir hiyerarşisi böyle yükselirken gerçekten yeni bir düzen kurabileceklerine inanmaları asıl çılgınlıktı. Vampirler kontrol edilemezdi ve insan nüfusu bir noktada sona erecekti.

"Belki de amaçları bu..." Kendi kendime sesli düşünmeye koyuldum. "Bunu göremiyor olamazlar. En tepedekiler..." Kaşlarımı kaldırdım. "Onlarla işbirliği yapan insanlar... Belki de amaçları zaten insan soyunu kurutmak ya da nüfusun yaptığı baskıyı azaltmak. Her çağda bir insan felaketi yaşanır. Vampirler de bu çağın salgını."

"Öyle düşünüyoruz." Deborah daha önce hiç dile gelmeyen bu konunun ciddiyetini ve varlığını kabul etti.

Elbette, üsttekiler bunu biliyordu. Siyaseti daha iyi biliyorlardı. Vampirlerle işbirliği yapıp onların gençliğini, ölümsüzlüğünü ve iyileştirici yanını alıyorlardı ama bu kadar değildi. Vampir kral ve

vampir konseyinin önemi vardı çünkü dünya sadece vampirlerin yaşadığı bir düzene geçtiğinde o vampirler kontrol edilmeliydi. Sidra bu yüzden insanlar için önemliydi. Eski vampirler bu yüzden önemliydi. Tam da bu yüzden güç birliği ediyorlardı. Birbirine ihtiyaçları vardı ve bu tam da kral ve kraliçeyle süslenecek bir krallığa benziyordu.

"Yani aslında kimseyi kaybetmekten korkmana gerek yok," dedi Rahel acınası bir tonla. "Savaşı kaybedersek zaten hepimiz öleceğiz."

Sidra bu yüzden beni böyle rahat bırakıyordu. Bir noktada kurtarılacak kimse ve dünya kalmayacaktı ve ben de mecburen teslim olacaktım. Onların sonsuzluğu vardı. Benimse kum saatim tersine akmaya başlamıştı.

"Albay Birant bize sandığımızdan daha büyük bir iyilik etti." Sessizce konuştu Deborah. "Bu toplantı onların konseyi ve onları yok edersek işlerine çok büyük bir çomak sokmuş olacağız."

"Eskilerden kurtulursak dünyada sadece kontrol edilemeyen vampirler kalır ve o zaman elit insan kesimi köşeye sıkışır." Sesli düşüncemi Deborah gülümseyerek onayladı.

"Tabii bunun için önce kapıdaki yakışıklıdan kurtulman gerekiyor." Rahel alayla çatalını bana doğru uzatıp sordu: "Onu neden öldüremediğimizi söylesene."

"Şu an onu öldürmek yapılacak en yanlış hareket olur," dedi Deborah benden önce. "Dikkati üzerimize çekeriz ve bu da toplantıya yapacağımız habersiz baskına mani olur. Vampir kralını öfkeyle burada solurken görmek istemeyiz."

"Merak etmeyin," dedim kelimeleri uzatarak. "Birkaç gün içinde ondan kurtulmuş olacağım ve hiç dikkat çekmeyeceğim."

Tam da bu yüzden iki gün sonra Azelda ve Arthur'un gelip beni ziyaret etmesini istedim. İkisi de oldukça yaşlı ve güneşte yürüyebilen vampirlerden olduğu için şanslıydım ama Azelda başka bir gün gelmek için söz vererek son anda erteledi. Sorun değildi, Arthur daha önemliydi.

Anlaştığımız saati kaçırmayacağını biliyordum bu yüzden saat yaklaştığında bahçeye çıkıp bitkileri sulayarak oyalanmaya koyuldum. Bu esnada tam iki gün Ares ile hiç iletişim kurmamış, sabah koşusuna çıkarken başımla selam vermekle yetinerek onu görmezden gelmiştim. Koşuya arkamdan gelse de ne çok yaklaştı ne de benimle konuşmak için çabaladı. Tam da istediğim gibi.

"Selam Luxuria!"

Sesini duyar duymaz elimdekileri bıraktım, ayaklandım ve normalde yapmayacağım şekilde neşeyle koşarak Arthur'un boynuna atladım. Tam da ondan bekleyeceğim şekilde beni havalandırdı ve iki tur kendi etrafımızda döndük.

"Seni neşeli görmek ne güzel," dedi beni yere bırakırken. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Değil mi ama!" diye ona katıldım. "Senin için sevdiğin gibi yapay kanlardan ısıttım ama istersen viski ve konyak da var. Sidra'nın yıllanmışlarından hem de, hadi içeri gir." Buraya kadar her konuşmamızı Ares'in duyduğuna şüphem yoktu bu yüzden de Arthur'u dışarıda karşılamak istemiştim.

Rahel ve Deborah onun gelişinden memnun olmasa da fazla detay vermeden planıma hizmet ettiğini söylemiştim. Arthur'u söylediğim gibi mutfağa aldım ve isteği üzerine bir kadeh viski ikram ettim.

"Nasılsın?" diye sordu. "Olanlardan sonra yeniden buraya tıkılmış olmak ve kapındaki herif..."

Arthur bana karşı her zaman nazik davranırdı. Önceki yaşamımda abilerim onu yakalayarak zindana atmış ve ben de en güçlü silahımı kullanarak vampirlerle ilgili öğrendiğim çoğu bilgiyi ondan almıştım. Karşılığında onu zindan da çıkarmış ve bir sonraki yaşamımda yollarımızın yeniden kesişmesine olanak sağlamıştım. Küçük bir kelebek çarpıntısının hangi fırtınalara sebep olabileceği beni hâlâ şaşırtırdı.

"Herkes nasılsa ben de öyleyim, öyle ya da böyle hâlâ hayat devam ediyor ki bu inanılmaz." Üzerimdeki tişörtü düzeltip gülümsedim.

"Reyna pek iyi değil," dedi. "Güçlü durmaya çalışıyor ama çok az konuşuyor. Azelda bu yüzden gelemedi, Reyna yerine restoranla ilgileniyor."

Muhtemelen o gün ziyarete gittiğimde olanlardan Reyna'nın haberi yoktu. Azelda yaşananları Vaha ile paylaşmış olmalıydı ve o da elbette Reyna'nın öğrenmesini istememişti. Bunu anlayışla karşıladım ama en azından bana bir telefon açabilirdi.

"Reyna'nın zamana ihtiyacı var ve vampirlerde de bundan fazlasıyla var." Kendimi bu düşünceyle avutuyor ve üzerine gitmiyordum. Babasının kaybı onu sarsmakla kalmamış her konuda inanç sistemini yerle bir etmişti ve bunu sadece, akan ve asla yakalanamayan zaman iyileştirebilirdi.

"Benim tarafım yok," dedi Arthur ihtiyatla. "Zamanında yıllarca bana eziyet eden kancıkların şimdi vampirlerin çıkarlarını savunduğuna inanacak kadar aptal değilim." Kadehi kafasına dikti.

Abilerimden en az benim kadar nefret ediyordu. Önceki yaşamımda abilerim Arthur'u yakalayıp zindanlara atmış, aylarca onu susuz bırakarak ve çeşitli işkencelerle vampirlere dair sırları öğrenmeye çalışmışlardı. Bununla da kalmamış onun kanını içerek güçlerinden faydalanmışlardı. Tüm vampirler onların kendi taraflarında olduğunu düşünebilir ama Victoriam'ların ne olurlarsa olsunlar sadece kendi çıkarlarını gözettiğini Arthur da iyi biliyordu.

"En azından bu konuda yalnız değilim," dedim içkisine eşlik etmek adına bir yudum içtim. "Vampirler nasıl onlara güveniyor, inan bilmiyorum."

"Mesele vampir timi," dedi Arthur. "Vampir timi, Sidra'nın hepsinden üstün olmasından rahatsız... İnsanlarla savaşları bittiklerinde birbirlerine düşmeleri an meselesi olacaktır." Bunu bariz bir gerçeğe gülerek söylemişti. Ben de aynısını düşünüyordum. Taraflar belirsiz görünse de aslında bakan gözler için oldukça açıktı.

Sidra, Vaha'nın dönüştürücüsü olan Evelyn, Ares, müzayedede beni açıkça tehdit eden Esmeralda... Yani nispeten en eskiler bir takımdı. Diğer tarafta vampir timi vardı. Müzayededede onların dört kadın ve dört erkekten oluştuğunu görmüştüm. Hepsi mor giyin-

mişti ve Sidra bana mor rengi kraliyetin baş adamlarının giyinebileceğini söylemişti. Timin başında Omar isimli bir vampir olduğunu biliyordum. Onunla Herakles iş arkadaşlarımı kafede katlettiği gün tanışmış ve aynı zamanda yine müzayededede görmüştüm. Abilerim onun takımındaydı ve epey birlik içindelerdi. Şimdi insanlara karşı savaşlarında hepsi aynı tarafta görünse de, değillerdi ve bunu doğru şekilde kullanmayı başarırsam savaş lehimize dönecekti.

"Sen nasılsın?" diye sordum. "Azelda ile burada kalmaya devam edecek misiniz?" Restoranın kaçıncısı olduğunu hatırlamadığım açılış partisinde epey yakınlaşmış, daha sonra ikisi de restoranda çalışmaya başlayınca resmen bir ilişkiye başlamışlardı. Vampirler bu konuda da hızlıdır ve çok düşünmeleri gerekmez.

"Azelda vampir hayatının çoğunda gezmiş, o bunu seviyor ve esasında ben de onunla dünyayı dolaşmak istiyorum ama şimdi ortam çok gergin ve Reyna'yı bırakmak konusunda istekli değil."

Reyna'nın vampirliğe uyum sağlamasını ondan ilk istediğimde burun kıvırışını hatırlayınca gülümsedim. Şimdi ikisi çok yakın iki dost olmuştu. Ne de olsa ikisi de aynı taraftaydı ve birbirlerini anlıyorlardı.

"Ama seni özlüyor," diye sırıttı Arthur sanki düşüncelerimi duymuş gibi.

"Ben de onu özlüyorum. Ne zaman isterse beni ziyaret edebilir." Söylerken içtendim ve Azelda'yı gerçekten seviyordum da ama düşündüğümde bu sözlerden rahatsızlık duyacaktım. Vampirlere savaş açarken vampirlerle arkadaş kalamazdım ve bu düşünce her zihnime yerleştiğinde Reyna'nın yüzü alevlerin içinde küllenen bir kâğıt gibi soluyordu.

"Dünyayı dolaşmaya nereden başlarsınız," diye sordum sadece vakit geçirmek ve dikkatimi dağıtmak için. Arthur zorlayıcı bir hayat yaşadığı için sadece bu fikrin ve ihtimalin bile onu ne kadar heyecanlandırdığını görebiliyordum.

Vampirleri bu kadar yakından tanıdığım için dünyanın sonunun nasıl olacağını biliyordum. Ya Arthur gibi kendini dizginle-

meyi seçer, geride kalanların acısını, zamanın ağırlığını taşıyarak nispeten iyi tarafta kalırdın. Yine de asırlar geçtikçe yalnızlık büyür, hatıralar ve yokluklar ağırlaşır, tükenmeye başladığında bu iyilik hali de seni kurtarmaz, yüke dönüşürdü.

Ya da diğer yolu seçerdin. Kendini dünyanın efendisi sanır, zamanın sunduğu ayrıcalığı hak görürdün. Başkalarının hayatları, duyguları ve varlığı değersizleşir. Yozlaşmanın geri dönüşü olmaz. Neleri kaybettiğini bile hatırlamazsın.

İki yolun sonunda da varolmanın anlamını yitirirsin. Etik ve ahlaki değerler sonsuz zamanın içinde aşınarak yok olur. Yıllar birbirini tekrar eder. Zaman yaşanan değil öğütülen bir boşluğa dönüşür. Her hatanın dönüşü, her yılın tekrarı vardır.

Yaşama anlam katan, bir gün sona erecek olmasıydı.

Sonun varlığı ana ağırlıktı ve her seçime bir anlam verirdi.

"Azelda Mısır'ı görmeyi istiyor," dedi ve bu öylesine sorduğum soruyu bir pişmanlık, bir "ya" seçeneğine götürdü.

Hayatımız boyunca seçimler yaparken diğer ihtimalleri seçme şansımızı kaybediyorduk ve bu ihtimaller kafamızın bir köşesinde ya o yolu seçseydim düşleriyle yaşıyordu. Bir kere seçtiğimiz zaman diğerleri yazgımızda eksiliyordu.

Başka biri olabilirdim, başka bir hayat yaşayabilirdim... Çünkü yaşadığımız hayat mümkün olan tek hayat değildi ve bunu bir kez anladığımızda tüm seçimler yanlış bir karardı. Tekrar doğmasa bile tek bir hayat yaşayamazdı ki insan, biri sürerken diğerlerini içinde taşırdı.

"İnsanlarla vampirlerin bir arada yaşayabileceğine inanıyor musun?" diye sordum.

"İnanıyordum," dedi. "Yönetim insanların elindeyken."

"İşte bu garip." Merakla açıklamasını beklemeye koyuldum.

"Bir kurtla kuzuyu aynı kafese koyarsan ne olur?" Bariz değil mi dercesine güldü.

Çok düşünmeme gerek kalmadı. Söylediği anda kafamda resim tüm netliğiyle canlandı. Onu ne kadar eğitirsen eğit kimse doğasından vazgeçmezdi.

"Bir kurtla kuzu yalnızca kurt acıkana kadar iyi anlaşır," dedim. "Ve eğer kafesin anahtarı kurdun dişleri arasındaysa kuzunun kaderi çoktan yazılmıştır."

Arthur'u iki saat sonra yine bahçe kapısına kadar eşlik ederek ve Ares'in gözünün önünde sarılarak uğurlamıştım. Yeni bekçi köpeğimin gözlerini yalnızca üzerimde hissetmiyordum; Arthur'un belimi saran ellerinde, bana temas etmesindeki kolaylıkta ve bunu yaparken ikimizin de oldukça rahat oluşunda hissedebiliyordum. Bunlara rağmen ona bakmaktan kaçındım.

Ta ki Arthur bir kez daha beni kendi etrafımda döndürene kadar ve viskiden kızarmış yanaklarımla hafif meşrep halde kıkırdarken yanlışlıklaymış gibi gözlerimiz çarpana kadar. Ares tüm yırtıcılarda olan avcı gözleriyle kaçırdığı bir avın kokusunu almış vaziyette dikkat kesilmişti. Onu kışkırtmaya çalıştığımdan haberi varsa bile bu kesinlikle onun açısından kafa karıştırıcıydı.

Sidra'nın bana olan zaafı beni yeterince ilginç kılıyordu. Onun türünün en büyük korkusuydum. Onu dönüştüren çok yaşlı ve güçlü bir vampiri öldürmüştüm. Ama bana baktığında gördüğü Arthur ile ne kadar yakın olduğum ve hiç rahatsızlık duymadığımdı... Ve bana baktığında gördüğü, lezzetten başka bir şey değildi.

Bazıları utangaç şekilde gözlerini kaçırırdı ama ben havada dönmekten nefes nefese kalmış halde göğsümü şişirirken bluzumun biraz açılmasına ve parmaklarımı dekoltemde dolaştırıp ona dik dik bakmakta hiçbir sakınca görmüyordum.

"Sonra görüşürüz," diyen Arthur'a zorlukla başımı çevirip tebessüm ederek başımı salladım.

Yeniden Ares'e dönmek doğru hareket olmazdı ama bir yanım gerçekten ona bakmak istedi ve bu yaramaz düşünceyle eğlendim. Alkolün etkisiyle kuruyan dudaklarımı ıslatarak demir kapıdan içeriye geçtim, fazla oyalanıp kapının kilidini kapattım ve metalin tok sesini duyduğumda nabzımın atışıyla bir an ona bakmaktan kendimi alamadım. Arzu ettiğim gibi beni izliyordu ve umdu-

ğumdan çok daha dikkatliydi. Bakışlarının yoğunluğu altın gibi fokurduyordu. Hem katı hem de sıvıydı. Kuşkusuz tehlike çanları çalıyordu ama herkes bir kez karanlık sokakta ne olduğunu merak ederdi. Yavaş, çok yavaşça dönene kadar bakışmamız kesilmedi, sonra ben ellerimi arkada, belimin hizasında kenetleyerek ağır ağır şatoya doğru yürümeye koyuldum ve aynı anda hem ruhları çileden çıkardım hem de bekçi köpeğimi.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

13

Teğet Geçenler

Gece avları savaş zayiatları gibiydi artık. Vampirler arasında her söylenti hızlı yayılıyor ve yeni dönüşen vampirler soluğu efsanevi vampir avcısının, lanetli şatonun sınırlarında alıyordu. Bu araziye giren vampirlerin çıkamadığını duyanlar kendini kanıtlama güdüsüyle çıkageliyor ve ağızlarının payını alıyordu.

Sidra'nın geceleri nöbet tutmaları için şatonun etrafında tuttuğu vampirler genelde bana müdahale etmiyordu. Savaşın daha doğrusu ele geçirmenin başında daha kalabalıkken şimdi sayıları epey azalmıştı.

Bu yüzden onları hemen öldürmek yerine boğuşmaya başlamıştım. Bu gece birinden tokat yiyince, dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu fark ettim. Yana savruldum ve vampir boynumu yakaladığında ayakkabımın arkasıyla bacağına tekme atana kadar elinden kurtulamadım. Bu özel çizmelerimin sivri ön kısmında ve arka tarafında gizli gümüş bıçaklar vardı. Ormanda böyle pervasızca koştururken epey faydalı oluyordu.

Vampir gümüşün acısıyla boynumu serbest bıraktı ve dönüp kalbine ateş etmem için bana gerekli alanı tanıdı. Aynı anda ağaçların arkasında bir başkasının varlığını hissedip silahımı ona doğ-

rulttum, ateş etmek için çok hazırdım. İçgüdülerim onu paramparça etmek için istekliydi. Gözüm dönmüş ve dünyanın hıncını çıkarmak için işte buradaydım.

Reyna saklandığı ağacın arkasından çıkınca kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

Reyna'ya silah doğrulttuğumu fark edip bocaladım ve istemsizce geriye birkaç adım attım.

"Rahel burada olduğunu söyledi," dedi ne düşüneceğinden emin olamayarak. "Daha önce seni böyle görmemiştim."

Yerde yatan cesede, cesetlere bakarken bir hayli düşünceliydi. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp ben de öldürdüğüm ve parçaladığım dört vampire baktım ve ilk kez yaptığımdan utandım. Ölü vampirlerden değil... avın ortasındaydım, gecenin ortasındaydım ve arazinin ortasındaydım. Tüm duyularım hassas, dürtülerim açıktı. Ve hâlâ burada bir vampir vardı.

Reyna'yı öldürmek istediğimi fark ettiğimde yutkundum ve elimden düşmesi için silahı bıraktım.

"Burada olmaman gerekiyordu." Kendimi tutmaya ve normal davranmaya gayret ettim. Ellerimle kendimi yoklamak istiyordum ama paniklemiştim.

Reyna dikkatle bana baktı. Üstüm başım kan içindeydi ama bana ait değildi. Saçlarım dağınıktı. Yüzüme bakarken kaşlarını çattı.

"Sana vurabilecek kadar yaklaşıyorlar mı?" diye endişeli bir merakla sordu.

"Bazen." Başka ne söyleyebilirim bilmiyordum.

Karanlığın ortasında kalmıştık. O yine çok iyi görünüyordu. Parlak ve hacimli saçları omuzlarından dökülüyordu. Üzerinde pudra rengi şifon bluz ve siyah renk dar bir mini etek vardı. Ayaklarında buraya hiç uygun olmayan ve çok güzel görünen ince topuklu ayakkabıları ile zeminde yürürken zorlanmıyordu.

"Selam güzellik." Aramızda bir adımlık mesafe kalana kadar toprak zeminin üzerinde çam iğnelerini eze eze yürüdü ve içten bir gülümsemeyle kollarını boynuma doladı. "Beni hiç özlemediğini düşüneceğim."

Beni yargılamadığı, nefret etmediği ya da iğrenmediği için rahatlasam da bana sarılmasını bir tehdit olarak algılayan güdülerimi zapt etmek acı vericiydi.

O, Reyna'ydı ve ben, saçmalıyordum.

Ruhum onu tanıyordu.

Gözlerimi kapatarak kollarımı ona doladım ve nefret ettiğim o dürtüden kurtulduğum için rahat bir nefes aldım.

Varlığım varlığını tanıyordu ve çoğu zaman önemli olan yegâne teselli buydu.

"Seni her zaman özlüyorum." Geriye çekilip gülümsedim. Burada o kadar yalnızdım ki bu bir kez daha beni mahvedecek diye korkmaya başlamıştım.

"Restorana gelmişsin..." Dudaklarını birbirine bastırarak bana acıyan bir ifadeyle baktı. "Olanları yeni öğrendim. Vaha bana söylemedi." Gözlerini devirdi. "Birkaç gündür ilk kez bugün restorana uğradım ve Azelda'dan öğrendim."

Burada durmak ve bunları konuşmak çok tuhaf değilmiş gibi davranamayacaktım. Omuz silktim ve ormandan çıkmak için yürümeye koyuldum. Reyna bana eşlik ederken karşımıza başka bir vampir çıkmamasını umuyordum.

"Anlatacak pek de bir detay yoktu." Ellerimi ceplerime sokmaya çalıştım ama pantolon çok dardı ve ben kendi içime sığamıyordum. Gün serindi, bunu biliyordum çünkü evden çıkmadan önce üzerimdeki tişörtü kazakla değiştirecek kadar üşümüştüm ama şimdi yine bunalıyordum.

"Yapma Lu. Tüm olanların üzerine bir de başına vampir kraliçe çıktı ve seni tehdit ediyor. Bu en yakın arkadaşınla konuşacağın detay..." Kendi kendine kahkaha attı. "Tanrım, haklısın... En yakın arkadaşlar bunları konuşmaz."

Buna ben de güldüm ve nihayet sık ağaçların olduğu ormandan açıklığa çıktığımızda biraz daha rahatladım.

"Aslında bana kızgın olabileceğini ya da zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyordum." Çekinerek saçlarımı kaşırken ona bakma cesaretinde bulundum. "İstesek de istemesek de karşı karşıya

geleceğiz ve yaptıklarım hoşunuza gitmeyecek. Albay Birant'ın kaybı ve ardından o görüntülerin paylaşılması..." Bütün bunları benim yaptığımı hepsi biliyordu.

"Ben neyin içinde olduğumuzu bilmiyorum ki..." Açıklıkta durup başını kaldırıp gökyüzüne bakarken kırgınlıkla gülümsedi. "Etrafımda dönen dünyaya uyum sağlamaya çalışıyorum ama aslında gözlerim kapalı."

Bu hali tekrar ona sarılmak istememe neden oldu. Ve onu dünyanın kötülüğünden korumak istememe. Ama aslında kötülük buydu. Vaha da Albay Birant da onu dünyadan ve savaşın olası etkilerinden korumak için müthiş bir çaba harcamışlardı ve sonunda Reyna bu korkunç dünyanın akışında kaybolan her şeyden habersiz birine dönüşmüştü. Taraf tutmasını beklemiyordum çünkü o da nerede olduğunu bilmiyordu. Anne ve babası ve hatta ben de dönüşümünü sanki bir kaza geçirmiş ve iyileşecekmiş gibi karşılamıştık. Vaha etrafına bir kale inşa etmiş ve sürecinin en iyi şekilde geçmesi için seferber olmuştu.

"Gerçekten nasılsın Reyna?" diye sorarken buldum kendimi ve uzun zamandır bunu bilmediğim için kendimi kötü bir arkadaş gibi hissettim.

"Daha iyiyim," dedi soluk bir gülümsemeyle. "Annemle olmak bana iyi geldi."

"Onunla kalmaya devam edecek misin?"

"Şu an öyle istiyorum." Bahçede miskinlik yapan siyah kedi ortaya çıkarak ona tırnaklarını gösterdi ama Reyna gülümsedi ve şatoya doğru yürümeye devam etti.

"Konuşmak ister misin?" Hali tuhaftı, sanki kafasında çok fazla düşünce dönüyormuş gibi donuktu. Düşüncelerin insanı nasıl yiyip bitirdiğini ve dönüştürdüğünü biliyordum ve kendime yapamadığım şekilde uzanıp onun kara bulutlarını dağıtmak istiyordum.

"Aklım başıma geldikçe babamın söylediklerini düşünüyorum," dedi. "Sana güvenmemi söyledi ve zaten her zaman sana güvendim ama bu vampir meselelerinde, ben dönüştükten sonra

bakış açım elimde olmadan değişti. Sanırım Vaha ile mutlu bir sonsuzluk fikrine kapıldım ve kendimi kandırdım."

Bunları itiraf etmek onun için çok zor olmalıydı. Bir yanda babası bir yanda hayatının aşkı. Ve babası son anında ona hayatının aşkına güvenmemesini ima etmişti. Bu da Reyna'nın inanç sistemini sarsmıştı.

"Öyle söyleme, buna hakkın vardı." Aslında hepimizin vardı... Doğamız gereği başımıza gelebilecek en iyi ihtimalleri hayal ederiz ve bizi yarına uyanmak için teşvik eden bu olur. Sonra bir çelme takılır. En kötü ihtimali düşünmeye ve parmak ucunda yaşamaya başlarız.

"Bana gerçekleri söyle Luzia," dedi sertçe dönerek. "Benim gömremeyip senin gördüğün ve bir kez daha hayatını tehlikeye atacak kadar karşısında durduğun tüm olayların aslını bilmek istiyorum ve babamın arzuladığı gibi sana yardım etmek istiyorum."

"Vampirlerin savaşında vampirlerin karşısında mı olacaksın?" Kaşlarımı kaldırarak güldüm.

"Ben her zaman iyiliğin topluluklarla değil bireylerin kendisiyle ilgili olduğunu düşündüm. Suç kişiye aittir. Bu yüzden vampirlerin bazı konulardaki arzularına hak verdim ama sen tanıdığım en güçlü, en akıllı ve en sevgiye ihtiyaç duyan insansın ve senin ikna olmadığın her ne ise, o seni öldürüyor." Konuşmanın seyri her geçen saniye benim için duvara toslamaya dönüyordu.

Yabani otların arasında durup karşılıklı birbirimize bakarken rüzgâr ikimizi de farklı yönlere savuruyordu. Reyna ilk kez fırtınanın içine kendi başına girmeye cesaret ediyordu. Yüzüme buz gibi çarpan bu esinti beni irkiltti ve bunun sebebi Reyna'nın bu tarafa geçmeye ne kadar yakın olduğunu anlamaktı. Vaha'ya karşı temkinli, olaylara karşı sorgulayıcı ve en önemlisi ve belki de kötüsü boşluğa düşmeye ramak kala bir yerdeydi.

"Başta seni ikna etmeye ve vazgeçirmeye çalıştım. Bunda Vaha ve Sidra'nın etkisi de vardı ama elbette kafama yatmıştı."

"Nasıl yani?" diye sordum refleksle.

"O geceden sonra, Kanayan Gece'den sonra... Sidra benimle

konuşmak için geldi. Ona çok kızgındım ama onu dinledim ve... Onu haklı bulmak değil, yanlış anlama asla arkandan böyle iş çevirmem... Ben sadece senin bu savaşı kazanamayacağını anladım çünkü hepimizin üzerinde bir güç var ve sen, ben, Vaha hatta günün sonunda Sidra bile bununla boy ölçüşemez."

Bana sırtını döndü ve tüm bu düşüncelerin karmaşasıyla mücadele etmeye çalışırken hırpalandı. Yerinde duramıyor olmanın acizliğini de iyi bilirdim. Babasının ölümünden beri hepsinin üst sınıra tırmandığını görüyordum. Reyna günlerdir, uzun günlerdir bu düşüncelerle boğuşuyordu ve haberim yoktu. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu sorgulamaya başladığında hayatının tepetaklak olmaması ve altında kalmamak mümkün değildir.

Çoğu kabul etmez ama doğru ve yanlış hep ortadadır sadece inkâr ederiz çünkü sonuçları ve yükümlülükleri ile yüzleşmek ağır gelir.

"Ben daha basit düşündüm ve sevdiğim herkesi etrafımda istedim, yaşamımı daha küçük bir alanda sizlerle geçirmek yeterli gelecekti." Tekrar bana döndüğünde gözlerini kaçırıyordu. "Bu bencillik mi evet ama savaşın parçası olmak istemedim. Etrafımdan geçip gitmesini istedim. Ne yapıyorlarsa yapsınlar ama biz küçük yaşamımızda kalalım istedim. Sen de bunu iste diye uğraştım."

Sessizlik rüzgârın uğultusuna kazındı ve Reyna'nın gözleri tam burada, toprağın altından bambaşka biri olarak çıktığı noktaya kaydı. Bilerek bizi buraya getirdiğini yeni anlamıştım. Vampire dönüşmek için gömüldüğü ve bambaşka bir hayata uyandığı o yerdeydik. İkimiz için de hayatlarımızın değiştiği yerde. Ve şimdi o da başka ihtimalleri düşünüp içinden çıkamadığı bir mezarda uzanıyordu. Bu beni tüm olanlardan daha çok panikletti.

"Vini ile Mısır'a gitmek istediğin zamanı hatırlıyor musun? Bana sen de gel, demiştin. O zaman her seçim ne kadar mümkün ve her zaman yapılabilir geliyordu. Kolayca hayır demiştim çünkü istediğim zaman zaten gidebilirdim. Şimdi düşününce..." Gergince gülümsedi.

"Hepimiz her gün, farkında olalım ya da olmayalım birçok seçim yapıyoruz," diye mırıldandım. "Ve bazıları hayatımızı kökten değiştirebilecek seçimler olmasına rağmen hayatlarımızı teğet geçiyor. Artık seçme hakkımız kalmadığında dönüp görebiliyoruz."

Keşkeler takılıyor dilimize, pişmanlıklar prangalarımız oluyor. Ama yaşayarak öğrenebileceklerimiz için geçmişin duvarlarını kazmanın anlamı yok. Buna kadercilik diyeceksek diyelim ama insan ölümünden kaçamaz sadece bazen ölümler sandığımız gibi olmaz. Bazen değişim de bir nevi ölümdür. Değişiriz, dönüşürüz ve artık başka biri oluruz. Bir gün bir yerde ansızın artık sahip olmadığımız bir benlik olur, kimse yasını tutmaz, anlamaz bile... Yine bir gün vakitsizce o halimizi özleyene dek.

"Teğet geçer," dedi başını sallayarak. "Her şeyin bizi teğet geçmesi için şansımız vardı Lu ama biz aşkı seçtik. Şimdi beni en çok boğan, Vaha'nın kolları. Onun en zayıf noktası, benim varlığım. En kötüsü de dünya yerinden oynarken bencilce koruyabileceğimi sandığım küçük yaşantım balçığın üzerine inşa edilmiş bir ev gibi çöktü. Kendimi kaybettim. Babamı kaybettim. Hayatımı kaybettim." Birden bana döndü. "Ama en kötüsü, beni mahveden... Hayallerimi kaybettim Lu. Inançlarımı kaybettim ben ve onlar olmadan ne üzüntü var ne sevinç. Kendimi çürümüş, tüm yaprakları dökülmüş bir ağaç gibi çıplak hissediyorum."

"Amaç istiyorsun," diye buz gibi bir umutsuzlukla gülümsedim. "Bildiğimiz ve alıştığımız dünya değişirken bu kadar sorgulamak akıllı insan işidir. Babanın söyledikleri bilmediklerin değildi. Ben vampirlerle doğuştan düşman haldeyim. Haklı olan hâlâ sensin, herkes ya da toplumlar, kitleler kötü diye infilak edilmez. Benim savaşım da kötü olanlarla. Sen de Vaha da onlardan değilsiniz." Sana daha fazlasını söylemeyeceğim. Kendime yaptığım gibi bu boşluğun içine öfke, hırs ve intikam ekmeyeceğim. Tesellini aşkın kollarında bulmanı umut edeceğim çünkü senin için hâlâ umut var ama ben hepsine geç kaldım ve seni de kendimle birlikte o dönüşü olmayan yola sokmayacağım.

"Azelda ve Arthur daha önce bu kadar çok ağlayan bir vampir görmediklerini söylüyor." Kızıl yaşlarını silmeye çalışırken güldü.

"Sen her zaman sıra dışıydın bebeğim."

"Öldüğünü görmek istemiyorum Lu," dedi gözlerimin dolmasına neden olacak bir çaresizlikle. "Ya sen de bırak ya beni de ortak et bu savaşa."

En çok bu an gülümsedim.

Bazı çocuklar doğduğunda anneleri bile mutlu olamaz.

Bazı insanların yazgısı yalnızlıktır, kurtarılmaz, kaçamaz, doğarken başlar mücadelesi. Sığmaz geldiği bu kocaman dünyaya hep bir fazlalık gibi hisseder. Kimseye güvenemez hep arkasını kollar. İnsanların gözlerinde ihanetler arar; bir eli hep arkadadır, hançerini hazır tutar.

Eski lehçelerde böyle ruhlar "yitik" diye geçerdi. Dünyaya ait olmayan, yanlış kapıdan geçmiş varlıklarcasına... Cadılar kaybolmuş ruhlar der öylelerine... Dünyaya gelmemesi gereken ruhlar dünyaya sığmazlar. Yaşamak onlar için bir akış değil bir direnme halidir. Hayata tutunamaz, hep bir mücadele içinde yaşar, aksilik hep onların kapısını çalar, kimse sevmez ya da hep sevilmediklerini hissederler; zaten onlar da sevmeyi beceremez ya da eksik öğrenirler.

Hep "bir gün"leri vardır. Her şeyi mükemmelleştirecekleri ve her şeyi değiştireceklerine inandıkları bir gün. Bütün yarım kalmışlıkları tamamlayacaklarına inandıkları o bir gün hiç gelmez. Zaman sessizce akıp gider gözyaşlarından.

Öldüklerinde melekler bile nihayet diye fısıldar, dünyanın üzerinden yük kalkar da ölüm meleğinin yolunu açarlar.

Bazı çocuklar ölü doğduğunda melekler bile ağlamaz.

Daha ilk nefesinde bu dünyaya ait olamadıklarını hatırlarlar.

14

Celladın Gözyaşları

Şatonun içinde vakit geçirmek hayli zordu, bu yüzden kendi rutinlerimizi geliştirmek zorundaydık. Günün çoğunu Deborah ve Rahel'den öğrendiğim dövüş tekniklerine ayırıyordum. Vampirlerle savaşırken hem dinç ve güçlü olmak önemliydi hem de artık hepimizin her türlü tehdide hazırlıklı olması gerekiyordu. Hava karardığında artık Rahel de bana orman yolculuklarımda eşlik ediyor ve bir daha Leonard'la olduğu gibi hazırlıksız yakalanmayacağından emin oluyordu. Teknikte başarılıydı ama daha önce pek fazla vampirle karşı karşıya gelmişliği yoktu.

Gece avından eve döndüğümüzde henüz güneşin doğmasına yaklaşık bir saat vardı. Av istediğim kadar verimli geçmemişti. Vampirleri kollamakla vampirler öldürmesin diye Rahel'i kollamak olayı sıkıcılaştırıyordu. Hasat düşük olunca ruhlar rahatsız ediyordu ve sürekli başa dönüp duruyorduk.

"İki gün kaldı kuzen," dedi Rahel. "Hâlâ kapıdakinden kurtulamadın."

"İki gün epey uzun bir süre," diye karşılık verdim. Rahel sırıttı ve mutfağa inmek için aşağıya, ben de duş almak için yukarıya yöneldim.

Gün ışığını karşılamak için sonuna dek araladığım perdeler bana bir fikir vermişti. Benim odamın manzarası şatonun arka tarafına, ormanlık alana bakıyordu ama Rahel'in kaldığı oda tam olarak Ares'i görebileceği yerdeydi. Onun gibi vampirleri baştan çıkarmak zaman alırdı ama bunu yaparken ben de eğleniyorsam o kadar da zorlanmadığım anlamına geliyordu. Ve eğer bir işi tam anlamıyla yapmak istiyorsanız role girmek yetmezdi, gerçekten hissetmek gerekiyordu.

Sıcak duşun altında seçeneklerimi değerlendirirken kaslarım gevşedi ve tüm bedenim biraz olsun rahatladı. Sıcaklığın tenimin üzerindeki dokunuşlarına odaklandım. Sorunlar ve endişeler insanın kendini unutmasına neden oluyordu ama kendimizle bağlantıyı asla koparmamalıydık. Başımı yukarıya kaldırarak yağmurun altında yıkanır gibi suyun yüzüme çarpmasına izin verdim. Ellerimle yavaş yavaş saç diplerime masaj yaparak aheste aheste yıkanırken kendi uç noktalarımı hissediyordum.

Güzeldim, en güzel gülümsemelere sahiptim. Canavarları güzellikle baştan çıkarır ama kalplerini kendi kalp kırıklarımla kesip biçerdim.

Etrafıma küçük bir havlu sardım, başka bir havluyla saçlarımın suyunu alması için sıktıktan sonra ondan kurtuldum ve aynanın karşısında el yordamıyla saçlarımı dağıttım. Kendi odama geçmek yerine eski odama geçmek için kapıyı çaldım.

"Gel," diye seslendi Deborah içeriden.

"Affedersin," dedim. "Burada kalan birkaç eşyamı kurcalamam gerekiyor ama müsait misin?"

"Keyfine bak," dedi. "Aşağıda bir şeyler okuyarak uyuklayacağım."

Alt kattaki ofis bölümünü bir daha asla kimsenin çalışmayacağını kabullenerek bozmayı başarmıştım. Orası artık büyük bir salon ve Deborah için küçük bir çalışma odası olmuştu. Bunca zamanı şatonun içinde geçirdiğimizden hem oyalanacak meşgale olmuş hem de hepimize mutfak dışında vakit geçirecek bir alan açmıştı.

Deborah odadan çıktığında gün ışığı içeriye tatlı bir bahar rüzgârı gibi giriyordu. Havalandırmak için pencereyi açık bırak-

tığına memnun olmuştum. Ona söylediğim gibi eski dolabımın en alt çekmecesindeki kırmızı ayakkabı kutusunu çıkardım ve pencerenin kenarına, iyi bir manzara olacağımdan emin olduğum köşeye geçip çıkıntıya yerleştim. Hiç aşağıya bakmamış, doğrudan odağımı hatıralara vermiştim.

Kutunun kapağını açarken bile parmaklarımın uçları yanmıştı. Bana ait değil de bir başkasının hatıralarını kurcalıyormuş gibi çekinmiş ve mahcup hissetmiştim. Eski fotoğrafları elime alıp çenemi kendime çektiğim dizime yaslayarak teker teker baktım. Öğrencilik zamanlarından kalma fotoğraflardı. Gittiğim ilk kazılardan ve müzelerden umut ve hayat dolu kareler. Gitmeyi istediğim yerler hâlâ eski bir haritanın üzerinde işaretliydi.

Bu hatıraların can yakıcı olmasının asıl nedeni her iki yaşamımda da arzuladığım bir hayatın ihtimali olmalarıydı. Luxuria da Luzia da öylesi bir yaşamın içinde bambaşka biri olurdu. İnsanlar canavar doğmazlar sadece hayat onlara kötü muamele eder ve birileri kalplerini kırardı.

İlk kez bir caminin hazinesine gittiğimde, gördüklerimden ne kadar etkilendiğimi hatırlıyordum. Elimde sadece çok şanslı bir öğrenciye denk gelebilecek at nalını tutuyordum. Tesadüfen toprağın altından bulmuştum ve öğretim görevlisi bunun müzeye teslim edilmesi gerektiğini söylemişti. Fırçayla üzerini temizledikten sonra birkaç fotoğrafını daha çekmiş ve özel saklama poşetlerinden birine yerleştirerek numaralandırmıştım. Mezar taşlarının üzerini okumak için telefonumdan saatlerce çeviri yapabileceğim bir kaynak aramıştım ama her anından muhteşem bir keyif almıştım.

Başka bir fotoğrafta artık kimsenin yaşamadığı bir köyün kazı alanındaydık. Yaz mevsiminde olmamıza rağmen geceleri hava çok serin oluyordu. Ateşin başında günün yorgunluğunu sıcak şarapla atıyor ve köy yerinde yaşanabilecek korkunç hikâyeler anlatıyorduk.

Tipik üniversite öğrencilerinin yaptığı sıradan aktivitelerdi ama fotoğrafların her biri bambaşka bir yüze değil bambaşka bir

ruha aitti sanki. Bu kutuya baktıkça kaçırdığım bir yolu görüyordum. Ama yollara geri dönüş olmaz mı hiç? Ben bir daha geçemeyeceğim bir yolu geride bırakmış, uçurumdan aşağı son sürat düşüyordum.

Fotoğrafları kutunun içine bırakıp ayaklandım. İçerisi buz gibi olmuştu, pencereyi kapatmak için uzandığımda gevşekçe bağladığım havlu üzerimden düştü, umursamadım ve çırılçıplak bir halde, zorlanan pencereyi kapatmak için fazlaca oyalandım. Yere eğilip havluyu etrafıma doladım, kutuyu alıp yerine yerleştirdim ve kendi odama geçtim.

Spor şortumu ve atletimi üzerime geçirdim. Saçlarımı olduğu gibi bıraktım. Kablolu kulaklığımı ve telefonumu alıp aşağıya indim. Rahel, Deborah'nın yanında olmalıydı. Boş mutfakta kendime yabanmersinlerini epey bol kullanarak bir içecek hazırladım ve kahvaltımı hızlıca başıma dikerek bitirdim.

Telefonumdan bir müzik listesi oluşturdum, şatodan çıkarken ruh halimin nasıl da kötüleştiğini, aklımın bambaşka ihtimallerle çalkalanıp durmasıyla fark ettim.

"Genelde önce spor yapılır sonra duş," diye seslendi Ares imâlı bir tavırla.

"Bugün havamda değilim," dedim ona hiç bakmadan telefonumdaki listeyle çok önemli bir meseleymiş gibi ilgilenerek. "Yanımda dolanacaksan sessiz ol ve lütfen ama lütfen biraz uzakta kal." Son kelimelerle yüzüne bakarken ses tonum gerçekten tatsızdı.

Ares tüm vampirler arasında en robotik ifadelere sahip olanlardandı, bu yüzden ne düşündüğünü anlamaya çalışmadım, kulaklıklarımı taktım ve yürümeye koyuldum.

Arthur, Azelda ile Mısır'ı görmek istediğini söylediğinden beri aklımdan çıkmıyordu. Bambaşka bir seçim şansım varken gidebilseydim diye düşünüyordum... Vini'yle o işe gidebilseydim... Şimdi Mısır'da nasıl bir hayatın içinde olurdum?

Tozun ve dumanın iç içe geçtiği sonsuzluğu anımsatan o çölün ortasında, piramitlerin mistik ve büyüleyici gölgeleri ara-

sında dolaşırdım. Ufka bakarken, ardında bir hayalin beliriver-mesini umar bazen yalnızca bu hayalin peşinde kilometrelerce giderdim.

Güneş doğduğunda zorlu yollardan patikaları aşarak kazı ala-nına varır, toprağın altına saklanmış geçmişin izini sürerdim. Elle-rim toprakla, zihnim sorularla dolarken saatler akar giderdi. Her buluntuyu bir hikâyeye bağlamaya çalışır, tahminler yürütürdüm. Kime ait olduğunu bilmediğim eserlere isimler verir, onlarla ya-şamış insanların neye benzediklerini kurardım zihnimde. Altında bulabileceklerimi ümit ederek yokladığım toprağın içinden belki hayal kırıklığı ile ayrılırdım ama ertesi gün yine kazmaya devam ederdim.

Boş zamanlarımda eski sokakları arşınlar, gördüğüm her deta-ya heyecanlanır bu hissi unutmamak için fotoğraflarla yakalamaya çalışırdım. Bilmediğim tatların peşine düşer, yabancı lezzetleri ilk kez deneyimlemenin sersem coşkusunu yaşardım.

Ve belki... sıradan birine âşık olurdum. Aynı kazı alanında ça-lıştığımız birine belki. Dönüş yolunda günün yorgunluğuyla baş-larımız farkında olmadan birbirimizin omuzuna düşerdi.

Belki bir gün, bir fotoğrafçının kadrajına takılırdım. Uzaktan iz-lenirdim ama bu kez av olmak için değil yalnızca birilerinin hoşu-na gittiğim için. Bana bakarken güzel düşler kuran birinin... Çölde yolu benimkiyle kesişen bir yabancıyla rastlaşırdım belki de. Ve konuşurken öğrenirdik, ikimizin de çok uzakta görmek istediği o adanın ismini.

Annemle babam ve belki arkadaşlarım gelirdi ziyaretime. On-lar için küçük ama her detayı düşünülmüş planlar yapardım. Reh-ber ben olurdum; bildiğim bir dünyayı, ait olmak istediğim haliyle onlara anlatırdım.

Bir gün piramitlerin önünde, bir günbatımında dizlerinin üze-rine çöken bir adam olurdu karşımda. Altın rengine bürünmüş bir gökyüzünün altında, hayatın bütün ihtimalleri mutlu sona varmak için tekrar yazılırdı.

Kazı alanını ışıklarla süslediğimiz bir gecede, insanlar olurdu

etrafımda. Gülüşlerin, seslerin, anların ve anıların büyüdüğü çokça insan...

Sabah uyanırdım ve ilk yaptığım; açık gökyüzünün, tatlı rüzgârın ve kızıl gün doğumunun altında açık havada kahve demlemek olurdu. Sade, küçük ama gerçek bir hayat böyle görünürdü.

Mutlu olmak sadece masallarda yaşanan bir son olmaktan çıkardı.

Uzun koşunun ardından nefes nefese kalmış halde yürüyüş parkurundan döndüm. Şatonun yakınında, ağaçların gölgesine sığınmış eski bir bankın kenarına oturup bacaklarımı sarkıttım ve kendimi geriye bıraktım. Başım bankın ortasına denk geliyordu, kollarımı başımın üzerinde birleştirip gözlerimi kapattım.

Seçimlerimiz hayatı nasıl yaşayacağımızı belirliyordu ama o seçimleri yaparken hayatlarımızı nasıl yerle bir edeceğimizden haberimiz olmuyordu. İşler sarpa sardığında insan bütün bunların hangisini ben seçtim diye düşünüyordu. Luxuria olarak doğmayı ben seçmemiştim. Ailenin tek kızı olmayı ve bir laneti miras edinmeyi seçmemiştim. Sidra'yı ben seçmiştim, ilk avımı, ilk aşkımı, ilk ihanetimi ve ilk ölümümü... Sadece seçim hakkı benim olsun diye kendimi göz göre göre uçurumdan aşağı bırakmıştım.

Ve sanki yaşam seçim hakkın yok dercesine Luzia'yı doğurmuştu. Can çekişerek dünyaya gelip yaşamadığı bir aşkın kalp ağrısını çekmek de onun yazgısı olmuştu. Bu kasabaya dönmeyi kendi seçmişti ama bu kasabada kalmaya başkaları tarafından zorlanmıştı.

İnsanı seçim yapmaya zorlayan kendi iradesi miydi yoksa dış etkenlerin sessizce şekillendirdiği yolları mı yürüyorduk? Çünkü bazen kendimi itilmiş gibi nereye çıktığını bilmediğim bir yolun ortasında buluyordum. Yürüyordum ama ilerleyemiyordum. Ufukta beni çağıran umut ışığı yoktu. Yol boyunca rastladığım hiçbir ihtimal içimde en ufak bir kıpırtı uyandırmıyor, sanki yaşam çoktan anlamını yitirmiş, bir düşün içinde ağır ağır yanan bir mum misali eriyordu.

İnsan sadece yürümek için bir yol arar mıydı? Ayakları kana-

sa da yürümek için bu kadar kendini zorlar mıydı? Hiç bakmadan geçtiğimiz yollara geri dönmek için başka bir şansımız var mıydı?

Ne kadar süredir öyle kaldım bilmiyorum. Buz gibi eller tarafından önce kollarım kaldırıldı ve hemen ardından kulaklığım kulağımdan düştü.

"İki saattir kıpırdamadan burada yatıyorsun, amacın beni usandırmaksa hiç kıpırdamadan değil saatler, yıllarca durabilecek kadar taştan olduğumu unutma."

Ares'in sözleriyle hızlıca doğruldum. Başımı eğdim ve yüzümü ondan saklamak için yan döndüm. Gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum ama aniden kalkınca başım dönmüş ve gözlerim kararmıştı.

"Zavallı yaşamımda beni şaşırtacak daha ne görebilirim diyordum!" Her zamanki kadar ölçülü olsa da sesinde tuhaf bir keyif vardı. "Vampirlerin celladının gözyaşlarından bahseden olmamıştı."

"Beni rahatsız etmemeni söylemiştim." Sesim çatallı ve boğuk çıktı. Ruh halim içine kısılı kaldığım bu düzeni tüm varlığıyla reddedip gözlerini kapatıp başka ihtimallerde ölebilmeyi diliyordu.

"Rahatsız mı ediyorum?"

Tanrım, o kadar ifadesizdi ki gerçekten soru mu soruyor, kinaye mi yapıyor, takılıyor mu anlamak imkânsızdı. Ciddi anlamda bir heykele benziyordu. Bugün lacivert pantolonunun üzerine sütlü kahve renginde bir tişört giyinmişti ve daha az resmi görünse de hâlâ aristokrat bir heykelden farksızdı.

Cevap vermedim. Sadece meşgul görünmek için kulaklığın kablosunu telefonumun etrafına dolamaya koyuldum.

"Sessizlik de dikkat çekme çabalarından biri mi?" Duraksadı ve gözleri üzerimde gezindi.

Diğer hareketlerime yapmış olduğu imayı anlasam da oralı olmadım. Sessizce tekrar parmaklarımla gözlerimi silmeye yeltendiğimde beni durdurdu. Eli bileğimi kuvvetle tuttu ve beni kendisine bakmaya zorladı. Bakışlarını gözlerime kilitlemişti, kaçamayacağım kadar sabit ve keskinlerdi. Diğer eliyle kirpiğimin kenarına tutunmaya çalışan o tek damlaya uzandı. Parmak uçları öylesine soğuktu ki, dokunduğu anda nefesim kesildi. Zamanın

içinden çekilip alınmışım gibi gözlerini benden ayırmadan parmağını yavaşça dudaklarına götürdü. Hareketi tuhaftı, neredeyse anlaşılmaz bir merak taşıyordu. En ufak bir tereddüt göstermeden dilinin ucuyla gözyaşını tattı, garipliğin de ötesinde neredeyse törensel bir andı.

"Varlığınızın amacı beni rahatsız etmek," dedim dişlerimin arasından. "Siz bunun için doğdunuz ve ben de..."

Saçlarım yüzüme düşsün diye bilerek başımı eğmiştim. Tutamları mekanik ve kararlı bir hareketle yüzümden çekti ama parmakları saçlarımın arasında kalmaya devam etti.

"Kişisel olarak seni rahatsız etmek gibi bir gayem yok," dedi sakince.

"Bekçi köpeği," diye zorlukla güldüm. "Yoksa esas görevin beni korumak mı?"

"Seni rahatsız mı ediyorum?" diye tekrar etti.

"Evet, ediyorsun!" Saçlarımı ondan kurtardım. "Bana sürekli nasıl bir canavar olduğumu ima edip duruyorsun. Sanki bunu ben seçmişim gibi! Bunların hiçbirini ben seçmedim." Sesim yükseldikçe kontrolümü yitiriyordum. "Hepiniz geçmiş yaşamımda yaptığım vampir katliamını dilinize takmışsınız, oradaki herkesi değil belki ama çoğunu seviyordum. Hem de çok seviyordum. Kendi ailemden nefret ettiğim kadar çok! Onlar benim dostumdu. Beni yakmak için evlerinin önünde odunlar yığılı insanlara on kere tercih ederdim onları. Ben sadece yerlerini söyledim..." Ellerim bankın kenarlarına sıkı sıkı yapışmıştı. "Âşık olduğum bir adamı kurtarmak için bana işkence eden abilerime yerlerini söylemek zorunda kaldım. Sizin tarihiniz benim ihanetimi yazıyor ama Sidra en başından beri kasabaya beni öldürmek için gelmişti. Ben ona âşık olan küçük, aptal bir kızdım sadece."

"Aptal olduğunun söylenmesine sinirlendiğini söylemiştin."

"Aptalım!" diye histerik halde gülerek başımı salladım. "Benim bile olmayan bir savaşın tarafıyım. Herkes aklına geleni söylüyor... En yakın arkadaşım vampir. Bu kasabanın vampir lideri benim hem dostum hem de başka bir yaşamdan kardeşim! Etra-

fımda doğru düzgün insan bile yok ama ben mi vampirlerin düşmanıyım..." Birkaç damlanın daha akmasına karşı koymadım. "Etrafıma bir ateş yakıp oradan çıkmak istediğim için beni suçlayıp duruyorlar. Her gece onlarca vampir beni öldürmek için kapımın etrafına akın ediyor. Ne yapmalıyım? Bir kez daha ölüme kollarımı mı açmalıyım?" Ona doğru bakarken dudaklarım titredi. "Benden korktuklarını söylüyorsun," dedim kaşlarımı çatarak. "Benim ne kadar korktuğumu görmüyor musun?"

Ares'in eli bu kez daha yavaş şekilde yeniden saçlarıma uzandı. Hem kararsızdı hem de karşı koyamıyor gibi. Gözlerinde bu tereddütü açıkça görebiliyordum. Buz gibi parmaklarının bana dokunacağını düşünmek bile gerilmeme neden oluyordu. Ona bakarken soluğumu tutmaktan başka çarem yoktu. Parmakları çok kırılgan bir nesneye dokunur gibi saçlarıma dokundu, narince okşamaya başladı. Gözlerimi yavaşça kapatırken parmakları aşağıya doğru iniyor ve buz gibi nefesi yüzüme vuracak kadar bana yaklaşıyordu. Tuttuğum nefesimi vermek için dudaklarımı hafifçe araladığımda parmakları saçlarımı ensemden sertçe kavradı ve ona bakabileceğim şekilde başımı yukarıya kaldırdı.

"Hiç de fena değil Luxuria," dedi. Dudaklarında eğreti bir gülümseme vardı. "Ama ben senin ne kadar manipülatif bir kaltak olduğunu bilecek kadar yaşlıyım."

Gözlerimi açtığımda nafile bir çaba olduğunu vurgulayan bir küçümsemeyle gülüyordu. Öfkeyle soludum ve saçlarımı ondan kurtarmak için ellerimle göğsünden ittim.

Hiç de fena değil Ares ama ben o tarz bir manipülatif kaltak değilim.

Elim ayağıma dolanmış halde banktan kalktığımda elimdeki telefona sarılı kulaklığın kablosu çözüldü. Bir an önce oradan ve ondan uzaklaşmak için acele eden adımlarım kulaklığa dolandı ve onu toplamaya çalışırken ayağımı nereye bastığımı göremedim. Dengemi sağlamak için telefonu boş verdiğimde geç kalmıştım, dizlerimin üzerine doğru sertçe düştüm. Çıplak bacaklarım ve düşüşü yavaşlatmak için kullandığım ellerim sürtünmüş, bir de üzerine rezil olmuştum.

"Kahretsin!" Sırtüstü dönüp acı çektiğim o yerde dişlerimi sıkarak durdum.

Ares yanıma gelip yukarıdan bana bakarken ne kadar uzun boylu olduğunu daha iyi fark ediyordum. Yine gülüyordu ama bu sefer elini uzatmıştı.

"Uzak dur benden!" Kaçınmak için ellerimden destek alarak geriye doğru kendimi atınca bir ağacın kovuğuna çarptım. Ağız dolusu küfrettiğimde hâlâ gülüyordu.

Hasar kontrolü yapmak için derin bir nefes aldım ve telefonumu söylene söylene toplayarak kenara bıraktım. Ellerimdeki tozu silkelerken Ares benim hizama gelecek şekilde yere eğildi ve ikimiz de aynı anda aynı yere baktık. Kanayan dizime. Cam kırıklarının üzerine düşmem epey talihsiz olmuştu. Kaşlarımı çatarak ona bir bakış attım ama dizkapağıma öyle odaklanmıştı ki şu an gökyüzünde bomba patlasa bunu fark etmeyecek gibiydi.

"Kokun," dedi tüm dikkatiyle. "Farklı."

"Ne yani..." Kaşlarımı çatarak dizimi kendime çektim. "Uzun ömrünün ücra bir köşesinde hiç cadı kanının tadına bakmadın mı?"

Kanım bu yüzden tüm vampirlere diğer insanlardan daha çekici gelirdi.

Ares zorlanıyormuş gibi yutkundu. Gözlerindeki ifade ve donukluk değişiyordu ve ben bunu hiç beklemiyordum. Dikkatini çekeceğimi düşünüyordum ama bu denli değildi.

"Gerçekten dikkat dağıtıcı," dedi nihayet gözlerime bakabildiğinde ve açlıkla karışık arzusu elle tutulur hale geldi.

"Aklından bile geçirme!"

"Bu çok zor güzelim, hatta imkânsız."

Aramızda bir an tuhaf bir sessizlik oldu ve gerilim yoğunlaştı. Gözleri artık dizimde değildi, nefes almıyor, kımıldamıyordu ama nasıl oluyorsa dudakları kanımı bedenimden çekiyormuş gibi hissediyordum.

"Kendini tutabiliyor olduğunu varsayıyorum," dedim zorlukla.

"Tutabilirim ama kendimi tutasım yok." Açık havada yoğunluktan altın rengine dönen gözleri yeniden kanayan dizime kaydı ve burun delikleri genişledi. Tehlikeli bir ipin üzerinde şuursuz bir cambaz gibi sekip duruyordum.

"Seninkinden bir damla verirsen yalamana izin veririm."

Kesinlikle aklımı kaçırmış olmalıydım.

Parlayan gözleri aniden bana döndü.

"Stoğum tükendi," diye itiraf ettim. "Son gecelerde hasat pek iyi değil ve senin gibi birinin kanı beni haftalarca götürür ve ben de bir daha yoksunluktan önünde histeri krizi geçirmem."

Bu sözlerimle kulakların pasını silecek türden bir kahkaha attı ve ilk kez duyduğum bu ses onu daha az şey gibi gösteriyordu... Canavar, yaratık, vampir, korkutucu, ürkünç? Emin değildim...

Doğru söylediğimi anladığı anda, o kadar hızlı ayak bileğimi kavradı ki bir saniye önce aklıma gelen fikir için pişman oldum. Şu an hiç olmadığı kadar yırtıcı bir hayvana benziyordu ve yanımda hiç silahım yoktu. Parmakları baldırıma doğru yükseldi ve dizime yaklaşıp önce gözlerini kapatarak kokladı ve sonra aklımı başımdan alarak soğuk dudaklarını dizkapağımın üzerine bastırdı. Nefesim titredi. Dudaklarının arasından dilinin dokunuşunu hissettiğimde istemsizce dudaklarımın arasından bir inleme yükseldi.

Ares dudaklarını ayırmadan gözlerini bana çevirdi, soluk soluğa kalmıştım ama onun gözlerinde de kanıma ve vücuduma karşı gördüğüm açlık utanmama izin vermedi.

"Yoksunluktan," dedim kendimi savunmak için. "Ve bir kadının ihtiyaçlarını azımsamamak gerekir." Söylediklerimin hangisi onu tetikledi emin değildim ama dizimde kelimenin en gerçek haliyle yalayacak bir damla kalmadığında bacağımı tuttu ve beni aşağıya çekti, bir anda kendimi onun altında buldum ve dudakları dudaklarıma kapandığında ellerim boynuna uzandı. O an tehlikeli bir sınırdı ve ben sınırları aşmamla biliniyordum... Onu öperken dudaklarını ısırdım ve aynısını yapması için onu tahrik ettim. Dudağımı vahşice ısırdı ve kanımı içerken ona engel olmadım.

Hoşuma gitti ve gülümsedim.

Çünkü ben tam olarak bu tarzda manipülatif bir kaltaktım.

Elleri vücudumun her yerinde dolaşırken özellikle ona sürtündüm ve mümkün olduğunca çok iz bıraktım. Yeterli olduğunu düşündüğüm ve zevk almaya başladığım noktada, "Yeterli," diyerek geri çekildim. "Borcunu yarın ödersin."

Ayağa kalktığımda Ares zevkten dört köşe bir halde parmaklarıyla dudağının kenarını silerken gülümsüyordu.

Döndüm ve hızlı adımlarla şatoya doğru koşturdum.

Demir kapıdan içeriye girdiğimde bile koşmaya devam ettim. Ruhlar etrafımda kötü kokunun esiri olurken ben sersemlemiştim. Bu neredeyse hoşuma gitmişti ve buna kahkaha atmamak için kendimi zor tutarak içeriye girdim.

"Luxuria," dedi Rahel uyku sersemi halde televizyonun karşısından. "Ne zaman çıktın sen, nereden geliyorsun?"

"Ares sorununu hallettim," diyerek güldüm kapının eşiğinden içeriye doğru uzanarak.

"Bacağına ne oldu?" diye kaşlarını çattı ve yanına oturmam için ayaklarını toplayarak koltukta bana yer açtı.

"Dün bankta otururken kırdığım cam şişenin üzerine düştüm." Bak sen şu talihsizliğe dercesine ellerimi havaya kaldırdım.

"Sana onları toplamamız gerektiğini söylemiştim," dedi. "Bir an önce saralım."

"Merak etme," diye gülümsedim. "Kırıklarla ne yapacağımı iyi bilirim." İçeriye girip ayak ucuna doğru kendimi bırakarak başımı koltuğun arkasına yasladım.

Sadece kalbim kırıldığı için yaptıklarımı bilsen...

"Ondan nasıl kurtuldun?" Hoşuna gitmiş şekilde merakla gülümsedi.

"Geleneksel yöntemler her zaman işe yarar."

"Onu öldürmedin değil mi?" Bu konu üzerinde epey düşünmüştük ve bunun büyük oranda bize zarar vereceği ortadaydı. Hoş bu yaptığımdan sonra sevgili vampir kralımız nasıl karşılık verecekti şüpheliydim.

"Öldürmedim, ona yazık olurdu." Gülümsemeden edeme-

dim. Dudaklarımı birbirine sürterken aslında güzel bir macera olabileceğini düşünüyordum. Yüreğimdeki bu yaramaz kıpırtıları özlediğimi fark etmek ne yazıktı! Hayatım o kadar rezil halde olmalıydı...

"Nasıl başladığını anımsıyor musun?" diye sordu Rahel hikâye anlatmamı isteyen meraklı bir tonla. "O dönemleri düşünüyorum da... Abilerine rağmen ve tüm insanlara rağmen... Nasıl korkmadan onların karşısına dikiliyordun?"

"Korkuyordum. Her zaman korktum." Gururlu bir küçük kız gibi ciddileştim. "Sadece korkunun bana engel olmasına izin vermiyordum." Başımı kaldırmadan yasladığım yerden ona doğru çevirdim. "Vampirler beni bir kez öldürürdü ama korku her gün ve her an öldürecekti. Bu yüzden onlara karşılık vermekten başka seçeneğim yoktu."

"Bu yüzden sana efsane diyor olmalılar." Gülümserken gözleri parlıyordu. "Büyük cesaretmiş!"

"Efsane mi..." diye sırıttım, çok komikmiş gibi. "Sislerin hiç dağılmadığı bir vadinin tepesindeki Victoriam'ların görkemli şatosunda kötü kader eksik olmazdı. Karanlık şatonun yükselen taşlarının arasından sızar, rüzgâr pencere menteşeleriyle sürekli bir savaş verir, karanlık hiç azalmaz ama meşaleler de hiç sönmezdi..." Yeni okuduğum bir kitabın etkisi altında kaldığım son bölümüymüş gibi anlatmaya koyuldum.

"Şato herkesi büyülerdi, kasabadaki yaşlısından gencine kadınından erkeğine herkes Victoriam'ların şanına saygı duyar, içten içe nasıl da kıskanırdı... Bilhassa o karanlık görkemin altında, nesiller boyunca aktarılan bir dramanın içinde hayatta kalmak için savaşan Victoriam'ların tek kızını... İpek gibi saçları, sadece karanlığın mirası olabilecek kadar güzel ve kutsanmış yüzü, elbiseleri, ah o özel eldivenleri, bakışlarıyla bile baştan çıkarışı... gözü yanlışlıkla birine değse baygınlık geçirirlerdi... Nereden bilecekler Victoriam'ların en güçlü silahının kılıçlar ya da erkekler olmadığını... Luxuria bilirdi ve bilgiyi silah olarak kullanırdı. İnsanların aptallığını da kendi güzelliğini de keskin bir

hançer gibi bilemeyi bildi. Böyle soylu ve saygın ailenin kızı kim der ki cazibesiyle katliamlar yapabildi... Başka bir zamanın efsanesi oldu..."

Kontu görmemden ve onun ortadan kayboluşundan sonraki ilk yıldı. Büyük bir balo yapılıyordu. Her zaman büyük balolar yapılır ve güç gösterileri ile erkekler kendilerini kanıtlardı. Sadece en güçlülerin ve zenginlerin değil haberi alan herkesin gelebileceği balo, bir av partisiydi esasında.

Geniş salonda, kristal avizelerin altında müzik bir aşk büyüsü gibi insanı ele geçiriyordu. Abartılı boyanmış yüzler ve şaşaalı kıyafetlerin arasında yerini bulan dans ediyordu. Merdivenin tepesinde ben göründüğümde hep müzik duruyor, gözler üzerime çevriliyordu. Hayatlarımız altüst olmadan önce ve herkesin hâlâ beni çok sevdiğini zannederken, hayatıma dair en önemli karar evleneceğim adamın kim olacağıyken, yaşamım nasıl da kolay ve tasasızca ilerliyordu... Kimilerine göre mutlu bile sayılırdım.

Çok fazla ortalığa çıkmadığımdan, vampirler için çekiciliğimi de insanlarda yarattığım etkiye bağlıyordum ama sonrasında aslında atalarımdan gelen cadı kanımın onlar için nasıl cezbedici ve baştan çıkarıcı olacağını keşfetmiş ve bunu da en iyi şekilde kullanmayı bilmiştim. Bu yüzden bilhassa böyle kalabalıklarda onları avlamak işten değildi, ben sahneye girdiğim anda kokumu alıyor ve neredeyse bir köpek gibi kuduruyorlardı.

Kalabalığın arasına karışmak bana göre değildi. Ben herkesin beni göreceğinden emin olduğum yerde durur anlaşmalı danslarımı etmek için zarifçe bekler ve gülümserdim. Kendimi anın dekoru haline getirirdim.

Ne şanslıydım ki o gün kendini tutabilen ama kendini zapt edemeyen bir vampirin görüş alanındaydım. Gecenin başından beri gözleri üzerimdeydi ve nihayet ikinci dansımı bitirdiğimde bana yaklaşma cesaretinde bulundu.

"Dans eder misiniz?" diye sordu. Ondan biraz bile hoşlanmamıştım. Yüzü ahım şahım değildi ama asıl canımı sıkan tavrındaki kabalıktı.

"Memnuniyetle." Parmaklarımı avucuna bırakıp kalabalığın gözleri önünde salonun ortasına doğru onun eşliğinde ilerledim.

Müzik yükselirken dans etmeye başladık. Arama koyduğum mesafe hep aynıydı, bir kişi için bu mesafenin esnemesine müsade etmiştim ama başkası için olmazdı. Buna karşılık adam mesafeyi doğrudan yok etmek istercesine beni kendine çekmeye gayret ediyordu. Gücüne karşı koymam mümkün değildi bu yüzden dans hareketlerini fırsat biliyor her dönüşte ondan uyarıcı şekilde uzaklaşsam da laf dinlemiyordu.

Yer yer bana doğru eğildiğini ve kokumu içine çektiğini hissedebiliyordum. Böylesi kalabalıkta ve ışıkların altında olmasak çoktan dişlerini tenime geçireceğini tahmin ediyordum. Nihayet müzik sona erdiğinde bir çift kelam bile etme nezaketi göstermeyen yaratığa her zamanki saygınlığımla gülümseyip teşekkür ettim ve bana dik dik bakan Lennie'ye doğru yürüdüm. Abilerimi çok fazla kaçış yolu olarak kullanmazdım ama bu adamı avlamayı kesinlikle istemiyordum bu yüzden onların halletmesini tercih edecektim.

Böyle durumlar için geliştirdiğimiz bazı işaretler vardı. İlki abilerimden hangisi oradaysa, ki var olan tüm kutsal güçlere şükürler olsun, Lorenzo değil Lennie yakınımdaydı... Koluna girdim ve gülümseyerek, "Nefes kesici bir dans değil miydi?" diye sordum.

Lennie çok fazla içtiğinden olsa gerek işaretimi anladı ama kimden bahsettiğimi anlamakta zorluk çekti. Böyle anlarda ortanca abimi gözlerim arıyordu. Leonard her zaman iletişimi daha kolay biri olmuştu. En azından anlayışı epey yüksekti.

"İlk iki dansım o kadar keyif vermedi ama üçüncüde ayaklarım yerden kesildi," dedim. "Gecenin bitmiş olması ne yazık değil mi?"

Asıl kod buydu. Benim görevim onları bulmak, canım isterse abilerime söylemek ve balodan güvenle ayrılmaktı. Onlar da erkekliklerini yapacaklardı...

Lennie başını hafifçe salladı ve ifadesi ciddileşti. Eğilip dudaklarını saçlarımın üzerine bastırırken, "İyi iş," diye aferin demeyi ihmal etmedi. Bazen onunla daha yakın olma ihtimali doğuyordu.

Lennie gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı çünkü bu gece de elim boş dönseydim ve onlara isim vermeseydim şatoda gece kıyamet kopacaktı. Lorenzo ortalığı inletip yakama yapışacaktı ve bu gerilim hafta boyunca devam edecekti. Lennie bundan hoşlanmıyordu ama en küçük erkek olarak söz hakkı olmadığına inanıyordu. Diğer kusurlarının yanında büyük bir kusuru daha vardı, o da gerilim yaşanmaması için bana deneni yapmamı istemesiydi. Ona göre sorun Lorenzo'nun nasıl bir göt olduğu değil benim ona karşılık vermemdi.

Beni bekleyen at arabasına binip kaleden çıktım ve şatoya doğru yola koyuldum. Kaçıncı balo olmuştu saymayı bırakmıştım. Gözlerim her defasında Kont Dekalton'u arıyordu ama o bir daha dönmemişti, kimilerine göre çoktan savaşta yenik düşüp ölmüştü. Ancak ben onun savaşlarda ölmeyecek kadar güçlü ve yozlaşmış olduğu gerçeğini biliyordum. Bacağımdaki diş izleri de biliyordu. Kanımın tadına bakmasına rağmen onu yeteri kadar cezbedememiş olmaktan korkuyordum. Ne elem hadise... Aslında buna memnun olmam gerekirdi ama ben peşime düşmesini arzuluyordum.

At arabası şatoya vardığımızda durdu. Arabacı inmeme yardımcı olurken etrafı kolluyordu. Issız bir karanlığın ve köhne bir yalnızlığın ortasına değil de onlarca göz tarafından izlendiğim bir sahneye giriş yapar gibi omuzlarımı dikleştirdim, ifademi kontrol ettim. Benim terbiyeme göre insan esasında yalnızken olduğu kişidir ve yalnızken nasılsanız kalabalıklar içinde yaptıklarınız nafiledir, gölgeniz bile kamburluğunu ele verir.

Vaha'yı kontrol etmek ve biraz olsun günü iyi sonlandırmak en azından yüzümden medet ummayan biriyle iki kelam edebilmek için ahırlara doğru yol aldım. Orada olmadığını görünce aşağılara doğru yürümeye koyuldum. Ay ışığı ağaçlara vuruyor ve hayaletleri andıran uzun gölgelere neden oluyordu.

Sandığım kadar uzun yol alamamıştım, Vaha'nın burada olmadığını pekâlâ anlamıştım ama yalnız olmadığımın da bir süredir farkındaydım. Bronz rengi elbisemi pek sevdiğimden bugün üzerine kan sıçramasın istemiştim oysa.

Yavaşça arkamı döndüğümde biraz olsun şaşırmayı ne çok isterdim ancak yalnızca gülümsemekle yetindim. Ne aptal abilerim bir işi becerebilmiş ne de dans ettiğim yaratık haddini bilmişti... Azrail de ecel de böyledir bir kez yakana yapışırsa kaderleri yerinden oynatsan bir fırtına kum saatini yine tersine çevirir.

Adamın yüzündeki zorlama da olsa zarif ifade balo, şato ve kalabalık kadar geride kalmıştı. Dişleri uzadı ve bunu ilk kez bu kadar net gördüğüm geceydi. Gözleri de elmacıkkemikleri kadar karardı. Ne olduğunu da olmadığını da gizleme gereği duymuyordu.

"Sonunda yalnız kalabildik," diye mırıldandım ona fırsat vermeden ve kaçmamı bekleyeceğini düşünürken öne doğru bir adım attım.

Beklemediği bu tepki karşısında gözlerini kıstı ve avcı pozisyonunu alarak hafifçe dizlerini kırdı. Böylesine vahşileşebilenleri gözlemliyordum ama henüz nedenlerini ve ayrımlarını bilmiyordum. İşte tam olarak ihtiyacım olan, bu bilgileri edinebilme ve vampirler üzerinde daha fazla hâkimiyet kurma gayretiydi.

"Korkmanı tercih ederdim ama böylesi de işimi görür." Başını yana yatırdı ve üzerime atıldı. Dişlerini öyle sert omzuma geçirdi ki elbisemin düşük omuzlarına kadar kanın sızdığını hissettim.

Onunla savaşamayacağımın pekâlâ farkındaydım. Bunu pek tercih etmezdim ama hançerlerimi çıkaracak zamanım da yoktu. Buna rağmen dudaklarımdan küçük bir çığlık kaçtı. Burada bana yetişecek kötü ruhlar dışında kimse yoktu. Bir de damarlarımda akan gümüş suyu vardı...

Vampirin avaz avaz bağırarak geriye kaçmasına neden olan buydu. Öyle canım yanmıştı ki öfkem doruklara tırmandı ve bu boşluğu fırsat bilip hançerimi çıkardım. Omzumu bir an önce sarmam gerekiyordu. Önemli bir damarı kestiğinden şüphe ediyordum. Adrenalinin hareket etme kabiliyetime verdiği gücü fırsat bilip hançeri alnının ortasına saplanacak şekilde hizaladım ve sekmeden hedefi buldu. Zaten yerinde sarsılan vampir aldığı gümüş hançer darbesiyle yere yığıldı. Yanına gittim, bu gece üzerinde bir işaret damgalayacak zamanım yoktu ama yine de hançerle gömle-

ğinin üzerinden bir "V" harfi çizmeyi başarmıştım.

Çam iğnelerinin kırılma sesiyle doğrulduğumda nabzım bir anlığına durur gibi oldu. Bu gece başka bir vampir görmeyi beklemiyordum ama yavaş ve sakin adımlarla bana doğru geliyordu. Upuzun koyu renk saçları, uzun favorileri, mermer kadar sert bir ifadesi vardı ve ne yaptığımın farkındaydı.

Yanlış bir hareket yapmamak için acele etmeden doğruldum ve hançeri parmaklarımla sıkı sıkı kavradım. Omzumdan akan kan elimi ve hançeri ıslatıyordu. Elbise de bir o kadar önemliydi ama asıl sorun kan kaybının bilincimi bulandıracak olması ve çok zamanımın olmamasıydı.

Yeni vampir yerde yatana baktı ve yüzünü tanıdı. Kaşlarını kaldırdı ve bana bakarak kendi içinde muhtemelen bunu nasıl yaptığımı ölçüp biçerken koku çehresine takıldı ve başını kokunun izini sürer gibi kaldırarak havayı kokladı. Geri çekilme dürtümü zapt ettim ve kıpırdamadan hemen yanı başında bekledim.

Adamın gözleri omzumdan akan kana ve sonra yeniden yerde yatan sefile kaydı. Aniden yerdeki vampir gözlerini açtı ve dişleri dışarıya doğru sivrildi.

"Normal insanlar böyle durumlarda irkilirdi," dedi yeni vampir yüzüme bakmadan. "Refleksle ya da içgüdüsel olarak sıçrar ya da çığlık atarlar."

"Pekâlâ," dedim omuz silkerek ve bu hareket canımı yakınca yüzümü buruşturdum.

Yeni vampir buna güldü ve elini uzatarak hançeri ona vermemi istedi. Başımı iki yana salladım ve tek ayağımı elbisenin altından geriye doğru hareket ettirdim. Eteklerim öyle uzun ve kabarıktı ki görmesine imkân yoktu ama bakışlarını ayağıma çevirdi ve beni rahatsız etti.

"Bunu önermem küçük hanım," dedi ve ben daha gözlerine dönemeden buz gibi parmakları bileğimi kavradı. Beni ısırmaya kalkarsa onun da başına aynısı gelirdi ve ben de bacağıma sakladığım diğer hançere ulaşarak ondan kurtulabilirdim. Yetmezse bileğimdeki gümüş bileklikleri kullanmak zorunda kalırdım. O da

yetmezse saçlarıma iliştirdiğim toka silah olarak iş görürdü.

Yeni vampir gözlerini, gevşekçe tuttuğu bileğimden ve gözlerimden ayırmadan diğer eliyle hançeri aldı ve yerdeki adama doğru eğildi.

"Arhaes..." dedi yerdeki adam, kaşlarımı çatmama neden olacak şekilde.

Seslendiği yeni vampir elimden aldığı hançeri yerdeki vampirin kalbine sapladı. "Bunu yapmadığın sürece iyileşir," dedi bana gülerek.

Söylediğini zaten biliyordum, avlanırken gelip işimi yarıda kesmeseydi, zaten kalbini sökecektim, tarzım buydu. "Onu tanıyor muydun?" diye sordum.

"Babasına hizmet ediyorum ve bu durumdan memnun olmayacak."

"Onu öldürdün," dedim anlamaya çalışarak ve cesedi daha iyi inceleyebilmek için yanında ben de eğildim. Bu şekilde yaptığında ceset taşlaşıyordu adeta. Başka cesetleri yaktığımız zaman direkt küle dönüşürdü. Taşlaşmış halleri de yanabiliyor muydu?

"Onu sen öldürdün." Bana tuhaf bir gülümsemeyle baktı. Başımı ona doğru çevirdiğimde karanlıkta çok da göremediğim yüzünde vampirlere özgü açlığı yakaladım ve tekrar geri çekilmek için güçlü bir istek duydum. Buna rağmen sadece omzuma baktı ve kolumu yakaladı. Hançeri yere hemen önüme bırakırken bunu dilersem ona karşı kullanabilmem için yaptığını anladım. Bu davranışı tuhaf yaratıklarla ilgili başka soru işaretleri geliştirmeme neden olmuştu. Vampir omzumdan akan kana işaretparmağının ucuyla dokundu, kokladı ve nefes alır gibi önce dudaklarına bulaştırdı sonra diliyle yaladı.

Mest olmuştu.

"Sen söylemezsen ben de söylemem," dedi. Yerdeki cesedi aldı ve karanlığın içine karıştı.

Herakles'in oğullarından birini öldürdüğümde onun kötü ya da aksanlı telaffuzu ile nasıl *"Arhaes"* dediğini anımsıyordum.

Ares...

15

Geceye Yürüyenler

Sidra

Vampir başkentinin kuruluşu benim dünyaya attığım en büyük ve kalıcı imza olacaktı. Bu yüzden bu gece önemliydi. Henüz ilan edilmemiş olsa da yakında herkes bu yeni merkezden haberdar olacaktı.

İnşaat sesleri yıkık kentin her yanında tozla yükseliyordu. Hayatımın geri kalanını geçireceğim kalenin betonu dökülürken gücümün hem aydınlıkta hem karanlıkta yankıları duyulacaktı. Burası yalnızca vampirler için bir merkez değil yeni dünyanın nabzı olacaktı. Kan Nehri olarak bilinen lanetli şatonun devrimi olacaktı.

Temel atmak bu yüzden önemliydi. Hem vampirlere hem de insanlara yeni dünya düzeninin sadece bir ele geçirme değil kalıcı bir devrimin anlaşmasıydı.

Cadde boyunca dizilen araçlar gecenin ne kadar kalabalık geçeceğinin habercisiydi. Sadece vampir konseyi değil insan temsilcileri de geleceklerinin açılışı için burada en iyi kıyafetlerini giymiş, ağzımdan çıkacak sözleri bekliyordu. Gözlerim her birinin üzerindeydi ama asıl istediğim yüz hâlâ bana inanan ve diz çökenler arasında değildi.

Yüzlerinde ölçülü ve en ciddi ifadeleri ile politikacılar, generaller ve şirket sahipleri içtikleri kadehlerle kutlama yapıyordu. Kadehlerinde aç köpek gibi tutundukları vampir kanından bir damla hem rüşvetleri hem de geleceklerinin ön izlemesiydi.

Tüm bu güç savaşının ortasındaki dengeleyici unsur olmak karanlığın ve yağmurun altında üzerime yüklediği ağırlığı daha hissedilir kıldı.

"Geçiş süreci istediğimiz şekilde ilerliyor," dedi Derva onlara hitaben. Gecenin en mutlusu şüphesiz oydu. Ailesine karşı elindeki koz ve kazanacağı güç insani dürtülerini besliyor ve yüzüne silinmeyen bir gülümseme yapıştırıyordu.

"İstediğimiz şekilde mi?" Pahalı takım elbisesinin içinde iş insanlarından biri alaycı bir yaklaşımla öne çıktı ama gözlerimin ona dönmesiyle tavrına çekidüzen verdi. "İstediğimizden çok daha yavaş ve sorunlu ilerliyor," diye devam etti. Yanındaki generaller homurdanarak ona destek verdi.

"Yanılgıya düşmeyin," dedi Esmeralda Derva'ya arka çıkarak. "Büyük şehirlerde güvenlik yapılandırıldı ve neredeyse isyanlar bastırıldı. İnsanlar yeni düzene uyum sağlama konusunda istekli hale geldi. Kamu alanlarında gece devriyeleri arttı."

"Bu yaklaşımın vampirler adına faydasını anlamakta zorluk çekiyoruz," dedi Omar aralarından sıyrılarak. "Bu gece burada kendi başımıza neyi inşa ediyoruz?" Vampir timi de onu destekliyordu.

"Vampirler hâlâ neden insanları memnun etmek için gayret içinde?" diye onun sorusunu sulandırdı Lorenzo.

Onca saçmalık ve bedelden sonra hâlâ konuşabiliyor olması ne denli şuursuz olduğunu alenen açık ediyordu.

"Suç oranlarını manipüle etmemiz seni yanıltmasın," diye araya girdi Derva. "Vampirler hâlâ çok fazla soruna neden oluyor sadece bunu bastırıyoruz ki asıl amacımıza ulaşırken bize engel olmasınlar. Bu, çözüm sürecinin parçası."

Açık alandaki vampirlerden bir diğeri, "Klasik insanlar," diye dudak büktü. "Vampirleri kötü gösterdin şimdi de vampirlerden

bir güvenlik ekibiyle onları kahraman yapmaya çalışıyorsun Derva."

"Senin kıymetsiz kıçını da kolluyorum." Derva vampir timi üyesine boyun eğmedi. "Gece saldırılarını en aza indirdik. Gece devriyeleri vampirlerin barındığı her alanı dikkatle izliyor."

"Korkuyu satın alıyorsun," dedi Omar. "Korkuyu yaratman gerekirdi."

"Satın aldığını kontrol edebilirsin ama yarattığın korku sadece karşılık alır." Derva onu profesyonelce püskürttü. Asıl dertleri beni başarısız göstermekti ama bunun yakında bile değillerdi. Kalabalık hâlâ beni destekliyordu ve bunda Derva'nın katkısını göz ardı edemezdim. Onunla anlaşmam bu yüzden önemliydi.

Onlara sırtımı dönüp yeni geleceğime baktım. Toz duman içindeki ve henüz sadece alabildiğine boş ve köhne bir araziye benzeyen şehre... Yakında, çok yakında hiçbirine ihtiyacım kalmayacaktı. Bu başkent tüm düzenin rayına oturması için ana etkendi ve sonra kimse beni sorgulamak istemeyecekti.

"Ekonomi istediğimiz şekilde çuvalladı." Seraphine bana bildirim yapmaya devam ederken diğerlerine de bu zamana kadar kat ettiğimiz yolu anlatıyordu. "İnsanlar geçim kaygısına boğulunca etrafında olanlara körleşiyor."

Derva tam da beklediği gibi olduğuna dair sözler mırıldandı. "Medya tamamen kontrolümüz altında ve esas önemli olan da buydu. Görmelerini ve inanmalarını istediğimiz her şey sürekli olarak karşılarına çıkıyor ve bilinçaltı yavaş yavaş ikna oluyor."

"Ordular ya dönüştürüldü ya da sindirildi." Bu konuyla ilgilenmekten memnuniyet duyan Lorenzo bir kez daha sabrımı sınamak ister gibiydi.

"Avcılar?" diye sordu Omar. "Avcılar hâlâ..."

"Avcılar ekarte edildi." Seraphine onun lafını keserken bir hayli uyarıcıydı. Ben cevap verseydim boğazını kesmek zorunda kalırdım. "Gündüz Yoldaşlığı dedikleri örgüt yok edildi ve uzantıları da sindirildi."

"Elbette ufak tefek çıkıntılıklar olacaktır." Derva bunu sakince

öyledi. "Tüm dünyayı aynı görüşe ikna etmek mümkün değil, biz gerektiği kadar çoğunluğu manipüle edip sonra bu hepsinin görüşüymüş gibi lanse edeceğiz."

"Bir süre sonra direnişçiler asıl sorunlular olarak görülecek," dedi Seraphine.

"Tüm zamanlarda böyle olmuştur," diye kabul etti Esmeralda. "Birileri doğruları söylemek için ortaya çıkar ama daha kalabalık olanlar onları yalanlara ikna eder." Bu hepsini güldürdü. Nasıl bir güç oyunu içinde olduklarını biliyorlardı. "Ama çıkıntıların başlarını koparmak gerekir," diye ekledi. "Akıllı olanların seslerini kesmezsek yalanlar yeterince ikna edici olmaz."

"Kan bağış programları gönüllü bir sistemle başlayacak ve daha sonra kan vergileri kesinleşecek. Başlangıçta vampirlik insan evriminin son adımı diyerek ikna ediciydik ama dönüşümleri kontrol altına almazsak denge bozulacak. Ekosisteme böyle bir darbe hepimizin zararına olur. İnsan nüfusunu korumak zorundayız." Evelyn birkaç adım öne çıkarak herkesin bu fikri kabul etmesi için denemede bulundu. Bunu Vaha'nın da isteğiyle yapıyordu.

"Katliam değil, kazanım istiyorum." Nihayet konuşmaya karar verdiğimde onlara döndüm. "Suyun altından hazine sandığı çıkarmak kadar basit bir amaca hizmet etmiyoruz. Yeni düzenin herkes için faydasını gözetmek zorundayız. İnsanların vampirlere ve vampirlerin de insanlara ihtiyaçları olduğu, sadece ahmakları ikna eder. Üstünlük mücadelesinin faydası olmaz. Kan dökerek savaşmaktan bu yüzden geri duruyoruz. Yok ettiğimiz ya da yıkıp döktüğümüz bir dünyanın bize faydası olmaz."

Buraya gelmelerini emrettim, bu artık strateji değil ideolojiydi ve buna itiraz edenleri bu gece buraya gömmeye niyetliydim.

Anladıklarına emin oldum.

"Doğru dengeler sağlandığında vampirlerin de insanların da hayatları bu yeni düzende en yüksek refah seviyesine ulaşacak. Ölümsüzlük, gençlik, iyileşme sadece pazarlama stratejisi olarak kalmamalı. Dönüşüm kontrollü ilerlemeli ve insan varlığına dikkat kesilmeliyiz. Doğanın dengesini bozarsak hepimizin sonu ge-

lir." Birkaç adım ilerledim ve elimi Lorenzo'nun omzuna yasaklayarak tehdit ettim. "Aranızda bireysel dürtülerle savaş kazanmak isteyenleri görüyorum. Buna izin vermem. Biz insanlarla savaşmıyoruz, yaşamda hakkımız olan yer için savaşıyoruz."

Lorenzo'nun omzundaki bir kemiğin ezilmesine neden olacak şekilde sıktım. Dişlerini sıktı ve doğru tercihi yaparak sesini çıkarmadı. Omar yanından geçerken kendine çekidüzen verdi. Ve birden aralarında dolanırken adımlarım durdu. Rüzgârın hoyratça estiği gecede boş bir arazide toplanmış onca canavar arasında bir koku varlığımı baş döndürücü şekilde işgal etti.

Burada, dünyanın bir ucunda olmasına imkân yoktu.

Başım kanının çağrısına doğru dönerken herkes konuşmaya devam etmemi ve bir sonuca bağlamamı bekliyordu.

Sıcak bir nabız kadar rahatsız edici his iliklerime işlemiş ve en ilkel yanımı kamçılamaya başlamıştı. Kalbimin atmadığını biliyordum ama sadece onun yapabileceği şekilde kalbimi ezen bir hal benliğimi ele geçirdi.

Yolun başında duran arabadan Ares indi ve kalabalığın arasına katıldı.

Bekçi köpeği.

Bakışlarım onda sabit kaldığında diğer herkes de ona döndü. Düşünce sistemim her zaman nizami çalışırdı ama şimdi kendimi kontrol etmek bir orduya karşı gardını almaktan daha zordu. Dahası, kendimi kontrol etmek istemiyordum; bu benim yaratılışıma tersti.

Savaşlar ya da ideolojiler umurumda değildi.

Bu tamamen kişiseldi.

"Buraya gel."

Ares tereddüt etmeden kendisinden bahsettiğimi anladı ve saniyeler içinde karşımda belirdi. Tek dizinin üzerine çökmedi. Elini göğsüne bastırıp başını hafifçe eğdi.

Koku daha da ağırlaştı.

Onun kanı.

Onun kokusu.

Bana bakarken korku görmeyi bekliyordum ancak gözlerindeki şehvet yeni yetme bir vampirin ilk avındaki mutluluk sarhoşluğuna rakipti ve bu benim gözlerimi köreltmeye yeterliydi. Onu büyülemişti. Kapısına bekçi olarak diktiğim yaratığı baştan çıkarmıştı. Onun bir av olduğunu düşünebilirdim. Bu yüzden Ares'e acıyabilirdim. Eğer gözlerindeki memnuniyeti ve açlığa bulanmış arzuyu görmeseydim.

"Sadece izlemen ve beni haberdar etmen gerekiyordu."

Şaşırdı ve bir anlığına korktu. Öyle kısa sürdü ki benden başka kimse bunu yakalayamazdı. Bu beni daha da öfkelendirdi. Ondan bu denli etkilendiği için dünyayı yok etmek istiyordum.

Boynundan kavradım, başını ağzımın hizasına kadar getirdim.

"Dokunmaman gerekiyordu."

Saf, kontrolsüz ve yakıcı bir öfke damarlarımı parçalıyordu.

"Zorla yapmadım," dedi. "Ona saldırmadım. Kendi isteğiyle verdi."

Gözlerimi kapattım. Bu anı hayal etmemek için boğazını daha fazla sıkmam işe yaramadı. Beynim dönmüştü. Danışmanlarımın daha sonra söyleyeceği laf kalabalığı umurumda değildi. Ona dokunmuştu. Saldırsa bu kadar kızmayacağımı biliyordum. Onu etkilemek istemişti ve bunu... Diğer elim öyle hızlı ve ani kalbini kavradı ki herkes nefesini tuttu. Onu avucumun içinde, parmaklarımın arasında hissediyordum. Sıktım ve ezmek istedim. Bunun çok çabuk olacağını fark etmek, içimi daha hızlı yaktı.

Kimse tek kelime etmeye cesaret edemedi. Gözlerim etrafı taradı ve gördüm. Elimi göğsünden çıkarıp ensesinden sürüyerek inşaat alanına girdim. Çok ileri gitmeme gerek yoktu. Temel atmak için kazılan çukura bedenini savurdum. Elimi kaldırıp işaret verdim. Beton üzerine dökülürken bir an bile gözlerimden ayrılmayan bakışlarıyla parmaklarımı sıkı bir yumruk haline getirdim.

Pişman değildi. Bir daha olsa bir daha yapardı.

İçeri atlayıp o kendini beğenmiş ve halinden memnun suratı parçalamama engel olan, betonun üzerine dökülmesi ve ifadesini kapatmasıydı.

"Her zaman süslü sözlere hacet yok," dedim yüksek ve tok bir sesle çevreme hitaben. "Dünyayı yeniden inşa ederken içimdeki canavarı değil bir lideri beslemeye çalışıyorum. Bana ve bana ait olana yapılan hiçbir saygısızlık karşılıksız kalmaz. Sizi öldürmem. O kadar kolay değil." Onlara doğru döndüm. "Yeni dünyayı eskisini sizin üzerinize yıkarak inşa ederim."

Gözlerimi kırpmadım.

Öfkem merhameti yerle bir etti.

Alınan tek sesli nefes, nida ya da yanlış bir bakış gecenin ikinci şanslısı olacaktı.

Gece karanlık ve sonsuzdu.

Üzerine beton dökülse de kokusu hâlâ buradaydı.

Ben burnumdan soluyordum.

Öfkem nefes gibi taşıyordu.

Üzerinden yaşamlar ve ihanetler de geçse cansız kalbim onu son kalan ışık huzmesi gibi gölgesinde besliyordu.

Cor, diye fısıldadım sessiz bir öfkeyle. Cor!

16

Yapay Güneş

Yağmur, uyarırmış gibi camları dövüyor ve fırtına şiddetini giderek artırıyordu. Rahel ürkerek pencerelere baktı ve Deborah iki kez menteşeleri kontrol etti. Sessizlik şatonun her köşesinde dolaşırken adımlarımız bile zeminde hayalet izler bırakıyordu. Büyük felaketlerden önce gelen o dinginlik, gergin bir elektrik teli gibi üzerimize dolanmıştı.

Üçümüz de rahat hareket edebileceğimiz kıyafetlerimizin yanı sıra tüm silahlarımızı kuşanmıştık, Deborah yine saçlarımızı örmüştü.

"Kolay olmayacak," dedi hem endişeli hem de sorumluluk sahibi biri olarak. "İşler o noktaya gelirse diğerini düşünmeyeceksiniz, konuştuğumuz gibi, herkes kendini kurtarmaya odaklanırsa üçümüz de oradan çıkabiliriz."

"Benim için asla geri dönmeyin." Gerginliğimin sebebi yapacağımız eylemin büyüklüğü değil, bu nedenle onlardan birine zarar gelebilecek olma ihtimaliydi.

"Üçümüz de geri döneceğiz," dedi Rahel. "Beni asıl korkutan bu gece yapacaklarımız değil, sonrasında olacaklar."

"Karşılık verecekler," dedim açık yüreklilikle. "Tıpkı Albay Birant'a yaptıkları gibi." Ama bu beni durdurmayacaktı, çünkü albayın istediği buydu. O yüzden bana koordinatları vermişti ve şimdi tek yapacağım, onun anısını onurlandırmaktı. "Bir gün ben de bu mücadelenin ortasında kaybedersem geri kalanların devam etmesini isterim," dedim. "Karşılığı ne olursa olsun."

"Ben de öyle," diye yasımı saygıyla karşıladı Deborah. "Yarın için endişelenmeden bugünü atlatmaya odaklanalım. Biliyorsunuz ki üstekilere ulaşamıyorum bu da ifşa oldukları ya da başlarına bir iş geldiğini gösteriyor. Yani yalnızız ve çok dikkatli olmalıyız."

Rahel ile aynı anda başımızı salladık. Hepimiz risklerin farkındaydık ama yine de bu yoldan dönüş yoktu. Artık yoktu.

Şatodan ayrılırken hiçbirimiz dönüp geriye bakmadık.

Gündüz vakti yola çıkmak lehimizeydi. Helikopterimiz olmadığından üç saat mesafedeki konum için epey erken yola çıkmak zorunda kalmıştık. Benim arabam çok dikkat çektiğinden bir saat sonra uygun bir benzinlikte durmuş daha önce ayarladığım siyah ve daha az dikkat çeken kiralık arabayla yola devam etmiştik.

Güneş battığında karanlık, ıssız sokakların üzerini mürekkep gibi örttü ve biz saklandığımız yerde zamanı beklemeye koyulduk. Tüm şehir nefesini tutmuş bu gece olacaklar için en kuytu sokaklara saklanmıştı sanki.

Daha önceden tahkikat ettiğimiz opera binası pek fazla sakini olmayan bir caddede eski yapıların arasında kalıyordu. Binanın mimari yapısını günlerce analiz etmiştik ve burayı tercih etmelerinin en önemli sebebinin yeraltı tünelleri ve gösteri alanının bodrum katında olduğu kanısına varmıştık. Tüneller bir seçenekti ama yan taraftaki başka ve neyse ki boş binanın çatısından diğer tarafa geçip yangın merdiveninden binanın içine girmek daha mantıklıydı. Vampirler yeraltını severdi ve bütün önlemleri bu yönde aldıklarına şüphemiz yoktu. Tek bir kozumuz vardı o da kimsenin bizi beklemiyor oluşuydu.

Titreyen notaların duraksadığı ürkütücü müzik dikkat çekmek istemeyen birilerinin yapacağı gibi kapıların boşluklarından sızı-

yordu. Deborah ön taraftan gitmek istemişti ama en başından beri tüm riskleri alacak kişinin ben olduğum konusunda anlaşma sağlamıştık aksi takdirde onları bu plana dahil etmeyecektim.

"Burada ne yapıyorlarsa bu sıradan vampirlerin işi değil, muhtemelen en üst düzeydekiler yani hem yaşlı hem güçlüler; bu yüzden elinde antikaları öldüren iğneyi tutan önden gider," demiştim.

Ve ne olursa olsun sessiz olacağımız konusunda bir anlaşmamız vardı. Birbirimizle belirlediğimiz hareketlerle anlaşacak ve çıt çıkarmamaya özen gösterecektik. Müziği öngörmemiştik ve bu lehimize olmuştu. Ayakkabılarımız sayesinde hayalet adımlara sahip olsak da her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

Binanın içinde hareket etmek nispeten kolaydı. Üst katlarda her koridorun başında iki vampir duruyordu. Uzak mesafeden atışlarla onları sessizce indirmeyi başarmıştık. Opera katına geldiğimizde ise kapının önüne dizilmiş altı koruma bizi bekliyordu. İşaretimle birlikte herkes silahlarını çıkardı. Daha önce anlaştığımız gibi sağ tarafımda duran Rahel en sağdakileri aldı, Deborah soldakileri ve ben de ortadakileri hedef aldım. Onlar ıskalamadı ama benim hedeflerimden bir tanesi gümüş kurşunlardan daha hızlıydı. Tepemizden uçarcasına üzerimizden geçti ve bir anda arkamızdaydı. Ben dönene kadar Deborah yana eğilmiş ve adamı önce kolundan sonra alnının ortasından vurmayı başarmıştı. Kimse birbirine bakmadan doğruca kapıya ilerledik. Kapının ardında bizi neyin beklediğinden habersizdik ve açmadan bilemeyecektik. Ne kadar kurcalarsak kurcalayalım içeriye girmek için daha iyi bir yol bulamamıştık ve ben her zaman direkt olmak taraftarıydım.

Kapıyı açtım ve olabildiğince sessiz oldum. Bu kadar ortada olabileceklerini düşünmemiştim. Opera salonunun boş olacağını ve muhtemelen yeraltında bir yerde toplanacaklarını varsaymıştım ama oradaydılar işte.

Opera salonunun kadife koltukları, sahnede bir masanın etrafında toplanmış alem yapanlarla aramızdaki tek engeldi. Kapının açılışıyla birlikte karanlık odaya dolan ışık vampirlerin bakışlarını bize çevirdi.

Vampir timi tam kadro olarak sekiz kişiyle birlikte oradaydı. Gözlerim korkuyla ilk olarak abilerimi aradı ama ne Lennie ne de Lorenzo sahnedeydi. Vaha'nın dönüştürücüsü Evelyn ve daha önce müzayededede karşılaştığım Esmeralda oradaydı. Yarı çember şeklinde dizilmiş on vampirin yanı sıra insanların liderleri de oradaydı. Gözlerim Sidra'nın yeni kraliçesi Derva'yı buldu ve beklenmedik bu isimle küçük çaplı bir şok yaşadım.

"Ne sürpriz ama," dedi zaten tüm dikkatler üzerimde değilmiş gibi.

Rahel tereddüt etmeden belindeki kemere asılı bombaları çıkardı, pimlerini çekti ve havaya fırlattı. Bu küçük topları son gidişinde Deborah getirmişti. İleri teknolojiydi ve fıskiyeli bir havuz gibi gümüş suyu sıkıyorlardı. Rahel peş peşe altı topu fırlattığında ortalık gözle görülemeyecek kadar sisle çevrelendi ve fırsatımızı kullanıp üç yana dağılırken gözlüklerimizi takacak fırsat bulduk.

Deborah ve Rahel'in silahları ateş aldığında sahnedeki vampirler ayaklanmış ve yan taraftaki kapılardan içeriye korumak için orada olan vampirler doluşmaya başlamıştı. Bazı isimlerin yüksek sesle konuştuğunu ve birbirine seslendiğini duyuyordum ama gerilim öyle tırmalayıcıydı ki adrenalin yaşadığım anı fotoğraf kareleri gibi öteleyip duruyordu.

Deborah'nın kurşunu vampir timinden olan kadınlardan birini alnından vurdu, kadın mermiyi saçına yapışan bir sakız gibi çıkarırken ben gümüş iğnelerimden birkaç tanesini koruma görevlisi olan vampirlere fırlatıyordum.

Kurşunun isabet ettiği kadın bir anda Deborah'nın yanında belirdi. Ona bakmak yerine dikkatimi topladım ve bir anda benim karşımda beliren timden başka bir adamla göz göze geldim. Rüzgârdan daha hızlı olmaları başımı döndürüyordu. Sıradan gümüş iğnelerin onlar üzerinde tesiri yoktu ama her zaman üzerimde taşıdığım atalarımın dövdüğü hançerden yapılma iğneye karşı şansları yoktu. Adam beni boğazımdan tutup havaya kaldırdığında iğneyi kalbine sapladım, neye uğradığını şaşırırken yere yığıl-

dı. Birileri çığlık attığında küfrettim. Bunu son ana kadar kullanmak istemiyordum çünkü şimdi hepsini üzerime çekmiştim.

Opera salonunun balkonlarından aşağı akın akın gelen vampirler koltukların arasına gizlenmeye çalışan Rahel'den çıkan kurşunlarla imha oluyordu. En azından onlar sıradandı. Gözlerim Derva'yı aradı ama vampirler kadar dayanıklı olmadığı için salondan ilk çıkan o olmuştu.

Birisi daha üzerime çullandığında bu defa dengemi sağlayamadım ve onunla yere yığıldım. İğneyi tutan elim kendi bedenimin altında kaldığı ve üzerimdeki adam tüm ağırlığıyla kasıklarıma baskı yaptığı için ulaşamazdım. Gözlerindeki renk ve üzerine gururla giydiği mor renkten onun da tim üyelerinden biri olduğunu anlayabilmiştim. Öfkeyle çıkardığı dişleri boynuma yanaştığında tekme atarak kurtulmamın yolu yoktu. Boşta olan sol elimle kemerime sıkıştırdığım yeni silahlardan birini kullanmak için kendimi zorladım ve adam boynuma dişlerini geçirdiğinde acı içinde çığlık atarak hançeri vampirin çenesine sapladım. Adam aynı anda haykırışla benden uzaklaştığında derin bir nefes verdim ve "Onaylandı," diye bağırdım.

Deborah'nın yeni getirdiği silahlardan biriydi. Bir çeşit ultraviyole ışınıyla çalışıyordu ve bu yaşlı vampirlere günışığının veremediği zararı veriyordu. Kendi aramızda ilk kullananın onaylaması için bağırması konusunda anlaşmıştık ve vampirlere karşı tek kozumun iğne olmamasına epey sevinmiştim. Yuvarlanarak kendimi kurtardığımda çenesi yarılmış adamın başına bir tekme attım, eğildim ve iğneyle işini bitirdim.

Kendimi yana atarak koruma vampirlerinin başına üşüştüğü Rahel'e yetişmek için koştum. Rahel'in elinde lazerli bir tüfek vardı ve çok hızlı ateş edebiliyordu ama vampirler üzerine akın ettiğinde insanı yavaşlatan bir aletti. Arkalarından ona destek oldum ve üzerindeki birini vurmak için "Eğil," diye bağırdım. Sessiz kalma kuralı artık geçerli değildi ne de olsa.

"Seni küçük fahişe," dedi Esmeralda. Sesini duyduğum anda kendimi havalanarak salonun bir köşesine fırlatılırken buldum.

Kafam o kadar hızlı çarptı ki beyin sarsıntısı geçirdiğime emindim. Rahel adımı seslense de toparlanmam vakit aldı. Esmeralda sivri topuklu ayakkabısıyla bileğime bastırdığında iğneyi elimden bırakmamak için acıyı içime çektim. Topuğunu iyice bastırdığında gözlerim bomboş bakmaya başladı. Acı öyle tiz ve keskindi ki parmak uçlarımdan beynime kadar her noktada hissedilir hale gelmişti.

Bileğimden sıcak akan kan hepsini tetikliyordu. Diğer vampirler kokuyu alıp bana döndüğünde Deborah ve Rahel durumu kullandı ve koltukların tepesine çıkarak Esmeralda'ya ateş etti. Kurşunlar onu etkilemese de dengesini kurabilmek için diğer ayağına da ihtiyacı vardı ve bu sayede bileğim kurtuldu. Burada durup acı çekebilirdim ama ayağa kalktım, hançeri ensesine sapladım, dizlerinin arkasına tekme attım, dizlerinin üzerine çöktüğünde iğneyi başının tepesinden üçüncü göz gibi beynine sapladım ve biraz önce çektiğim acıyı yaşatarak biraz olsun tatmin oldum.

Deborah ve Rahel etrafımdaki vampirlere saldırırken vampir timinin başkanı Omar'ın salondan çıktığını gördüm ve peşinden giderken tam da böyle bir an için cebime sıkıştırdığım sargı bezini bileğime sardım. Sahneye tırmanmak için önüme çıkan üç vampiri vurmam gerekmişti ki birini Rahel hallettiği için minnettardım, tam kapıya yöneldiğimde Evelyn önüme çıktı ve suratıma okkalı bir tokat patlattı. Orada olduğunu görmemiştim bile.

"Vaha'ya senden kurtulması gerektiğini söylemiştim," dedi. "Senden hiçbir zaman hoşlanmadım."

"İyi," dedim ama devam edemeden Evelyn tüm öfkesiyle boğazımı yakaladı ve beni sahneden aşağı doğru fırlattı. Düşüş bedenimi mahvetmişti ve kapıdan hâlâ vampirler içeriye giriyordu. Zorlanarak kıçımın üzerinde doğruldum ve arkamı sahneye yaslayarak en azından gelenleri vurabileceğim bir açı yaratmaya çalıştım.

"Çıkmamız gerekiyor," dedi Deborah. "Vampirler gelmeye devam ediyor, muhtemelen bizi kıstırmaya çalışıyorlar."

Dişlerimi sıkarak balkondan aşağı gelenlere baktım. Ana kad-

ronun çoğu çıkmıştı geriye sadece hasar kontrolü yapmak isteyen Evelyn kalmıştı. Vampir timinden beş üye ile Esmeralda'yı öldürmeyi başarmış olmamız bile çok büyük olaydı ve buradan çıkabilirsek bunu kutlamak zorundaydık.

Son bir gayretle ayağa kalktım. Rahel daha önceden konuştuğumuz çıkış planı için "İptal," dedi. Başımı çevirdiğimde vampirlerin orayı tuttuğunu gördüm. "Biliyorlar," diye ekledi. "Ve engel olacaklar."

Bir vampir Deborah'yı arkadan yakaladı ve dişlerini omuzlarına geçirdi. Deborah vampiri omzundan atmak için öne doğru eğildi ama vampir tutkal gibiydi, dişlerini geçirdiği eti kolay kolay bırakmayacaktı ve çoktan kan akmaya başlamıştı.

"Gözleri!" diye bağırdım.

Deborah hançeri vampirin gözüne sokmayı başardığında Rahel ona doğru ilerliyordu. Deborah kurtuldu ama üçümüz de yeterince hasar almış ve sarsılmıştık ve bir an önce buradan çıkmak zorundaydık.

Üçümüz sırt sırta vererek bir yöne doğru hareket etmeye koyulduk. Etrafımızı sarmışlardı ve Evelyn zevkle bunu seyrediyordu. Rahel yangın merdivenlerini hesap ederek sol taraftaki kapının en mantıklısı olduğunu söyledi. Deborah o tarafa ateş ederken Rahel ve ben etraftakilerin bize daha fazla yaklaşmasına engel olmaya çalışıyorduk.

Birisi Rahel'i ayak bileğinden yakaladı ve yerde sürüklemeye koyuldu. Rahel silahını düşürmüştü ve her saniye vampir onu bizden uzaklaştırıyordu. Ona doğru atılırsam Deborah burada köşede tek başına kalacaktı. Doğru karar vermeye çalışıyordum ve bir anda ters dönüp Deborah'yı Rahel'in gittiği yöne doğru ittim.

"Kızını kurtar!" diye bağırdım ve bileğimdeki bandajı çıkarıp kanın akmasına izin verdim. Vampirler cadı kanının kokusunu alır almaz delirmeye başladı.

Derin bir nefes aldım.

"Benim dokunulmaz olduğumu hatırlayan var mı?" Gülerek uygunsuz bir espri yaptım. "Babacığınız size çok kızar." Ama nafi-

le bir çabaydı. Toplantı vampir timinindi yani buradaki vampirler Sidra'ya bağlı değildi; kuyruğum sıkıştı diye ondan medet ummak yerine büyük bir risk almak zorundaydım ve büyü yapmalıydım.

Bunu yapmamam konusunda kesin anlaşmamız vardı. Bu duyulduğu anda savaşın seyri değişirdi ve yeniden cadı avı başlardı.

Ama şimdi değilse ne zaman? Eğer yapmazsam hepimiz muhtemelen burada ölecektik.

"Luxuria, hayır!" diye hiddetle bağırdı Deborah. Rahel salonun diğer tarafında bir vampir tarafından sömürülürken o ortada kalmış hangimize koşacağını düşünüyordu ve başka çaremiz yoktu. "Bekle!" dedi.

En başından beri neden sırt çantası aldığını hiç anlamamıştık. İkimiz de sormuştuk ama işimize bakmamızı söylemişti. Şimdi tam da bu anda o çantayı neden kurcaladığını gerçekten merak ediyordum.

Deborah içinden iki avucumdan biraz daha büyük bir küre çıkardı. Aynalı panellerle kaplı, disko topunu anımsatan küre küçük altıgenlerden oluşuyordu. Deborah son bir gayretle onu havaya fırlattığında gözlerimi korumak için kolumu kullanmam gerekti. Yere düşmesini beklediğim küre havada asılı kalmış hatta dönerek korkunç bir ışık yaymaya başlamıştı. Yavaşça başlamasına rağmen hızlanıyordu. Salon onlarca parçaya bölünmüş güneş katmanları gibi ışıldadı. Öyle yakıcı ve kör ediciydi ki hem sıcaklığı hem de parlaklığı dayanılır gibi değildi.

Vampirler çığlık atmaya başladı. Işık onları güneşten bir pençe gibi yakalayıp oldukları yerde kıvrandırarak eritiyordu ve sonunda alev almaya başladılar.

Gözlerim zar zor Evelyn'i gördü ve dehşetle kapının eşiğinde saklandığını fark ettim. Sadece bir anım vardı ve kullandım. Işığın hareketleri hem gözlerini alıyor hem de beni kamufle ediyordu. Ona doğru yerde sürünerek ilerledim ve önce elimdeki hançerle ayağına bir darbe indirdim. Evelyn inledi ama geriye kaçmak için gücünü kullandı. Hançeri sapladığım yerden bırakmadım ve diğer bileğini tutarak hareket etmemesi için baldırına saldırdım. Evelyn elleriyle

saçlarımı koparark beni uzaklaştırmaya çalışırken kendimi tüm gücümle salona doğru çektim ve beraberimde onu da sürükledim. Bir parçası küreden gelen ışığa maruz kaldı ama öbür vampirler gibi yanmadı sadece derisinde tahrişler meydana geldi. Bilinmezin korkusu onu sersemletirken boşlukta ayağa kalktım ve iğneyi kalbine sapladım, geriye çektiğimde Evelyn de diğerleri gibi yerdeydi.

Vampirlerin kaçacak yeri kalmadığında ve hepsinden kurtulduğumuza inandığında Deborah uzaktan kumandayla küreyi durdurdu. Aygıt drone gibi yavaşça ona doğru alçaldı ve Deborah dokunmamaya dikkat ederek özel bir kutunun içine yerleştirirken çok dikkatli hareket etti.

Koltukların altına saklanan vampirleri tek tek avlamak için Rahel ile son kez atıldık. Küre onları sersemlettiği ve en iyi ihtimalle yaraladığı için şükürler olsun ki işimiz hiç de zor olmadı.

"Hemen buradan çıkalım," dedi Deborah ve kimse ikiletmedi.

Artık kimsenin olmadığı kapılardan yukarıya doğru tırmanırken yine de dikkati elimizden bırakmadık. Çatıya vardığımızda soğuk havada derin bir nefes alsak da hâlâ güneş doğmadığı için vampirlere karşı dikkatli olmak zorundaydık. Özellikle üçümüzün de kanamaları varken.

Deborah bu defa önden gitti ve aldığım darbelerden sonra onu sorgulamadım. Başım felaket ağrıyordu, bileklerim kötü haldeydi ve bedenimin üzerinden TIR geçmiş gibiydi. Geçiş yaptığımız boş binaya girdiğimizde sersemce etrafta dolanan vampirlerle karşılaştık ama bunlar Rahel için bile çıtır çerez oldu. Nihayet arabaya ulaştığımızda kimse konuşmadı, Deborah direksiyonun başına geçti ve son sürat eve dönmek için gaza bastı.

"Bundan hoşlanmayacaksınız ama buna ihtiyacınız var." Arka koltuktan çizmeme sakladığım uzun bir tüp şişeyi çıkardım.

"Vampir kanı mı o?" diye sordu Rahel.

Başımı salladım. "Bu halde kendimizi toplamamız günler sürer ama bu şey eve varana kadar yaralarımızı iyileştirir." Gece ormanda avladığım genç vampirlerden yaptığım stok böylesi zor anlar içindi.

"Vampir kanına bağımlı olmak istemiyorum," dedi Rahel burnunu kırıştırarak.

"O şekilde olmuyor!" Gülerek göz devirdim ve şişenin tıpasını açıp yeterli miktarda içtikten sonra öne doğru uzattım. Rahel söylenirken Deborah beni şaşırttı ve tek eliyle direksiyonu tutup diğer eliyle şişeyi aldı ve sanki tam o anda ihtiyacı olan sert bir içkiymiş gibi düşünmeden kafasına dikti.

İkimiz de ona dik dik baktığımız için, "Ne var?" diye bağırdı. "O cehennemden çıktığımıza inanamıyorum. İkinizi de kurtaramayacağımı sandım. Kahrolası canavarlar!"

Ben kahkaha atarken Rahel annesinden aldığı cesaretle vampir kanının kalan son kısmını içti. Daha ilk andan onlar için iyi hissetmek kolaydı ama benim için daha uzun sürecekti.

"Kıçımızı kurtardığın o küre de neydi?" Koltukların arasından öne doğru uzanarak merakla sordum.

"Cidden anne," dedi Rahel gözlerini belerterek. "Madem öyle bir silahımız var neden tüm dünyada çalıştırmıyoruz ki?"

"Spektrum ayarlı ışınım sistemi," dedi Deborah gururlu bir tebessümle. "Bir çeşit yapay güneş gibi. Özel bir dalga boyuna ayarlı, vücut ısısı anomalisi ve kalp atışlarına göre akıllı bir güneş sistemi. Portatif olduğu için etkileri bilinmiyor. Başka bir örneği yok. İnsanlar üzerinde test edilecek vakit olmamıştı, bu geceye kadar. Öngörülere göre çok yakındaysan insanları da yakabilir, uzun süre maruz kalmanın etkileri de olabilir. Hem etkilerini bilmediğimiz hem de elimizde ne olduğunu bilmemeleri için son ana kadar bekledim."

"O küre bu gecenin kahramanı," dedim. Saniyeler içinde onlarca vampiri başı kopmuş böcekler gibi köşeye sıkıştırıp kör etmişti. Başka bir yaşamda o tür bir silah beni sadece efsane değil tanrıça yapardı.

"Hayır, kızlarım. Siz çok iyi iş çıkardınız." Bunu öyle içten ve inanarak söyledi ki şeytani düşüncelerim başkasına aitmiş gibi kafamdan uçup gittiler.

Sessizce gülümsedim.

"Sayabildiğim kadarıyla dördü kaçtı ve biri de yeni nesil vampir kraliçeydi," dedi Rahel.

"Biri de vampir timinin başkanıydı, diğerleri de timden olmalı." Başımı sallarken öldürdüklerimiz aklıma geldi. Esmeralda ve Evelyn. Vaha onu dönüştüren kişiyi öldürdüğümü öğrenince ne tepki verecekti merak ediyordum. Eminim öldüğü anda bunu hissetmiştir ve umuyorum ki baskın olan duygusu üzüntü değil özgürlük olur.

"Leonard ile medya yüzlerine zarar vermiştik şimdi de asıl koalisyon hasar aldı. Bugün zaferimizin tadını çıkaralım." Deborah derin düşünceler içinde konuşurken başımı sallayarak arkama yaslandım.

Vampir kraliçe oradaydı yani Sidra çok geçmeden ne yaptığımı öğrenecekti. Bir yanım ona iyilik yapmış olabileceğimi düşünüyordu, vampir timinden kurtulmak istediğine emindim. En nihayetinde vampir liderleri zarar gördüğü için memnundum ve Deborah'nın dediği gibi bu gece bu zaferin tadını çıkaracaktım.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI
@ayisigikitap

17

Yaşamların Direnişi

İki gün süren sessizlik hepimize ağır geliyordu. Yaptıklarımızın medyada yansıması yoktu ancak bu sessizliğin hayra alamet olmadığını da biliyorduk. Babasının ölümünden sonra Reyna içine kapanmıştı, telefon konuşmalarımız azalmış ve tekdüze bir hal almıştı. Bu tür bir sebeple onu arayıp, "ne var ne yok, biz vampir timini öldürdük ve vampir dünyasında bunun etkileri ne" diye sormak doğru gelmemişti. Vaha'nın Evelyn'in ölümünü öğrendiğinden şüphem yoktu, bizim yaptığımızı da biliyorlardı ama o benimle iletişime geçene kadar kılımı bile kıpırdatmamaya karar vermiştim.

Sadece iki gün iletişime geçmemek, çok uzun gelmişti.

En kötüsü de Sidra'nın sessizliğiydi. Ares ile gönderdiğim mesajın onu tahmin ettiğimden daha fazla sinirlendirdiğini düşünmeye başlamıştım.

Öte yandan vampir karşıtları yoldaşlığı ile hâlâ iletişim kuramıyorduk ve artık başlarına bir bela geldiğinden emindik. Deborah'ya bu gidişinde Rahel de eşlik etmişti. İletişim kurabilecekleri bir kanal bulmak ümidiyle gün doğumunda ayrıldıklarında sıkı sıkı şatoda kalmamı tembihlemişlerdi ama ben akşamı zor etmiştim.

Bir anlığına tabletimi elime aldım ve internette dolaşmak için kendime izin verdim. Buna altıncı his diyebilirdik ya da büyük şanssızlık. Bunca zaman medyadan uzak durmuşken göz ucuyla baktığım günün büyük manşetlerle dolu olması kalbimi davul gibi attırdı.

VAMPİR KRALİÇE RESMİLEŞTİ!

Güvenlik tedbirleri ve âşıkların özel isteğiyle gizlice evlendikleri bildirildi. Derva Krum yeni dünya düzeninde Sidra Dekalton'un yanında yer alacak.

Sidra'nın sessizliği...

Misilleme.

Tableti kapatıp kenara fırlattım. Bu duygulara teslim olmayacaktım, aptalca bir kıskançlığa esir olmayacaktım. Ben onu Kanayan Gece'de gözden çıkarmıştım, bundan sonra yaptığı ya da yapacağı hiçbir hareket kişisel değildi sadece dünya meselesiydi.

Güneş batmadan arabama atladım ve tereddüt etsem de tersaneye doğru sürdüm. Yaptıklarımdan pişmanlık duymuyordum ama Vaha'nın bu durumla ilgili ne düşündüğünü bilmek zorundaydım. Benimle iletişime geçmemesi Evelyn'in ölümünden memnun olmadığını düşünmeme neden oluyordu. Bu hem canımı yakar hem de canımı sıkardı bu yüzden öğrenmek zorundaydım.

İlk bakışta ortalık, bir süredir alıştığımız gibi sıradan görünüyordu. Tersane de sokaklar kadar ıssızdı. Kasabanın bu yanı her zaman daha soğuk olmuştur, ince kazağımın kollarını avuç içime kadar çekip arabadan indikten sonra yürümeye koyuldum. Gündüz vampirleri ciddi oranda azalmıştı ve etrafta sadece üç-beş tanesini görebildim. Benden nefret ediyorlardı ve artık bunu göstermekten çekinmiyorlardı ama saldırmıyorlardı da. Başımı dik tutup Vaha'nın odasına çıkmak için asansöre bindim. Jeepini aşağıda gördüğüm ve kimse yukarıya çıkmamı engellemediği için burada olduğunu varsayıyordum.

Ofisinin bulunduğu katta normalde olması gereken koruma vampirlerinden esame okunmuyordu. Koridorun ışıkları kapalıydı. Kapıyı çalmadan içeriye girdim, karanlık burada da pusuya

düşürmüştü beni. Gözlerim alışmadan önce duvarda el yordamıyla ışık düğmesini aradım ama bulamayınca telefonumun ışığını kullandım ve nihayet odayı loş ışıkla aydınlatan düğmeye basmayı başardım.

Kafamda hep olduğu gibi takım elbisesinin içinde, masasının arkasında, en iyi görünümüyle işlere ya da telefon görüşmelerine gömülmüş bir Vaha canlanmıştı. Arabayı sürerken bana verebileceği tepkilerin önden provasını yapmıştım. En iyi ihtimalle onu dönüştürücü vampirinden özgürleştirdiğim için rahatlamıştı ama kafama göre hareket ettiğim için kızgındı. En kötü ihtimalle; dönüştürücü vampirini öldürdüğüm için kızgındı, sonra ben de kızıyordum, ardından kavga ediyorduk ve ben ayrılıyordum.

İkisi de değildi. Vaha gelen ziyaretçilerin oturması için masasının karşısında bulunan deri kanepeye uzanmıştı, ofisin panjurları indirilmişti ve bu da gündüz uykusunu burada uyuduğunu düşündürdü. Gözleri açıktı ama sanki hiçbir şey göremiyordu. Koyu renk saçları dağınıktı, kanepeye sığmayan bacaklarını kanepenin sırt kısmına çaprazlayıp ayak ayak üstüne atmıştı. Onu sadece spor yaparken eşofman ve düz bir tişörtle görmüştüm ki bu bile nadirdi. Gözleri kan çanağına dönmüştü, uzun zamandır beslenmiyor olmalıydı ve masanın üzerinde de yerlerde de çoğunun dibi gelmiş içki şişeleri vardı. İçerisi rezil halde sigara ve alkol kokuyordu.

Kanepenin önündeki masanın üzerindeki ıvır zıvırı yüzümü buruşturarak elimin ucuyla kenara ittim ve dikkatle masanın kenarına tüneyerek ona döndüm.

"Ne oluyor?" diye sordum. Geldiğimden haberi vardı, dakikalardır odanın içinde dolanıyordum ama hiç tepki vermiyordu.

"Reyna beni terk etti."

"Reyna seni terk etmez," diye hadi oradan dercesine güldüm.

"Annesinin yanına taşındı," dedi robot kadar mekanik halde. "Babasının ölümünden, vampire dönüşümünden, başına, başınıza gelenlerden beni suçluyor."

"Bunu sana o mu söyledi?" Reyna ile son yüz yüze görüşme-

mizde kafası epey karışmıştı ve vampirleri, içinde bulunduğu tüm düzeni sorguluyordu.

"Söylemesine gerek var mı? Zaten öyle değil mi?"

"Bu halinin sebebi bu mu?" Yavaşça başımı iki yana salladım.

"Evelyn'i öldürdüğün için sana kızmadım," dedi neyi sorduğumu anlamış gibi. "Ama onu öldürdüğün an benim kalbime de bir hançer sapladın."

"O iyilerden değildi Vaha." Sessizce iç çektim. Yine de masanın üzerine bıraktığım çantamdan telefonumu almak için ayaklandım ve o konuşurken Reyna'ya bir mesaj yazmaya koyuldum.

"Hangimiz öyleyiz ki?" diye sordu hiç kıpırdamadan. "Sidra senin kalbine bir hançer sapladığında ve Victoriam'ların kökünü kuruttuğunda, geriye kimse kalmadığında Evelyn benim yanımdaydı. Ne anlamım vardı ki? Perişan halde kimsesiz, piç, zavallı bir çocuktum. Tıpkı onun gibi, tanıdığım herkes ölmüştü. Senin ihbar ettiğin ve sebep olduğun katliamda o da tüm vampir dostlarını ve ailesini kaybetmişti. Benim gibi geride kalmıştı. Beni daha erken dönüştürebilirdi, bunu istemiştim ama büyümemi bekledi ve beni yanında dolaştırmaya, öğretmeye başladı. Yaptığım işi ondan öğrendim. Ve dilediğim zaman onun yanından ayrılmama izin verdi. Onunla on yıllarımı geçirdim ve tek bir anında bile bana kötülük etmedi ama o iyilerden değil mi?" Dönüp bana baktığında gözpınarlarında biriken kızıl yaşlar beklenmedik şekilde boğazımı kuruttu.

Ben ölüp gitmiştim ama geride kalanlar olmuştu. Vaha'nın o trajediden kaç farklı yarayla çıktığına hiç uzun uzun kafa yormamıştım. Sidra'ya bana yaptığı yüzünden öfke doluydu. Beni kaybetmişti. Onu hiç kabullenmeyen ailesini elleriyle gömmek zorunda kalmıştı. Vampir dostları benim yüzümden ölmüştü. Geride ona baş etmesi zor çok fazla karmaşa kalmıştı.

"Sadece sana karşı öyleydi," dedim soğukkanlı şekilde. "Ya da sevdiklerine karşı. Ama iyi biri olmak için diğerlerine de kötülük etmemek gerekir."

"Sen de kötülük ediyorsun, hep ettin." Başını yeniden diğer tarafa, boşluğa doğru çevirdi.

"Çünkü ben de iyilerden değilim." Gülümseyerek küçük bir çocukmuş gibi dağınık saçlarını okşadım. "Ama Reyna öyle ve Reyna seni terk etmez. Babasına verdiği sözü tutmaya çalışıyor, annesine göz kulak olacağına söz verdi."

Hayatta herkesin bir kişilik yeri olup olmadığını merak ediyordum. Vaha'nın dünyasında o bir kişilik yer Reyna'ya aitti ve biraz bile sarsıldığı anda o da çöküyordu. Reyna'nın bir kişilik yerinde ailesi vardı ve hasar aldığında o da alıyordu. Deborah ve Rahel birbirlerine sahipti ama bana yer açmak için ellerinden geleni yapıyordu. Vaha da öyle, bana yer açmak için elinden geleni yapıyordu. Sidra bile öyleydi.

Sorun da buydu.

Ben hep başkalarının sandalyesinin kenarına kurulmaya çalışan fazlalık gibi hissediyordum. İki yaşamda da bir kez olsun kendime ait bir sandalyem olmamıştı. Hırsım da hıncım da bundandı.

"Sık sık aramıyor, onu görmeye gittiğimde benden uzaklaştığını hissediyorum."

Vaha'nın sözleri düşüncelerimi dağıttı.

"Büyük bir şok yaşadı ve başınıza gelen her şeyi sorguluyor," dedim. "Bu normal. Reyna iyimser ve mantıklıdır. Şimdi dünyanın dönüşümü, vampir olduğu için değişen duygu dünyası, babasının ölümü ve babasının söyledikleri tüm olanları sorgulamasına neden oluyor. Bütün bunların arasında kendi doğrusunu ve mantığına uyan kısmı bulduğunda yeniden normale dönecektir."

"Benden nefret etmesine dayanamam." Keder içinde elleriyle yüzünü kapattı.

"Senden nefret etmez çünkü senin ne olduğunu biliyor, her zaman biliyordu. Senin ne olduğunla yeni yüzleşmiyor. Kendisinin ne olduğuyla ve bunun yaşadığı dünyaya yaptıklarıyla yüzleşiyor." Bu böylesine açıkken bunu göremiyor olması ona acımama neden oluyordu.

Belki kötü veya acımasız ve hatta söyledikleri kadar kalpsiz biriydim. Ama bu kadar zayıf düşmesi ve her seferinde aşka tutunup böyle yenilmesi canımı sıkıyordu. Bu kadar kolay kırılması

içimde huzursuz bir öfke uyandırıyordu. Belki de ben hiç yapamadığım içindi. Kendimi ne bir duyguya ne de birine onun bıraktığı gibi bırakmazdım. Hep kaçmaya hazır, bir elim kapı kolundaydı. Ben hiç dilediğim gibi ya da dilediğim kadar teslim olamadığım içindi.

Bazen bunu nasıl yapıyorsun diye sormak istiyordum... Nasıl bu kadar savunmasız olursun? Bunu yaptığın için bu kadar zayıf ve gursuz olduğun için kendinden nefret etmiyor musun? Ben ederdim.

Benim için birine bu kadar ihtiyaç duymak, birinin yokluğuyla eksilmek gururumu kirar, kendime olan saygımı zedelerdi. Bir başkasına böylesine teslim olmayı aklım da almazdı ya... Kendi sınırlarımı nasıl yok sayardım? Dahası, nasıl böylesine yok sayılmaya razı gelirdim? Mümkünü yoktu.

Acı çekmeye dayanabilirdim ancak başkası tarafından acıtılmaya tahammül edemezdim. O zaman sadece incinmiş değil, küçülmüş de hissederdim.

Başkaları ne kolay her seferinde aynı yerden kırılır ve yine de o kırığın içinde bir umut büyütmeye devam ederdi. Ben kapıyı çekip çıktığımda ardıma bakmaz, içeride ne kaldıysa da orada bırakırdım.

Ben serttim. Köşelerimi kendi parmaklarımla törpülemiştim.

"Tıpkı söylediğin gibi, hiçbirinizi koruyamayan işe yaramaz biri olmamla..." Koltuktan doğrulup dibinde biraz içki kalan viski şişesini de kafasına dikti.

"Vaha," dedim dayanamayarak ve inleyerek. "Burada durup bütün gün kendine acıyamazsın."

"Yapabilirim."

"Bu manasız."

Tekrar bana döndü ve "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Tüm bunları... Neden savaşıyorsun ve savaşı daha çok harlıyorsun... Bunun anlamı ne ki? Bizi, insanları, seni, beni, hepimizi yöneten sistemle baş edemezsin. Belki onlara ağır darbeler indirebilirsin ama bu savaşı kazanamazsın."

Öfkesini, zayıflığını ya da tahammülsüzlüğünü bana yönelttiğinde telefonumdaki mesajı okuyordum.

"Ben kazanmak için oynamam," diye mırıldandım bir yandan. "Kaybetmemek için oynarım."

"Teslim olarak yaşayacağın mutlu bir yaşam şansı var." Bana sinirlenerek iyice doğruldu ve koltuğun ucunda oturur pozisyona geldi. "Ama sen mutsuzluk içinde mücadele vermeyi seçiyorsun. Bu yol sana bir kez daha kayıplardan ve ölümden başka bir sonuç vermeyecek."

"Ölüm bile zapt edemedi beni," diye gülümsedim. "Bak yeniden doğdum."

Telefonu cebime yerleştirdim. Üstünkörü ortalığı toplamaya kalkışmama ters ters baktı ama durulacak gibi değildi. En azından boş şişeleri ve bardakları bir kenara çekmek istedim ama altından kalkamayacağım bir pislik ve toz yığını vardı. Yüzümü buruşturarak çantamın içinden parmak uçlarımla ve iğrenerek ıslak mendil çıkarıp ellerimi temizledim.

"Gel, dışarıya çıkalım biraz hava almaya ihtiyacın var." İçerisi leş gibi kokuyordu ve keskin vampir duyularının bununla nasıl başa çıktığını merak ediyor ve artık endişelenmeye başlıyordum.

Dibini sıyırdığı bir içki şişesini daha kenara fırlattı ve muhtemelen haklı olduğuma karar verdi. Birlikte odadan çıktık ve asansöre bindik.

"Sidra senden daha ılımlı." Aynadaki haline bakmadan bana sitem etmeye devam ediyordu. "Hep öyleydi. Ve bazen ne düşünüyorum biliyor musun, onun haklı olduğunu; kimsenin seni kurtarmasına izin vermiyorsun, öyle dik kafalısın ki!"

Asansörden indik ve dışarıya çıkıp Vaha'nın öfkeli adımlarıyla en kenara doğru, teknelere kadar yaklaştık. Ellerini cebine yerleştirmişti; sanki dalgaları taşlara çarpan denizde onun için bir kurtuluş varmış gibi eğilip baktı.

"Ne tuhaf." Gözlerimi kısarak ufka daldım. "Tekerrür eden olaylara bak! Erkekler sürekli benim için daha iyisini bildiklerini

düşünüyor ve onları dinlemediğim için bana öfke duyuyor, nefret ediyor ve saldırıyor."

"En azından hayatta olurdun," dedi öfkeyle gülerek.

"Küçük kardeşim," diye gülümsedim, omzuna dokundum ve vedalaşmak için yanağından hafifçe öptüm. "Seçmediğin bir hayat yaşamaya değmez."

Bir şey daha söyleyecekse de vazgeçti ve ben topuklarımın üzerinde dönerek hemen ileride, gelişigüzel park edilmiş arabama doğru yürüdüm. Beklediğimden daha iyi bir görüşme olmuştu, en azından Vaha'nın bana kin gütmediğini biliyordum ve ne olursa olsun ne kadar zaman geçerse geçsin içinde o terk edilmiş çocuğun yaşadığını da biliyordum.

Arabaya bindiğimde hâlâ görüş alanımdaydı ve bu manzara nedense beni gülümsetti. Mesajlarım karşılığını vermişti. Reyna'nın arabası Vaha'nın durduğu yere yanaştı, Reyna aceleyle arabadan indi, onu görünce Vaha'nın yüzünden utanç, şok ve heyecanla karışık bir mutluluk okunuyordu. Reyna beni haklı çıkararak koşup ona sarıldı ve bir anlığına Vaha yüzüne bakmak için çekildiğinde onu öptü.

Ben onları tanıyordum. Birbirlerine ya da başkalarına ne yapıp yapmayacaklarını biliyordum. Kötü yazgımın en temelinde bu vardı, kimse beni tanımıyordu ve ne yapıp yapmayacağımı bilmiyordu.

Arabayı nereye sürebileceğimi düşündüm... Gidecek hiçbir yer kalmamıştı. Bu duygu bir yıldırım gibi yüreğime düştüğünde, o beni süngülerimden çekiştirmeye başlamadan şatoya dönmeye karar verdim. Karanlık çöktüğünde yapabileceğim çok fazla aktivite yoktu. Ya ormana gidecek ve avlanacaktım ya da lanetli çatımın altında kederle oturup ölümü bile cazip hale getirecektim.

Arabayı park ederken bu gece şatonun etrafında, en azından giriş kapısının çevresinde hiç vampir olmadığı dikkatimi çekti. Ares ile olanlardan sonra Sidra vampirlerini evime yollamaktan vazgeçmiş olmalıydı. Demir kapıyı sürgüleyip Deborah ve Rahel olmadan bir evi değil bir hapishaneyi andıran şatoya baktım. Ka-

ranlığın içinde hiç sırıtmıyordu ve araziye ayak bastığım anda ben de onun bir parçası oluyordum.

Uzun eteklerim toprağın üzerinde süründü, adımlarım yanıp küle dönmüş ağacın önünde durdu. Yere eğilip kavrulmuş köklerinden geriye kalanlara baktım. İçimi derin bir yas ve öfke kapladı. Luzia'nın ağacından geriye toprağın altındaki cesetlerden ne kalırsa o kadarı kalmıştı.

Vaha'nın sözleri kulaklarımda uğuldadı.

Nereye kadar ve neden savaşıyordum? Hiçbir amacım olmasa bu ağaca yaptıkları için, sadece bir ağacı yok ettikleri için son noktaya kadar gideceğimi biliyordum. Hırslarımın yanına boy boy dizilen duygusal hezeyanlarım dağların altına gizlenmiş tüneller gibiydi ve her birinde hazırlıksız olduğum mayınlar döşeliydi.

Vaha belki de haklıydı, vampir ağı ve kötülük öyle uzun zamandır köklerini dünyamıza sarmıştı ki artık engel olmanın yolu yoktu. Tek başıma mayınların üzerinde yürüyordum ve yanlış attığım tek bir adımla hayatım bir kez daha sona erebilirdi.

Ben bir kez daha ölürdüm ve dünya bir kez daha onlara kalırdı.

Çantamı yere bıraktım, ayağa kalktım ve tüm görkemiyle karşımda duran şatoya baktım. Issızlığı ile içimi yakıyor ve boğazımı düğümlüyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve toprağı hissetmek için, üzerimdeki bu yükten kurtulmak için çıplak ayaklarımla şatonun etrafında dolanıp arka taraftaki yabani otların çevirdiği çorak araziye yürüdüm.

Bulutlar gökyüzünde kabarmasına rağmen karanlık bölünmüyordu. Savaş başlamış ve sanki aniden mevsim değişmişti. Doğa yeni düzeni kasvetli sis bulutlarıyla çevrelerken ben kıyafetleri değişen bir bez bebek gibi aynı karede durmaya devam ediyordum. Buna karşın tüm bu kurumaya yüz tutmuş otların arasında kırmızı bir gelincik, aykırı bir çiçek çoraklığın ortasında bile yaşamın olabileceğini vaat ediyordu.

Yere çöküp uzun eteklerim ayak bileklerimi örterken kollarımı dizlerimin etrafına sardım ve kaşlarımı çatarak bu küçük, tatlı ama nahoş isyana baktım. Bana verdiği umut hissinden rahatsız

olarak çiçeği kopardım ve başımı onun kök salıp büyüdüğü yere yasladım. Bacaklarımı uzattığımda zemin altımda titriyor, vücudum soğuktan karıncalanıyor ama hissetmek içinde bulunduğum kâbustan farksız şartlara rağmen iyi geliyordu.

İçimden üç kez adını sayıklarken varlığı tüm bedenimi ele geçirdi, henüz sesime ulaşmak güçtü ama onun varlığı çiy taneleri kadar belirgindi ve kaç mevsim, aylar, zaman, mekân ve hatta yaşamlar geçse de bunun hiç değişmeyeceğinden korktum.

"Sidra, Sidra, Sidra..." dedim kelimeyi uzatarak ve burada olduğunun farkında olduğumu belli ettim.

"Buradayım bir tanem," dedi sakin, korkutucu ve alaycı bir sesle. Daha şimdiden öfkesi bir ejderha nefesi kadar hissedilir haldeydi.

Gözlerimi tamamen açtığımda yukarıdan bana bakan simsiyah gözlerini gördüm. Biraz önce yaşamına son verdiğim gelincik parmaklarımın arasında ezilirken bakışları bu manzaraya kaydı ve yeniden beni buldu.

"Düğün hediyeni almaya mı geldin?" diye sordum. "Buyur." Parmaklarımın arasındaki kopardığım çiçeği ona uzattım, kirpiklerimin altından muzırca bakmayı ihmal etmedim.

"Neden öldürdün onu?" Çiçeği elimden alırken parmaklarımız birbirine sürtündü ve bu kısacık, buz gibi temas ikimizin de gözlerini eski bir şarkının nakaratı gibi birbirine kilitledi.

"Yabani otların arasına karışmaya çalışıyordu," dedim zayıf bir sesle.

"Yaşama tutunan her şeye nasıl da öfkelisin!" Bıkkın bıkkın güldü. "Sen beceremiyorsun diye diğerlerine de tahammülün yok."

"Her direniş hak değildir Sevgili Bay Sidra, bazıları işgaldir ve bu zavallı çiçek kendini ait olmadığı toprağın mucizesi sanıyor. Benim sınırlarımı işgal ediyordu. Sanki kanla beslenen bu çorak topraklarda yaşayabilir, sert kışa, yağmurun şiddetine katlanabilirmiş gibi!" Rüzgâr kuru otların arasından dolaşıp yanağımı okşarken dudaklarım kıvrıldı. "Çiçeği koparark merhamet ettim ona."

Çoğunlukla hastalıklı, daha romantik bir dille, melankolik bulduğu bakış açıma hayret ederek gözlerini yüzümde gezdirdi. "Gerçekten buna mı inanıyorsun?"

"Onun inanıyor olması daha komikti." Gözlerimle parmaklarının arasında narince tuttuğu çiçeği işaret ettim. "Burada durup başka çiçekleri kandırmasına müsaade edemezdim, doğru, tahammülsüzlük benimki çünkü yabani otlarımı kıskandıracaktı."

Yanıma otururken iç çekti ama çiçeği uzun, kemikli parmaklarının arasında okşamaya devam etti. Bir canavar için ne tezat bir görüntü, ayaklarının altında ezmesini hiç yoksa rüzgâra savurmasını beklerdim.

"Neden buradasın?" diye sordum, sessiz sedasız çiçekle ilgilenmeye devam ettiğinde. "Vampirlerin için hesap sormak ya da dünün için açıklama yapmak içinse zahmet etme. Son konuşmamızda gayet açık olduğum gibi..."

Bir anda döndü ve bedeni benim bedenimin üzerine yıkılmış bir enkaz gibi kapandı. Yüzlerimiz aynı hizadaydı, sol dirseğiyle başımın hemen yanından destek alarak durmasına rağmen varlığını tamamıyla hissediyordum. Sağ elinin parmaklarıyla tuttuğu çiçeği şakaklarıma sürttü.

"Hesap sormak için buradayım," dedi. "O numaralar çok eskide kalmadı mı?"

Keyifle gülümsedim. Ares için buradaydı.

"Hâlâ işe yaradıklarına göre çok da eskimemişler."

"Sabrımı çok ama çok ama çok sınıyorsun."

"Bekçi köpeğimi geri istiyorum," dedim şikâyet ederek. "Onunla epey iyi anlaşıyordum. Bunca zaman ve onca olaya rağmen vampirler üzerindeki etkim bana yalnızca mutluluk veriyor."

"Bunu nasıl yaptın?" Bir hayli merak içindeydi. "Gerçekten... Tüm dünyadaki vampirler senden nefret ederken, mâni olmasam bir kaşık suda boğacakken ve Ares senin her türlü gaddarlığına şahit olmuşken nasıl oluyor da onu senin için bana meydan okuyacak noktaya getirebiliyorsun?"

"Sana meydan mı okudu? Bu çok şirin." Dudaklarımı birbirine

bastırarak kahkahalarımı gizledim ama nasıl da keyiften dört köşe olmuştum.

"Ne yaptın?" Sertçe tekrar sorduğunda bundan duyduğu rahatsızlık apaçık ortadaydı. Onu asıl kızdıranın ne olduğunu anlamak güçtü artık. Benim onlar üzerindeki baskınlığımdan mı yoksa gerçekten yakınlaşmamızdan mı rahatsız oluyordu.

"Sana ne yaptım?" Dudak bükerek sorusunu ona yönelttim. "Sana ne yaptım ki bir yaşam geçti kurtulamıyorsun benden?"

Bakışmamızın ortasında yerle gök arasında köprü kuran bir şimşek çaktı. Uzun zamandır almadığım kokusu açık havada, yabani otların üzerindeki çiy tanelerine rağmen burnumu esir alıyordu. Gözlerindeki o tutarsızlık, öfke ama çekip gidememe, bir türlü arkasını dönememe ve her seferinde tekrar tekrar yenilme beni de onun gibi esir almıştı.

"Önce ona nazikçe yaklaştım," diye fısıldadım. "Sadece biraz nezaket gösterdim. Sonra hiç yüzüne bile bakmadım. Canavar da olsa, birine yeterince baktığında alışkanlığa döner, gözlerinde ona bir yer açarsın. Bir gün artık bakmadığında bıraktığın boşluk tuzak kurar. Benim gözlerimde yaşamların inadı var, bu yüzden kim olursa olsun dönüp tekrar bakar bana, düşerdi o tuzağa."

Artık ben de onun kadar sert ve kindardım.

"Beni başkalarına sarılırken gördü, belimden kavradıklarını gördü, ayağımı yerden kestiklerini..." Başımı hafifçe kaldırıp sesime hafifmeşrep bir tını ekledim. "O dokunuşun nasıl hissettirdiğini merak etmiş olmalı... Geceleri ormanda türünü bıçak gibi keserken gündüzleri vampir dostlarımla nasıl mutlu olduğumu ve bu mutluluğun sahiciliğini görmüş olmalı... Duştan çıktığımda, su damlaları hâlâ çıplak tenimde akarken pencerenin önünde salındığımı görmüş olmalı... Ne kadar açgözlü olduğunuzu bilmeyen yok." Kaşlarımı çatıp başımı salladım. "Senin bana körkütük âşık olduğunu nereden bilsin, dünyayı kandırırsın sen, nasıl bir sahtekâr olduğunu bir ben bilirim."

Güldü. Başını salladı. Güldü. Bana baktı. Güldü.

"Ve biliyor musun?" diye kaşlarımı kaldırdım nispet yaparak.

"Bundan zevk aldım, sadece tadıma bakmasını planlamıştım ama beni öptüğünde onu durdurmadım, karşılık verdim ve bana dokunurken..."

"Kes şunu." Çenesi dişlerini nasıl sıktığını ortaya sürercesine gerildi.

"Yapma," diye güldüm. "Bu beni takıntı haline getiren ilk vampir değil, sonuncu da olmayacak."

"Onlar seninle baş edemezler." İşaretparmağını bana doğru sallarken kendini onaylarcasına başını salladı. "Onlar senin nasıl bir manyak olduğunu bilmiyorlar."

"Sen baş edebildin mi ki?" Kirpiklerimi kırpıştırıp alayıma ve meydan okumama devam ettim.

"Sen benim için doğdun," dedi kesin bir yargıyla. "Ben öyle istediğim için hayattasın. Kazanamayacağın bir savaşta oynamana izin verdiğim için yapabiliyorsun." Belimi kavradığında bir anlığına gücü karşısında nefesim kesildi. "Senin gücün benim bir tanem, sana olan saplantım yaşamlarda iz bırakır ve daha nice kalpleri sökebilir, bir gün tetiğini çektiğin bu lanetten bile kurtulabilirsin ama benden asla."

"Buraya beni öldürmek için mi öpmek için mi geldin?" Parmaklarının baskısını hem aklımda hem bedenimde hissediyordum artık.

"Kandırmaların bana ait." Eli belimden aşağı kayarak kalçamı sıktı. "Oyunların bana ait. Kalp atışların." Gözleri göğsüme kaydı. "Kokun..." Yavaş bir nefes aldı. "Tekrar doğabilme ihtimalin. Ölümün. Tenin ve kanın bana ait. Bir daha benimle bu şekilde oynama. Sen. Bana. Aitsin." Beklemediğim bir anda boynuma dişlerini geçirdiğinde nefesim kesildi.

İlk dürtüm onu üzerimden atmak ve kalbine bir hançer saplamaktı ama sivri dişlerinin kanımı ruhumdan emmeye başladığı anda üzerimdeki tüm gerginlik çözülüp dağıldı ve bedenimde daha yabani bir arzu boy gösterdi. Gözkapaklarım ağırlaşmak yerine, daha fazlası için beni itiyordu. Hava buz gibiydi ama şimdiden sıcaklığını her yerimde hissedebiliyordum. Savaş meydanındaymış gibi içimdeki baskıyı ve mücadeleyi onda da hissediyor

olmak, her şeyi daha sarsıcı hale getirip ilkelleştiriyordu. Nefret ile öfkenin iç içe geçtiği o çatışma, ikimizde de farklı bir şiddet haline dönüşerek alevlendi. Elimi kollarından ensesine kadar tırmandırdım ve başını daha çok boynuma bastırdığımda ondan yayılan kuvvetli gerilim uzun zamandır tutulan bir nefes gibiydi.

Geriye çekildiğinde başımı döndürmeye yetecek kadar içmişti ama dişlerini tenimden ne kadar zor ayırdığını kana susamış gözlerinden ve arzu dolu soluklarından hissedebiliyordum. Dişlerini yeniden üzerime saplamamak için büyük bir mücadele veriyordu ve bunun altında yatan duygu, bana karşı hisleriydi. Daha fazlasının bana zarar vereceğini ve sınırda olduğunu biliyordu ve bu düşünceyle kanımın çekiciliği arasındaki bocalama gözlerini kararttıyordu. Bir kez olsun mücadeleyi kaybedeceğini düşünmemiştim, dişlerini saplamak için bütün bedenimi baştan aşağı tutkuyla süzerken belimi kavradı ve kesik soluklarım arasında onu yakasından çektiğim anda dudakları dudaklarımı örttü. Sivri dişlerine dilimi dokundurduğumda uyarıcı şekilde belimi sıktı.

Çimlerin üzerinde yuvarlanarak onu öpmeye son vermem için kendimi ikna etmem gerektiğini düşünüyordum ama yapmadım. Sadece onu öptüm, dokundum ve mümkün olan her şekilde bedenimle ona temas ettim. Beni yakıyordu ama umurumda değildi. Çimlerin üzerinde onu daha çok kendime çektim ve yerlerimizi değiştirdim. Üzerine çıktığımda eteğim iki yanında açılan bacaklarımdan kalçama kadar sıyrılmıştı. Elleri bileklerimden yukarıya kadar tırmandı ve göbeğimin üzerinden küçük bluzumu tek seferde yırtarak kurtuldu. Başımı yana eğerek bu hareketin çok gereksiz olduğunu ve o bluzu sevdiğimi söylemek üzereydim ki, vazgeçtim ve aynısını onun aptal gömleği için yaptım. Bordo gömleğini etek uçlarından tutup parçalarken düğmeleri sökülüp savruldu.

"Her zaman kısasa kısas değil mi?" diye keyiften dört köşe halde güldü.

"Benim vanilya ilişki anlayışım," diye sahte bir şirinlik yaptım.

Beni tekrar dudaklarına çektiğinde karşı koymadım ve tiksindiğim bir özlemle ellerimle yüzünü kavradım. Onu özlüyordum

ve bundan nefret ediyordum. Ona dokunmayı, bana dokunuşunu, kokusunu, sarıp sarmalandığımız anları ve yaramazca etrafında dolanıp onu kızdırmayı istiyordum. Bu yüzden, bunu artık yapamadığım için öyle öfkelendim ki dudağını ısırdım ve kanının tadını almadan kendimi durdurdum.

Tekrar yer değiştirip o üzerime çıktığında biraz önce dişlerini geçirdiği yerden boynumu öptü. Dili yeni açılmış iki küçük deliğin etrafında dönerken kıvranıyordum, aç bir kurt gibi açtığı yarayı ziyan etmemek için çok ama çok dikkatle temizliyordu. Bacaklarımı etrafına doladığımda eli yine uyarır gibi kalçamı sıktı ama boynunu kavradığımda pes ederek o da baskıyı artırdı.

Tekrar dudaklarımı öpmek istediğinde başımı iki yana salladım ve geriye çekildim.

"Kanını içmeyeceğim." Birkaç saniye önce öfkeyle dudağını ısırdığıma pişman olmuştum ama onun kanını içmek demek attığım her adımdan haberdar olması anlamına gelirdi ve buna izin veremezdim.

"Bir an bile pes etmez misin?" Sinirle doğruldu ve ben de doğrulmak üzere, dizlerimin üzerine kalkmak için dönmeye kalkıştığımda kolumdan yakaladı. Yüzüstü yaslandığım yerde kaçmama engel olarak kulağıma kadar eğildi.

"Boşuna işkence ediyorsun kendine," dedi. Kulağımın altında dudakları dolaşırken yine nefes aldım, ellerim buz gibi otları kavradı. "Attığın her adımdan, aldığın her nefesten, gözlerinin değdiği her yerden zaten haberim var."

"Çok gereksiz yerlerde çok konuşuyorsun," diye umarsızca karşılık verdim.

Saçlarımı tutup yüzümü kaldırdı ve dudaklarını dudaklarımın üzerine kapattı. Beni öldüremediği için böyle şiddetle öptüğünü bilerek güldüm ve bu defa karşılık verdim. Neyse ki vampirler hızlı iyileşiyordu. Parmakları çıplak omurgamın üzerinden sutyenin kopçasını açtı. Hâlâ yüzüstü uzanmış haldeydim, başım ona dönüktü ve ağırlığının bir kısmını üzerime verip beni tek bacağıyla yerde tutuyordu. Parmakları omurumda oyalanarak aşağıya

indi, etek kumaşının üzerinden kalçalarıma sürüşündü ve eteği iyice yukarıya kaldırdığında soğuktan ürperdim.

"Beni özlediğin zaman söylemen yeterli," dedi. "Seni öpmek için her zaman geri dönerim."

"Öpecek birilerini bulmakta zorlanmıyorum," diye aynı hiddetle karşılık verdim.

Eli bacağımın arkasını okşarken sözlerimi duyunca baldırımı sıktı.

"Benimle savaşırken de beni sevebilirsin." Biraz olsun sakinleştiğini sandığımda sesi yeniden araziyi inletecek kadar yükseldi. "Tıpkı her gün her saniye seni özlediğim gibi beni özleyebilirsin ve kahrolası bunları itiraf edebilirsin!"

"Olduğu zaman söylerim." Ellerimi kurtarıp çimleri kavradım.

Bir an sonra rüzgârdan önce onu tüm varlığıyla içimde hissettim.

Elleri saçlarımı topladı, tüm vahşiliğine rağmen dudakları sırtımda sakinleştirici bir nefes gibi dolaştı. Dişlerinin sivri uçlarını içimi dolduran ve çok sert olan yerleri kadar hissediyordum. Aynı anda iki duygunun çarpışı beni mahvediyordu. Vampirlerin en iyi yanı olabilirdi. Buna ve ona olan bağımlılığımı asla itiraf etmeyecektim ama başkasıyla bu anı yaşadığını düşündükçe gerçekten çıldıracak gibi hissediyordum.

Dudaklarını, sivri dişlerini omuzlarıma sürttü ama kanımı içmedi. Zapt edemediği bir ihtiyaçmış gibi dişlerini derime saplıyor ama daha ileriye gitmiyordu. Soğuk havanın ürpertisi onunla birlikte bacaklarımın arasından buz gibi akıp geçiyordu. Ruhlar etrafımda kulaklarıma kükrüyordu. Fiziksel olarak beni tarumar etmesine karşılık aklımı diri tutmak için sadece nefes alışlarıma odaklanıyordum.

Yaşamlar geçmiş olmalı... bedenim gevşeyerek kendini bıraktı. Bir süre, uzun bir süre alnını sırtıma yasladı ve öylece durdu. Bu kadar iyi hissettirdiği için ikimiz de nefret ediyorduk. Başka şartlarda da birbirimize bu kadar takıntılı olup olmayacağımızı merak ediyordum. Yazgımız mıydı bizi ilmek gibi birbirine ören yoksa bahtsızlığımız mı?..

Hafifçe geri çekildiğinde ormanın içinden rüzgârın kuvvetli uğultuları yükseliyordu ve neredeyse çıplak bedenim soğuktan buz kesmişti. Beni yan döndürüp yüzüme bakabileceği şekilde hareket etti ve pantolonunu düzeltti. Eli yüzümü kavradı ve bir kez ama aslında milyonuncu kez yakardı.

"Benimle gel," dedi. "Seni yanımda istiyorum. Günün her saatinde. Senden uzak olmaktan nefret ediyorum. Başına bir felaket gelecek diye korkuyorum ve başka birinin seni sevdiğini düşünmek aklımı kaçırmama neden oluyor."

"O halde vazgeç," dedim. "Yönetimi yeniden insanlara ver ve onlarla uzlaşarak yaşamınıza devam edin. Ve sonra sonsuza kadar benimle bu lanetli şatoda yaşa."

"Evrime karşı çıkamazsın. Ben geri çekilirsem herkes çekilecek mi sanıyorsun? Benim yerime başka bir kral geçer. İnsanların çoğu senin kadar umursamıyor ve hallerinden memnunlar."

"Senin muhatap olduğun açgözlü insanlar dünyanın azınlığını oluşturuyor."

Gerçekten istediğimde onun baskısından kurtuldum. Ayağa kalktım, eteğimi düzelttim. Bluzum için elden bir şey gelmezdi bu yüzden arkadan yeniden kopçasını taktığım sutyenimle idare edecektim.

"Vampirlerle senin aranda kaldığımda ben seni seçmiştim," dedi. "Sen bir kez bile beni seçmedin. Bir kez bile benimle gelmedin!"

"Seni seçtiğim için vampir dostlarının ölümüne göz yumdum ve o zaman da şimdi de anlamadığın şu, ben bu şatodan uzaklaşamam." Bana bunu yaptığı için bağırdım ve sesim adeta yeri titretti.

"Bunu kullanıyorsun!" Etrafına bakıp hırs ve nefretle kükredi. "Senin iraden onların lanetlerinden güçlü sen sadece bundan besleniyorsun."

"İkimizden biri beni hafife alıyor demek ki," diye zoraki bir çabayla güldüm. "İnsanlığın sonunu getirirken senin yanında durmayacağım, asla ve asla bu sistemin kraliçesi olmayacağım. Çün-

kü seçebiliyorum ve seçebilme hakkımın olması için son nefesime kadar da mücadele vereceğim."

Eteklerimi toplayarak araziden yukarı, şatoya doğru yürümeye koyuldum.

"Kahretsin Luxuria!" diye bağırdı arkamdan.

İKİNCİ ALTI AYLIK SÜREÇ

Hak ve sınırlar üzerine yasalar çıkar. Vampir dönüşümleri için insanlar özgür bırakılır ama denetim sağlanır.

Vampirler vaatleri gerçekleştirir. Ekonomi canlanır, insanlara yaşam şartlarını iyileştirmek için kolaylıklar sunulur. Savaşlar sona erer, insan orduları vampir ordularıyla karşı karşıya gelmek istemez. Hastalıklar büyük ölçüde kontrol altına alınır. Vampir kanının iyileştirici özelliği herkes için ulaşılabilir şekilde sunulur.

Vampirler her türlü iş alanında faaliyet gösterirken, gönüllü kan bağış sistemini güçlendirmek için düzenli bağış yapan insanlara maaş bağlanır.

Vampirler ve insanların bir arada çalışması için planlamalar yapılır. İş yükü ve fiziksel zorluk gerektiren alanlarda vampirler insanlara kolaylıklar sağlar, çalışma süreleri büyük oranda düşürülürken kazançlar artış gösterir.

Günlük hayat dengelenir.

Korku ve tehdit yerini aşinalığa ve alışkanlığa bırakır.

Karaborsada kan ticareti başlar.

Kaos ve umut birlikte hareket eder.

Vampir nüfusu artarken insan nüfusu ve doğum oranları azalmaya başlar.

İnsanlarda kronik kansızlıklar ve belirsiz yaşam koşulları aile kurmayı, çocuk yapmayı riskli hale getirmektedir. İnsanlık için ölümsüzlük ve uzun yaşam fikri aldatıcı hale gelir ve travmatik etkilere, bunalımlara neden olur. Yaşam amaçları ve mücadele döngüsü sarsıldığında tembellik baskın hale gelir.

İnsanlar değil, insanlık zayıflamaya başlar.

@ayisigikitap

"Ben ölümü değil, yaşamı anlamaya çalışıyorum."

Simone de Beauvoir

18

Yol Kenarı

Deborah ve Rahel nihayet döndüklerinde günler değil haftalar geçmişti. Yoklukları hem onlar hem de benim için umutsuzluğu iyice artırmıştı. Telefonda konuşsak da kaynaklarımız olmadan saldırılarımız da savunmasız da yetersiz kalıyordu. Deborah bildiği tüm mekânlara giderek birilerine ulaşmayı denemiş ama çabaları terk edilmiş evler, ofisler ya da depolarla sonuçlanmıştı. Dünyada vampirlerin kat ettiği mesafe ise korkunç bir durumdaydı. Sidra ve Derva'nın düğünleri en çok merak edilen meseleydi ve artık liderliği ellerine almışlardı. Bu birleşmenin getirileri insanları bile kandırıyordu.

"Nihayet bir ses çıktı," dedi Deborah o sabah oturma alanına gelip ben kara kara düşünürken. "Ama bunca olup bitenden sonra bu çok şüpheli görünüyor."

"Nedir?" diye sordum Rahel gibi ayaklanıp. Öylece oturup durmak yenilgiyi daha katlanılmaz hale getiriyordu. Vampir koalisyonuna verdiğimiz zarar tahmin ettiğim gibi Sidra'nın işine gelmiş ve vampir timinin üzerindeki baskısından kurtarmıştı. Dünyadan birkaç pislik eksilse de mücadelemize gözle görünür bir faydası yoktu.

"Bir mesaj aldım, birkaç saat uzaktaki kasabalardan biri. Söylenene göre vampirler orada ve insanlar kan bağışında bulunmaya zorlanıyormuş. Müdahale edebilecek en yakın ekibin biz olduğu açık." Şatonun loş ışıklarının altında yüzü çökmüştü ve benim de ondan farkım yoktu.

"Geri aramayı denedin mi?" Rahel'in sorusu bakışlarımı ikisi arasında dolaştırdı.

"Meşgul," dedi Deborah. "Ama bu tür mesajlar çoğunlukla iletişim kurmak için değil sadece bilgi paylaşmak için kullanılan iletişim kanallarından iletilir."

Deborah haklıydı, durum oldukça şüpheliydi ama bir yandan da vampirler zaten şimdiden savaşın kazananı gibi duruyordu. Her gün yeni insanlar dönüşüm geçirmeye devam ediyordu. Hastalar vampir kanıyla iyileşirken getirilen kan vergisi uygulanmaya başlamıştı. Yasaları oldukça açıktı. İnsanlar onlar için bağışta bulunduğunda vampirler de kendi yeteneklerinden kullanma hakkı sunuyordu ve dünyada bunu fırsat olarak görecek çaresiz çok fazla insan vardı.

"Gidip bakalım," dedi Rahel düşüncelerimi okumuş gibi. "Burada böyle durmaktan iyidir."

"Dikkatli olmalıyız." İçim rahat değildi ama öylece pes etmek de bana göre değildi. "Ama bence de riske atmamalıyız ve eğer gerçekten insanlara gösterebileceğimiz bir durum varsa işlerin aslında nasıl yürüdüğünü de kanıtlamalıyız."

Asıl ihtiyacımız olan buydu. Albay Birant ve askerlerinin videosu dünyada infial yaratmış ve insanları yeniden harlamıştı. Bir süreliğine... Vampirler yeniden dört cepheden ve insan liderlerin işgüzarlığı ile durumu toparlayıp lehlerine çevirmeyi başarmıştı.

Görünürde süreç insanların faydasınaymış gibi işliyordu. Vampirler insanların yükünü alıyor ve onlara geri çevrilmesi zor imkânlar sağlıyordu. Vampir kraliçe her hafta insanlara bu yeni düzenin insanlığın bir sonraki evrimi olduğunu anlatıyordu ve herkesin izlediği programlardaki sözde güvenilir ünlüler de onları destekliyordu.

"Hazırlanalım," dedi Deborah. "Güneş doğar doğmaz yola çıkarız."

Rahel onaylayarak başını yeniden tabletten takip ettiği can sıkıcı haberlere çevirdi.

Sadece medya değil, Vaha gibi her bölgenin sorumlu vampir lideri de insanların gözünü boyamak için ellerinden geleni yapıyordu. Yoksullara kan bağışları karşılığında yardım sağlıyor, vampir kanıyla iyileşebilecek hastalar için titizlikle en iyi doktorlar eşliğinde çalışıyorlardı. Kasabalarda sürekli insanların dikkatini dağıtacak eğlenceler organize ediliyordu. Sevilen grupların konserleri, festivaller, tiyatro oyunları ve niceleri...

Bazı eyaletlerde vampirlerin nüfusu insanların nüfusunu aşmaya başlamıştı ve her geçen gün bu artış hızla devam ediyordu. Vampirlerin sahip olduğu yetenekler ve şöhret gençleri yoldan çıkarmakla kalmıyor, sonsuz yaşam ve gençlik, insan kalmaktan daha cazip bulunuyordu. Böyle devam ederse dünya sadece yaşlı nüfusa sahip olacaktı ve şimdi sahip olduğumuz çocuklar da büyüdükten sonra insanlıktan geriye iz kalmayacaktı.

Bilinçli ilerleme için vampire dönüşüm yaş oranı yirmi bir olarak belirlenmişti. Ölümcül hastalıklar vampir kanıyla tedavi edilemiyordu ama vampire dönüşmek onlara bir şans daha sunuyordu. Tüm bunlar yaşanırken ekonomi korkunç hale gelmişti. Yiyecek içecek sektörü ilk etkilenenler arasında yer alıyordu, hayatta kalmak için kan satışına yönelmeye başlamışlardı bile. İlaç sektörü tüm dünyada ağır bir darbe almıştı ama bunun çözümünü de vampir kanını satarak bulacaklardı.

Şimdilik sadece insanların gözlerini boyayıp durumu kabullenmeleri ve uyum sağlamaları için hizmetlerini bedava sunuyorlardı ama bir noktadan sonra dünyayı korkunç bir gelecek bekliyordu ve kimse bunu görmüyor ya da aldırmıyordu.

İnsanlar öyle bıkmıştı ki tepki vermeyi bırakmış sadece hayatta ya da ayakta kalmaya uğraşıyorlardı.

Hazırlıklarımızı tamamlayıp şatodan ayrılmamız ve kasabaya varmamız öğle saatlerini bulmuştu. Kasabaya bir kilometre mesafede Rahel durmamı söylediğinde aniden frene bastım. Yol kenarında duran iki genci görünce dikiz aynasından Deborah'yı uyardım. Arabayı yanlarına yaklaştırırken ikisi de silahlarını hazırlamıştı.

Arabanın Rahel'in tarafında kalan camını açtım.

"Merhaba, yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu Rahel sakin bir sesle.

Genç çocuk panikle ayağa kalktı. "Evet, evet lütfen. İnsan mısınız? Lütfen yardım edin. Kız arkadaşım ve ben saldırıya uğradık. Çok kanaması var, hastaneye gitmesi gerekiyor." Yirmilerinin sonunda, iyi giyimli, epey korkmuş ve yorgun görünüyordu. Koyu renk saçları elleriyle dağıtılmaktan karmaşa halindeydi ve hareketlerinde uyuşturucu etkisindeymiş gibi tutarsızlık vardı. Belki de şok geçiriyordu.

"Sakin olun lütfen." Rahel yavaşça arabadan çıktı. Deborah hemen peşinden çıkmıştı ama ben her ihtimale karşı arabanın içinde kaldım ve motoru kapatmadım.

"Neler olduğunu anlatın bize," dedi Deborah yol kenarında baygın halde yatan kıza bakarak.

Kız, çocuktan birkaç yaş küçük olabilirdi. Çok zayıftı. Kot pantolonu ve ceketinin altındaki beyaz tişörtü kanla ıslanmıştı.

"Gece konserde eğleniyorduk." Soluk soluğa anlatmaya başladı. "Aniden geldiler. Belki de hep oradaydılar... Ne olduğunu anlamadık..." Konuşurken sürekli elleri ve kolları hareket ediyor, olayları tekrar yaşıyormuş gibi gözleri irileşiyordu. "Onlar saldırmaya başladı ve her yer kan gölüne döndü... Lucy'yi oradan çıkarmak için uğraştım ama buraya kadar ilerleyebildik ve saklandık."

Vampirlerden kurtulmak bu kadar kolay değildi. Özellikle bir kez dişlerini geçirdiklerinde son damlasına kadar içmeden kolay kolay bırakmazlardı. Bu tür dehşeti sadece yeni dönüşen acemi vampirler yapardı ve onlar da kendilerini kontrol etmeyi bilmezdi. Bu yüzden hikâyelerini şüpheyle dinlemeye devam ettim.

"Neredeyse tüm kanı çekilmiş," dedi Deborah çatık kaşları ile kızın ısırılmış omzunu incelerken. "Bir an önce yardım almazsa..." Devam etmedi ama Rahel de ben de durumu anlamıştık.

"Orada çok fazla insan vardı," dedi çocuk mahvolmuş bir halde. "Biz kan vergisini ödemiştik. Onlara yardım etmek istedim ama Lucy'yi çıkarmam gerekiyordu." Onun da yaralandığını ve ısırıldığını, kaburgasın üzerinden akan ve yeni fark edebildiğim kandan anladım. Çocuk bana döndüğünde tişörtünün arka tarafı sırılsıklam olmuştu.

"Gel tatlım," dedi Deborah ve çocuk belli ki şoka girmiş halde onu dinledi. "İşte buraya, sargı bezini bastırman gerekiyor." Kızın kanamasını durdurmak için değil onu oyalamak için yapmıştı bunu. Kızın artık kanı akmıyordu bile.

Belki gerçekten doğruyu söylüyorlardı. Bu da kasabanın içinde bizi çok daha korkunç bir manzara beklediğinin habercisiydi.

Arabanın etrafından dönüp ikisi de benim tarafıma geldiler. Gözümü her ihtimale karşı çocukla kızdan ayırmadım.

"Gerçekten saldırıya uğramışlar," dedi Deborah.

"Yine de şüpheli," dedim huzursuzca. "Tuzak olabilir."

"Olabilir," diye kabul etti. "Ama bu insanlar yardım almazlarsa gerçekten ölecekler."

"Ne öneriyorsun?" diye sordum.

"Rahel arabayla onları hastaneye götürecek, biz de gidip kasabayı kontrol edeceğiz." Deborah eline bulaşan kanı uzattığım ıslak mendille silerken yüzünü buruşturmamak için çaba sarf etti.

"Rahel'i onlarla yalnız bırakamayız," dedim. Ona güvenmediğimden değil ama yine de içime sinmiyordu. Ona karşı koruma duygularım çok ağırdı.

"Birisi baygın ve diğeri de şokta. Onlarla baş edebilirim kuzen. Asıl siz dikkatli olmalısınız." Rahel bu konuda kendine güvendiğini açıkça gösteriyor ve bizim de ona güvenmemizi istiyordu. Daha önce hiç yalnız başına iş yapmamıştı, Deborah ve ben onu mümkün olduğu kadar arka planda tutuyorduk ve Rahel de bundan rahatsız oluyordu.

Bakışlarım yeniden yol kenarındaki çifte döndü. Dünyanın en sıradan iki insanına benziyorlardı ve bu da hem şüphelenmeme hem de kıskanmama neden oluyordu.

Deborah başını sallayarak kızını onaylayınca isteksiz istek-siz arabadan indim. Deborah ile birlikte bilinçsiz halde yatan kızı arabanın arka koltuğuna yatırdık, kasıtlı olarak başının ne yöne geleceğine dikkat ettim. Çocuğu da arka tarafa oturması için yönlendirdim ve kızın başı dizlerine gelecek şekilde ağırlığını üzerine bindirdim. Böylece hem Rahel'in görüş hizasında olacak hem de saldırmaya kalkarsa kucağında yatan kız onu yavaşlatacaktı. En azından öyle umuyordum.

"Dikkatli olun," dedi Rahel sürücü koltuğuna oturup açık camdan bize doğru seslendi.

Yine de kapıyı çocuğun üzerine kapatmadan önce eğildim ve kulağına fısıldadım. "Eğer bu bir tuzaksa, eğer ona bir zarar gelirse, seni nerede olursan ol bulurum ve yemin ederim beynini patlatırım."

"Tanrım," dedi dehşete kapılarak. "Sadece yardıma ihtiyacımız var."

"Öyle olsa iyi olur." Kapıyı üstüne kapatırken çocuğun rengi bembeyaz olmuştu ama zaten kanı çekildiği için çok da mecali yoktu.

Hareket eden arabanın ardından yolda kaybolana kadar bakmayı sürdürdüm ve ne kadar sürede en yakın hastaneye varacaklarını kafamda hesap ettim. Kırk beş dakika, en fazla bir saat. En fazla bir saat sürerdi ve bu da kasabayı kolaçan etmemiz için yeterliydi.

Rahel ile anlaşmamız onları hastaneye götüreceği şeklindeydi. Güvenli ellere bıraktıktan sonra bizimle iletişime geçecekti. O anki durumumuza göre, cevap alamazsa buraya gelecek ama eğer telefona cevap verirsek buluşma noktasına gidecektik.

Deborah benden daha sakin ilerliyordu. Araba olmadan yürümemiz bize zaman kaybettirdiği için mutlu değildim. Zaten hava kapalıydı ve iklim koşulları bile vampirlerin tarafındaydı. Elimle

kontrol edemezdim ama kafamın içinden silahlarımın yerini ezberden geçerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ceketimin altında, pantolonun kemerinde küçük bir silah vardı. Elimizde çok fazla bulunmayan bu özel yapım gümüş kurşunlar yaşlı vampirler için bile öldürücüydü. Tek sorun artık kaynağımız olmadığı için elimizde çok az kalmış olmalarıydı bu yüzden mümkün olduğunca kullanmamaya çalışacaktık.

Çizmemde bir tane gümüş hançer vardı. Belimdeki kılıfta ise UV ışın yayan en güvendiğim hançer vardı. Çok az iğne almıştım yanıma; onları gece orman avlarında kullanmak daha mantıklıydı, vampirler öldükten sonra kalıntılarının arasından geri toplayabiliyordum. Ve son olarak daima saçımda, örgümün içine gizlemeye başladığım, her canavarı öldürebilecek iğne bulunuyordu.

Yirmi dakika kadar sonra müzik sesini duyduğumda düşüncelerimden sıyrıldım ve dikkatli şekilde Deborah gibi adımlarım yavaşladı. Kasabaya tahminimden önce varmıştık. Ahşap bir kemerin altında iki kadın ellerinde çiçeklerle gelenleri karşılıyordu. Son zamanlarda televizyonda gördüğüm vampir dişlerinden oluşan bordo rengi bayrak ahşap kemerin üzerinde salınıyordu. Bunun anlamı bu kasabanın kan vergisini ödemiş olmasıydı.

"Tuhaf," dedi Deborah düşüncelerime bir karşılık olarak.

Kemerin altından geçerken kadınlar bize birer papatya demeti uzattı ama ikimiz de geri çevirdik. Davulların uzaktan gelen sesi içerideki coşkuyu dışarıdan duymaya engel oluyordu. İçeriye adım atmak bir pazar yerine adım atmak gibiydi. Çoğu müstakil olan evlerin çatısı hâlâ bize uzakta kalıyordu. Kasabanın bu kısmı daha çok araçların ve bisikletlerin park edildiği bir alana dönüşmüştü. Birileri arabalarını kilitleyerek kasabanın içine doğru heyecanla ilerliyordu.

"Burada dün gece yaşanmış felakete dair iz yok," dedim. Aksine kasaba daha önce görmediğimiz kadar kalabalıktı. Son zamanlarda her yerin böyle göründüğünü kendime hatırlattım. Vampirlerin yanıltıcı illüzyonu işte böyle görünüyordu. Her şey yolundaymış gibi...

Yolda ilerledikçe iki yanımızda tezgâhlar görünmeye başladı. Tüm kasabanın katıldığı bir kermesin içindeydik sanki. Kıyafet tezgâhları yolun bir kenarına, yiyecek tezgâhları diğer tarafına dizilmişti. Her birinin başında en az iki kişi neşeyle işlerini yapıyordu ve tezgâhların önünde azımsanmayacak insan kalabalığı vardı. Etrafta baharat ve tatlı kokuları yükseliyordu ama benim burnum sadece şüpheyi çekiyordu.

"Ben tezgâhları takip edeceğim," dedi Deborah. "Sen şu lunaparkın göründüğü yöne git. Bir an önce etrafta soruşturup ne olduğunu anlamak istiyorum."

O konuşana kadar tatlı tezgâhının önünde genç bir çiftin, "çilek mi muz mu" diye karar verememesini izliyordum.

"Ayrılmamız mantıklı değil." Kaşlarımı çatarak başımı zorla ona doğru çevirdim.

"Güneş tepede ve vampirler sorun değil," dedi ama bu düşünceye kendini ikna etmeye çalıştığını görebiliyordum. Muhtemelen manzara onun da hoşuna gitmemişti ve Rahel için endişeleniyordu.

"Bir dakika," dedim cep telefonumun titrediğini fark edince. "Rahel." Ekranda ismini görür görmez telefonu yanıtlayıp hoparlörü açtım.

"Ne durumdasın?" diye sordu Deborah. Ses tonunu yüzündeki ifadeden daha sakin ve soğukkanlı tutmayı başarmıştı.

"Sorun çıkmadı," dedi Rahel. "Onları yol üzerinde daha önce haritadan işaretlediğim bir kliniğe bıraktım ve doktorlar ilgilenmeye başladı. Kızın ailesine haber verildi ve ben de çıktım." Rüzgârın sesi telefonun hışırdamasına neden olurken ikimiz de rahat bir nefes aldık. "Siz ne durumdasınız?" Arabanın kapısının açılıp kapandığını duyduk.

"Burası garip," dedim. "Dün gece saldırıya uğrandığına dair bir iz yok. Hatta kutlamalar var."

"Belki de yine insanların bir kısmını kaçırıp kanlarını süzmek için bir yere kapatmışlardır," dedi Rahel telefonun diğer ucundan. "Sizi almak için geliyorum."

"Tamam, dikkatli ol." Deborah sanki görebilecekmiş gibi onu başıyla onayladı.

"Siz dikkatli olun," dedi Rahel neşeli bir sesle ve telefonu kapattı. Biraz olsun sakinleştiğimi hissediyordum ama yine de kasaba beni geriyordu. Sürekli sırıtan korkunç oyuncak bebeklere benziyordu insanlar.

"Planımız şu," dedi Deborah. "Hızlıca etrafı tarıyoruz, insanlarla konuşmaya çalışıyoruz. Garip bir duruma rastlayan diğerine haber veriyor ve kırk dakika içinde burada buluşuyoruz." İki elini de omzuma bastırarak dikkatimi toplamam için beni teşvik etti.

"Otuz dakika," dedim soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Ve her on beş dakikada bir haber veriyoruz."

"Anlaşıldı." Deborah benden daha olgun ve tecrübeliydi bu yüzden arkasını dönüp giden o oldu.

Yavan günışığının altında lunaparkın olduğu yöne baktım ve telefonumdan saati kontrol ederek hızlı adımlarla yürümeye koyuldum.

Mis kokulu fırının yanından geçerken bunu ne kadar özlediğimi fark etmek sürpriz olmuştu. Dikkatle ilerlemeye devam ettim. Her yaştan ve renkten insanların sokaklara taştığını gördükçe kafam karışıyordu. Evcil hayvanlarını gezdirenler, yürüyüş parkurunda spor yapanlar, banklarda oturan yaşlılar ve balonları kovalayan çocuklar... Gördüklerim bana eski dünyamızı hatırlatıyordu ama nedense tüm bu resimde adlandıramadığım bir terslik vardı.

"Merhaba," dedim buzlu içecekler satan bir seyyar satıcının yanına ilişerek. "Bugün burada bir kutlama mı var?"

Kırklarının başındaki adamın favorileri kırlaşmaya başlamıştı. Üzerinde beyaz bir önlük vardı; önlüğün üzerinde mavi, yeşil ve kırmızı meyve lekeleri kurumuştu. Göz altları yorgunluğunu ele veriyordu ama tavrı hiç de yorgun birine ait değildi.

"Her zamanki halimiz," dedi adam neşeyle. "Size ne ikram edeyim?"

"İçecek istemiyorum, teşekkür ederim." Daha normal görünebilmek için gülümseyip etrafla ilgileniyormuş gibi davrandım.

"Aslında öğrenmek istediğim bir şey var. Dün gece konser alanında yaşanan saldırıyla ilgili..." Ellerimi cebime yerleştirip sadece meraklı görünmeye çalıştım. Gençler öyle olurdu değil mi?

"Hangi saldırı?" Epey şaşırarak kaşlarını kaldırdı ve yanına gelen bir genç kadına çilekli içecek hazırlarken bardağın yarısını buzla doldurdu. İşini bitirmesini beklerken durduğum yerde sallanıyordum.

"Konserde miydiniz?" diye başka bir soru sordum kadın içeceğini alıp gittiğinde.

"Kalabalık neredeyse oradayız," diye güldü.

"Vampirler konserde bir saldırı düzenlemiş."

"Kan vergisini ödedik," dedi adam mümkün değil dercesine. "Vampirler yoksul kasabamıza can getirdi."

"Bundan emin misiniz?"

"Elbette." Hareketlerinde hiçbir tereddüt yoktu. "Size ne ikram edeyim?"

"Teşekkürler..." Mırıldanarak ondan uzaklaştım ve daha aklı başında görünen birilerini aramaya karar verdim.

Şimdiden on dakikayı geçirmiştim ve henüz yolun başındaydım. Küçük bir marketi gözüme kestirsem de plana sadık kalmak için vazgeçerek lunaparka doğru daha hızlı ilerlemeye koyuldum.

İlk on beş dakika dolduğunda Deborah bir gariplik olmadığını söylediği bir mesaj yazmıştı. Hızlıca, benim de henüz bir gariplik bulamadığımı söyleyen bir cevap verdim. Daha doğrusu bariz bir gariplik vardı ama henüz kanıtım yoktu.

Hava kuruydu ve bir yerlerden yükselen ateşin kokusunu alıyordum. Burada bizi nasıl bir tuzak bekliyor olabilir diye riskleri hesap etmeye çalışıyordum. Güneşin batışına daha birkaç saat vardı ama hâlâ güneşte yürüyen vampirler olabilirdi. Deborah benden daha fazla yıkıcı silaha sahipti. Benim iğnem olduğu için en iyi silahları onların almasını destekliyordum.

Gündüz gözüyle lunaparkın ışıkları gece yarattığı ihtişamdan uzaktı. Her oyuncak kısmından farklı müzik sesi geliyor ve birbirine karıştığında rahatsız edici bir gürültüye sebep oluyordu. Köşe-

de gülüşen üç kişilik arkadaş grubunu pas geçtim. Dönme dolabın önünde bekleyen anne ve oğul sorularım için doğru kişiler değildi.

Bir çığlık duyduğumda olduğum yerde dönerek hançerime uzandım. Gözlerim tehlikenin nereden geldiğini anlamaya çalışırken çığlık değil çığlıkların adrenalin oyuncaklarından geldiğini fark edince omuzlarım gevşedi. Gerçekten buradan bir an önce çıkıp gitmek istiyordum.

İkinci on beş dakika mesajını ben yazdım ve Deborah cevap verdiğinde daha da rahatlayarak ilerlemeye koyuldum. Eğer bir tuzak olsaydı üçümüz de ayrılmışken şimdiye kadar muhakkak bir sorun çıkardı. Diğer seçenekler üzerinde kafa yormaya başladım. İnsanlar etki altına alınmış olabilirdi, korkuyor olabilirdi ya da bir yerlerde bir grubun kanı süzülüyordu ve ben paranoyalarla vakit kaybediyordum.

Tüfekle balon vurma oyununun oynandığı tezgâha geldim. Önünde kimse olmadığı için hızlıca sorularımı sorabilecektim.

"Merhaba," dedim ve tezgâhın üzerindekileri inceliyormuş gibi davrandım. "Dün gece konser burada mı yapıldı?"

Genç çocuk en fazla yirmi beş yaşındaydı. Omuzlarına kadar küt kesilmiş düz sarı saçları ve kırmızı renkte epey bol tişörtü vardı. Balonları düzelttiği yerden bana doğru dönünce ifadesi hiç değişmedi.

"Ne konseri?" diye sordu. "Kaç atış istersiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Ellerimi tezgâhın üzerinde birbirine kenetledim. "Dün gece kasabada bir saldırı gerçekleşmiş, bunun..."

"Kaç atış istersiniz?" Tezgâha doğru birkaç adım daha attı ve gözlerini hiç üzerimden ayırmadı.

"Bana biraz daha yaklaşabilir misiniz?" diye sordum. Şüphelerim epey artmıştı ve ihtiyacım olan tek onay vardı.

"Kaç atış istersiniz?" Hiç yerinden kıpırdamadı.

"Hay sikeyim böyle işi!" Kendi kendime hırsla tezgâha vurup geriye çekildim.

Dönüp insanları izlemeye koyuldum. Gözüme takılan iki kanıtla her şeyi anlamış oldum. Lunaparka girerken fark ettiğim üçlü arka-

daş grubu yine oradaydı ve yine aynı şekilde gülüyorlardı. Dönme dolabın önündeki anne ve çocuk dönme dolap durmasına rağmen aynı şekilde yukarıya bakıyor ve kımıldamıyordu. Baloncu oturduğu yerde öylece duruyor ve sadece soru sorulursa konuşuyordu. Kimse müziklerin ne kadar saçma ve gürültülü olduğunu önemsemiyordu. Ve insanlar amaçsızca etrafta dolaşıyordu, sadece bazıları dekoratif olsun diye yerleştirilmiş ve ezberden konuşuyordu.

Haksız değildim, bu kasaba tümüyle etki altına alınmıştı ve burada gerçekten bir gariplik vardı. Vampir elinin değdiği bir gariplik.

Deborah'ya bir mesaj yazmak için telefonuma yöneldiğimde zaten planladığımız süre dolmuştu. Ona buluşma yerine dönmek için yola çıktığımı yazarak yürümeye koyuldum.

Geldiğim yolu dönerken gariplikler daha net seçiliyordu. İnsanlar onları bıraktığım yerde ve çoğu da bıraktığım şekildeydi. Manzaranın karşısında nutkum tutuldu ve bir an için gerçekten asla kazanamayacağımızı düşündüm. Vampirlerle baş edemeyecektik. Bütün bir kasabayı mutluluk masalına inanmaları için etki altına almışlardı; alabilirlerdi.

Başım döndü ve midem bulandı. Öğürerek bir çöp kutusuna doğru koştum ama sadece boğazım kaşındı ve histerik bir öksürük krizine girdim.

Elbette diye düşündüm. Elbette! En önemli detayı nasıl atlamıştım... Kanla savaşmalarına ve en sevdikleri yemeklerin yok olmasına neden müsaade etsinler ki? Bir savaş zayiatı olarak insanların ölmesi onların da zararındaydı. Zaten hiç uğraşmadan, sadece gözlerine bakarak ne istiyorlarsa yapabilirlerdi.

İstedikleri gibi insanları etkileyip televizyonlara çıkarabilir ve hatta onlarla evlenmelerini ve onları desteklemelerini sağlayabilirlerdi. Dönüşmelerini de, kanlarını bağışlamalarını da istedikleri her türlü sapkınlığı sadece bir bakışla yaptırabilir ve herkese diz çöktürebilirlerdi...

Gümüşleri ve gümüş suyunu o kadar hızlı yok etmişlerdi ki insanlar artık kendilerini koruyamıyordu. Daha kötüsü piyasa sahte

gümüş suyu satışlarıyla doluydu ve insanlar kendilerini güvende sanarken saldırı altında kalıyorlardı.

Buluşma noktasına geldiğimde Deborah henüz varmamıştı. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Panik atak yaşadığımı düşünerek bulduğum bir duvara yaslandım. Bir anda tüm olanlar üstüme çullanmış gibiydi. Görünen her şey sahteydi ve bu sahteliğin içinden nasıl çıkacağımı ya da insanları nasıl çıkaracağımı bilmiyordum. Onlara kanıyorlardı ve her geçen gün kananların sayısı artıyordu. Ortada toplarla tüfeklerle verilen bir savaş olmadığı için kimse anlamıyor, anlayanlar da karşılık veremiyordu. Kaynaklarımız tükenmişti. Vampir karşıtı liderlere haftalardır ulaşamıyorduk. Muhtemelen ya ölmüşler ya da taraf değiştirmişlerdi. Gümüş suyunu sürekli kullanmadığın sürece etkisi kalıcı değildi. Onları takip etmiş ya da yerlerini tespit etmiş olmalılardı ve böylece gümüş suyu etkisinden çıkmalarını bekleyene kadar esir alabilir ve onları istedikleri düşüncelere ikna edebilirlerdi.

Ya da onları kolayca öldürebilirlerdi.

"Luxuria!"

Yerimden sıçrarken çığlık atmamak için dilimi ısırdım ve acının tesiriyle gözlerimden yaş aktı.

"Hey, affedersin." Rahel endişeyle bana bakıyordu. "Birkaç kez seslendim ama duymadın. Arabayı dışarıda bıraktım. Şu kemerin önündeki çiçek veren kadınlar çok tuhaf değil mi?" Kendi etrafında dönerken, "Burası büsbütün öyle, herkes ne kadar neşeli..." diye garipsedi.

Ağzımın içindeki zehir gibi tadın yanına dilimin acısı ve panik atağım da eklenince beynimden vurulmuşa döndüm. Henüz konuşamayacaktım ama yine de telefonumu çıkarıp Deborah'yı aramaya koyuldum.

"Annem cevap vermiyor," dedi Rahel. "Seni kemerin altından gördüm."

"Burada buluşacaktık." Gözlerimi kısarak etrafa bakmaya ve onu görmeye çalıştım. Bir anlığına histeri krizimi hatırladım, tek-

rar telefona bakıp son mesajı gönderdiğim saate baktım. Yirmi dakika geçmişti ve Deborah hiç cevap vermemişti.

"Geç kaldı." Kesik kesik nefes almaya çalışırken dilimin acısından zorlukla konuştum. "Buluşma saati belirlemiştik ama geç kaldı." Endişe atağı bu defa farklı bir ihtimalle kanımı kaynatmaya başlamıştı.

"Gidip bakalım," dedi hemen olduğu yerde dönerek.

"Rahel." Bileğinden yakalayıp korkuyla gözlerine baktım. "Bu kasabadaki herkes etki altına alınmış. Kimsenin olanlardan haberi yok."

"Konser neredeymiş, oraya bakalım." Bir an önce aramaya başlamak için acele ediyordu.

"Konser falan olduğunu düşünmüyorum." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Nabzım daha da hızlanırken ellerimi saç diplerimden geçirerek bir o yana bir bu yana volta attım. "O çocukla kız da etki altına alınmıştı. Bize söylemeleri gerekeni söylediler sadece."

Yol kenarında olmaları tesadüf değildi. Halleri tesadüf değildi. Kan gerçekti, saldırı gerçekti ama onlar da etki altına alınmıştı. Birileri o yoldan geçeceğimizi ve onları göreceğimizi ve buna kayıtsız kalmayacağımızı biliyordu.

"Ama neden..." diye sordu. Öylesine sorulmuş bir soruydu. Korkusunu bastırmaya çalışırken panik onu daha hızlı ele geçiriyor ve düşünmesine engel oluyordu.

"Emin değilim," dedim allak bullak olmuş halde. "Belki bizi ayırmak için."

"Tanrım," dedi Rahel. "Annem. Luxuria, annem nerede?" Nihayet fark ettiğinde sesi de bakışları da yükseldi. Etrafa bakıyor ve Deborah'ya dair bir iz arıyordu ama hiç kimsenin yer değiştirmediği kasabanın kalabalığında annesi yoktu.

"Bilmiyorum." Zihnimin çözülmesi için parmak uçlarımla kafa derimi ovmaya başladım. Bedenim de düşüncelerim gibi karıncalanıyordu ve neyi atladığımı anlamaya çalışırken tükendiğimi düşünüyordum.

"Tamam," dedim. "Şu tarafa gitti, oradan başlayayım. Telefonunun konumunu bulabiliyor musun diye bak."

Rahel titreyen elleriyle söylediğimi yapmaya çalışırken nefes alışverişi sesli bir hal aldı. Her yerde çalan müzik ve sürekli aynı hareketleri tekrar eden insanlar odaklanmayı imkânsız hale getiriyordu. Hepsine birer tokat atıp kendilerine gelmeleri için bağırmak istiyordum. Öfkeliydim. Çok öfkeliydim. Ama onların suçu yoktu.

"Şu taraftan," dedi Rahel konuma bakarak. Hareket etsem de kendime umutlanmak için izin vermedim. Sesli söyleyemiyordum ama olabilecekler ve içimdeki tekinsiz his iyiye işaret değildi. Aklıma gelen ihtimalleri yakıp küllerinden bile kurtulmak istiyordum.

"Hastaneye değil de kliniğe gittiğini söyledin," diyerek kolundan tuttum. "Bunu onlar mı istedi yoksa sen mi istedin?"

Rahel kafası karışmış şekilde kısa bir an düşündü. "Bizim ihtiyacımız olursa diye yardım alabileceğimiz noktaları haritada işaretliyorum," diye açıkladı. "Kliniği de bir tabelayı görünce hatırladım ve oraya saptım. Onlar istemedi hatta hastaneye gitmek istediler ama hastane uzak olduğu için dinlemedim."

Ağır ağır başımı salladım. Muhtemelen hastaneye gitseydi, asla geri dönemeyecekti. Rahel hesapta olmayan bir yol izleyerek kendi tuzağından kurtulmuştu. Deborah'nın sesi çıkmıyordu.

"Hastanenin tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadı. "Üçümüz ayrıldık ve hepimize bir tuzak mı vardı?" Etrafına bakınarak iyice panikledi. "O halde senin tuzağın neydi?"

Tam olarak bu. Sizin başınıza gelecekler.

"Hadi," dedim sadece.

İkimiz de koşmaya başladık. Yanından geçtiğimiz ahşap tezgâhlar tünel gibi bir uçtan bir uca uzuyordu. İnsanlar o kadar kendinde değildi ki onlara çarptığımızda bile tepki vermiyor, yolumuzdan çekilmeleri için ittiğimizde ne ikram edebileceklerini soruyorlardı. Bu zamana kadar karşılaştığım en korkunç manzara buydu. İnsanın kalbi kırılır o bile iyileşirdi ama kaybettiğin aklının tedavisi yoktu ve bu oluyordu. Tüm dünya bir zamanlar benim başıma geldiği gibi çıldırıyordu.

Adımlarımın birini diğerine yetiştirmeye çalışırken Rahel gözümden kaybolacak kadar hızlanmıştı. Ciğerlerime çekmeye çalıştığım hava beni yarı yolda bırakıyor, içimde sadece bir boşluk büyüyordu. İnsanların arasından onu ayırt etmek için gözlerimi bir an bile üzerinden ayırmayınca birkaç kez tökezledim. Her nefesim diğerinden daha kesik ve kontrolsüzdü ve bu de organlarıma baskı yapıyordu.

Ayağımın altından kayıp giden zeminle savaşıyordum sanki. Hem duramıyor hem de aklımdan geçen o ihtimale varmak istemiyordum. Kalp atışlarım, yaşamlarca dillere dolanan kalp atışlarım ağır bir darbe gibi boynumda, midemde ve kulaklarımın içinde uğulduyordu.

Görüş alanım her saniye daha da daraldı. Etraf gözyaşlarımın ve sinir buhranımın etkisiyle bulanıklaştı. Ne ağaçlar ne duvarlar ne gölgeler ne de bir heykel gibi etrafta salınan insanlar vardı. Ağzımdan nefes almaya çalışmaktan damağım kurumuş, böbreklerime keskin bir ağrı saplanmıştı. Rahel bir an bile durmadı. Dizlerim titremeye başlayıp bacaklarım iyice ağırlaştığında ben de ona tutundum ve hareket etmeyi bir an olsun bırakmadım. Koşarken kollarım iki yanımda savruluyor ama dengede kalmak için tüm gücümü kullanıyordum.

İçimde her saniye büyüyen o saf panik Rahel durduğunda daha da güçlendi. Sanki bir yere varmış değil de aksine uzaklaşmış gibi hissetmeye engel olamıyordum. Sebepsiz gibi görünen ama aslında her şeyin, yaşamla ölümün bile sebebi olan o his gözüme kaçmış bir kirpik gibi zihnime batıyordu.

Rahel'in yanına vardığımda bedenim hâlâ koşuyormuş gibi zangır zangır titriyordu. Onun da benden farkı yoktu, hayal kırıklığı gözlerinde yaşların taşmasına neden olana kadar.

Deborah'nın telefonunu ücra bir sokakta bulduk. Ondan hiçbir iz yoktu. Ne soracağımız ne de sorularımızı anlayacak kadar şuuru yerinde kimse vardı. Rahel gözyaşlarına boğulurken ben içimdekileri kusmak için en yakın çöp kutusuna gittim ve başımı kaldırdığımda gördüklerim bir anlığına beni yeniden harekete geçirdi.

"Kameralar," dedim. "Rahel kameralar!" Caddenin karşısındaki giyim mağazasına koşarken ayaklarım birbirini ezecek gibiydi. Güneşin batışına az kalmıştı ve geçen her saniye Deborah için geç kalıyorduk.

Rahel benden sonra cam kapıdan içeriye girdi. Artık insanlarla konuşmaya çalışmayı bırakmıştım. Doğrudan tezgâhın arkasındaki bilgisayara gittim; Rahel yanıma geldiğinde tezgâhtarlar tekrar tekrar ve tekrar, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyordu. Kamera girişlerini bulmamız uzun bir zaman aldı ama nihayetinde görüntülere ulaştığımızda, geç kaldığıma artık hiç şüphem yoktu.

"Bu," dedi Rahel... O da benim düşündüklerimi düşünüyordu ve artık ağlaması sesli bir hal almıştı.

Ekranda Deborah insanlardan hiç olmamış bir konserle ilgili bilgi almaya çalışıyordu. Muhtemelen bana mesaj yazmak için telefonunu eline aldı. Uzun boylu bir adam ona arkadan saldırdı. Telefonunu biraz önce bulduğumuz yere attı. Deborah'yı ne ısırmış ne de onu vurmuştu. Ensesinden aldığı kuvvetli darbe bayılmasına neden olmuştu. İlk başta bize bir uyarı, sadece tehdit diye düşündüm ama sonra adam bize doğru döndü ve yakasındaki mor mendili gördüm. Sadece vampir timinin giyebildiği ve sadece onların adamlarının taşıdığı bu renk yaşanılanlara bir ayna tutuyordu. Onların toplantısını basmış ve onlardan çok kişiyi öldürmüştük. Bunun bir karşılığı olacaktı ve acele etmeden beklemişlerdi. Zaman insanların avuçlarında bir kıvılcım gibi sönerken; vampirlerin parmaklarına bile dokunmaz, yılları tek nefeste izler ve biriktirirlerdi.

Bizim için haftalar olmuştu, onlar zamanı daha ağırdan alırdı. Buna rağmen bana çektireceği acıyı bu kadar bekletip kıvamını bulmasını bekleyen tek bir kişi vardı. Hep tek bir kişi olmuştu. Favori kardeşini öldürdüğüm en büyük abim Lorenzo Victoriam. Ona ait hiçbir iz yoktu ama bunun arkasında onun olduğuna dair de benim bir şüphem yoktu.

Bana kurulan tuzak buydu.

19

Cadının feryadı

Yol boyunca gözyaşlarına hâkim olamayan Rahel'i ikna etmenin yolu yoktu. Acısını, suçluluk duygusuyla birlikte paylaşıyordum. En başından beri ayrılmamıza izin vermem büyük hataydı. Onların kendilerini koruyabileceklerini biliyordum. Benden çok daha uzun zamandır bu mücadeleyi veriyorlar, vampirlere karşı savaşıyorlardı. Ama ben bir resme girdiğimde oraya sadece keder getirirdim.

Tıpkı yabani otlar gibi; girdiğim her bahçeyi talan eder, tüm kökleri kurutur ve orada yalnız kalana dek toprağı istila ederdim.

Arabayı öyle sert durdurmuştum ki tersanedeki vampirler beni tanımalarına rağmen etrafımıza toplandılar. Hızla araçtan çıkıp dönerek Rahel'in kapısını açtım ve onun bir adım arkamda olduğuna emin oldum.

Vaha'nın odasının merdivenlerini çıkarken ellerim buz kesmişti ve duraksız titriyordu. Panik ya da hüzün değil, kontrol edemediğim bir öfkeydi. Her şey bir yana Deborah yaşamımda anneye en yakın figürdü. Beni gerçekten olduğum halimle bilen, tanıyan, seven ve kollayan tek kişiydi.

Kapıyı düşünmeden ve tereddüt etmeden açtım. Vaha ve oda-

nın içindeki diğer vampirler kaşlarını çatarak bana baktı. Gözlerimi sadece Vaha'ya diktim ve bir an önce konuşmamız gerektiğini anlaması için tek kelime etmedim. Diğer vampirleri tanımıyordum ama onlar beni çok iyi tanıyordu ve çok yanlış bir hareket yapıp vampir dişlerini göstererek ayağa kalktılar. Aldıkları bu savunma pozisyonu, belimdeki hançeri çıkarıp birinin, en fazla diklenenin göğsüne saplamama neden oldu.

"Luzia!" diye bağırdı Vaha. Diğer vampirler öne atılmak için hamle yaptığında onlarla benim arama girdi. Rahel kendi silahını çoktan onlara doğrultmuştu.

"Herkes sakin olsun!" dedi Vaha ama hiçbirimiz onu dinleyecek halde değildik. "Onun kim olduğunun farkında mısınız?" diye ekledi. "Sidra ona dokunulmazlık verdi."

Vampirler bunu hatırladı ama ne umurlarındaydı ne bundan memnunlardı. Ben de memnun değildim. Sidra'nın koruması umurumda değildi. Kendi başımın çaresine bakardım ya da bir kez daha geberip giderdim. Dünyanın bu halindense cehennem ateşlerini tercih ederdim.

"Dışarı," dedi Vaha. Önce vampirlere söylediğini düşündüm ama beni kolumdan tuttu ve Rahel'i bileğinden kavrayarak bizi koridorda sürükledi. Asansöre değil merdivenlere yöneldik. Odasından ve odasının bulunduğu kattan yeterince uzaklaşana kadar ses çıkarmadı ama Rahel'in elinden kurtulmasına izin verdi.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu otoparka indiğimizde. "Ne halt ediyorsun!" diye daha da yükselerek ve kendini zor kontrol ederek bağırdı.

"Lorenzo, Deborah'yı kaçırdı." Bakışlarımın ne kadar karanlık ve tehditkâr olduğunu gayet iyi biliyordum. "Bana hemen o iblisin hangi cehennemde olduğunu söyleyeceksin."

Bu söylediğim öfkesini gözle görülür şekilde yatıştırdı ve onu daha panikli bir hale soktu. Lorenzo'nun neler yapabileceğini en az benim kadar iyi biliyordu ve o karanlık gözlerine yansıdığında bakışlarını başka bir tarafa çevirip düşünmek için zaman kazanmaya çalıştı.

"Vaha, zamanım yok."

"Seni onun inine göndererecek değilim." Mümkün değil dercesine dönüp yumruğunu çenesine bastırdı.

"Sadece adresi istiyorum." Dişlerimin arasından hırsla konuştum. "Yardım istemiyorum. Onun istediği benim; o yüzden geç olmadan bana onun adresini ver."

"Yapamam," dedi. "Seni parçalar."

"O adresi vermek zorundasın," diye çıkıştı Rahel öne çıkarak. "Annemi o iblisin elinde bırakamayız. Zamanımız da seçeneğimiz de yok. Lütfen, lütfen adresi ver."

"Yapamam!" Tekrar başını iki yana salladı Vaha. "Onun nasıl bir psikopat olduğunu biliyorsun. Seni göz göre göre onun ayağına gönderemem."

"O halde sen de gel," dedi Rahel.

Alayla güldüm.

Gelemezdi. Lorenzo'dan korkuyordu. Hâlâ, tüm yaptıklarına rağmen Lorenzo'nun kendisinden daha güçlü olduğunu düşünüyordu. Vaha'nın sorunu hep bu olmuştu ve ardına saklanıp üzerine giydiği hiçbir kıyafet bunu örtemiyordu.

"Burada kal," dedi Rahel'e katı bir emirle ve beni kolumdan yakalayıp ondan daha uzak bir köşeye, konuştuklarımızı duyamayacağı kadar dışarıya çekti. Rahel hâlâ göz hizamdaydı ama dikkatimi Vaha'ya verdim.

"Aptallık etme artık!" diye zar zor konuştu. "Lorenzo onu aldıysa çoktan işinin bittiğini biliyorsun. Seni ayağına getirmek istiyor ve bunu boşuna istemiyor. Kadın için yapacak bir şey yok."

"Umurumda değil," dedim kolumu hırsla çekerek. "Senin gibi korkmuyorum. Ondan hiçbir zaman korkmadım."

"Korkmalıydın!" dedi dişlerinin arasından sessiz olmaya gayret ederek. "Sidra'yı bile dinlemeyecek kadar gözü döndü. Sürekli göz hapsinde olmasına ve Sidra'nın katı şekilde uyarısına rağmen bunu yapacak kadar köprüleri yakmış. Seni bağlamam da gerekse oraya gitmeyeceksin." Burnundan soluyordu. "Yeter Luzia!" dedi. "Çok yoruldum. Sen pes edene kadar bunların hiçbiri sona erme-

yecek. Bir gün etrafında kaybedecek kimse kalmayacak. Bunu görmüyor musun? Sana hep daha fazlasıyla karşılık verecekler."

"Sen korkağın tekisin!" diye bağırarak onu göğsünden ittim. "Rahel!" diye seslendim ve başımla gidiyoruz diye işaret ettim.

"Kendini de onu da öldürteceksin," dedi Vaha. "Gözünü aç artık. Asla kazanamayacaksın."

"Tek başıma kaybetmeyeceğim de," dedim nereden geldiğini bilmediğim bir güçle. "Yemin ederim ki bu defa tek başıma ölmeyeceğim!"

Rahel'in peşinden arabaya koşturdum ve Vaha'nın seslenmelerine rağmen hiç durmadan motoru çalıştırdım. Peşime birilerini takmasına müsaade etmeden arabayı hızla geriye sürdüm ve dönerek tersaneden çıktım. Uzun birkaç dakika boyunca gözlerim sadece dikiz aynasındaydı ama görebildiğim kadarıyla peşimde kimse yoktu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Rahel buz tutmuş gibi.

Yeterince uzaklaştıktan sonra arabayı yolun ortasında ani bir frenle durdurup alnımı direksiyona yasladım ve "Bilmiyorum," diye inledim.

"Sidra," dedi Rahel çok zayıf ve çaresiz bir sesle.

"Onunla savaşırken ondan yardım mı isteyelim?" Başka bir ahlaki ikilemin içine düştüm. Deborah olsa bunu yapmamızı istemezdi, bundan kuşkum yoktu. Ama çayırlarda sevişebiliyorsam ve Deborah için onu aramayı gurur meselesi yapıyorsam nasıl biri olurdum? Nasıl biri olmuştum?

"Çoktan ölmüştür değil mi?" Dehşet içindeydi. Gözyaşlarının arasından zorlukla konuştu. Arkamızdan bir araç yanaştı ve yolun ortasında durduğumuz için şiddetle kornaya bastı. İçimden inip diğer arabadaki her kimse hırsımı alana kadar benzetmek geldi ama derin bir nefes aldım ve yolda ilerleye devam ettim.

"Sanmıyorum," dedim dürüstçe. "Amacı bu olsaydı onu orada ölü bulmamızı isterdi. Ama oyun oynuyor."

"Vaha haklı," dedi Rahel. "Seni ayağına getirmenin başka yolu yok. Sen gidersen seni de öldürecek." Elleriyle yüzünü kapattı.

"Ama anlamıyorum," diye titreyerek nefes verdi. "Sen de oradaydın, seni istiyorsa, neden annemi aldı ki?"

"Lorenzo bambaşka şekilde bir hastadır." Aklıma gelen her hatıra geçmişten gelen bir kamçı gibi sırtımda derin yaralar açtı. "Vampirler bile onun yanında masum kalır. İnsan olduğu zamanlarda da rahatsız herifin tekiydi. Ve hayattaki yegâne amacı bana yavaş yavaş, acıyı uzatarak işkence etmek. Eminim şu an bir yerlerden bizi izliyor ve halimle tatmin oluyor."

Bu yüzden ben ayağına gidene kadar asla iletişim kurmazdı. Bunu bir kedi fare oyunu haline getirecekti. Her saniyesinden zevk alacaktı. Bana nasıl bir tuzak kurduğu umurumda değildi, onu bulduğumda bu defa gerçekten öldüğünden emin olacaktım.

Arabayı yol kenarına çekip bu sefer kontrollü durdum. Cep telefonumdan Reyna'nın numarasını çevirdim.

"Lorenzo'nun nerede yaşadığını biliyor musun?" diye sordum ses verir vermez.

"Selam, Lu. Neler oluyor?"

"Reyna, biliyor musun?"

"Tanrım, hayır, onlardan nefret ediyorum."

"Bulman gerekiyor."

"Lu, neler oluyor?"

"Lorenzo Deborah'yı kaçırdı."

"Öylece onun peşinden gidemezsin."

"Reyna!" dedim, dayanamayarak ve bağırarak. "Vaha ile çok can sıkıcı bu konuşmayı yaptım. Bana yardım edecek misin yoksa başımın çaresine bakayım mı?"

"Tamam," dedi yatıştırmaya çalışır gibi yumuşak tonda. "Tamam, restorandayım. Vaha'nın evine geçip çalışma odasını kurcalarım."

"Arthur'a da sor belki biliyordur."

"Tamam, en kısa zamanda seni geri arayacağım."

Telefonu kapatıp tekrar düşünmeye koyuldum. Lorenzo'dan başkası beni böyle öfkelendirmeyi göze alamazdı. Vampir timinden Omar ekibinden birilerini öldürdüğüme şahit olmuştu ama

adam strateji dehasıydı ve Sidra'yı bu şekilde karşısına alıp kendisini yok etmesi için koz vermezdi. Ve o olsaydı eminim ki hem Deborah hem de Rahel şimdiden ölü olurdu. Bu tarz bir oyun sadece benim hastalıklı abimin tarzına uyuyordu.

"Neden Sidra'yı aramıyoruz?" Rahel artık ağlayamıyordu.

"Sidra bana Lorenzo'nun adresini vermez." Asıl mesele buydu yoksa onu milyon kez arardım. "Ve Lorenzo tüm bunları hesaplamadan böyle bir işe kalkışmaz. Sidra'nın tavrını biliyor buna rağmen bunu yaptıysa Sidra'nın engel olamayacağı bir plan yapmış olmalı." Ona sesli söylemedim ama Sidra Deborah'yı kurtarmak için kılını kıpırdatmazdı. Beni onların zehirlediğine inanıyordu. Benim için ne ifade ettiklerini ya da uzaktan akraba olduğumuzu bilmiyordu. Onları sadece işbirliği yaptığım vampir avcıları sanıyordu. Daha da kötüsü onlardan kurtulmak Sidra'nın işine gelir ve beni iyice köşeye kıstırırdı.

Öte yandan ben Leonard'ı öldürdüm. Vampir timinden dört kişiyi, koalisyonlarından toplam sekiz kişiyi öldürdük. Sidra vampir kralıydı. Benim onlardan birilerini öldürmeme karşılık vermiyordu ama onların da Deborah'ya zarar vermesine mani olmak için sebebi yoktu. Dokunulmazlık benimle sınırlıydı.

Elimdeki telefonu döndürmeye başladım. Belki de Lorenzo vampir kraliçeyle bana karşı birlik olmuşlardı.

Bu düşünce aklımda yandığı an, telefonda Sidra'nın numarasını tuşladım. Ona yalvarmaya, gururumu ayaklar altına almaya ya da sunacağı herhangi bir anlaşmayı kabul etmeye hazırdım.

Telefonu kapsama alanı dışındaydı.

"Biliyor," diye fısıldadım. "Lorenzo ne yaptığını biliyor. Sidra telefona cevap vermiyor muhtemelen ona asla ulaşamayacağım bir yerde ya da telefonu onda değil." Ne olduğunu bilmiyordum ama her saniye endişem de öfkem de şiddetleniyordu.

"Nasıl bir manyakla karşı karşıyayız?" diye inledi Rahel.

"Kendi evimde, kendi çatımın altında, kendi odamda beni zorla damgalayan türden bir manyakla." Gözlerim uzayıp giden yolda karanlığa daldı.

Bir türlü beni sindiremeyen abimle karşı karşıyayız. Nefretle bana baktığı her seferinde başıma korkunç bir felaket gelen abimle. Lanetin beni öldürmesini dört gözle bekleyen ve her sabah beni karşısında gördüğünde hayatta kaldığım için sinirden deliye dönen abimle...

"O muydu?" Rahel bana doğru eğildiğinde gözlerinde ve sesindeki tını korkunçtu. Kendi öz kardeşine bunu yapmış olan bir adamın düşünce şeklini anlamaya çalışıyor olmalıydı. Ve şimdi yine aynı adam bir kez daha beni incitmek için onun annesine neler yapardı diye düşünüyordu.

Çünkü ben de düşünüyordum ve her bir ihtimal diğerinden daha dehşet vericiydi.

Ağır ağır başımı salladım.

"Tanrım!" dedi Rahel. Sadece, Tanrım...

En zoru beklemekti. Zaman bizi önemsemeden akarken ve yaşanan anlarda nice kötülükler dünyayı ele geçirirken zamanın dur noktası yoktu. Herkes için aynı anda ve aynı şekilde akmaya devam ediyordu. Göğsümdeki ağrı şiddetini artırıyor, Rahel'in gözyaşları ve hıçkırıkları taşa damlayan su sesi gibi işkence ediyordu. Arabanın içinde kabına sığamayan su birikintisi gibi dışarıya taşıyordum. Kapıyı kapatmadan yol üzerinde bir o yana bir bu yana yürümeye koyuldum. Gözlerim etrafta, karanlığın ve ıssızlığın içinde beni izlediğine emin olduğum abimden bir iz bir ses arıyordu ama Lorenzo her zaman saman altından ilerler ve kimsenin ruhu duymazdı.

Bir insanın ya da her ne olarak doğduysa o varlığın nasıl böyle kin ve nefretle dolabildiğini anlamak mümkün değildi. Bir insan nasıl küçük kız kardeşinden ölesiye nefret edebilir ve bir yaşam sonra bile ona hayatı zehretmek için en kötü yolları seçerdi... Neyim ona bu kadar fazla gelmişti?

Hayatı boyunca beni dünyanın adil bir yer olmadığına ikna edecek kadar iyi bir hayat yaşamıştı. İki yaşamında da en iyi imkânlara sahipti. Kahrolası her şeye sahipti ve o sahip olduğu gücü sadece beni mahvetmek için kullanmaya kararlıydı. Kalbimi

acıtan bu yalnızlık öfkemi dağlarda yankılanan bir sarsıntıya dönüştürüyordu.

"Luxuria!" diye seslendi Rahel arabanın içinden. "Telefonun."

Reyna yirmi altı dakika sonra geri aradığında tek solukta telefonu yanıtladım. Kalbim tekrar gümbürdemeye başladı. Ne planım vardı ne de bir güvencem ama yine de ona teslim olmaya da bana yapacağı işkencelere de hazırdım.

Sadece Deborah'nın iyi olmasını istiyordum.

"Adres bulamadım," dedi Reyna mutsuz ve kısık sesle konuşarak. "Ama..."

"Ama ne?" diye sordum sabırsızca.

"Bu çok tehlikeli olacak." Bu konuda isteksiz olduğu her halinden belliydi.

Rahel bir anda telefonu elimden aldı.

"Reyna, benim," dedi. "Babana olanları hatırlatmak istemiyorum ama unuttuğunu da sanmıyorum. Annem onların elinde ve onu kurtarmak için ne gerekirse yaparım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Masanın üzerinde bir davetiye buldum," dedi Reyna buz gibi soğuyan sesiyle. "Sanırım bir toplantı yeri. Muhtemelen hepsi orada olacak, Vaha'nın da oraya gittiğini sanıyorum, bugün görüşemeyeceğimizi söyledi ve biliyorsun bunu..."

"Teşekkürler. Adresi gönder." Telefonu kapattım.

Biliyordum. Vaha Reyna'yı sadece iptal edemeyeceği kadar önemli görüşmeleri olduğu zaman ertelerdi. Her gün muhakkak onu görmeye vakit ayırırdı. Bu Vaha'nın yaşama sebebiydi.

Ben arabayı çalıştırdığımda Rahel telefona gelen mesajdan konumu ayarlamaya çalışıyordu. Yavaşlayarak adrese baktığımda, "Gerek yok," dedim. "Neresi olduğunu biliyorum."

Dudaklarım dümdüz, gergin bir çizgi halini aldı.

Zamanın ötesine sürüklendim. Acı bu kadar taze ve yakıcı olmasaydı birileri tarafından zihnimin ele geçirildiğini bile düşünürdüm. Zaman beni savuruyordu. Bambaşka bir yaşama ve bambaşka bir çatışmanın ortasına. Sanki dönüp dolaşıp beni aynı

güne, aynı yere, aynı yanlışa sürüklüyordu. Yutkunurken kızgın bir kurşunla delinmiş gibi acıdı boğazım. Yeniden yangın tenimi yaktı ve dağların ardındaki yanık et kokusu burnuma doldu. Hava o kadar soğuk değildi ama ben yine üşümeye başlamıştım. Yine karlar yağıyordu da ben birilerine yetişmeye çalışıyordum sanki.

Vampirleri uzun süre hayatta tutan ve bir gün benim ihanetimle en sevdiklerime bile mezar olan, kalbime bir hançer saplayan ve Sidra'yı asırlardır intikam ateşiyle yakan eski kaleye gelmemiz de artık geç kaldığımıza emin olduğumuz kadar uzun sürdü.

Buraya en son Sidra ile gelmiş ve Herakles'in elinden Vaha'yı kurtarmıştık. Onu yeraltı tünellerinden kaçırmıştık. Sidra'nın bana ihanet etmeye başladığı tüneller. Hayatımız, iki yaşamımız boyunca ilk kez zihnime girmiş ve beni yanıltmıştı. Tüm bu savaşın ve kayıpların sebebi olan o pimi çektiği gün gelmiştim.

Yaşamak beni kahretmeye, aldığım nefesler zehirlemeye başlamıştı. Istırap demirden bir mızrak gibi kalbimin ortasına yerleşmiş, hareket etmemi engelliyordu. Hayatımda hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Her yanım sarılmıştı ve bir kez daha çıkışlarım kapalıydı. İnsan hayal etmeyi nasıl bir noktada bırakırdı emin değildim ama ben arka bahçemde varlığına tahammül edemediğim o kırmızı yapraklı çiçeği öldürdüğüm gibi son umut kırıntısını da parmaklarımın içinde eziyordum.

"Senden büyük bir fedakârlık istediğimi biliyorum," dedim arabayı durdurduğumda. "Ama burada kalmak zorundasın."

"Mümkün değil." Rahel bir eli kapıda bana kaşlarını çattı.

"Savaşacak halde değiliz," dedim ve zorlukla ona bakarak itiraf ettim. "Burada kazanabileceğimiz bir savaş yok. Burası onlara mezar yaptığım yer. Hepsi oradaysa bu çıkışı olmadığı anlamına geliyor."

Ne demek istediğimi itiraz etmeden önceki bir anlık duraksamada anladı. Beni efsanevi yapan katliamın yapıldığı, vampirlere mezar olan yer.

"O halde sen neden giriyorsun?" Kelimeleri çok zor bir araya

getirip yine de anlam veremeyerek isyan etti.

"Sidra oradaysa bana zarar veremezler," diye yalan söyledim. "Ama seni korumak için kimse öne çıkmaz hatta aksine, beni orada zayıflatırsın. Seni düşünürsem hata yaparım. Bu yüzden burada kal ve bırak Lorenzo'ya istediğini vereyim."

"Seni de kaybedersem ne yapacağım?" Bunu sorarken olabilecek en kötü ihtimali kabullenmişti ve daha fazlası olabileceği gerçeğiyle yüzleşiyordu. Tıpkı benim gibi. O da bu dünyada yapayalnız kalıyor olduğunun farkındaydı.

"Kaybetmeyeceksin," diye söz verdim. "Bu gece ve burada değil. Ama şimdi başka çaremiz yok."

"Ne kadar beklemem gerekiyor?" Çaresizlik şimdi Rahel'in yüzünde beliren bir ifadeydi. Kendine tutunabilecek bir zaman aksı istiyordu. Böylece acı gerçeği hangi anda kabul edeceğini ve geri kalan hayatını keder içinde yaşaması gerektiğini bilecekti.

"Ben arabadan indikten sonra Reyna'ya gitmeni istiyorum." Uzanıp elini tuttum. "Ne olursa olsun ona güvenebilirsin. Burası tehlikeli ve ben içeri girdikten sonra daha da tehlikeli olacak. Seni orada bulurum."

"Nasıl döneceksin?" Kazanılacak bir mücadelenin kalmadığı anlarda sorulan önemsiz sorular da aramızdaki gerilime dahil oldu.

"Vaha burada," diye hatırlattım her ikimize de. "Beni çıkarmanın bir yolunu bulacak."

"Ona güvenmiyorum." Hafifçe burnunu çekti ve ağlamayı bastırmak için elinden geleni yaptı.

Ben de güvenmiyordum.

"Bana güven," diye parmaklarını sıktım. "İzin ver anneni bulmak için elimden geleni yapayım ama aklım sende kalırsa bunu başaramam."

"Tamam," dedi. "Söz ver."

"Söz veriyorum."

"Dikkatli ol."

"Olacağım."

Arabadan birlikte indik. Rahel sürücü koltuğuna yerleşti. Emniyet kemerini taktı. Kapıyı üzerine kapattım ve başımı salladım. Arabayı çalıştırıp görmesine engel olacak kadar çok gözyaşı akıtarak yol üzerinde uzaklaşmaya koyuldu.

Düşünmedim ya da tereddüt etmedim. Kaleden içeriye girmek için yürümeye koyuldum.

Taş kalenin ilk kemerinde koruma olarak orada bekleyen vampirler beni kollarımdan yakaladı. En azından yüzümü tanıyorlardı ama yine de hançerimi çıkardım ve onları ayak altından çektim.

Yukarıya tırmandığımda başkaları ve bir üst katta daha fazlası vardı. En sonunda geldiğim koridor sessizliğiyle bütün işaretlere sahipti. Silahlarımı yerine yerleştirdim. Bu kapıdan geçtikten sonra hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordum. Orada beni koruyacak bir şey varsa o da henüz zamanın gelmemiş olmasıydı. Birkaç adım daha ilerledim ve sesimi duyduklarına emin olduğumda kapıya tekme atarak içeriye girdim.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama karşımdaki manzarayı mantığım kabul etse de kalbim hazırlıksız yakalandı ve geri adım attım.

"Gökte ararken yerde bulduk." Bunu söyleyen vampir timinin başkanı Omar'dan başkası değildi. Dikkatimi asıl manzaradan çekti ve mantığımı yeniden devreye sokmama neden oldu.

İçeriyi görebilmek için karanlığa hazırlıklıydım ama gözlerimi alan bu ışık daha dehşet vericiydi.

Kalenin içi bir bahçe gibi düzenlenmişti ama mesele bu değildi. Mesele bunun bir düğün organizasyonu olmasıydı ve her yerde ama her yerde, her köşede kameralar vardı.

O kadar korumanın olmasına şaşmamalı.

Bu bir toplantı değildi. Bir gösteri, tüm dünyanın şahit olması için hazırlanmış bir taç töreniydi.

Kanla sulanmış bahçenin üzerine örtülmüş sahte bir masal!

"Luzia!" dedi Vaha bunu yaptığıma inanamayarak.

Ne onu ne de beni öldürmek için tutuşan diğerlerini görebiliyordum. Gördüğüm sadece Sidra oldu. Kalabalığın ortasında duruyordu. Bir an nefes alamadım. Üzerinde muhteşem bir smokin

vardı. Derva Krum oradaydı, üzerinde tahmin edildiği gibi çok şık beyaz bir gelinlik vardı. Bu onların düğünüydü ve kayıt altına alınıyordu. Başımdan aşağı dökülen kaynar sular o kadar gerçekti ki derimin buruştuğuna hiç şüphem yoktu.

"Aklından bile geçirme," dedi Derva gözlerimin içine bakarak. "Buradan sağ çıkamazsın."

Ne için burada olduğumu düşündüğünü bilmiyordum. Düğünü sabote etmeye geldiğimi mi? Onu öldürmek istediğimi mi? İlgilenmedim. Beni onun yanında tehdit edebiliyor oluşunun ağrısını başka bir güne erteledim. Ne için burada olduğumu hatırlattığına minnettardım.

Gözlerimi koyu renk gözlerden kurtarmak tüm yaşamım boyunca yaptığım en zor seçim değildi ama sanki etimden et kopuyordu. Bakışlarım bu sahte dekorasyonun her yerinde dolaştı ama burada değildi. Vampir timinden geriye kalan herkes buradaydı. Ünlü olduğunu bildiğim ama kim olduğunu bilmediğim vampirler buradaydı. Önemli bölgelerin liderleri olduğunu Deborah ve Rahel'in arşivinden tanıdığım yüzler Vaha gibi buradaydı. Öldüğünü sandığım Ares buradaydı. En küçük kardeşim Lennie bile buradaydı. Kahrolası herkes buradaydı ama aradığım kişi burada değildi. Ve bu artık apaçık bir ilandı.

"Lorenzo nerede?" diye fısıldadım.

"Gel, gel de seni ona götüreyim." Omar ayağa kalkıp korkunç bir gülümsemeyle bana baktığında şakam ya da tahammülüm yoktu. Belimdeki silahı çıkardım ve ona ya da herhangi birine gelmesini umursamadan tetiği çektim.

Derva'nın etrafında süsüyle ilgilenen kadınlardan ve erkeklerden bir çığlık yükseldi. Muhtemelen buradaki sayılı insanlar onlardı.

Omar bir saniye sonra hemen namlunun ucunda, tam karşımda belirdi. Vampir dişleri dışarıya çıkmıştı ve kıpkırmızı gözleri saldırmaya hazırdı.

"Sadece bunun için bile öldürürüm seni," dedi Sidra ona ithafen.

Gözlerimi Omar'ın üzerinden çekmedim, onun hayvani bir açlıkla yanan gözlerine bakmaya devam ettim.

"Hadi," dedim. "Başka bir şansın olmayacak. Ben seninkilere hiç düşünmeden ateş etmiştim. Ellerimin arasında kıvranacak zamanları bile olmadı."

Omar boynumdan tutup ayaklarımı yerden kesecek kadar havaya kaldırdığında nefes almak için çabalamadım bile. Ona karşı koymadım, eline uzanmadım. Bir an bile geçmeden Sidra oradaydı ve bir an sonra Omar'ın kalbi artık Sidra'nın ellerindeydi. Yere düşerken dengede kalmak için ellerimi yere bastırdım ve aynı hızda ayağa kalktım. Güzel smokinine bir damla bile kan gelmediği için şanslı olduğunu söylemek istedim ama sesim dudaklarıma ulaşmadı.

Tüm bu sahteliğin altında göz göze geldik.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Sidra. Bunu sorarken şaşkınlık emaresi yoktu. Yazık ki gözlerinde hâlâ bir umut kırıntısı vardı. Baştan aşağı karanlıktan ibaret olmasına karşılık hâlâ içinde ona engel olmama duyduğu ihtiyacın tokluğu vardı.

"Telefonuna ulaşamama şaşmamalı," diye sahte bir gülümseme belirdi dudaklarımda. "Gerçekten artık kapsama alanı dışındasın." Gözlerim etrafta dolaştı.

"Beni mi arıyordun?" diye sordu.

Konuşacak ve her şeyi anlatacaktım ama artık bir önemi olmadığını gördüm. Sidra'nın seçtiği dünyayı ilk kez bu kadar kanlı canlı gördüm. Beni bu dekorun parçası yapma arzusu belki baki kalacaktı ama... Gözlerim doldu ve bu sadece sitemdi. Yılgınlıktı. Hayatını böyle görmek beni beklemediğim şekilde çarptı.

"Konuş benimle." Parmakları kolumu kavradı. "Mesele Lorenzo ise Vaha bana anlattı. İcabına bakacağım ama şu an değil. Eğer başka bir şeyse..."

Şu an değil.

Gözlerimi nefretle ona diktim.

"Konuşayım seninle öyle mi?" Fısıltımı ben bile zor duydum. "Sen kimsin ki?" Yaşadığımız her felakete rağmen, kalbimde hâlâ

balo gecesinde gördüğüm o adamdı benim için. Sadece Sidra'ydı. Bana diğerleri gibi bakmayan, beni sadece kolunda güzel görünecek bir aksesuar olarak görmeyen, içinde boğuştuğum karanlığı görüp şahit olan, belki saçlarımı okşayan biriydi. Utangaçlıklarımı bilen, aşırılıklarımı hoş gören, melodramlarıma gülümseyen ve beni güzel gülümsemelerimle değil sahip olduğum lanetli bir zihinle sevebilen Sidra'ydı. Belki de benim düşlerimdi yalnızca. Aşk meselesi halledilirdi ama sevdiğin birinin sandığın kişi olmadığını anlamak benim bile kalbimi kanattı.

"Ben kim miyim?" Hâlâ tuttuğu kolumdan çekip beni diğer herkese çevirdi. "Buradan sağ çıkmanın nedeniyim," diye kulağıma fısıldadı. "Çok güçlü olduğunu sanıyorsun ama sadece ben istediğim için hayattasın."

"Ne kadar güçlü olduğum hakkında hiçbir fikrin yok." Kolumu ondan kurtardım.

Derva'nın bir hareketi hem insan hem vampir korumaları bana yönlendirdi. Hepsi silahlarını çekti ve namlular bana döndü.

Sidra uyarıcı bakışlarla ona döndü.

"Bu kız yüzünden daha fazla tolerans göstermene müsaade etmem," dedi Derva geri adım atmayacağını ilan ederek.

"Vampir kraliçe haklı," dedi vampir timinden ya da koalisyonlarından kim kaldıysa. "Aramızdan daha kaç kişinin ölüme gitmesi gerekiyor? Sen yapamıyorsan biz yaparız."

Sidra sadece bana bakıyordu. Görüyor musun dercesine... Anlıyor musun dercesine... Daha ne kadar bunu yapabilirdi, o da bilmiyordu. Daha ne kadar leş sürüsünün üzerime atlamasına engel olabilir... Buna inanıyor ama karanlık kuytularda kaç kez saldırıya uğradığımı bilmiyor.

"Herkes sakin olsun," dedi Vaha ayaklanıp yanımıza geldiğinde. Onun yüzüne bakamıyordum. Bakmama da gerek olmadığına karar verdim. Onlar gibi uçamıyordum ama hâlâ merdivenlerden inebiliyordum. Koşar adımlarla aşağı, onların olduğu yana geçtim.

"Sizinle derdim yok," dedim Derva'ya. "Bana Lorenzo'nun nerede olduğunu söyleyin ve hemen defolup gideyim."

"Sen kimsin ki?" dedi bana ve Sidra'ya döndü. "Canlı yayına girmemize beş dakika var," dedi. "Kurtul şundan."

Lennie kolumdan tutup beni onların arasından çektiğinde yüzündeki ifade korumak için yapmadığını anlamama yetmişti. Bir el onun elini üzerimden çekti. Ne Sidra ne de Vaha'ydı. Hiç beklemediğim yüz Ares'e aitti.

"Üç dakika," diye hatırlattı biri. Kameraların son kontrolü yapılırken nerede durmam gerektiğini de ne yapmam gerektiğini de şaşırdım. Kendimi bir korku filminin içindeymiş gibi hissediyordum. Anlam veremiyordum ama hareket edemiyordum da artık.

"Lorenzo nerede?" diye sordum Lennie'ye. "Buraya kadar geldim, söyle."

"Evinde," diye güldü.

Yaptıklarından haberi vardı, elbette vardı. Neden olmasın ki... Neden bir kez olsun bana acısın, neden bir kez olsun küçük kız kardeşinin tarafında dursun ki... Neden ortada herhangi bir şart ve koşulda yalnız kalması gereken biri varsa o ben olmayayım ki...

"Vaha ile git," dedi ne zaman geldiğini fark etmediğim Sidra. "Şimdi."

"Vaha'nın burada olması gerekiyor!" dedi Derva. "Önemini biliyorsun."

"Bensiz de idare edersiniz," dedi Vaha kolumdan tutup Lennie ile arama girdi ve onu itmeyi de ihmal etmedi. Ama Derva ile konuşurken ses tonundaki tını, yakınlıkları ya da samimiyetlerini fark ettiğimde ben de onu ittim. Bu işte hepsi birlikteydi.

Elbette birlikteydi.

Taşlar o kadar yavaş yerine oturdu ki altlarında kalmış gibi sarsıldım.

Vampir koalisyonundan kalan boşluğu Vaha tamamlıyordu. Lorenzo bu yüzden burada değildi. Sidra onu tamamen saf dışı etmişti ve şimdi öfkesi daha da korkulu bir hal aldı. Yolun sonuna gelmişti ve en kötüsünü yapacaktı.

"Çekil kenara," dedi Derva.

"Benimle doğru konuş," dedim artık dayanamayarak. "Senin sahte savaşların, modası geçmiş kraliçelik arzun ve düğünlerinin aksine ben gerçek bir mücadele veriyorum."

"Düğünümüz gerçek, bunu kabullenmenin vakti gelmedi mi?" Zafer kazanmışçasına gülümsedi. "Birkaç dakika içinde Derva Dekalton olacağım, dünyanın en güçlü ve mutlu kadını."

"Ne büyük onur," diye dudak büktüm. "Ama küçük bir farkla." Gözlerinin içine baktım. "Dünyanın en güçlü adamının yanındaki kadın olacaksın."

Bana doğru iyice yaklaştı ve gözleri yüzümde gezindi. "Kaç zamandır mücadele ediyorsun, dünyada neyi değiştirebildin?" Kaşlarını çatıp acıyarak bana baktı. "İnsalar aç değil, sokaklara dökülmediler, şehirler yanmıyor. Vampirler ve insanlar aynı masada toplanıyor. Sense sadece felaket görmek istiyorsun. Şu kalabalığa baksana..."

"Mezarlıklar da her zaman doludur," dedim.

Bakışları iyice sertleşti. "Sidra yanında sürekli sorun çıkaran birini değil onu anlayıp destek olan birini hak ediyor."

"Yerine geç, Derva." Sidra ikimizin ortasında durmuş ona doğru tehlikeli bir sakinlikle konuştu.

"Gerçeği duyması gerekiyor artık." Derva tekrar konuştuğunda kendinden oldukça emindi. "Önceki yaşamında olduğu gibi bir efsaneye dönüşmeni istemiyoruz. Ölüm bazı insanları olduğundan daha büyük gösterir." Dudakları küçümseyici şekilde kıvrıldı.

"Derva," diye bu defa sertçe uyardı Sidra.

Neredeyse üzülerek, yavaşça gülümsedim.

"Tabii ki seninle evlenmek istiyor." Göz ucuyla sözlerimin ilk ulaştığı Sidra'ya baktım ve kadına geri döndüm. "Önceki yaşamımda benimle evlenmek istemesiyle aynı sebepten. O zamanlar dünyanın en güçlü ailesi Victoriam'lardı."

Derin bir sessizlik oldu.

"Ama ben onu reddetmiştim." Kendimden emin gülümseme sırası bendeydi. "Çünkü kendime biçtiğim kader hiçbir zaman bir adamın yanında durmak olmadı."

Dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir zaman güç bir kadın ve erkeğe eşit dağıtılmazdı.

Salondaki sessizlik kırıldı ve fısıltılar yoğunlaştı.

"Kayıt için son bir dakika," dedi kameranın arkasından biri.

Vaha tekrar bana uzandığında geri çekildim ve geriye doğru attığım her adım beni aç köpekler gibi bekleyen koalisyon üyelerinin arasına sürükledi. Birisi geri sayıyordu.

Kırk saniye.

Kameraların kırmızı ışıkları yanıp sönüyordu.

Otuz beş.

Gülümsemeler ve alkışlar vardı.

Otuz.

Dünyanın sonunu hazırlayan bir düğüne yakışmayacak kadar çok güzel çiçek vardı.

Sidra gözlerini üzerimden ayırmadan onun kendisi için ayrılmış yere, geriye doğru yürüyordu. Zafer de yoktu pişmanlık da. Sadece kaçınılmazlık. İkimiz de bir kez daha kendi seçimlerimizi yaptık. Trajik olan birbirimizi seçmememiz değildi, onun seçiminde benim bir yerim kalmamıştı. Ben onun kurduğu bu sahte egemenliği o ise benim savaşımı reddetmişti. Ama ilk kez aramızda büyüyen mesafe bu kadar açılmış ve geri dönüşsüzdü. Çünkü aramızda büyüyen mesafe değildi. Denizler aşılır, sınırlar geçilir; mesafeler bile kapanırdı ama bazı seçimler iki insanı ölümden bile uzağa savururdu. Bazı yollar aynı noktadan başlar ama bir daha asla kesişmezler. O var oluşuna tezat bir şekilde ışığın altında kalırken, gölgeler beni yutuyordu.

Gözlerini zorlukla benden çevirip o kadına döndüğünde korkunç bir farkındalıkla sarsıldım.

Beni seviyorlardı ama benim tarafımda değillerdi.

Ve artık önemli olan sadece buydu.

İhtimaller kadraja girdi, ben çıktım.

Vaha onların yan tarafında kalan bir noktada ünlü olanlardan birinin yanında duruyordu. Gözlerim kararmaya başladı ve hâlâ yakınımda olan bir yüze çarptım.

"Bana borcun vardı," diye fısıldadım Ares'e. "Ya şimdi ya hiç. Çıkar beni buradan."

Ares bana baktı, kanımı içmesine karşılık ondan kanını istemiştim ve yarın borcunu ödersin demiştim. Yarın bugüne denk gelmişti. Neden bahsettiğimi anladı ve bakışları Sidra'ya döndü. Sidra çok yavaşça başını iki yana salladı ama Ares bana dönüp neşeyle gülümsedi, kollarını etrafıma doladı ve yükseldi.

İlk önce salona yukarıdan bakacağımız şekilde merdivenlerin tepesine çıktık. Sidra'nın gözleri bizi takip etti ama sonra seremonileri başladı. Bunu daha fazla izlemeyecektim. Ares beni çıkışa yönlendirirken kapıda bekleyen korumalar geriye çekilerek çıkmama izin verdi.

Hangisine daha çok şaşırmalıydım bilmiyordum. Gözlerimin önünde düğünlerinin gerçekleşmesi mi... Bir kez daha arkamdan vurmaları mı... O cehennem kuyusundan çıkmış olmam mı... Yoksa tüm dünyaya canlı izletecekleri merasimin bu kalede yapılması mı...

Kimin fikriydi? Bilmiyordum ama doğrudan bana bir mesaj olduğuna emindim.

Herkes biliyordu, benim onları buraya gömdüğümü herkes biliyordu ve vampir uygarlığı hiç olmadığı kadar sınırsız bir güçle yeniden burada doğuyordu.

Lorenzo bunların hepsini bilmemi ve görmemi istedi. Nasıl kaybettiğimi ve nasıl hançerlendiğimi. Tüm planı kusursuzca bunun üzerine kuruluydu. Onu ararken burayı bulacağımı biliyordu. Bugünü özellikle seçmişti. Belki de Deborah çoktan ölmüştü ama onu görmeden benim de öldüğümden emin olmak istemişti.

Nihayet dışarıya, temiz havaya çıktığımızda Ares dik dik bana bakıyordu.

"Ne var?" diye burnumdan soludum.

"Burayı ateşe vermeni falan bekliyorum," dedi dudak bükerek.

"Biraz bile umurumda değiller."

"Hiçbir şey yapmayacak mısın?"

"Bir şey," dedim yüzümü buruşturarak. "Yapacağım." Ondan

biraz uzaklaştım, etrafta çöp kutusu aradım ama son anda kalenin kapısının önüne içimde olan ne varsa kustum. Boş midemden çıkan acı bir su olsa da yine de iğrençti ve çıkarken hepsi bunu görecekti.

"Araban var mı?" diye sordum garip bakışlarımla, elimin tersiyle ağzımı silerken. Ares vampirler ne kadar iğrenebilirse o kadar iğrendi ve başıyla işaret etti.

Yol üzerinde dizili arabaların arasında sessizce ilerleyip bir impalanın önünde durduk. Başka bir zamanda bu arabayla sevişebilirdim ama şu an sadece hayranlıkla bakıp, benim için açtığı kapıdan yolcu koltuğuna yerleştim.

Reyna'nın restoranına gitmek istediğimi söylediğimde yorum yapmadan arabayı çalıştırdı. Başımı koltuğa yaslayıp içinde bulunduğum duruma kahkaha attım.

"Ne oldu?" diye sordu başını bana çevirip.

"Sidra ve Vaha orada," dedim elimle çoktan geride bıraktığımız kaleyi işaret ederek. "Ama ben seninle, Herakles'in bir numaralı adamıyla oradan ayrılıyorum." Daha çok gülerken karnımı tuttum. "Ve oradaki şu adam," dedim. "Lennie benim abim ama hepsi içinde en güvenilir bulduğum kişi sen oldun." Kahkahalarıma gözyaşları karıştı. İtiraf edemediğim üzüntüyü bu şekilde dışarı vurduğumu biliyordum. Muhtemelen bunu Ares de biliyordu ama tek kelime etmedi. Sadece bana mendil uzattı ve arabada su taşımadığı için özür diledi.

"Seni öldürdüğünü düşünmüştüm." Bunu neden söylediğimi bile bilmiyordum. Umursamamıştım ama şimdi buradaydı ve kıçımı kurtarmıştı. En azından gururum daha fazla zedelenmemişti.

"Ona yakındı," diye sırıttı. "Üzerime beton döktü. Günlerce öyle kaldım. Önce parmaklarıyla kalbimi ezdi ve tam buradan," sol yanağının ortasına dokundu. "Bir hançer soktu ve ucu da tam buradan çıktı." Diğer yanağını gösterirken yüzümü buruşturdum. Sidra'nın melek olmadığını biliyordum ama böyle işkenceler yaptığından haberim yoktu.

"Üzgünüm," dedim.

"Beni kandırmayı başaran kadınlara saygı duyarım." Üzgün ya da şikâyetçi görünmüyordu. Hoş, aklımın yerinde olmadığına emindim bu yüzden şimdi kinle beni bir uçurumdan aşağı yuvarlasa bunu da anlayamazdım.

"O kadar çok mu?" diye güldüm.

"İlk defa oluyor," derken başını çevirip yine bana baktı.

"Haklıydın," dedim. "Ben manipülatif kaltağın tekiyim."

Arabanın içinde gür kahkahası yankılandı.

"Şükret ki çok güzelsin," dedi.

Sessizce ve acıyla gülümsedim.

Ben çok güzeldim, en güzel gülümsemelere sahiptim.

Reyna'nın restoranına geldiğimizde, "Lorenzo'nun nerede olduğunu bilme ihtimalin var mı?" diye sordum. Başka çarem kalmamıştı.

"Maalesef," dedi Ares. "Bilsem de söylemezdim."

"Neden?"

"Ölmek için fazla güzelsin."

"Bıraktığın için teşekkürler." Arabadan çıktım ama restorana girmek içimden gelmedi.

Rahel'e ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu her ne ise artık açıklaması yoktu. Söyleyecek söz bulamamış bir de kalan aklımı da yitirmiştim. Lorenzo belki tüm zamanlar boyunca ilk kez benden öndeydi. Kafasının çalışma şeklini hesap edemiyordum. Deborah'ya olan duygusal zaafım aklımın önüne geçiyordu. Bana bir oyun kurmuştu ve adım adım oyununu takip ediyordum ama şimdi nereye bakmalıydım?

"Luzia!"

Dikkatim o kadar dağılmıştı ki ne restoranın önüne park edilmiş arabamı ne arabanın içindeki Rahel ve Reyna'yı fark edebilmiştim. Ares hâlâ duruyordu. Bir kelime zihnime takılıyordu.

Restoran vampirlerle dolu olduğu için Rahel içeri girmek istememiş olmalıydı.

"Buldun mu?" diye sordu Rahel.

Lennie... Lennie'nin söylediği bir şey... Lorenzo nerede diye

sorduğumda evinde demişti... Evinde... Kahretsin. Kahretsin bunu neden düşünemedim.

"Galiba nerede olduğunu biliyorum." Yanlarından hızla geçip kendi arabamın sürücü koltuğuna yerleştim. Rahel yolcu koltuğuna, Reyna da arka tarafa geçti. İkisi de endişeden mahvolmuştu.

"Neler oldu?" diye sordu Reyna. "Ödüm patladı Lu."

Arabayı hızla viraja sokup gaza abandım. Dikiz aynasından Ares'in de arabasının hareketlendiğini gördüm ama bu saatten sonra önemi yoktu. Peşimizden kimse gelmiyordu ve bu can sıkıcı mı yoksa iyi mi bilmiyordum.

Herkesin sınırları vardı ve sınırlar kaç kez aşılırdı?

"Sidra ve Derva'nın düğün törenine katıldım." Sesli söylemek o kadar da zor olmadı. "Sanırım Vaha da sağdıçlarıydı."

"Ne?" Reyna kendi şokunu yaşarken Rahel artık tükenmek üzereydi.

"Lorenzo orada değildi ama Lennie oradaydı."

Derin, çok derin bir nefes aldım.

"Söyledi mi?" diye sordu Rahel.

"Doğrudan değil. Bana evinde olduğunu söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Victoriam Malikânesi," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. "Lorenzo her zaman şatoya takıntılıydı ve evi olarak gördüğü tek yer orası."

"Doğru," dedi Reyna. "Kanayan Gece'de ilk orayı ele geçirmek istemişlerdi."

"Ruhlar serbest kalana kadar." Güç aldığım tek ihtimal bu oldu. "Bunu atladığıma inanamıyorum." Bütün gün vakit kaybetmiştik. Oradan oraya koşturmuştum ama benimle kediyle farenin oynadığı gibi oynamıştı. "Bugünü seçmesinin sebebi buydu," dedim. "Benim her delikte onu arayacağımı biliyordu. Düğün yüzünden Sidra'nın eli kolu bağlı olacaktı ve onunla uğraşamayacaktı. Öyle de oldu. Sidra düğününü bırakıp peşimden gelmedi."

Bunu dert etmiyordum. Hayır, etmiyordum.

İzin vermeyecektim. Kalbimi kırmasına izin vermeyecektim.

Bir kez daha sanki beklemiyormuşum gibi, sanki yapmazmış ve daha önce hiç yapmamış gibi beni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermeyecektim.

Bir kez daha olmazdı tamam mı! Bir kez daha olmazdı. Sadece bu yüzden ölmüştüm bile. Sadece bu yüzden başıma gelebilecek en kötüsü gelmişti. Ben ölmüştüm. Ne uğruna. Hiç uğruna. Bu yüzden yemin ederim bir kez daha olmazdı.

"Aynı zamanda oraya gidip sorun çıkaracaktın," dedi Rahel boşlukları tamamlayarak. "Herkes seni gördüğüne çok sevinmiştir. Lorenzo Sidra'yı gözden düşürmek istiyordu ve daha uygun bir ortam olamazdı."

"Sidra bana saldırdığı için Omar'ı öldürdü," dedim söylediklerini aynen öyle dercesine onaylayarak. "Abimin planı kusursuz işledi. Sidra hepsinin gözü önünde beni korumaya çalıştı."

"Anlamıyorum," dedi Reyna.

"Lorenzo ve Sidra iktidar savaşı içinde ama bunu göz önünde yapamıyorlar," diye sersemce açıklamaya koyuldu Rahel. "Luxuria'nın Sidra'nın zaafı olduğunu çok iyi biliyor. Luxuria vampirlerin düşmanı ve geri kalan birkaç ayda onların arasından birçok kişiyi öldürdü. Sidra tüm bunlara rağmen bu gece Luxuria için öne atıldıysa vampirler onları yönetmesi için Lorenzo'nun ya da Omar'ın daha uygun olacağını düşünecektir. Vampir yönetimi Sidra'dan Lorenzo'ya geçerse..."

Bu ihtimal benim de içime kâbus gibi çöktü.

"Dünyanın bu halini özleriz," diye tamamladım cümlesini.

"Haberim yoktu Lu," dedi Reyna arka koltuktan. "Ne düğünden ne de bunca olayın olup bittiğinden. Vaha yine benden saklamış... Ama... Onlar zaten gizlice evlendi diye haberler çıkmamış mıydı?"

"Yakında vampir başkentini duyuracaklar," dedi Rahel. "Onun öncesinde insanları oyalayacak ve dikkat dağıtacak görüntülere ihtiyaçları var. Düğün bunun için biçilmiş kaftan. Vampir kraliçe epey akıllı."

"Tanrım!" dedi Reyna dünyadan bihaber insan şaşkınlığıyla.

İşte böyle yapıyorlardı. Kurdukları tüm düzenin ortasında olan Reyna'yı da insanları kandırdığı gibi kandırıyorlardı. Aslında dünyayı işgal edip insanlığın sonunu getirirken sanki dünya daha iyi bir yere evriliyor gibi ikiyüzlülükle ortada salınıyor ve kameralara kaydediyorlardı.

Şatoya vardığımızda konuşulanlar anlamını yitirdi. Önemli olan, sadece Deborah'ydı. Araba durmadan Rahel kapısını açtı ve frene bastığım anda arabadan dışarıya atladı. Şatonun kapısını açtığında onunla birlikte içeriye girdim. Rahel annesini sayıklarken Reyna vampir hızıyla odaları taradı ama onlardan önce ruhlar kulaklarıma ölümü fısıldadı. Gözlerimden acı yaşlar akmaya başladı. Daha görmemiştim bile ama kederi hissediyordum. Ruhlar acı çekiyordu. Bu topraklarda ölen kadınların acısını çekiyorlardı.

"Burada değil," dedi Reyna.

"Kimse yok," dedi Rahel.

Ayaklarım geri geri çıktı. Şatodan çıktığımda peşimden geldiler. Adımlarım hiç bu kadar ağır olmamıştı. Ayaklarımın altında binlerce cam kırığı vardı sanki. Yine de şatonun etrafında dolaştım ve bayırdan aşağı inmeden, tepede onu gördüm ve ellerimi dudaklarıma bastırdım.

Hemen arkamdaki Rahel'in çığlığı şatoyu inletecek kadar acılıydı. Reyna yanımda suspus oldu. Lorenzo burada değildi ama artık değildi. Buraya gelmişti ve yapabileceği en korkunç şeyi yapmıştı.

Gözlerimden akan yaşların hepsi bir kurşun kadar ağır ve yakıcıydı.

Annemin kendini astığı ağaçta Deborah'nın bedeni yaşayan bir ölü gibi çırpınıyordu.

Çoktan öldüğünü biliyorduk.

Çok yakınında toprak kazılmıştı.

"Dönüştürülmüş," diye fısıldadı Reyna.

Ama neye dönüştürüldüğünü hiçbiri anlamıyordu. Annesini kurtarma umuduyla ağaca koşan Rahel'i tutmak için kendimi zorla ileriye atmaya çalıştım ama ayaklarım daha fazla hareket ede-

medi. Dizlerimin üzerine çöktüm. Reyna benim yapamadığımı yapıp kızı kollarından yakalayarak geride tutmaya çalıştı.

Deborah gümüş bir zincirle asıldığı ağaçtan Rahel'e ulaşmaya çalışıyordu. Kızına değil, avına. Onu öldürmek için vahşice atılıyordu.

"Ne yaptılar sana?" diye feryat etti Rahel. "Ne yaptılar sana?"

Dönüştürmeden önce saatlerce işkence yapmıştı. Sonra etki altına almış ve zihnini bulandırıp, çıldırmasına neden olup öyle dönüştürmüştü. Topraktan çıktığında zorla insan kanı içirip dönüşümü tamamlamıştı. Diğer vampirler gibi değildi. Lorenzo onun bir mahluka dönüşmesine neden olmuştu. Önceki yaşamımızdan beri incelediğimiz vakalardı. İşkenceyle aklını yerle bir edip etki altına alırsanız dönüştükten sonra vampir sadece kan arzusunu bilir, başka bir bilince sahip olamazdı.

Deborah'nın üzerinde annemin geceliği vardı. Aklını yitirerek buraya gelen, kendini bu ağaçta asarak gözlerimin önünde öldüren annemin.

Onu annemin yerine koyduğumu biliyordu.

Bana şefkat gösterdiğini biliyordu.

Lorenzo bana gösterilen sevgiye katlanamıyordu.

Reyna geriye çekilen Rahel'i yardım edeceğini söyleyerek dizginlemeyi başardı. Elleri onu yakmasına rağmen ağaçtaki gümüş zincire gittiğinde, "Yapma," diye fısıldadım. Zincir dikkati dağılan Reyna'nın ellerini yakarak ondan kurtuldu.

Deborah'dan geriye kalan, kuduz bir köpek gibi en yakınındaki canlının, kendi kızının üzerine kapandı. Reyna son anda onu arkasından, kollarından tutmayı başardığında Rahel dehşetle geriye çekildi ve olanla yüzleşti.

Bana baktığında ne ona ne de kendime söyleyebilecek teselli cümlelerim vardı.

Rahel silahını çıkardı, annesinden geriye kalan varlığın kalbine doğrulttu ve ateş etmeden bir salise önce Reyna kenara çekilmeyi başardı.

Deborah'nın cesedi yere düştü.

Annemin ipini kestiklerinde babam bacaklarından tutmuştu ama ölü insanlar öyle ağırlaşırdı ki babam bile taşıyamamıştı onu, tıpkı böyle yere devrilmişti. Kimse elimden tutup çekmemişti beni. Lorenzo elimi tutmuş, gördüğüme emin olmak için iyice öne çekmişti.

Eğilip kulağıma, "Bir gün sen de böyle olacaksın," demişti.

"Ne oldu burada?" Vaha ile birlikte başkasının ayak sesleri de vardı. Dönüp bakmadan bile Sidra'nın da burada olduğunu anlamıştım. Ruhların öfkesi yeniden kulaklarımdaydı. "Reyna, sen iyi misin?" Vaha'nın sözcükleri bölündü.

Manzarayı gördü, parçaları birleştirdi. En başından beri yerde olan bendim ama beni görmedi.

Yavaşça ayağa kalktım. İkisinin de gözlerine baktım ve benden nasıl irkildiklerini gördüm. İkisi de biliyordu. Bu manzaranın benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Ne önceki yaşamımda ne de bunda Lorenzo'yu durduramamışlardı. Ama her günün sonunda onlara güvenmediğim için sitem edenler de onlardı.

Avucumun içini kestim ve toprağa akmasına izin verdim. Deborah'nın bana öğrettiği ilk kan büyüsüydü. Vampirleri topraklardan uzaklaştırmak için kullanılan epey faydalı bir büyü. Ormanda denediğimde her defasında işe yarıyordu. Etkisi uzun sürmüyordu ama onları gözümün önünden çekmeye yetecek kadar güçlüydü.

Kelimeleri fısıldadım.

"Ex terra mea, sanguine signata, fugite."

Kanla mühürlenmiş toprağımdan kaçın.

"Exilium tibi impero."

Sana sürgün emrediyorum.

Rahel'in ağıt içindeki çığlıkları dudaklarımdan çıkan sözleri mühürledi. Hiddetim toprağın üzerine ağır bir sis bulutu gibi çöktü. Ay ışığı ince kemik parçaları gibi üzerimize yağdı. Burada toprak da hava da içimde çağlayan hezeyanı tanıyordu. Alıp bağrına basmaya nasıl da hazırdı! Yeter ki öfke versin toprak yeter ki nefretle beslensin...

Vaha şaşırdı ama Sidra zaten biliyordu. En başından beri benim cadı olduğumu biliyordu.

Ve cadılar ilk önce süpürgelerini yakarlar.

"Yapma," dedi başını yana yatırarak.

Rüzgârın yönü değişti. Gece içinden bambaşka bir gece doğurmuş gibi Ay çekildi, karanlık hepimizin üzerine çöreklendi.

"Engel olamam ama intikamını alırım," diye fısıldadım ve tekrar büyülü kelimeleri söyledim.

Ayaklarımın altındaki zemin kanımın kokusunu almış gibi titredi. Bu artık resmi bir ilan, onlara karşı koyduğum mesafenin meydan okumasıydı.

Karşı koyamadılar. Kendimden o kadar geçmiştim ki Reyna'nın da orada olduğunu unutmuştum. Görünmez eller tarafından itilerek araziden gerisin geri çıkarlarken bu da umurumda olmadı.

Yere düşen ve hâlâ avucumun içinden akan kan damlalarına doğru eğildim. Sanki toprak yüzyıllardır susamış gibi her damlayı iştahla içine çekiyordu. Köklere karışan her kan damlasıyla içimde giderek yükselen karanlık bir senfoni çalmaya başladı. Uğultular, fısıltılar ve kâbus bekçileri bana savaşmamı söylüyordu. Hepsini aç bir kurt gibi yiyip tüketmemi.

Gölgeler bile çözülmüş arazimi terk ediyordu. Onlardan da geriye bir iz kalmadı. Güç parmak uçlarımdan kan gibi sızıyordu. Etrafımda dönen dünya değişiyor kötü kalpli bir titreşim bedenimi ele geçiriyordu. Nasıl çürüdüğümü ya da nasıl bir canavarı özgür bıraktığımı önemsemiyordum.

Parmaklarımı kıvırıp kan akışını durdurmak için kalan son gücümle sıktım. İçimden bitti diye sessizce emrettim. Rüzgâr dindi. Ay ışığı yeniden bu kez sadece benim üzerime dokundu. Karanlık alıştığım haliyle geri geldi. Toprağın açlığı geri çekildi.

Bu sabah bu savaşı kazanmamın mümkün olmadığını düşünüyordum, buna ikna olmuştum. Ama gece çıkmazında sonumun nasıl biteceğini biliyordum.

Savaşacaktım.

Deborah için.

Lorenzo'yu mahvetmek için.

Kaybetmemek için değil, kazanmak için değil...

Tek başıma yanmamak için.

Son nefesimde, içinde yandığım odun ateşi tüm dünyayı sarana kadar durmayacak ve ölmeyecektim.

Onlar da benimle birlikte yanana kadar küle dönmeyecektim.

Ay Işığı Kitaplığı

@ayisigikitap

20

Av: Avcı

Saatlerin ileri hareketinin anlamsızlaştığı anlar olur. İnsan, akrep ve yelkovanla yarışır; yetişebilmek için elinden geleni ardına koymaz. Nefesini tüketir, ömrünü ortaya koyar. Zamanın yenilemeyecek bir rakip olduğunu da; kazanmanın ne kadar hızlı koştuğunla değil nereye vardığınla ilgili olduğunu da anlamaz.

Başkalarının yaşamını izlemek tehlikeli bir zehirdir. Bazen yüzüne inen sert bir tokat, bazen de çarpan bir kapıdır. Ne istediğini bilmeyen kalabalıklar böyle bir araya gelir. Kendinde eksik olanı başkalarında seyrederek öğrenmeye çalışır. Yaşam yüzeysel bir hal alır. Derine inmeyen kendi çelişkilerini yönetemez, yönetilemeyen çelişkiler yeni bir cephe açar.

Savaşlar her zaman meydanlarda başlamaz.

Bazen, sadece, sessizce insanın zihninde taşar.

İçeride görünmeyen çatışmanın nerede ve ne zaman başladığını savaş sona erip, kaybedene dek anlamaz. Alışmak anlamaktan daha kolaydır. Bu yüzden mutsuzluk ve kaybetmek daha yaygındır.

Kabullenmek, değişimin sessiz katilidir. Değişmeyen dönüşemez ve dönüşmeyen her ruh çürümeye mahkûmdur. Uzun süre görmezden gelinen çatlaklar, nice yapıları yerle bir eder. İnsan tu-

haf bir varlıktır, en çaresiz anlarda bile tutunacak bir umut arar. O küçük umut ışığı, taşların arasından sızan su gibi kabullenmeler aşındırır. Bazen tüm dengeleri yıkmaya tek bir soru yeter. İnsan sahip olduklarını değil katlandıklarını sistem parçalandığında anlar. Anlamlı görünen ne varsa bulanıklaşır. Yok sayılan tüm çatlaklar cam kesiği gibi görünür hale gelir. Kendi ruhundan yükselen huzursuzluk, dünyanın yıkılışından daha yüksek ses çıkarır. Değişim o ses patlak verdiğinde başlar.

Olmak istemediğin kişiyle ilk kez göz göze geldiğinde; en büyük korkular yabancılar değil, bir gün içimizde rastladığımız yanlardır.

Ve sessizce yer değiştiririz.

Kader yeni bir hikâye yazmamızı istemez. Aynı hikâyeyi başka gözle yeniden anlatmamızı ister. İnsan değiştiğini sanır; şehirler değişir, düzenler değişir, yüzler, dostlar, düşmanlar, ihanetler değişir. İçinde hissettiğin noksanlık aynı kalır. Çünkü kader yolları değil, yaraları izler.

Çocukluk anıları öylece ortadan kaybolmaz.

İhanetler unutulmaz.

Acılar dinmez.

Biçim değiştirir.

Savaşları kalabalıklar başlatmaz, insan içindeki noksana bakar ve bir daha gözlerini ayıramaz. Gittiği her yere kendini de taşıyanlar savaşlar başlatırlar. İnsan çaresizliğe bir anda düşmez. Yavaş yavaş yürür. Önce görmezden gelir, yok sayar. Affeder. Katlanır. Tahammül eder. Alışır. Bir gün kendisinin bir parçası sanmaya başlar. Sonra omzunda taşıdıklarını ortaya saçar.

Öyle kolay değildir meydanlara kalabalıkları indirmek. Kendinin en dibini kazıp güneşi unutacak kadar karanlığa bakmak gerek. Bir amaç uğruna varını yoğunu ortaya koymak... Yeri geldiğinde kendi kalbini söküp avuçlarına bırakmak, yeri geldiğinde o kalbin üzerine dayanan hançeri kendi ellerinle itmek gerek. İhanet etmek gerek.

İnsan dediğin her gün tekrar kurulması gereken köstekli saate benzer.

Zaman akar.

Hiçbir el durduramaz.

Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir, insan dediğin de beşer şaşar.

Yıllar geçer, yaralar geçmez.

Yüzler aynı kalır ama aynaya bakan gözler artık başka biridir.

Şimdi karşısında durmuş ona baktıkça hem onun hem de kendimin başka bir yüzünü görüyordum.

Bu görüşmeyi yapmak için kaç gün geçmiş olması gerektiğinden emin değildim. Kafamı ne zaman toplayabilmiştim ne zaman yeniden düşünebilmiştim... Rahel'in yaşları ne zaman kurumuştu. Ne kadar zaman geçmişti alışmak için. Alışıp ayağa kalkmak için. İntikam alabilmek için...

Muhtemelen görmeyi beklediği son yüz benimkiydi. Bu görüşmeyi gerçekleştirmek benim için kişisel olarak zordu ama artık gururumu kenara bırakmıştım.

"Çok uzun sürdü," dedi.

"Geleceğimi biliyor muydun?"

"Uzun zamandır bekliyordum."

"Anlayabiliyorum," diye kabullendim.

Benim dişimda herkes biliyordu, diye düşündüm.

"Benden ne istiyorsun?" Bunu gülümseyerek sordu ve neredeyse böbürlendi.

"Basit," dedim. "Lorenzo'yu istiyorum. Bana Lorenzo'yu vereceksin."

"Bir şartım olacağını tahmin ediyorsundur."

"Seni buradan çıkaracağım."

"Duyduklarıma bakılırsa burada daha güvende olurum," diye sırıttı.

"Şansını zorlama."

"Tamam tamam... Seni gerçekten kızdırmışlar."

"Yakında görüşürüz," dedim.

"Luzia!" diye seslendi Akil Maner son anda. "Avukatımla görüş, sende numarası vardır."

Vardı. Herakles'i öldürüp Akil'in hapse tıkılmasına sebep olduğum geceden beri avukatı benimle defalarca kez iletişime geçmiş, ifademi değiştirmemi istemiş ve geri çevirdiğim çok fazla teklif sunmuştu. Layık olduğu yerde olduğunu düşünerek bir süre sonra adamın telefonunu açmamaya başlamıştım.

Yarın nasıl bir güne uyanacağımızı bilemediğimiz bir zaman dilimindeydik ve zaman su gibi akıp gidiyordu.

Görüşmeden sonra avukatı aramış, nasıl bir yol izleyeceğimizi kararlaştırmış, ifademi değiştirmiş ve gerisini para ve bağlantılar çözmüştü.

Albay Birant bu yaptığım için dilerim ki beni affederdi.

Rahel ile uzun uzadıya kafa kafaya vermiştik. İçimden gelmese de ona artık bunu yapmaya son verebileceğimizi söylemiştim. Çok olmasa da birikimim vardı ve onu alıp dünyanın bambaşka bir yerine gidebilirdi. Ne de olsa ben sonsuza kadar bu şatonun karanlığında yaşamaya devam etmek zorundaydım. Rahel için, tüm bu hengâmeden kaçıp gitmesi teklifim de baş koyduğumuz bu davadan vazgeçmek de söz konusu değildi. Benim için zaten dönülebilecek tüm yollar için çok geçti.

Akil'i çıkarmak istememin nedeni Lorenzo'nun yerini öğrenmek değildi, bağlantı kurmak için ona ihtiyacım vardı. Kaynaklarımız tükenmek üzereydi ve Rahel ile ikimiz dünyaya karşı tek başımıza ayakta dursak bile savaşı kazanamazdık. Vampirlerle gerçekten savaşacaksak vampirleri yenmek isteyen birilerine ihtiyacımız vardı. Dünyanın insanlardan vazgeçmeyen insanlarına ihtiyacımız vardı. Bu yüzden düştüğüm denizde yılana sarılmak zorundaydım.

Rahel'i uyutabilmek için hep içtiği bitki çayına sakinleştirici bir karışım eklemiştim. Sohbet ederken üzerini örttüğüm battaniyenin altında sessizce yavru bir kedi gibi uykuya daldı. Siyah kedi ona verdiğim sessiz emri anladı, Rahel'in yanına kıvrıldı ve eğer dönmezsem onu koruyacağına söz verdi. Eğilip yanağından öptüm. Kaderimi ona bulaştırdığım için uyku uyuyamadığım gecelerden sonra aklıma koyduğum planı gerçekleştirebilirsem belki yüzüne bakarken daha az canım yanardı.

Öğlen saatleriydi, güneş tepedeydi, şu anda Akil'in davası görülüyordu ve değiştirdiğim ifadeyle bugün muhtemelen özgür kalacaktı. Ama artık düşünebildiğim için Lorenzo'nun adresini biliyordum. Bazen öylesine attığınız bir adım uzun zamandır çözemediğiniz bir düğümü çözüveriyordu. Akil'i görmek de beynimde bir çağrışım yapmış ve nihayet onun hangi delikte saklanabileceğini bulmuştum.

Yaşamlar, hatıralar ve ihtimaller bir ağacın kökleri gibi kördüğüm olmuştu.

Deborah'ya giydirdiği o geceliği nerede bulabileceğini çok düşünmüştüm. Annem öldükten sonra babam evde tek bir saç fırçası bile bırakmamıştı. Başta kıyafetlerin sadece benzer olduğunu düşündüm. Lorenzo canımın acıması için bunu düşünecek kadar gaddardı. Ama Deborah'yı kendi ellerimizle kazdığımız toprağa gömerken o geceliğin anneme ait olduğunu biliyordum. Büyük abim en başından beri bana ipuçları bırakıyordu ve muhtemelen gideceğim o yerde bir tuzağa çekiliyordum ama başka türlüsüyle zaten yaşayamayacaktım.

Ya ben onu öldürecektim ya o beni.

Babamın av köşkü kasabanın diğer ucundaydı. Özellikle kışları annemle buraya gelir ve hepimizden uzaklaşmayı severdi. Babamın tüm o kıyafetlerden kurtulduğunu düşünmüştüm ama annemi sevdiğini, kendi tarzında çok sevdiğini biliyordum ve düşününce annemin ölümünün ardından o köşke hiç gitmediğini ve hiçbirimizin gitmesine izin vermediğini de biliyordum. Hoş, ben istesem de gidemezdim. Geceyi şatodan uzakta geçiremezdim ama abilerime de müsaade etmezdi ve Lorenzo sahip olmadıklarına takıntılı kompleksli bir pislikti.

Arabayı köşkün bulunduğu orman arazisinden çok geride bir yere, ağaçların altına park ettim. Ormanın içinden ıslak yaprakları sessizce ezerek ilerlemeye koyuldum. Ağaçlar bile geriye gitmemi tembihlercesine önüme sürekli engeller çıkarıyordu. Ne tuhaftır ki yerler ıslak olmasına rağmen bugün hava olabileceği kadar güneşliydi.

İki katlı av köşküne varmam umduğum kadar uzun sürmedi. Dışarıdan çocukken hayal meyal hatırladığım resme baktım. O zamanlar kasabada çok az insanın sahip olabileceği kadar şaşaalı bir ahşaptan oyulmuştu. Etrafında zeytin ağaçları ve daha ötesinde de bir kömürlük bulunuyordu. Çift kanatlı ahşap kapının üzerinde Victoriam'ların baş harfinin kazındığı bir tokmak vardı. Etrafta birinin varlığına dair hiçbir iz yoktu. Ne bir araba ne de ayak izi.

Kilitli olduğunu tahmin ediyordum ama yine de kapıyı açmayı denedim. Şatodan bulduğum eski anahtarlar işe yaramayınca başka bir yol bulmak için evin etrafında dolaştım ve pencereleri zorladım. Lorenzo kesinlikle buradaydı. Kilit değiştirilmiş, pencereler tamir ettirilmişti.

Kırabilirdim ama bariz bir işaret bırakmak istemiyordum.

Aklıma gelen fikir riskli olsa da çatıya tırmandım ve kiremitlerin üzerinde dikkatlice ilerledim. Şöminenin bacasını bulduğumda başımı eğip sığabilecek miyim diye gözlerimle hesap ettikten sonra ne kadar aptalca olabileceğini tartmaya çalıştım ama son zamanlarda ne aptalca değildi ki?

Baca kurumla kaplıydı ve örümcek ağları yoktu bu da gerçekten birilerinin burayı kullandığını kanıtlıyordu. Vampirler üşümez, bu yüzden şömine yakmazlar, elbette yakıp kurtulmak istedikleri bir şeyler yoksa. Silahlarımı yerinde kontrol ettikten sonra ellerimle bacanın kenarlarından destek alıp kırdığım dizlerimi açıklıktan içeriye sarkıttım. İpim olmadığı için zorlanacaktım ama sorun değildi. Bacaklarımı bacanın iki tarafına yasladım ve ellerimi de tüm gücümle duvara yapıştırarak milim milim bedenimi aşağı kaydırmaya başladım. Alan küçük olduğu için sırtımı yaslayıp ayaklarımı teker teker aşağı atıp tekrar duvardan destek alıyor sonra ellerimle kendimi biraz daha aşağı çekiyordum. Kurum her yerime bulaşmıştı ve nefes almak zorlaşmıştı ama Lorenzo'ya olan öfkem de nefretim de bunu dikkate almayacak kadar diri ve tazeydi.

Nihayet ayaklarım düz bir zemine bastığında altımdaki boşluk bacaklarımı bükebileceğim kadar derin olduğu için şanslıydım. Kendimi portatif bir sandalye gibi bükerek bacaklarımı ön tarafa

uzattım. Şömine kapakları olmadığı için de şanslıydım. Ellerimle şöminenin üst kısmından destek alıp kendimi dışarıya çektiğimde derin bir nefes aldım. Her yerim batmıştı ama başarmıştım ve içeri deydim.

Kapalı pencerelere ve perdelere rağmen günışığı içeriyi yeterince aydınlatıyordu. Tavanda buradaki en eski eşyalardan biri olan dökme demirden bir avize sarkıyor, üzerindeki küçük ampuller çalıştırdığımda sarı bir ışık yayıyordu. Işığı söndürüp etrafta geçmişimize dair bir iz arayarak dolaştım. Duvarlarda resimlerimizin olduğunu anımsıyordum ama artık ne resimler ne de çerçevelerin izi vardı. Lorenzo onlardan kurtulmak için duvarları boyatmış olmalıydı.

Koridor ahşap panellerle kaplıydı, üst katta av malzemeleri ve yatak odaları vardı ama birinin kullandığına dair bir belirti yoktu. Bir anlığına Lorenzo'nun buraya sevdiği birini getirmiş olabileceğini düşünmüştüm ama onun hiçbir varlığı sevemeyeceğini tahmin etmeliydim.

Deri koltukların olduğu yeniden döşenmiş salona geri döndüm. Şöminenin üzerinde kalan duvarda devasa bir geyik boynuzu asılıydı. Yüzümü buruşturarak başımı çevirdim. En iyi hamlemi nerede yapabileceğimi düşünürken salonun genişliğinin benim için avantajlı olacağına karar verdim. Hemen arkasında pencere olan koltuğu gözüme kestirdim ve birkaç adımda gidip pencerenin sürgüsünü gerekli bir durumda kaçabileceğim şekilde indirdim ama tamamen açmadım.

Koltuğa kurulup o gelene kadar bekleyecektim ve sürpriz yaparak beklemediği bir anda karşısına çıkacaktım. Elimde en iyi silahım ve içinde kalan son iki gümüş kurşunumla.

Hepsi çok hızlı olurdu ama neden hızlı ve kolay olsundu ki?

Madem burayı seviyor o halde neden burayı elinden almıyorum. Tıpkı yerimde olsa, benim en sevdiklerime yapacağı gibi. Bu korkunç güdü beni tekrar dışarıya çıkardı, kömürlüğe gittim ve orada olacağını bildiğim benzin bidonlarından bir tanesini alıp tekrar evin içine girdim. Üst kattan başladım, en sondaki odadan

ve koridordan her yere ama özellikle tutuşacak eşyaların üzerine ve merdiven basamaklarına dökerek aşağıya indim. Bidon tükenince kenara atıp tekrar dışarıya çıktım.

Kömürlükten aldığım yeni bidonla alt katı da olabildiğince benzine buladım. Keskin kokuya rağmen hırsım sadece çoğalıyordu. İçimde günlerdir haykırarak ağlama istediği vardı ama yapamıyordum. Ne gözyaşı akıtabiliyor ne de öfkemi dışa vurabiliyordum.

Yaşadıklarım hissedemediğim duygularıyla içime oturmuş, yüreğimi kazdıkça kazıyorlardı.

Bidondan geriye kalanı evin etrafına ve kapının önüne döktüm. Zaten ahşap olduğu için kolayca tutuşacağından şüphem yoktu. Bunu ne zaman yapmam gerektiğini düşündüm ve artık gelecek olmadığını o yüzden her şeyin şu an olması gerektiğine karar verdim. Kömürlükte bulduğum kibrit kutusundan bir tane çıkardım, ilki yanmadı, ikinciyi elime çarpan bir rüzgâr savurdu, daha öfkelenerek üçüncüyü yakarken kibrit kutusu elimden devrilip düştü. Küfrederek eğildim, kutuyu yeniden elime aldım ve odaklanarak kibriti kutunun kenarına sürttüm, giriş kapısına attığımda bu defa ne rüzgâr ne başka bir şey engel oldu ve tıpkı o günkü gibi Victoriam'ların av köşkü yanmaya başladı.

Ateşin bana bu kadar iyi gelmesi bir tesadüf müydü yoksa atalarımdan aldığım kanın göstergesi mi? Ateşlere atılan onca kadının ruhunun nasıl küle döndüğüne şahit olduktan sonra kaçmam gerekiyordu ama ben durmuş burada ellerimi ısıtıyordum. Belki de ruhsal bir meydan okuma ve nihayetinde saklamayı bıraktığım bir isyandı.

Bana bunu yapmayı, bu ateşin ortasına atmayı ne çok istediğini düşündükçe alevlerin rengi daha da koyulaşıyordu. Yapamadın, diye düşündüm. İçime bir ateş düşürdün ama iki yaşamda da beni odunların arasına atamadın.

Lorenzo ve Lennie siyah bir arabayla yanaştıklarında ben cayır cayır yanan evden birkaç metre uzaklaşmış, yerde bağdaş kurmuş, elimde tuttuğum silahın ucuyla çenemi kaşıyordum. Anlık şokları-

nı görmek bile tüm yaşadıklarıma değmişti, günler sonra dudaklarım ilk kez bir milim de olsa yukarıya doğru kıvrıldı.

"Ne yaptın sen!?." diye sordu Lorenzo. Akşam olmuştu, ev neredeyse sönmek üzereydi.

Ahşap çok hızlı tutuşuyor, yanıyor ve etrafında yakacak başka bir kuvvet bulamayınca sönüyordu.

"Üşüdüm." Ayağa kalktım, silahı ona doğrulttum ve omzuna nişan alarak ıskalamadan vurdum.

Lennie dehşete kapıldı ama Lorenzo onun kadar etkilenmedi. Bana baktığında bile küstahça gülümseyebiliyordu. Bilerek kalbinden ya da başından vurmamıştım. Çabuk olmasını istemiyordum, hatta ona işkence yapmak için Rahel'e götürmeyi planlıyordum ama o bakış, gülümseme, yüzüne bir an daha katlanamadım. Onun bu dünyada var olmasına katlanamadım. Bir kez daha tetiği çektim ve ıskalamadan kalbinden vurdum.

Ama ölmedi...

Sarsılmadı bile.

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Elindeki tek güç iki atımlık silah mıydı?"

Silahı indirmedim ama ateş etmeye devam etmediğim için kurşunlarımın bittiğini anlayacak kadar kafası çalışıyordu. Ve çalışmasa dahi ben ona odaklanmışken Lennie vampir hızını kullandı ve silahı tek hamlede elimden aldı. Kontrol ettikten sonra kınarmış gibi, "Bu kadarmış," dedi.

Lorenzo üzerindeki ceketin düğmelerini söktü ve içinde çelik bir yelek olduğunu görmeme izin verdi.

"Leonard'ı hazırlıksız yakalayana kadar böyle bir önlem aklıma gelmemişti," dedi etkilenmiş bir halde yerimde kalırken. Sadece onun gibi bir pislik en sevdiği kardeşinin ölümünden bile kendine pay çıkarırdı.

"Ellerini üzerimden çek yoksa yemin ederim önce seni gebertirim," dedim.

Lorenzo gülse de Lennie akıllıca davrandı ve beni ciddiye alarak geri çekildi. Elim kemerime ve kemerimdeki iğnelere gitti, üst

üste duraksamadan Lorenzo'ya doğru fırlattım ama artık mücadele daha da zorluydu. Beklediği saldırıdan kaçmak için vampir hızını kullanması yeterdi ve ben asla onun kadar hızlı hareket edemeyecektim.

"Kes şunu," dedi Lennie. Kolumdan tutarak beni kendine çevirdi. "Gel de seni gideceğin yere kadar bırakayım."

Gözlerindeki ifade beni uyarıyordu. Sanki burada olduğuma bile inanamıyordu çünkü bu yapılacak en yanlış ve en aptalca hareketti.

"Hiçbir yere gitmiyor," dedi Lorenzo. "Artık elimden kurtulamaz."

"Öyle mi?" Lennie'yi ittim, kemerimdeki hançerleri ellerime aldım ve rüzgâra karışarak Lorenzo'nun üzerine doğru atladım.

Lorenzo bana doğru uzandığında geç kalmıştı. Bedenim kuvvetle çelik yelekli göğsüne çarptı ve ikimiz de yere devrildik. Benden daha hızlıydı ama ben daha çok hançer kullanmıştım. Bir elimi tuttu, diğer elimdeki hançer baldırının üzerinde derin bir kesik açtı. Lorenzo'nun inlemesi öfkesini tutuşturdu. Tuttuğu bileğimi kırmak için çevirdiğinde hançeri bırakıp bacağındaki yaraya tekme attım. Saçlarıma yapışıp yüzümü yere çarptığında Lennie durmamız için çırpınıyordu ama ikimiz de bugün birimizin ölmek zorunda olduğunun farkındaydık.

İlk ayağa kalkan ben oldum. Lorenzo'nun açık yarası iyileşmiyordu ve bunu fark ettiğinde elimdeki hançere daha dikkatli baktı. Artık beni küçümsememesi gerektiğini biliyordu. Deborah'dan kalan UV ışınlı hançer vampirleri derinden kesiyor ve iyileşmesini geciktiriyordu. Dizlerimi kırarak ağırlığımı dengeledim, hançeri daha sıkı tuttum, sol kolum bükmenin şiddetiyle zonklasa da belli etmemek için dişlerimi sıktım.

Lorenzo her hareketimi tarttıktan sonra hızına güvenip gölgelere kaçmadı. Bana olan nefreti öyle diriydi ki karşımda durup adam gibi dövüşeceğini düşündüm. Bir sonraki hamlesi benim üzerime atılmak oldu. Yere düşersem onunla savaşamayacağımın farkındaydım. Ağırlığından kaçınmak için kendimi yana attım.

Lorenzo tişörtümü kavrayıp beni kendine doğru çekti. Başka bir vampir olsa dişlerini üzerime geçirirdi ama onun bu düşünceden bile tiksineceğine şüphem yoktu.

Dirseğimi geriye doğru savursam da çelik yelek tüm darbeleri anlamsız kılacaktı. Açıyı değiştirebilmek için hançeri havaya fırlattım, Lorenzo kısa bir dikkat dağınıklığı ile başını hançere kaldırdığında topuğumla dizkapağına vurdum ve başımı geriye savurup burnuna sert bir darbe indirdim. Elimi uzatıp hançeri kaparak geriye döndüm ve göğsünün hemen üzerine, boynuna çok yakın derin bir kesik açtım. Bu onu çıldırtmaya yetti. Kanayan burnunu silerek hızını kullandı, gözle takip edilemeyecek şekilde kendi eksenimde başım dönene kadar dönmeye başladı. Onu takip etmeye çalışırken soluk soluğa kalmıştım.

Darbe hiç beklemediğim anda enseme çarptı, öyle ağır ve kuvvetliydi ki midem ağzıma geldi ve yere düşerken kusmak zorunda kaldım. Lorenzo omuruma bir tekme attığında yükselen safra boğazımı tıkadı. Ellerimle yerden destek aldım ve sadece nefes almak için var gücümle çabaladım.

Bir an bile durmuyordu, yere düşmem için ittiğinde yan tarafıma devrildim. Lennie onu tutup geriye çekene kadar karnıma üst üste tekme atmaya devam etti. Ağzımdan kan boşalana kadar bir an bile yaptığından vazgeçmedi. Öyle gözü dönmüştü ki Lennie'yi itişi onu ahşaptan geriye küllerden başka bir parça dahi kalmamış ev harabesine doğru savurdu.

Dudaklarım zorlukla büyülü kelimeler fısıldamaya başladığında Lorenzo yarı kahkaha atarak üzerime eğildi, parmakları boynumu kavradı ve gözlerimin içine bakarak boğazımı sıkmaya başladı. Ellerimle ona engel olmak için yerde çırpınıyordum. Sözleri fısıldayamazsam büyü yapamazdım ve başka türlü ondan kurtulamazdım.

Nefes almak her saniye zorlaştı. Beynime ateş vurdu. Ciğerlerimin tıkandığını ve rengimin morarmaya başladığını hissediyordum. Kavrayışından kurtulmaya çalışan ellerim artık hareket edemiyordu. Bilincime daha fazla tutunamadım, gözlerim kapanmaya başladığında nabzım yavaşlamış hatta susmuş olabilirdi.

Son anda, kirpiklerim birbirine yapışırken elini geri çektiğini hayal meyal gördüm, ayağa kalkıp zevkle bana güldü ama beni orada öylece bırakmadı. Ayak bileğimden yakaladı ve nereye çarpıp nasıl hasar alacağımı umursamadan yerde sürüklemeye başladı.

21

Sessiz Göl

Tekrar gözlerim aralandığında kendimi eskiden vampirleri tıktıkları türde bir hücrede buldum. Kollarım duvara çok güçlü zincirlerle bileklerimden bağlanmıştı. Lorenzo parmaklıkların diğer tarafında duvara yaslanmış heykel gibi kımıldamadan bana bakıyordu. Elinde bir kova tuttuğunu, onu yere fırlattığında fark ettim. Yüzümden buz gibi su damlaları aktığında kendiliğimden uyanmadığımı anlamış oldum. Ağzımda biriken kanı tükürürken soğuğun ve muhtemelen iç kanamanın etkisiyle titriyordum. Boğazım delik deşik olmuştu, tahrişten nefes alamıyordum. Konuşmaya çalıştığımda sadece bir hırıltı çıkarabildim.

"Neden hâlâ nefes aldığını merak ediyor musun?" diye sordu.

"Ben..." Belli belirsiz bir fısıltı çıkarabilmiştim sadece. Yine de hırıltıyla "Benden neden nefret ediyorsun?" diye yarım yamalak hecelerle sormayı başardım.

Lorenzo kaşlarını çatarak parmaklıklara yaslandı.

"Basit," dedi dudak bükerek. "Sevilecek bir yanı olmayan, odunların üzerinde yanıp kül olması gereken bir yaratık olmanı bir kenara bıraksak dahi... Soyadımız..." Çenesini dikleştirerek nefretini görmeme izin verdi.

"Senin de vaktin geldiğinde geberip gitmen gerekiyordu ama onu bile doğru düzgün beceremedin. Kendini bir efsane haline getirdin. Victoriam'ların tek kızı..." Tükürür gibi söyledikten sonra demir parmaklıklara yaklaşıp daha yüksek sesle bağırdı.

"Ne yaparsam yapayım herkesin tek konuştuğu buydu. Adamlar iş bağlamak için kıçımda dört döner sonra sen içeriye girer ve tüm dikkatleri üzerine çekerdin. Kadınlar... İğrenç kadınlar koynuma girmek için yapmadıklarını bırakmaz sonra seni sorarlardı. Kardeşlerimiz bir ava çıkılacaksa Luxuria bu konuda ne dedi diye sorarlardı..."

Onun neredeyse benimkilerin aynısı olan gözlerine bakmak uzun zamandır gördüğüm, hissettiğim en korkunç kâbustu. Alelade bir nefret değil, yaşamlar boyunca kendini inandırdığı bir manifestoydu ve nihayet gerçekleştiriyordu.

"Sonunda geberip gittiğinde bile ismin geride kaldı. Musallat olan bir hayalet gibi Luxuria Cor Victoriam'dan kurtulamadım. Başka bir isimle başka bir hayata doğdun ama yine soyadımı gelip benden çaldın. Sen var oldukça başka bir Victoriam hatırlanmayacak bile. Senin ucube bir herifle evlenip bana fayda sağlaman gerekiyordu ama ben *Luxuria Victoriam'ın abisi* oldum. Lorenzo Victoriam kim? Luxuria'nın büyük abisi. Ama şimdi..." Parmaklıkları kavrarken çıldırmış gibiydi. "Şimdi ben Luxuria Victoriam efsanesini öldüren Lorenzo Victoriam olacağım. Sayende kardeşim, son Victoriam olacağım."

Babam çocukken beni bir kez baş başa getirdiği bu av köşkünde ona sorduğum bir soruyu hatırladım. Bir geyik avlamak için ateş edecekti ama uzun süre beklemişti. Ben de neden beklediğini vuramazsa tekrar ateş edebileceğini söylemiştim. Babam bana gülmüştü.

"Bir kere avcıdan kurtulan kurban, av değil avcıdır artık," demişti. *"Kurtulabileceğini de peşinde biri olduğunu da biliyordur... Avcı avdır onun için artık."*

"İşte," dedi Lorenzo saatini kontrol ettikten sonra. "Bugün de hiç vampir öldüremedin ve saat gece yarısını geçti. Bu yüzden seni

öldürmedim. Biraz sonra üstüne konduğun o şato sürükleyerek seni çağıracak ama kollarındaki o zincirlerle nasıl gideceğini görmek istiyorum."

Bu düşünce şekli midemi bulandırdı ve tekrar kan kustum.

"Bir süredir hiç vampir avlayamıyorsun," dedi. "Seni izliyorum. Bu yüzden lanet seni daha çok çekiştirecek. Ne ironi ama... Vampirleri öldürmediğin sürece büyün de pek iyi çalışmıyor değil mi?"

İçgüdüsel olarak gerildim ve kollarıma baktım. Zincirler öyle ağırdı ki yerçekimi olmasa da beni oraya mıhlardı. İçerisi buz gibiydi ve ayaklarım çırılçıplaktı. Lorenzo üşümekten nefret ettiğimi de üşüdüğüm zaman daha güçsüz düştüğümü de biliyordu.

Gelip giden bilincim nefes alamadığım anlarda kötü bir rüyadan uyanmış gibi sıçramama neden oluyordu. Lorenzo belki saatlerdir orada duruyordu. Hissi bastırmak için zihnimi kapatmıştım ama saatler geçiyordu ve ben daha fazla direnemiyordum. Lanet beni ayaklarına çağırıyordu.

Göğsümü zorlayan kalbim görünmez iplere bağlı gibi çekiştirildi. Nefesime odaklanmaya çalıştım ama kıvranışlarımı daha fazla gizlememe imkân yoktu. Zincirler çekiştirilmeye başlandıkça Lorenzo yerinde keyiften dört köşe oluyordu.

Kaşlarımı çatmaya çalıştım, yüzümdeki yaralar ne haldeydi bilmiyordum ama cildimin pul pul dökülüyormuş gibi kuruduğunu ve her yaranın dudağımdaki çatlağın yarılması kadar korkunç acı verdiğini biliyordum.

Bir güç aynı anda hem sırtımdan itiyor hem de bileklerimden çekiştiriyordu. Gözlerimi kapatarak karşı çıkmak için yanağımın içini ısırdım. Bedenim yaslandığı duvara doğru sokulurken kıvrılabildiği kadar kıvrılıyordu. Kalp ağrılarım ipleri çekiştiren kuklacıyla birlikte şiddetleniyordu. Bedenim şeytanından kurtulmak ister gibi gerindiğinde zincir ilk kez hücrede derin bir yankıya sebep olacak kadar sıngırdadı ve boğazımı yırtan derin bir çığlık koptu.

"Harika!" dedi Lorenzo alkışlayarak. "Harika!"

Başım geriye doğru düştü, duvarı kendime kalkan edinmeye çalıştım, ona doğru sığınıyor ve zincirin bileklerimi kesmesinden

kaçınmaya çalışıyordum. Tüm kaslarıma ardı ardına kramp giriyor bedenimin her bir noktası farklı şekilde canımı yakıyordu. Kemiklerimi kıracağını düşündüğüm bu çekim kulağıma dolan fısıltılarla şiddetlendi. Önümde beni yutmak için hevesli koca bir kara delik var gibi parmaklıklara doğru çekiştirilirken bileklerimin kırılacağına emindim. Biraz daha devam ederse bileklerime kıstırılan kalın, metal kelepçeler bileklerimin kopmasına neden olacaktı.

Gözlerini ayırmadan bu gösteri ne zaman gerçekleşecek diye izlemeye koyuldu.

Ben direnmeye çalıştıkça zincirler duvarı adeta dövüyor ve kulaklarımdaki fısıltılara tiz sesler ağır ağır eşlik ediyordu. Çığlık atmamak için gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım. İrademe tutunup buna karşı koymaya çalıştıkça kelepçe tuttuğu bileğimi doğramaya başladı. Zincirlerin ve lanetin arasında hayatta kalmak için düşüncelerimi korku hissinden uzaklaştırmak zorundaydım. Nefesim paramparça olmuş olsa da dikkatimi toplamak ve onunla mücadele etmek zorundaydım.

Eklemlerim artık daha fazla katlanamıyordu, gözlerimden yaşlar çağlayan gibi akmaya başladı. Başımı çevirip gördüğüm manzara bastırmam gereken korkuyu şiddetlendirdi. Metal bileklerimi kesiyordu. Büyü beni zincirden kurtarmak için öyle çok zorluyordu ki metal kelepçe damarlarıma denk gelirse korkunç bir ölümle yüzleşecektim.

Derin bir nefes almaya çalıştım. Çok canım yanıyordu ve ilk defa bu kadar fiziksel acı çekiyordum. Fiziksel acı odaklanmama izin vermiyordu. Ben duygusal olarak dirayetliydim.

Her yeni dalgada bedenim daha da kırılıyordu. Bileklikleri eklem yerimden uzaklaştırmak için ayakta kalmak ve kollarımı iyice germek zorundaydım ve tüm gücümle deniyordum ancak durmadan çarpan görünmez bir ses dalgasıyla mücadele etmekten farksızdı.

Dayanabilmek için dişlerimi sıkıyor, kendi kanımın tadını almama rağmen yavaş yavaş yutkunarak nefesimi dizginlemeye çalışıyordum. Tekrar çarptı, bu defa öyle şiddetliydi ki bedenim öne

doğru atıldı ve bileklerimden çatırdamalar yükselmeye başladı. Panikle ayaklarımı hücrenin parmaklıklarına bastırdım ve zincirlenen kollarımı çekime karşı hafifletmeye çalıştım.

Tüm çabama rağmen tükendiğimi hissediyordum ve artık kopacaksa kopsun istiyordum. Dayanacak gücüm kalmamıştı. Dayanmak da istemiyordum. Yaşamlar boyunca dayanmak zorunda kalmıştım, canıma yetmişti.

"Etkileyici," dedi Lorenzo. "Ama ne olursa olsun beni tam anlamıyla tatmin etmiyor. Ne olsun isterdim biliyor musun?"

Gözlerimi ona çevirmek şu anda yapabileceğim en yanlış hareketti. Benim zayıflığım onun vampir yetilerini kullanmasına neden oldu. Zihnime girdi ve orada istediği, hem de çok istediği bir an yarattı.

Kalabalığın uğultusu her gece kulaklarımdaki gibi tazeydi. Etrafımı çevreleyen yüzlerin hepsi tanıdıktı hem de çok tanıdık...: O kadar kalabalıktı ki bir an cenazem olduğunu düşündüm... Sonra gülümsedim. Sadece ölürsem bu kadar çok insan toplardım.

Kalabalığın ön saflarında çok iyi tanıdığım yüzler vardı, bana dokunan ve beni mahveden yüzler. Cenazem değilse de ölümümü çağırmaktı bu. Nihai hükmü vermiş bakışları bu şairane anın şahidi olmak için buradaydı.

Kollarımın etrafından bir kütüğe bağlıydım sıkı sıkı. Alevler ne kadar hızlı yükseliyordu. Sanki alevlerin içinden bütün bir ömrüm en sevdiğim kitabın sayfaları gibi çevriliyordu.

Bir odun ateşine kaç ömür sığar, bir kadına duyulan korkuyu kaç odun ateşi yakar?

Alevler yüzüme çok ama çok yaklaşmışken onun yüzünü gördüm. Beni sevmeyi bir türlü beceremeyen abimin zafer dolu yüzünü. En önde ellerini önünde birbirine kenetleyerek, yüzünde zafer sarhoşu bir gülümsemeyle seyrediyordu.

"Yan, cadı."

Başımı hafifçe yukarıya doğru kaldırdım. Onu daha iyi görebilmek için alevlerin üzerinden baktım. İçimde gömdüğüm belki de şimdi uyandırdığım bir güç biraz önce etimi yakan ateşi bile besledi.

Sıcak bir kucak gibiydi yangın şimdi.

Dudaklarımı kımıldattım.

"Ignis non me capit, sed ego iğnem domo."

Ateş beni ele geçirmez, ben ateşi ehlileştiririm.

Tüm dikkati benim üzerimde olan Lorenzo ne yaptığımı anlamaya çalışarak gözlerini kıstı.

Dudaklarımı kımıldattım.

"Mors venit, sed me non vincit."

Ölüm gelir ama beni yenemez.

Lorenzo ellerini çözüp başını hafifçe yana yatırarak ateşlere yaklaştı. Yüzü gerildi ve kendi hayalinin onun adına ters gittiğini anladı.

Alevleri aşağıya indirdim.

"Per dolarem, ad victoriam."

Acının içinden zafere.

Görüntü şiddetle değişti ve kendime geldiğimde zincirlerimle duvara yapışmıştım, Lorenzo korkuyla geriye çekilmiş ne durumdayım diye bana bakıyordu.

İçimde bir güdü kıpırdıyordu, hayır sadece bir kıpırtı değil, canlıydı ve yenilmeme izin vermiyordu. Pes etmeyi hakaret olarak görüyordu. Geçmişimde yaşattığım bir düş. Engellerin üzerinden nasıl atladığımı, yoluma çıkanların üzerine bastıkça daha yükseğe tırmandığımı, ağaçların üzerinden kendimi hiç düşünmeden bıraktığımı hatırlatıyordu. Cesaretimi, gözü karalığımı, karanlığımı, kaybedecek kimsem olmadığını...

Parmaklarım hafifçe kıpırdadı ama bu defa zincirler çekiştirdiği için değil, bén onları çekiştirdiğim için. Alevleri hâlâ üzerimde hissederken Lorenzo'nun gerilimle omuzlarını dikleştirmesi gözlerimden kaçmadı.

"Ego sum... quod flamma reliquit."

Ben alevin geride bıraktığıyım.

Zincirler duvardan sökülüp yere düştüğünde patlama sesi gibi bir gürültü yankılandı. Fısıldamaya devam ettim. Kaçmak için döndü ama artık onu hiçbir güç kurtaramazdı.

Sesimi bulmuştum ve izimi bulmuştum.

Yavaşça öne doğru bir adım attığımda zincirler yerde benimle birlikte sürüklendi. Parmaklıkları kilitlemeye gerek duymamıştı ama eminim şimdi pişmandı. Etrafında hiçbir engel yoktu buna rağmen bir duvara takılmış gibi kıpırdayamıyordu.

Ayağımın altındaki kesikleri acıma katarak fısıldamaya devam ettim. Tam karşısına geçtiğimde gözlerine bakarken hançerlerin hâlâ elimde olmasını diliyordum ama burada değillerdi. Sadece ben vardım. Her zaman bir ben vardım.

Daha çok fısıldadım.

Dudaklarımdan çıkan sözcükler göğsünü yakmaya başlayana dek susmadım. Lorenzo kitlendi ve çığlık bile atamadı. Elleri panikle gömleğini çözerken ateşin o kumaş parçasından geldiğini düşünmesi ne acıydı.

"V"

Dünya dönmüş, zaman akmış tükenmiş ve ben nihayet o damganın intikamını en korktuğu şekilde, gerçek büyüyle almıştım.

"Cadı," dedim tebessüm edip başımı yana yatırarak. "Cadı, yak."

Zincirlerin ağırlığına rağmen kaldırdığım ellerimi onun şakaklarına bastırdım ve yaşadığım acıyı, zevkle seyrettiği acıyı ona yaşattım. Korkuyla kanlanan gözlerini kapatarak çığlık atarken kulağıma bir ninni gibi geliyordu. Kulaklarından katran kadar kara kan akmaya başladı. Burnundan. Gözlerinden. Ellerini kaldırmak istemişti ama sadece parmaklarını açabilmişti.

Daha çok fısıldadım.

Bana yapmak istediği gibi elleri bileklerinden kırıldı. Bacakları dizlerinden çatırdadı ve nihayet layık olduğu gibi ayaklarımın dibine düştü.

Elimi göğsüne bastırdım. Çelik yeleğe rağmen dokunuşum atmayan kalbini buldu ve fısıldadım... Lorenzo bir daha başka bir ses duymayana dek fısıldadım. İşe yaramaz, yaşamlar boyunca kimseyi sevmemiş, sevgiden yoksun kalbi ellerimin altında bir mayın tarlasındaki hatalı adım gibi patladı.

Her saniyesinde benimkinin aynısı olan gözlerine baktım.

Hayatımı zehreden büyük abimin yaşamına bu şekilde son verdim. Gözleri yaşadığı dehşetle yuvalarından çıkacakmış gibi açık kalmış, kaskatı kesilmiş, kırık dökük içinde ayaklarımın dibine yığılarak.

Üzerinden geçerken tüm bedenim titriyordu. Beni bağladığı uzun zincirler peşimden sürüklenirken hiç olmadığı kadar ses çıkardı. Saç diplerimden, kirpik uçlarıma ve hücrelerime kadar canım yanıyordu. Buz gibi suyla ıslattığı kıyafetlerim gerçekten buz tutmuş gibi kesiyordu tenimi.

Taş merdivenlerden çıkarken duvara tutunmak istediğimde parmak uçlarım yandı.

Gökyüzünü gördüğümde gözümden yaşlar sızmaya başladı. Burada hiç yıldız olmazdı ama ben yine de yıldızları görmüş hatta tuttuğu dilekler gerçek olmuş gibi ağlamak istedim.

Benim gibi kızların yapamadıklarından biri de budur. O kadar yalnızdır ki ağlayamaz. Gözyaşları bile silecek ya da teselli edecek birileri olduğunda akar.

Hâlâ av köşkünün oradaydık ve hâlâ lanet bir fısıltı gibi beni kendine çekiyordu ama artık o bile bana diş göstermeye cesaret edemiyordu.

Başka bir yeraltı tüneline kazınmış başka bir hücre. Daha önce burada vampirlere işkence ediyor olmalılardı. Yanıp bitmiş evin önünden geçerken bir an bile ne eve ne arkama baktım. Sadece yürümeye çalıştım. Ormanın içine girip arabama ulaşmak istedim. Ayaklarımı sürümek zorundaydım ama her hareket bir öncekinden daha yakıcı hale gelmişti. Eşyalarım arabadaydı. Zincirlerden kurtulamıyordum, denemeye bile mecalim yoktu. En ufak bir ışık görsem kendimi öylece bırakırdım.

Sonra onları gördüm. Kâbusum bitmemiş gibi. Çektiğim acı, işkenceler ve buz gibi hava yetmemiş gibi bir arabaya doluşup gelmişlerdi.

Sidra ön kapıdan çıktı, Vaha diğerinden. Peş peşe üç araba. Diğerlerinde kim vardı görmedim.

Onlar bana baktı ve gördükleri her ne ise oldukları yerde kaldılar. Başka bir zamanda belki bambaşka bir çağda ya da bu ömrümün bambaşka bir anında onları gördüğüme sevinmeyi, gözyaşlarımı serbest bırakıp, kendimi kollarına bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamayı öyle çok isterdim ki... O kadar ihtiyacım vardı ki.

Yapmadım.

Kaçacak yerim olsa kaçardım, gidecek yerim olsa durmazdım, bakacak başka bir yer olsa, başımı çevirecek halim olsa onlarla göz göze gelmezdim. O gözlere bakıp halimi göreceğime kalbime bir hançer daha saplayıp ölmeyi yeğlerdim. Ama kalmamıştı; ne halim ne de kaçacak bir yerim kalmıştı.

Sidra kendini zor tutuyordu, aklından ne geçtiğini düşünmeye çalıştım. Muhtemelen ilk önce öfke hissetmişti, sonra üzüntü, belki biraz sorumluluk ve üzerine pişmanlık eklenirdi.

Hızlı adımlarla yanıma geldi. Ne kadar uzun ya da kısa sürdüğünü algılayamıyordum. Bir ayağımı geri atmak, bir elimi havaya kaldırmak... Kaçınmak istedim ama ikisine de sadece yeltenebildim. Bu küçük kımıldanmaları yakaladı gözleri ve daha da acı çekti. Aklından ne geçtiğini kim bilir; söyleyecekken vazgeçti, tutup beni kendine çekti. Sımsıkı sarılarak başımı göğsüne yasladı.

"Lütfen bir şey söyleme," dedi. "Lütfen izin ver bunu yapabileyim."

Elleri dokunduğu kıyafetlerin soğukluğunu fark etti. Sahip olduğu buz gibi soğukluğa rağmen benim üzerimdeki kış mevsimi onun ailesini öldürdüğüm o günkü gibi daha farklı soğuktu.

Daha sıkı sarıldı.

O kadar sıkı sarıldı ki, o an beni geç kaldığı her felaketten korumaya çalıştığını biliyordum.

Ama o kadar sıkı sarılıyordu ki bunu yapamadığını kanıtlıyordu.

"Etrafa bak," dedi muhtemelen Vaha'ya. "Buradaysa..." Duraksadı. "Bul bana onu."

Başımı kaldırıp tek kelime etmedim.

Ellerim, zincirlerle süngülenmiş ellerim tüm ağırlığıyla iki ya-

nımda sallanıyordu. Başım ona yaslıydı. Vücudum ona yaslıydı. Ama ona yaslanmıyordum. Tüm gücüyle beni kendine çekiyordu, tıpkı lanetim gibi.

Tıpkı lanetim gibi...

Bana dünyayı dar ettikten sonra gelip beni kendine çekiyordu ve kollarımı etrafına dolamamı istiyordu.

"Ölmüş," dedi Vaha hemen geri döndüğünde.

Ölmüş.

Bu kelime ilk defa bende hiçbir duygu uyandırmadı. Zafer değildi. Öfkeye dönüşmedi ya da rahatlamadım. İlkel, insani bir sevinç duymuyordum. Kazanmış gibi hissetmiyordum. İçimde hiçbir duygu kıpırdamıyordu. Adalet yerini buldu diye düşünemiyordum, belki de bulmuş hissetmiyordum. En ağır bedelleri hep ben ödediğimden onlara yazılan hiçbir son içimde bir yer bulmuyordu. İyiliğin de kötülüğün de yankısı kalmamıştı, doğrular ve yanlışlar da acı ve intikamla aynı sessizliğe gömülmüştü. Hiç sevmediğim ve günler belki yıllar belki de yaşamlarca elimde sürünen bir kitabın nihayet son sayfasını okuyup kapağını kapatmak gibiydi.

Sadece bitmişti.

"Müsaade eder misin?" diye araya girmeye çalıştı Vaha ama beni saran kollar bırakmadı. "Sidra, yardıma ihtiyacı var."

Bu sözler ona çarpmadıysa da dokundu ve beni bırakmadan kenara çekildi. Elleri hâlâ omuzlarımı kavrıyor ve sanki benim için yerçekimiyle bir mücadele veriyordu. Elleri titremiyordu ama tutuşunda geç kalışının ağırlığı vardı. Çenesi gergindi, dibimden ayrılmıyor oluşu, bana okuduğum bir satırı anımsatıyordu. İnsanın birkaç dakika erken gelse belki kaderi değiştirebilecekken artık bunun mümkün olmadığını anladığı anın ağırlığından bahsediyordu satırlar. O birkaç dakikayı nerede, ne yaparken kaybediyorduk? Belki giysi dolaplarının önünde daha güzel görünmek için en iyi elbiseyi seçerken... Belki de birbirimizin sonunu planlarken.

Bana bakıyordu ve kendi birkaç dakikasının bedelini yüzümde, yaralarımda görüyordu.

Öfkeliydi. Öylesine bir öfke değildi. Yedi ölümcül günahtan biri olan öfke gibiydi. Cehennem ateşini harlayacak ya da dünyayı yerle bir edecek türden. Bana yapılanlara, bunları yapana ve kendisine. Başıma gelen her felaketin asıl mimarının kendisi olduğunu bilmek birbirimize duyduğumuz nefret ve düşmanlıktan daha vahşi bir gerçeğe dönüşüyordu. Öfkesinde ve gözlerinde o vahşiliği görebiliyordum. Sessiz ama hoyrat, kum saatini terse döndüren ve ruhu çürüten, kan çağlayan bir nehir gibi

Başka bir zamanda elimin tersiyle yaralarımı siler, tek kaşımı kaldırır, güzel bir gülümseme seçer ve etkilenerek onunla flört ederdim.

İçimde bir heyelan yaşanmış, kalbim çatlamış ve son parçalar da ayaklarımın dibine dökülmüştü. Ruhum tüm kötü ihtimallerin gerçekleştiğinin yankılandığı derin bir mağara gibiydi şimdi, geriye sadece soğuk taş duvarlar ve boşluk kalmıştı. Bedenimi ben taşıyordum ama birileri onu insan yapan asıl duyguları çoktan gömmüştü.

"Daha önce böyle olmamıştı," diye fısıldadım hırıltılar eşliğinde ve çok ama çok zorlanarak.

"Ne dedin?" diye sordu Sidra. Kelimeleri anlamıştı sadece ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Önceki yaşamımda..." Dudaklarımdan ciğerlerime kadar tüm içim kurumuş ve çatlamıştı sanki. "O zaman çıldırdığımda böyle olmamıştı. Hâlâ içimde kıpırdayan bir göl vardı. Bazen o gölün içinde yıldızlar bile yüzerdi. Son ana kadar, ölüme yürürken bile bu kadar boş değildi içim." Gözlerimi çevirip gökyüzüne baktım. "Nehirler göllere karışamaz ki, başka yerlerde akarlar."

Sidra bileğini ısırdı ve kanını dudaklarıma doğru götürdü.

"İç," dedi emir verici bir tonla.

"Asla," dedim. "Asla senin kanını içmem."

Ona bakmıyordum ama irkildiğini anlayabiliyordum.

"Luzia," dedi Vaha. "İçmek zorundasın. Onun kanını iste..."

"Senin kanını da içmem," dedim. "Sizden hiçbir şey istemiyorum. İkiniz de hep yüzüstü bıraktınız beni. Fıtratınızda var bu.

Geç kalırsınız, yetişemezsiniz." Ya da hiç gelmezsiniz. Bana kalırsa hepsi aynı.

Yürümeye devam ettim. Zincirler etrafımda sürükleniyordu. Sidra önüme geçti, beni kendine yasladı ya da durdurmaya çalıştı belki yine sarılıyordu belki de öldürmeye çalışıyordu. Artık anlamıyordum.

"Çıkar şunları," dedi. O beni tutarken Vaha zincire dokunmaya çalıştı ama gümüş onu yakarak uzaklaştırdı. Vaha yüksek sesle küfretti.

Sidra önüme eğildi, ne olduğunu görmesine rağmen hiç tereddüt etmedi. Başımı robot gibi aşağı eğdim. Kalın metali tuttu, onu da yaktı hem de ne yakma... Ama oralı olmadı. Onun bile koparıp açması için epey güç uygulaması gerekmişti. Nihayet kelepçe bileğimden aşağı düştü. Gerçekten ne kadar da ağırdı. Bir domuz kadar, dağlar kadar, yaşadıklarım kadar...

Sidra diğer kelepçeyi de kırıp çıkardığında elleri iğrenç bir hal almıştı, asit dökülmüş bir et gibi yanmıştı ama kanı ve gücü onu hemen iyileştiriyordu.

"Ne yaptı sana?" dedi bileklerime bakarken. Bana sormadığını düşünüyordum. Daha çok söyleniyor, sızlanıyor belki de isyan ediyordu. Kollarımı çevirdi. Ayağa kalkarken çenemi dikkatle kaldırıp boynumun haline baktı. Gözlerinde başka bir zamanda kitaplardan alıntılarla betimleyebileceğim bir öfke vardı.

Neredeyse onu kendi elleriyle öldüremediği için bana kızacaktı.

"Ares," diye sertçe buyurdu.

Arkadaki arabalardan birinden inip kısa sürede yanımıza geldi vampir. Beni görünce yaşadığı dehşeti saklayamadı.

"Onun kanını iç," dedi Sidra yalvararak. "İstersen yanında kalır. Kanı bünyenden atana kadar istersen onu gerçekten bir yere bağla. Ama yalvarırım, iç şunu."

"Çürüyorsun güzellik," diye güldü Ares önüme geçip avucunun içini ısırırken. "O kadar kötü kokuyorsun ki bazı organlarının bittiğini söyleyebilirim."

"Rahel senin için çok endişeleniyor," dedi Vaha. "Bizi arayacak kadar çok. Üç gündür yoksun ve tek başına kaldığını düşünüyor. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun." Vaha bana yalvararak baktığında ona olan kırgınlığım sözlerinin etkisini azaltmadı.

Üç gün...

Ares'in eline uzanmaya çalıştım ama yapamadım. Bana daha çok yaklaştı, omzumdan tutup ona yaslanmama yardımcı oldu, elini ağzıma götürdü, dudaklarımı çok zor araladım ve dilimi hafifçe kanına dokundurdum. Bu anda bile zihnim ne kadar yaşlı olduğunu ve gereğinden fazla içersem ne olacağını hatırlattı. Dudaklarımı kapatıp başımı çevirdim.

"Arabam," diye fısıldadım Ares'e. "Orman yolunda bıraktım."

"Eminim bunca kişi arasından tatlı mini cooper'ını sürmek isteyen birileri bulunur." Yürürken beni bırakmadı. Sidra ve Vaha'nın indiği arabanın arka kapısını açtılar, Ares binmeme yardım etti.

Koltuğa yerleştiğimde daha çok titredim. Sidra ön tarafa oturmadan önce ceketini üzerime örtmesi için Ares'e verdi. Vaha arabayı kullanmaya başladı.

Dikiz aynasından kesişen gözlerimiz savaşımızda ikimizin de yenildiğinin ispatı değilse neydi bilmiyorum.

Şatoya vardığımızda herkes sessizliğini korudu. Ares'in kanı yol boyunca toparlanmam için yeterli olmuştu. Rahel beni görmeden şeklim şemalimin de toplandığını umut ediyordum. İnmeden önce bileklerime baktım, artık parçalanmış derinin içinden kemiklerim görünmüyordu ama hâlâ ezikler ve morluklar oradaydı.

"Daha iyisin," dedi Ares. "Endişelenme."

Kapımı açan Vaha'ya yorgun bir bakış atıp uzattığı elini reddederek arabadan indim. Öylece kapının orada durup şatoya baktım. Bir daha burayı görüp göremeyeceğimden emin değildim ama ne olursa olsun dönüp dolaşıp yine buradaydım.

Ben kapıya ulaşamadan kapı açıldı. Reyna önden daha hızlı çıktı, Rahel hemen arkasındaydı. Ben yokken onu yalnız bırakmadığı için sevindim. En azından bilinçaltımda sevindim ama içim-

deki yoklukta hiçbir duygu kıpırdamadı. Reyna'nın vampir gözleri üzerimdeki izleri Rahel'den daha iyi görüyordu. Sarılmak için tereddüt etti ve dokunmanın daha çok hasar vereceğinde karar kılıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Arkasından Rahel çıktı. Üç gün demişti Vaha. Üç günde daha da kilo vermişti. Gözleri çökmüştü. Cadıların kaderinde yaşlanmak yoktu belki de.

"Öldürdüm," dedim dudaklarımı yuvarlayarak başımı yana yatırdım ve sarhoş gibi gülümsedim. "Lorenzo'yu öldürdüm."

Rahel gözyaşlarını tutamadan üzerime atladı. Boynuma sarıldığında acıyı bastırmak için dişlerimi sıktım ama kollarımı gelişigüzel ona dolamayı başardım.

"Seni de kaybettiğimi sandım," diye hıçkırmaya başladı. "Tek başıma kaldığımı sandım."

"Bu sefer de ıskaladık," diye güldüm. "Odunlar ıslak çıktı."

Reyna kaşlarını çatarak espri yapma çabama daha da incindi. Bakışları bir açıklama istercesine Vaha'ya döndüğünde onun gözlerinde de güvenin eksildiğini fark ettim. Zaman hepimizin üzerinden geçiyordu ama biz atlayamıyor, eşikte sıkıştığımız yerde can çekişiyorduk.

"Seni içeri götürelim," dedi Reyna. "Duş almak ister misin?"

Ağır ağır başımı salladım. Yukarıya çıkmak nispeten daha kolay oldu. Lanetlerle bulanmış olsa da bu duvarlar beni şefkatle saran yegâne kollardı.

Yardım tekliflerini geri çevirip banyonun kapısını üzerime kapattım. Son dereceye kadar yükselttiğim sıcak suyun altına girdim ve yere oturup gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Hiç sesim çıkmadı. İçimdeki göl kadar sessizce ağladım.

Havluya sarınıp dışarıya çıktığımda kapının önünde bekliyordu. Yüzünden ne kadar acı çektiği ortadaydı ama onlarla yaşamayı öğreniyorduk ne de olsa. Havluyu sıkıca tutup odama geçmek için hareket ettiğimde o da hareketlendi.

"Konuşmak istiyorum," dedi. "Lütfen."

"Sen bir seçim yaptın Sidra," dedim gözlerine kilitlenerek.

"Yapmamışsın gibi davranamayız. Ben de bir seçim yaptım ve ben de yapmamış gibi davranamam. Önceki," dedim ve yutkunmak için kendime zaman tanıdım. "Onları ifşa ederken de bir seçim yapmıştım. Seni kurtarmak ve çırpınışlarımı sona erdirmek için. Bu yüzden yine bu şatoya dönmüş ve gelişini beklemiş ve o hançeri kalbime saplamamıza izin vermiştim. İzin verdim çünkü bir seçim yaptığımda diğer ihtimalleri artık seçemeyeceğimi, hepsine aynı anda sahip olamayacağımı biliyordum. Ben öldüm Sidra, çünkü bir seçim yaptım. Geri dönmek için çok geç artık. Birbirimizden uzak durmak zorundayız. Beni severek benimle savaşamazsın."

"Benim vanilya ilişki anlayışım," dedi zoraki bir çabayla.

"Benim değil," dedim. Bu kez çarptığımız o duvarın bir âşık atışması eşiği olmadığını anlaması için ciddiyetle. "Ben yine bir seçim yaptım ve seni sevmeyi değil seninle savaşmayı seçtim." Çünkü benim şakam yoktu ve bu halimi zayıflık olarak algılamalarına müsaade etmeyecektim.

Bu onu mahvetti.

Ben kapıyı üzerine kapattım.

Üzerime pamuklu ve beni sıcak tutacak pijamalarımı giyerken siyah kedim odanın içinde dolanıyordu. Yatağa tırmandığımda o da benimle birlikte kucağıma tırmandı. Arkama yaslanıp yaşadıklarımın üzerimden geçip gitmesi için öylece tavanı seyrederken kapım çaldı.

Reyna başını uzattı, müsait olduğumu görünce kapıyı açıp elinde bir tepsi tutan Rahel'in geçmesi için tuttu. Peşlerinden Vaha da içeriye girince gülümsemek için hareketlenen dudaklarım hareketsiz kaldı.

"Birkaç lokma da olsa yemelisin," dedi Rahel.

Ona itiraz etmemek için tepsiyi kucağıma çektim. Muhtemelen Reyna'nın ısrarı üzerine peynirli bir sandviç ve kahve fincanı vardı. Fincanı dudaklarıma götürürken içinden vanilya kokusu aldım ve hayatımın trajedisine içimden sessizce gülümsedim.

"Görmek istediğin biri değilim," dedi Vaha pencerenin kenarına yaslanarak. "Ama kendimi anlatmama müsaade eder misin?"

Sadece konuşmamak için sandviçten küçük bir ısırık aldım ve yara bere içindeki ağzımda çevirip durdum. Rahel kediyi kucağına alıp odanın köşesindeki sandalyeye kuruldu. Reyna yatağın kenarına tünemiş bana başını sallıyordu.

"Sen bu kasabaya döndüğünde, müze müdürü olduğunda vampirler insanlara ifşa olalı dört yıl olmuştu. O zamandan bile tüm bu sürecin bir anda planlanmadığını, bir anda karar verilmediğini anlayabilirsin. Vampir ifşası insanlarla birlikte alınan bir karardı. İnsanlara ifşa olmadan önce de baştakiler zaten vampirlerin varlığından haberdardı ve imkânlarını kullanıyordu. Dahası zaten dünya düzeninin en üst zincirinde vampirler vardı. Sizi yönettiğini sandığınız insanları vampirler yönetiyordu. Bu konuda onların uzaylı olduğu ya da ifrit olduğuna dair on yıllardır süregelen komplo teorileri bile var."

Komikmiş gibi güldü.

"Vampirliğin insanlığın son evrimi olduğu öngörülüyordu. Yani o insanlar vampir olmak için zaten sıraya girmişti. Bunları biliyor muydum?" Dudak büktü. "Açık açık değil ama arka planda olaylar döndüğünden haberim vardı. Ben Sidra ile o bu kasabaya dönene kadar iletişim kurmadım. O bu kasabayı ve beni kendi halime bıraktı. Evelyn gerekli olursa süreci yönetirdi. Ben burada küçük dünyamda iyiydim."

Ben sessiz kaldıkça konuşması daha kalabalık kelimelerle uzun cümlelere dönüşen bir hal aldı.

"Kanayan Gece'den haberim yoktu. Sonrasında yine en az senin kadar öfkeliydim. Sonra tüm bunların on yıllar içinde nasıl yürütüldüğünü öğrendim ve bundan sonraki on yılların bile planlandığını gördüm. Bu yüzden seni vazgeçmen için ikna etmeye çalıştım. Durdurabileceğin bir güçle değil, baş edemeyeceğin kadar karanlık bir güçle karşı karşıyasın. Bu zamana kadar insanların gerçekten gösterildiği gibi bir hayat yaşadığını mı sanıyordun?"

Hırsla hareket edecek gibi oldu ama Reyna ona kaşlarını kaldırdı ve Vaha yeniden yaslandı.

"Siyaset, politika, ülkelerin başkanları, ünlüler... Hepsi kukla.

Bunların hepsinin üstünde bir sistem var ve o sistem sen bu anın savaşını verirken senin muhtemelen göremeyeceğin sonraki asırları bile planlıyor. Tüm bu çekimler, masalsı hikâyeler, medya, festivaller, göz boyama evet ama Sidra'nın seçtiği yol insanların en az hasar alacağı yol. Sidra geri çekilir ya da durursa savaş sona ermeyecek, yerine başkası geçecek. Vampir timinden kaç kişiyi öldürdün? Altı mı, yedi mi? Daha kanları kurumadan yerlerine başkaları getirildi. Ben o düğün kaydında bulundum çünkü Sidra, Omar'ın yerine benim geçmemi istiyordu. Reddettiğimde bana olabilecekleri en açık haliyle gösterdi. Ben o koltuğa oturmazsam başkası oturacak ve Lorenzo ya da Omar gibilerin orada oturmasını hiçbirimiz istemeyiz."

Tek bildiğim, Lorenzo'nun artık o koltuğa oturamayacağıydı.

"Derva'nın babası dönüştü." Burnunun kemerini sıktı. "Bu istediğimiz bir durum değildi çünkü kozumuzu kaybettik. Artık o insanların vampirlerden faydalanmak için vampirlere ihtiyaçları yok. Bu yüzden Derva kritik bir konumda, bu yüzden bizimle işbirliği yapması önemli."

"Kendi savaşınızda yenildiniz yani." Kaşlarımı kaldırarak kahvemden bir yudum içtim.

"Dünya tarihi kazanılan ya da kaybedilen savaşlardan ibaret," dedi dikkatli bir tonlamayla. "Sistemin yenilenmesi için, düzenin değişmesi için, yaşamın devam edebilmesi için süregelen bir döngü bu."

"Günü kurtarmaya çalışıyorsunuz," diye itiraz ederken bile boğazım acıdı. "Bu diğer savaşlara benzemez. İnsanlığın sonu geldiğinde ne olacak? Şimdi onlara şirin görünmeye çalışıyorsunuz, dönüşümlere izin veriliyor, vampirliği özendiriyorsunuz... Bu şekilde nüfusu azaltıyorsunuz ama çok değil birkaç yıla kalmadan insanlığın sonu geldiğinde o fabrikalarda insan ticaretleri yapılacak. Zorla kuluçkaya yatırılacaklar. Kalan insanlar üremeye ve kan vermeye zorlanacaklar. İnsanlara besili hayvan muamelesi yapacaklar çünkü ana besin kaynakları bu. Bununla kalmayacak, kendi içinde vampirler birbirine girecek ve her yere saldırmaya başlaya-

caklar. Vampir nüfusu o kadar artacak ki insanları paylaşamayacaklar. Bütün bu senaryoda sizin anlaştığınız o insanlar arasında yüz karası bir grup kendilerine ya insanlardan oluşan bir erzak dolabı yapmış olacak ya da vampirlerden korunmak için yaptırdıkları gümüşten sığınaklara saklanacaklar. O gün geldiğinde benim bugün verdiğim savaş daha sert başlayacak. Doğanın dengesini korumak için vampirlerden kurtulmak gerekecek."

Peçeteyle dudaklarımın kenarını sildim.

"Bu yüzden Vaha, sizi anlamak için kendimi zorlamayacağım. Bu yüzden sizden taraf olmayacağım. Sizi anlamayacak ve asla uzlaşmayacağım."

Vaha itiraz etmek ya da kendilerini savunmak için yaslandığı yerden doğruldu ama elinde kediyle aramıza giren Rahel, "Onu daha fazla yormasan iyi olur," dedi. "Bırak dinlensin artık."

"Evet," diye ona katıldı Reyna. "Gitsen iyi olacak."

Vaha bu birlik ve tepkiler karşısında yitik düştü.

"Sadece sizi korumaya çalışıyorum. Dünyadan başka isteğim de alacağım da yok benim." Sözlerinde samimiydi ama bunlar hiçbir şeyi değiştirmedi.

Vaha çıktığında Reyna yanıma sokularak, "Lennie'yi öldürdü sanırım," dedi. "Rahel korkuyla bana geldiğinde Lorenzo'nun peşine düştüğünü anladık. O da Lennie'nin peşine düştü. Kaçmak için hazırlanıyormuş. Vaha döndüğünde ellerinde kan vardı ve nerede olduğunu biliyordu."

"Kaldı iki Victoriam," diye gülümsedim kederle. Köklü ve şanlı Victoriam'ların soyunu piç olan mı cadı olan mı sürdürecekti? Ellerimi yanağımın altına alıp bacaklarımı kendime çekerek cenin pozisyonu aldım.

Rahel, kediyle birlikte yatağın ayak kısmına kıvrıldı.

Ruhlar hiç seslerini çıkarmadı.

Ay Işığı
KİTAPLIĞI

22

Tekerrür

Daha önce de kendimi bu halde aynanın karşısındaki iskemleye bırakmıştım. Yüzüm yine solgundu ama artık vampir kanının bile onaramadığı izler vardı. Lorenzo'nun şiddeti birkaç damla kanla çözülmeye yetmemişti. İçe doğru göçmüş yanaklarımın üzerinde sarımsı ve mor, tıpkı çürüyormuşum gibi görünen lekeler vardı.

Çürüyormuşum gibi.

Belki de sonunda ruhum taşıyordu.

Aynanın önünde sıralanmış küçük şişelerin çoğu boştu artık. Gümüş suyu kalmamıştı ama geçmişten bu yana bekleyen ve tozlanan kırmızı renkteki zehir şişesi hâlâ duruyordu. Tıpasını açıp o gün olduğu gibi burnuma götürdüm.

Bazı canavarların sadece kalpleri kırılırdı.

Seçimler diye düşündüm...

Önceki yaşamımda, felaketimize götürecek olaylar dizisinin başlangıcının patlak verdiği o gün, bu iskemlede oturup bu zehri kokladığımda içmeye ne kadar yakın olduğumu anımsıyordum. Lord Callisto ile tahammül edemediğim bir yemek yemiştik, Vaha ve Sidra gitmişti, ben evleniyordum ve abilerim bir kez daha sayemde kıçlarını kurtarıyordu.

Lorenzo beni damgalamıştı.

Askılı tişörtümün yakasını çekiştirip yine tenime dağlanmış damgaya baktım. Her şey başka şekilde de olsa tekerrür ediyor gibi orada duruyor ve asla iyileşmiyordu.

Neyi farklı yapardım diye düşünürken buldum kendimi. Zihnim beni o güne çekiştirdi. Bu çatının altında, yine bu odanın içinde... Zehri kokladıktan sonra yerine bırakmıştım. Korkaklık mıydı yoksa "başka bir son" arzusu hâlâ içimde miydi o zaman?

O gün yaptığım gibi ayağa kalktım.

Dolabımdaki onlarca güzel elbisenin üzerinde ellerim dolaştı. Her biri benim için özel dikilmişti. Dünyanın dört bir yanından gelen kumaşların hepsi nadide parçalardı. Çekmeceleri açtım. Soluk kalbimi saklaması için giyip durduğum eldivenlerime baktım. Sesler kulaklarıma doldu.

Şimdi tozlanmış ve yıpranmış eski dönem kıyafetlerinin yanında bir müze müdürünün kendi rızasıyla ve nasıl görüneceğinden endişelenmeden, kimseye bir şey kanıtlama arzusu duymadan seçtiği kıyafetler vardı. İki yaşam arasındaki fark buydu. Luxuria hep bir sonraki hamlesini planlamak zorundaydı. Luxuria hep neyi sevdiğine değil nasıl göründüğüne dikkat etmek zorundaydı. Luxuria kendini değil, insanları memnun etmek zorundaydı. Luzia bir mağazada dolaşıp hoşuna giden herhangi bir giysiyi alabilirdi. Bir süreliğine de olsa kendi seçimleri vardı. Geçmişi onu yakasından yakalayana kadar Luzia kendini seçebilen kadındı.

İyiydim. Ben çok iyiydim. Çok güzeldim. Çok güçlüydüm. İstediğim her şeyi uzanıp alırdım. Çayırlarda dolaşır ve herkesi kendime hayran bırakırdım. Balolara katılır ve dans etmek isteyen herkesi sıraya dizerdim. Sadece beni sevdikleri için yazılmış şiirlerden kitaplıklar dizilirdi. Gülümserdim. Çok gülümserdim. Ölümsüzlerin karşısında bile korkusuzdum. Her adımımı planlar önüme çıkacak her tümseği hesap eder üzerinden atlardım. Kahkaha atardım. Neşeli kahkahalar. Herkesi parmağımın ucunda oynatırdım.

Luxuria Cor Victoriam'dım.

Sonra o gün yaptığım gibi yatağın üzerine uzandım. Saçlarım yatağın üzerine geçmişim gibi örtündü. Tavanı izlerken aslında

ölümün her seferinde camı göremeyip çarparak ölen kuşlar gibi beni bulmasını bekliyordum.

"Luxuria," demişti Katie titreyen sesiyle. *"Bir sorun var."* Sorunun ne olduğunu bile merak etmemiştim. Terzide bir işlerin hatalı gittiğini düşünmüştüm. *"Kont Dekalton ile ilgili," diyene kadar. "Araz Maner, bu işin peşini bırakmayacaktı."*

"Ne oldu?"

"Onun kim olduğunu öğrenmiş. Doğuştan ölümsüz olanlardan biri. Söylenenlere göre Araz'ın elinde kesin kanıtları varmış."

"Ne yapacaklar?"

"Biliyor muydun?"

"Ne yapacaklar Katie?"

"Abilerin yola çıktı. Yerini bulduklarını düşünüyorlar. Araz senin de bu işin içinde olduğunu söylüyor. Onlar gelmeden kaç Luxuria. Kaç, kurtar kendini. Bu defa seni yaşatmaz."

Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu.

Kapı çaldığında cama bir kuş çarpmış gibi irkilerek dirseklerimin üzerinde doğruldum. Rahel başını uzattığı kapı aralığından müsait miyim diye kontrol ettikten sonra içeriye girip sevinçle gülümsedi.

"Luxuria," dedi. "İyi haberler var. Sidra ve kıyametiyle ilgili." Zevkle kaşlarını kaldırıp gururla çenesini kasa kasa devam etti. "Akil Maner gerçekten bu işin peşini bırakmıyor."

Geçmişle şimdinin birbirine giren düğümleri kafamın içinde yanan kablolar gibi cızırdarken kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" diye sorduğumda aynı kelimeleri seçtiğimin farkında değildim ve midem bulandı.

"Hadi gel, aşağıda seni bekliyoruz."

Son Victoriam kızı benim.

Masala sonunu yazacak kişi benim.

"Luxuria!" diye bağırdı Rahel. "Beni duymuyor musun? Kalk hadi."

"Tamam," dedim sersemleyerek. Doğrulurken saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

Rahel kapıyı kapatıp giderken tekrar aynanın önüne geçtim ve sorgulayıcı gözlerle kendime baktım. Bu tuhaf etkileşim kafamın içinde o günü oynattığım için yaşanan bir tesadüften ibaretti. Anlamı olamazdı.

Yüzümdeki izleri kapatmak ve düşüncelerimi dağıtmak için makyaj malzemelerimi öne çektim ve fondöteni parmak ucuyla yüzüme yaymaya başladım.

Başka bir yol seçseydim...

O gün Katie'nin söylediği gibi kaçıp gitmeye çalışamazdım belki ama onu öldürmelerine izin verebilirdim. Ölürse lanetten azad edilirdim belki. Belki de Lord Callisto'yu ya da evleneceğim adam her kimse onu severdim. Çocukça bir saplantıydı yaşadığımız. Ya da o abilerimi öldürürdü ve hep bana anlattığı o masalı yaşardık. Mümkünse eğer... Gerçekten vampirlerle insanların bir arada yaşayabileceği bir düzen varsa... Masallar ve mutlu sonlar varsa...

Bir kez olsun masallar yanlış kişiyi kurtarsa; canavarlarla cadılar kazansa... Kahramanların anlatacak neyi kalırdı?

Üzerime kollarımdaki izleri kapatacak ince, ayaklarıma kadar uzanan koyu gri bir hırka geçirerek merdivenleri inmeye koyuldum. Günışığı bugün bana zihnimdekilerin gerçek olmadığını, artık o anlarda yaşamadığımı ve başka bir hayatta olduğumu kanıtlamak ister gibi üzerime vuruyordu. Güneş saçlarımı öperken derin nefesler aldım. Akil'i hapisten çıkarmak en iyi kararlarımdan biri değildi ama artık hangi kararımın doğru ya da yanlış olduğunu da anlayamıyordum.

Merdivenleri alelacele inerken gölgeler üzerime hücum etti. Şatonun duvarları bile titriyor gibi hissettim. Şato bana kükrüyor ve buna engel olmamamı söylüyordu. Ona arkamı döndüm. Zorladığım kapılar açılmamakta direndi.

Oturma alanı olarak düzenlediğimiz odaya girdiğimde başımı sallayarak zihnimi şu ana getirmeye çabaladım ve dikkatle pencereden dışarıya baktım. Kar yağmıyordu. Hava bu kasabaya yakışmayacak kadar açık ve güneşliydi.

Kar yağmıyordu.

"Merhaba, Luzia." Akil oturduğu yerden kalkarak gülümsedi. "Luxuria'yı mı tercih ediyorsun?"

"Mesafeyi tercih ediyorum." Uzattığı elini görmezden gelerek çaprazında kalan berjere oturup bacak bacak üzerine attım.

"Beni çıkarmaya karar verdiğinde barıştık sanıyordum." Muhtemelen Rahel'in ikram ettiği kokulu bitki çaylarından içiyordu ve çok lezzetliymiş gibi dudaklarını şapırdatıyordu. "Kırgın olması gereken ben olduğum halde hem de... Beni oraya tıkan sendin."

"Neden buradasın Akil?" Öne doğru eğilerek ellerimi birbirine kenetledim. Onunla sohbet etmek içimden gelmiyordu. Soyadı hâlâ beni tetikliyordu ve Akil de masum değildi.

Sanki ben öyleydim.

"Seni biriyle görüştüreceğim." Kolundaki çok pahalı saatini kontrol etti. "İstediğiniz iletişim ağını kurdum hatta fazlasını da yaptım. Vampir meselesini kökünden halledeceğiz."

Onu çıkarmamın iki sebebi vardı. Birincisi Lorenzo'nun yerini öğrenmekti ki bazı çağrışımlar sonunda onu kendim bulmuştum. İkincisi gündüz yoldaşlığı ile iletişim kurup vampirlerle mücadelemizde koordineli bir desteğe ulaşmaktı.

O zaman tüm bunlar hâlâ mantıklı geliyordu. Deborah'yı öldürenleri öldürmek yapılması gerekendi. Sonra Lorenzo ile karşı karşıya geldim ve hayat bir kez daha üzerimden geçti. Sıyrıklar ve skandallarla birlikte. Şimdi oturduğum yerden bakıldığında hiçbiri mantıklı değildi.

Bir süredir aynı uğursuz soru zihnimin zindanlarında yankılanıyordu.

Neden yeniden doğmuştum?

Neden toprak bile reddetmişti beni?

Edebiyatta efsaneleşen; ölümün reddettiği kahraman mıydım ben?

Bu eski bir tılsım mıydı?

Yoksa kader, yarım kalan bir hikâyeyi bir kez daha anlatmaya mı karar vermişti?

Vampirler rövanşlarını mı alıyordu?

Yoksa sıra bende miydi?
Yarım bıraktığım hikâyenin son sayfasını mı istiyordu?
Gücün ne çeşit bir zehir olduğunu biliyordum sadece.
Önce arzuyu beslediğini sonra vicdanı susturduğunu biliyordum.

O zehirden içenler kadar ona karşı savaşanlar da zehirden payını alıyordu.

"O nasıl olacak?" diye tekrar yaslandım ve aklındakinin ne olduğunu öğrenmek için beklemeye koyuldum.

"Kaynağı buldum hatta kaynağın kaynağını buldum." Her ne başardıysa bundan büyük gurur duyduğu otuz iki diş sırıtmasından belliydi. Bunca zamana rağmen hırsını takdir ediyordum.

Buna karşılık Lorenzo'yu bulma ve intikam arzum sona erince Akil benim için yeniden güvenilmez biri olmuştu. En başından beri Maner olması ve önceki yaşamımda atasının ölümümle sonuçlanan sonuma giden yolun ilk çivisini çakması Akil'e karşı dikkatli olmam için zorunlu bir dürtüydü. Şimdi huzursuz hissetmemin nedeni de, önceki yaşamımın benzer eylemlerle sürdürürsem, bu yaşamımı şekillendirebileceğini kabul etmiş olmamdı. İkinci şanslar her zaman bizim için fırsat olmazlar, çoğunlukla imtihan olurlardı ve benim bir kez daha aynı yolu yürümeye mecalim kalmamıştı.

"Tek bir şartları var, yeni kurulacak örgütü senin yönetmeni istiyorlar." Bitki çayından bir yudum daha alıp kaşlarıyla beni işaret etti.

"Neden?" Donuk bir ifadeyle sordum ama merak ediyordum. Merak ediyordum çünkü madem böyle bir şartları ve arzuları vardı da biz aylardır tek başımıza uğraşıp didinirken neden kapımızı çalmamışlardı...

"Yaptıklarının yanı sıra vampir kralı tarafından dokunulmazlığın olduğu için." Akil fincanını sehpanın üzerine bıraktı. Vampir kralı derken dudakları iğrenir gibi gerilmişti.

"Sidra'nın sınırlarının olmadığını düşünüyorsan aptalın tekisin." Zorlama bir çabayla güldüm. "Nasıl öldüğümü unutuyorsun."

"Ölümünde senin payın daha çoktu."

"Gerekli ortam hazırlandığı sürece Sidra'nın bana karşı ne kadar ileri gidebileceğini göreceğin kadar payı vardı," dedim. "Bu konuda bana güvenebilirsin."

"O noktaya geldiğinde işi bitmiş olacak." Benim yüzümün şeklini görmeden gülerek yana döndü ve tabletini kurcalamaya başladı. "Zaman geldi, şöyle geç. Ayağa kalkman gerekiyor."

"Ne oluyor, kiminle görüşeceğiz?" Hali ve tavrı epey garipti. Her zaman takıntıları olan bir adamdı ama şimdi zapt edilemez bir heyecan içindeydi.

"Gerçekten üst düzey biri." Güldü ve aramayı başlatarak hemen yanıma gelip beni ayağa kaldırdı.

Anlamaya çalışarak diğer tarafta oturan Rahel'e baktım ama o sadece mutlu mutlu olanları seyrediyordu. Akil'in henüz bana söylemeden onunla bazı bilgileri paylaştığı ortadaydı ve bu beni inanılmaz rahatsız etti. Rahel'in Akil'den etkilenmesi canımı çok sıkardı. Akil iğrenç biriydi ve daha da iğrenci bir Maner'di.

"Efendim." Çağrı yanıtlanınca Akil bir asker gibi selam verdi ve başını eğdi. Ekrandaki yüzü gördüğümde kelimenin tam anlamıyla şok geçiriyordum. Aklımdan geçen herhangi biri olduğu söylenemezdi ama düşünsem son kişi bile bu kişi olmazdı.

"Bir ülkenin başkanıyla görüşeceğimizi daha önceden söylemen gerekmez miydi?" Dişlerimin arasından sordum ve ellerimle ne yapacağımı bilemeyince içgüdüsel olarak arkamda birbirine kenetledim.

Hem de öylesine bir başkan değil.

Vampir kraliçenin, Derva Krum'un amcası. Vaha daha yeni Derva'nın babasının yani başkanın kardeşinin vampire dönüştüğünü söylemişti.

"Merhaba, Luxuria," dedi adam. Bunun ne tür bir oyun olduğundan emin değildim. "Sizinle doğrudan iletişim kuruyorum çünkü yapacaklarınızı kimse bilmeyecek. Vampirler dünyayı ele geçirirken yeterince seyrettik. Kardeşimi, yeğenimi, ülkemi elimden aldılar. Onlarla uzlaşmanın yolu yok. Onları kökünden yok etmek zorundayız."

"Efendim," dedim hâlâ şok halinde. "Yeğeniniz vampir kraliçe ve babası da dönüştü."

"Onları gözden çıkarıyorum," dedi otoriter bir sesle. "Onlar artık insan değil ve hepsi bittiğinde yaslarını tutarak onları onurlandıracağım. Size sınırsız bir kaynak sunulacak. Bir daha benimle iletişime geçmeyeceksiniz ama tüm ihtiyaçlarınız karşılanacak."

Adam ellilerinin sonunda olmasına karşın epey fit görünüyordu ama yeşil gözlerinde hem öfke hem de yadsınamaz bir korku vardı. Politikacı olmasına rağmen kendini bu kadar kolayca ele veriyor olmasına şaşırdım.

"Minnettarız efendim." Akil tekrar başıyla onu selamladı.

"Dünyanın cesaretine ihtiyacı var, darbe girişimi yolunda giderse hayal dahi edemeyeceğin şekillerde ödüllendirilip kahraman ilan edileceksin. Size ve dünyaya iyi şanslar. Tanrı bizi ve dünyamızı bu şeytanlardan korusun." Adam sadece bana bakıyor; Akil'i muhatap almıyordu. Son sözlerini bitirdiğinde eliyle ekrana doğru uzandı ve cevap beklemedi.

Ekran kapandığında hâlâ şaşkınlığım geçmemişti.

"Bu nasıl oldu?" diye hayretle Akil'e döndüm. O da tıpkı Rahel gibi hazine bulmuşçasına sevinçliydi.

"Vampir avcıları yok edildi," dedi barizmiş gibi. "Onlara ulaşmak için her yolu denedim ve sonunda kaynaklar beni Başkan Krum'a götürdü. Aslında onlar beni buldu. Otur hadi, asıl görüşme şimdi başlayacak."

Yeniden tabletini kurcaladı ve başka bir görüntülü konuşma ekranda belirdi. Akil ikimizin de görüneceği açıyı ayarlayıp hemen yanıma, fazla yakın oturdu ve kıpırdanmama neden oldu. Dikkatimi ondan ekrana çevirdim.

Av köşkünden kurtulalı günler olmuştu, şatodan asla çıkmıyordum ve şimdiden dünya benim için daha küçülmüştü. O kadar az insan görüyordum ki ekrandaki yüzleri ayırt etmek zorlaşmıştı. Bir toplantı odasında oturmuş altı kişiyi saydım. Arkalarındaki duvarda yağlı boya tablolar vardı ve pencereleri kadife perdelerle örtülüydü. Bir çeşit devlet resepsiyonunu andırıyordu. Doğrudan

yüzlerini, kim olduklarını bilmiyordum ama ifadelerini biliyordum. Siyasetçiler, iş insanları, eski askerler, avcılar... En önemlisi hepsi insandı ve gerçekten nefes alıyorlardı.

Kameraya en yakın olanı, "Vampirleri durdurmak zorundayız," dediğinde ilk anda rahatlar gibi oldum ama böylesi kalabalıkların neden ve nasıl bir araya geldiğini bilirdim.

"Ne isterseniz yapmaya hazırız," dedi hemen yanımda oturan Akil. "Luxuria yakın zamanda Lorenzo'yu da öldürdü ve bir darbe daha vurdu." Bunu sanki birlikte yapmış ya da planlamışız ve çok kolaymış gibi dile getirmesi canımı sıktı ama sessizliğimi korudum.

"Önce dönüşüm merkezlerine saldırmalıyız," dedi asker olduğunu tahmin ettiğim ciddi ifadeli bir adam.

"Dönüşüm merkezleri sırasını bekleyen insanlarla dolu," dedim. Onlar kendini tanıtma gereği duymadığı için ben de doğrudan konuya girmiş bulundum.

"Dönüşümü kabul edenler de vampirler kadar düşmanımız," dedi adam karşılık olarak.

"İnsanlık için bazı şehirleri yakmamız gerekiyor," diye ekledi birisi. "Dosyaya baktınız mı?"

Daha cümleleri idrak edemeden Akil elime bir dosya tutuşturdu. Gözlerim uyarıcı şekilde ona baktı ve sonra elimdeki siyah dosyayı açtım. İçinde hem fotoğraflar hem de kayıt belgeleri vardı. Çoğu dönüşüm merkezlerine ait başvurulardı. On binlerce başvuru vardı. Bunun yanı sıra henüz görmediğim kan çiftliklerinin fotoğrafları bulunuyordu. Kayıp insanların sayısı son bir yılda dudak uçuklatacak kadar artmıştı. Bunların hepsi gerçekti ve bundan nefret ettim. Yalanları yenmek her zaman daha kolay olurdu. Dayanamayarak dosyayı kapattım.

"Bu insanlar düşman değil," dedim dosyadaki isimleri işaret ederek. "İnsanlar mecbur kaldıkları için dönüşüm merkezlerine gidiyor. İzin verdiğiniz sistem onlara başka çare bırakmadığı için."

"Onlar insanlıklarını satıyorlar," diye karşı çıktı Akil.

Masanın ucundan başka bir kadın söze dahil oldu. "Bazıları feda edilirse savaşın seyri değişir hatta lehimize döner ve insanlar dönüşmekten kaçınırlar."

Dudaklarım aralık kalmış halde, nefes almakta zorlanarak kadına baktım. Sanki hava durumundan bahseder gibiydi. Kimse ona itiraz etmedi ya da bunun ne kadar hastalıklı olduğunu söylemedi. İnsanları vazgeçirmek için insanları zorunlu bıraktıkları merkezlerde kendi elleriyle öldürmeyi konuşuyorlardı.

"Kaç kişi?" Kaşlarımı çatarak öne doğru eğildim. "Binlerce mi? Bir milyon mu? Daha fazlası mı?"

"Eğer insanlık kurtulacaksa bunu göze almamız gerekiyor," dediler. "Başka türlü kazanmanın yolu yok."

Midem kasıldı ve gözlerimin ardında Lorenzo'nun yüzü belirdi. Peşinden Herakles'in. Vampir kraliçenin. Omar'ın. Karşımdaki insanlara baktım ve aradaki çizgiyi göremedim. En başından beri sorun sadece vampirler değildi. Canavarları hep karşı tarafta arıyorduk ama insanın insandan büyük düşmanı yoktu.

"İnsanlığı kurtarmaktan bahsediyorsunuz..." Tek kaşımı kaldırdım. "Sizin içinizde insanlık göremiyorum ben." Yorgun bir kederle, hayal kırıklığı içinde geriye kaykıldı.

"Başka seçeneğimiz yok," dediler. "Senin de yok."

Sessizce gülümsedim ve ayağa kalktım. Görüş alanlarından çıktığımda Akil benim kabahatimi örtecek birkaç zırva mırıldandıktan sonra onlarla iletişime geçeceğini söyleyip görüşmeyi sonlandırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı Akil. "Bu görüşmeleri ayarlamak ne kadar zor haberin var mı?"

"Eminim epey zorlanmışsındır." Kollarımı birbirine kavuşturdum.

"Başta ümitsizlerdi ama sen vampir timini ve koalisyonun çoğunu öldürdün. Geriye Sidra ve bölge liderleri kaldı. Stratejimizi belirleyip bir an önce harekete geçmeliyiz."

Ona dikkatle bakıyordum. Belki de dalgınlıkla. İnsan en çok düşünmeyi ve sorgulamayı bıraktığında gerçekleri görebiliyordu. Akil'e bakınca, ölen vampir avcıları için biraz bile üzülmediğini görüyordum. Ona bakınca, gücü tekrar ellerine alan ve onu kontrolsüzce kullanmak isteyen yeni yetme aptal bir çocuk görüyordum. Davası yoktu. Sadece hırsları ve kompleksleri vardı.

"Biraz yavaşla bence," dedi Rahel.

"Bak Vaha ve Reyna ile yakın olduğunu biliyorum ama bu konuda Başkan Krum gibi özverili olmalısın. Onlar insan değil ve öldüklerinde yasını tutabilirsin ama dünyayı..."

"Vaha ve Reyna'yı öldürmemi mi bekliyorsun?" Lafını böldüm ve gülerek çıkıştım.

"Sen yapmak zorunda değilsin," dedi Akil. "Sen örgütün beyni olacaksın. Vaha şu an Sidra'dan sonraki ikinci adam konumuna geldi. Olanlarda sandığından daha çok payı var. Ve böyle giderse birkaç yıla insan nesli tükenmekle karşı karşıya kalacak. Önceliğin onlar değil, insanlık olmalı."

Tüm bu adamların en katlanamadığım özellikleri kendilerinden çok emin olmalarıydı. Akil, söylediklerine inanıyordu. Dahası her kelimesi çok mantıklıymış ve zaten böyle olmalıymış, başka bir seçenek yokmuş gibi davranıyordu. Diğer herkesin de durumu onun gördüğü gibi göreceğini sanıyordu.

"Bu seçim sana ummadığın kapıları açacak." Oturduğu koltukta başka birçok mantıklı cümlesini söylemeden önce heyecanla öne doğru hareket etti. "Mısır'a gitmek istemiyor muydun? Düşün Luzia," dedi. "Tüm bu saçmalıkların dışında bir hayatın olacak. Yeniden doğmanın anlamı olacak. Bu şatonun içinde lanetin seni tüketmesini beklemek zorunda değilsin."

İçimden güldüm. Mısır'a gitmeme mâni olan kendisi değilmiş gibi!

"En önemlisi bu," diye araya girdi Rahel desteklercesine. "Sidra öldüğü zaman tüm vampirler ölecek ve geriye hiç vampir kalmayacak."

"Bu ne demek?" Bakışlarımı ikisi arasında dolaştırdım. Ne demek olduğunu pekâlâ biliyordum. Ama ikisinin ne zamandan beri paylaştıkları sırları olduğunu bilmiyordum.

Deborah'nın ölümünün üzerinden haftalar mı geçmişti? Lorenzo'nun ölümü çok mu geride kalmıştı?

Ben böylesine acı çekerken dünya nasıl durmadan dönüyor ve zaman nasıl bana başka bir darbe daha vurarak akıp gidiyordu.

"Lanetin amacı ne?" diye kendi kendine sordu Akil. "Vampirleri avlamak. Geriye hiç vampir kalmadığında özgür olacaksın. Kurtulacaksın. İstediğini yapabileceksin. Bu hayatta tekrar doğabileceksin. Vampirlerin yok oluşu senin kurtuluşun olacak."

"Babamı sevindirmek ister misin? Atını batıya çevir, mağaralara kadar rüzgârı arkana al. Becerebileceksen eğer bütün vampirler taş kalede toplanacak. Bir kişi değil, onlarcasından bahsediyorum."

İçim ağlamaya başladı.

"Tek yapman gereken onları ifşa etmek. Onlarla yakınsın. Bilgi edinirsin ve biz de hazırlıksız yakalarız. Başlarını avladıktan sonra kendi içlerinde çobansız kalmış sürü gibi dağılacaklar. İnsanlar da savaşımıza dahil olacak. Dünya onlardan kurtulmak için ayağa kalkacak."

Akil Maner tüm planı yapmış ve Rahel'i de ikna etmişti. İşin daha can sıkıcı yanı söylediklerinin de planının da hiç de kötü olmamasıydı. Başkan Krum'dan alınan güçle bunlar mümkündü. Savaşabilir ve kazanabilirdi.

Ben de istediklerini yapabilirdim.

Kolayca içlerine sızar ve onları ifşa edebilirdim.

Yarım gün sürdü. Dağların arkasından dumanlar yükselene kadar orada beklemeye devam ettim. Nasıl yapacaklarını biliyordum. Her yere gümüş alaşımı dökeceklerdi. Önce onları kılıçtan geçirecek sonra ateşe verecekleri di. Duman yükseliyorsa bu yapabildiklerini gösterecekti. Kalabalıklardı. Birini öldürmeye yedi kişi gidiyorsa hepsini öldürmeye bütün kasaba gitmiş olmalıydı. Şimdi sadece soğuk değil, sadece çamsakızı değil kara dumanın is kokusu ve çürümüş et kokusu da burnuma doluyordu. Bütün kasabayı ölüme boyamıştım. Bütün kasabayı ölümsüzlükten

azat ederek kendimi süresiz bir tutsaklığa mahkûm etmiştim. Midem bulandı, kalbim kasıldı, içim çıkana kadar ağlamak istedim. Üşüdüm. Bir daha hiç ısınamayacakmış gibi titredim. Ateş dediğini anımsadım bana. Ve söndüm. Hepsinin yandığını gördüğüm o yerde küçük bir kıvılcım gibi söndüm.

"Ben kimsenin kuklası değilim ve olmam da," dedim birden sıyrılarak. "Bu yüzden bunun parçası olmayacağım. Vampirlerle savaşımı kendi tarzımda sürdürürüm ama insanları koruması gereken liderlerin korkakça ekranlarda bu uzlaşmayı destekleyip bizim pisliklerini temizlememizi istemelerine destek olmam."

"Luxuria," dedi Rahel inanamayarak. "Bizim amacımız buydu, bundan vazgeçemezsin."

"Amacımız başkalarının savaşını vermek değildi," diye karşılık verdim. "Kahraman olacakmışım," diye güldüm. "Bu insanlara en son güvendiğimde beni cadı diye yakacaklardı!" Başımı iki yana salladım. "Bunu başarsak bile sonunda bildiklerimiz yüzünden bizi hayatta bırakmazlar. Kahraman kendileriymiş gibi gerinirler. Eğer kıçlarını kurtarmak istiyorlarsa kendileri çıksın cepheye."

"Bunun tek nedeni onları öldürmek istememen değilmiş gibi davranma ikiyüzlülüğünü yapma," dedi Akil.

"Hepsi birilerini öldürdü," diye hatırlattı Rahel.

"Yeter," dedim ona da çıkışarak. "Biz annenle bu yola çıktığımızda insanları korumayı hedefliyorduk. Onların istediğiyse bize katliam yaptırmak. Bu aynı şey değil Rahel. Gerçekten dünyayı düşünseler insanlara gerçekleri gösterirlerdi, vampirlerle uzlaşmaz, insanlara kendilerini korumaları için kaynak sağlarlardı. Ben bunu yaparım. Ben terörist değilim. Kimseye tuzak kurup arkalarından vurmam. Savaş dediğin yüz yüze yapılır."

"İyi," dedi Akil sinirle ayaklanarak. "O halde küreyi bana ver."

"Ne küresi?" Yüzümü buruşturarak ona baktım.

"Yapay güneş portatifi. En son kullandığınızda vampir timi toplantısındaki herkesi öldürmüştünüz." Gayet açık dercesine dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bende değil." Pencereden süzülen ışık odanın içinde hareketli gölgelere neden oluyordu ve gözlerim sürekli onlara takılıyordu. "Deborah kullandıktan sonra ondan kurtuldu."

"Mümkün değil." Biraz panik biraz şüpheyle öne çıktı Akil. "O tek örnekti. Yoldaşlıkla birlikte kayıtları yok ettiler. O teknolojiye ulaşmamızın tek yolu küre."

"Deborah kürenin ele geçirilmesini istemedi, o zaman yoldaşlığın yok edildiğinden haberimiz yoktu bu yüzden ondan kurtuldu." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve pencereden dışarıya, araziye ve Deborah'nın mezarına baktım.

"Nasıl kurtuldu?" diye, Rahel'e dönerek sordu Akil.

"Ben hatırlamıyorum." Rahel düşünürken saçlarını kaşıdı. "O günler çok karmaşıktı ve o gün neredeyse ölüyorduk. Bir kez kullandıktan sonra kürenin işi bitiyordu zaten ve annem geride delil bırakmayı sevmezdi."

"Şatoya bile sokmadı." Daha iyi hatırladığımda Rahel'in sözlerini başımı sallayarak onayladım. "Arabada üçümüz de bitik haldeydik ama o şundan kurtulup öyle geleceğim demişti." Omuz silktim. "Geriye yanmış metal bir hurda kalmıştı zaten."

"Bu hiç iyi olmadı." Akil'in ilk geldiğindeki neşesinden eser kalmamıştı. Tekrar okları bana çevirdi. "Makul düşün lütfen," dedi.

"Başkan çıkıp kendisi vampir karşıtı olduğunu ilan etsin. Medyadaki bu saçma vampir romantizmi sona ersin. Onlarla ilgili gerçek düşüncelerini paylaşsın. Gümüş suyunu insanlar için ulaşılabilir hale getirsin. Vampirlerle müzakereye otursun ve yapay kan fabrikaları tekrar kurulsun. Onlarla anlaşmayı denesin." Tek tek maddelerimi sayarken kapı eşiğine doğru ilerledim ve gitmesi için misafirperver bir biçimde davranmayarak boşluğa doğru elimle işaret ettim. "Onların imkânlarını kullanıp benim arkalarından vurmamı istemesi çabasız sonuçlanacak."

"Vampirlerle uzlaşılmaz," dedi.

"Ben kiralık katil değilim." Kapıyı göstererek, "İyi günler, Akil," dedim.

Birkaç uzun saniye Rahel'e baktı, aralarındaki sözsüz bir konuşma, gerilip kollarımı göğsümde bağlamama sebep oldu. Akil ceketini alıp kibarca koluna yerleştirirken bana sitemle bakıyordu. Kapıdan çıkarken duraksadı ama göz göze geldiğimizde söyleyeceklerinden vazgeçip devam etti.

Onun gidişinin ardından Rahel ayaklandı.

"Anneme yaptıklarını ne çabuk unuttun," dedi kontrolsüz bir öfkeyle.

"Annene bunu yapan Lorenzo'ydu ve onu öldürürken neredeyse canımdan oluyordum!" Ona bu şiddette bağırmayı planlamamıştım ama bu olanlar çok saçmaydı. Akil ile birlik olması ve ona inanması kabul edilir değildi. Bilhassa onun yüzünden bana diklenmesi sadece canımı sıkmaz, kaderleri değiştirir ve tekerrür ettirirdi.

"Bir hayatın olmasını hak ediyorsun!" Sinirden yaşaran gözlerini kapattı. "Onlar sonsuza kadar yaşayacak ama sen bu şatonun içinde daha ne kadar hayatta kalabileceksin?"

Rahel'in gözlerindeki kaybolmuşluğu görüyordum. Annesinin ölümünden sonra mücadelesi intikam almaya dönüşmüştü. Artık insanları kurtarmak değil, vampirleri öldürmek istiyordu.

"Akil güvenilir biri değil." Derin bir nefes alıp daha sakince konuşmayı sürdürdüm. "O liderler hiç değil. İnsanlar onların umurunda değil." Elimle boşluğu işaret edip güldüm. "Bize yardım etmeyecekler, bizi kullanacaklar. Yoldaşlık yok edilmiş..." İmâlı imâlı kaşlarımı kaldırdım. "O adam, Başkan Krum bunu nereden biliyor sanıyorsun? Çünkü payı var. Çünkü seyirci kaldı. Dünyayı kurtarmak istiyorsa oradan başlasaydı. Dünyayı kurtarmak istiyorsa yeni yoldaşlık kurulması için harekete geçseydi."

"Bize kaynak sağlayacak..." Rahel önüne döktüğüm gerçeklere rağmen kendine bir çıkış kapısı arıyordu.

"Hayır," diye güldüm. "Vampirlere karşı elinde kozu olsun istiyor. Bize silah verecek ve vampirleri öldüreceğiz. Vampirlere 'hâlâ bir tehdit var' diye kendi çıkarlarını yaptıracak." Ellerimi saç diplerimden geçirdim. "Savaşlardan kim hoşlanır biliyor musun?

Silah tüccarları. Sırf bu yüzden savaş çıkarırlar. Esas kazananlar iki tarafı da savaşması için ittirenlerdir ve meydana inip gerçekten mücadele eden iki taraf da kaybeder."

Pencereden bakıp Akil'in arabasının uzaklaştığına emin oldum.

"Bunlar başka bir canavar yuvası," dedim. "Dişlerinin olmaması seni yanıltmasın."

Bombalar kulaklarına ninni gibi gelir, barut kokusunu zafer kokan bir parfüm gibi solurlar. Kurşunların altında kalanlar onlar için sadece istatistik değer taşıyan rakamlardan ibarettir. Kayıp bilançosu. Savaş meydanı haritaların üzerinde zevkle işaretledikleri ticaret rotalarıdır aslında. Silahlar cepheden cepheye patlarken onlar ceplerini doldurur.

Dilinde sürekli barış nidaları olur ama iyi yazılmış bir kazanç düzenidir olan. Tüm tarafların korkularını besler, teşvik eder, zaaflarını bıçak gibi bileyerek birbirlerine düşürürler. Değerleri için, adalet için, hakları için kılıçlarını çarpıştıranlar kazanmaz, sadece onların kasalarını doldurur. Kendi çıkarlarına olmayan hiçbir rüzgâra yelken açmaz böylesi insanlar. Ölen öldüğüyle kalır, tek zaferi hiç silah tutmayanlar yaşar.

Rahel sessizce oturduğu yere sindi. Dizlerini kendine çekti ve başını eğerek alnını bacaklarına yasladı. Daha fazla üzerine gitmek ve onu bu kadar korkunç bir dünyaya maruz bırakmak istemiyordum. Yaşadıkları haddinden fazlaydı ama hâlâ bana yaklaşamamıştı bile. Ben çıldırmış ve ölmüştüm. O sadece üzgündü. Ben kendimi yem yaparak tuzak kuracak kadar, çaresiz, ihanet edecek kadar gözü karaydım. O sadece ne yapacağını bilmiyordu.

Tekrar odama çıktım.

Derin nefes aldım ama hâlâ çamsakızı kokusu yoktu.

Başka bir seçim daha yaptım.

Sadece benim dünyamı değil, dünyayı etkileyecek bir seçim.

Her seçim bir noktalı virgüldü, artık biliyordum ve tam bu anda geçmişi değiştirdiğimi ve kaderin baştan yazıldığını da biliyordum.

Vampirler kazanmıştı ama onları durdurmak isteyenler de kendini kaybetmişti. Canavarların ne kadar kötü olduğunu bilirdim, insanların ne kadar kötü olabileceğiniyse çok daha iyi bilirdim.

Hikâyem hâlâ devam ediyordu.

Sadece ben savaşmayı bırakmıştım.

ÜÇÜNCÜ ALTI AYLIK SÜREÇ

Nüfus dengesizliği yeni düzenlemelere neden olur. İnsanlar doğuma teşvik edilirken vampir dönüşümü kontrollü hale getirilir. Dönüşüm için kriterler belirlense de kaçak dönüşümler alt vampir sınıfını oluşturur ve iç çatışmalar kaos doğurur. Vampirlere müdahaleler başlar ama topluma yansıtılmaz.

İnsanlar kaynak haline gelir, kan çiftlikleri kurulur. Genetik olarak kan kalitesi testlerine zorunlu tutulurlar. İyi durumda olanlar nesillerin devam etmesi için klinik ortamda korumaya alınır, bireysel yaşamları kısıtlanır.

Gündüz yaşamı neredeyse sona erer. Yaşam, gece aktif olacak şekilde düzenlenir. Mimari yapılar daha az günışığı alacak biçimde inşa edilir.

Azınlık kalan insanlar ölüm, yaşam, sonsuzluk döngüsü ve kimlik bunalımları ile mücadele ederken intihar oranları yükselir. Vampir kanına ve ısırılmaya bağımlılık hızla artarak önü alınamaz. İnsanlar kendilerini vampirlere seçtirmeye çalışır. Dünya devasa bir eğlence merkezi haline gelirken kandan gözü dönen, kontrolsüz vampirler sokaklarda terör estirir.

Direniş anlamını yitirir, kurtuluş ihtimali kalmaz, sadece kabulleniş ve dünyanın yenilgisi kalır.

Vampirler birbirlerini avlamaya başladığında sistem çökmeye başlar.

İnsanlığın yok oluşunu esasında vampirler değil, bir kez daha kontrol edilemeyen arzular ve açgözlülük getirir.

Hayatta kalan ve kazananlar için dahi geride yaşanacak bir dünya kalmamıştır.

"Geçmiş asla ölmüş değildir, geçmiş geçmiş bile değildir."

William Faulkner

23

İhtimaller Denizi

Kendi kaderimi değiştiremediğim için başkalarının kaderini değiştiriyordum. Yaptığım seçim yaşamları etkileyecekti. Ancak bu seçimi yaparken bile kendimi değil aslında başkalarını seçtiğimi öğrenmem geçen zamana rağmen o kadar da uzun sürmedi.

İnsanlar zamanı içtikleri suya, yedikleri aşa katmış gibi hızlıca sindirirken yalnızlık bir karış daha eklemişti üzerime.

Günler, haftalar, aylar geçip gitmiş; dünyanın yangını en kuytu köşelere, en soğuk iklimlere kadar ulaşmıştı.

Arka bahçede, kadınlara mezar olan arazide yabani otların üzerinde oturup Deborah'yı ve öncesinde annemi kaybettiğim o ağaca bakıyordum. Zamanın nasıl geçip gittiğini düşünmek beni başka bir lanet gibi tüketiyordu.

Eğer o gün Akil şatoya geldiğinde ve beni Başkan Krum ile konuşturduğunda tekliflerini kabul etseydim yeni düzenin üzerinden bir yılı aşkın zaman geçmiş olacaktı bugün. O an korkunç bir fikir gibi görünenler geride kalmış olacaktı. İnsanın yeterince vakit ve duygu geçtiğinde nelere alışabileceğini en acı şekilde öğrenmiştim. O gün Akil'i son görüşümdü ama şimdi mezarının başında tek başına oturduğum Deborah'nın kızını birkaç ay daha görmüştüm.

Rahel ve Akil ben onları tanımadan önce tanışıyor ve birlikte çalışıyorlardı. Aynı yoldaşlığın üyeleriydi. Deborah Akil'in doğru lider olmadığını defalarca söylemesine rağmen Rahel onun yolunun tek yol olduğuna inanmaya devam etti. Akil'in onu manipüle edeceğini ilk andan itibaren hissetmiş ve onu korumak için elimden gelenin fazlasını yapmıştım.

Birkaç hafta sonra artık pek de avlanamadığım ormandan dönüp, Rahel'i odamı karıştırırken bulduğumda yaşadığım ilk şoku hatırlıyorum. Bu, çarpık zihnime, bana, geçmiş yaşamımda abilerimin beni kenara savurarak odamı yerle bir ettiği geceyi anımsatmıştı. Leonard çekmecemde yok etmem gereken o hançeri bulmuştu. Sidra'nın güvenerek bana emanet ettiği, vampirlerin sonunu getirecek hançer...

Rahel'in aradığı da bundan farksız değildi. Dolapların kapısı açılmış, yatağın altı üstüne getirilmişti. Orada gizli bir yer var mı diye kontrol edilen yer döşemeleri yüzünden halı kaymıştı. Makyaj masasının iskemlesi yere devrilmişti. Hâlâ başında olduğu çekmeceler açıktı ve o bana bakarken yakalandığı için korkuyordu.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum ne hissedeceğimi bilemeyerek. Abilerim odama girerken beni kolumdan tutup savurmuş olmalarına rağmen Rahel'in yaptığı daha çok canımı acıttı.

"Kürenin sende olduğunu düşünüyorum." Kelimeler bölük pörçük ve son haftalarda olduğu gibi tutarsızdı.

"Aradığını buldun mu?" Eşyalarımı koyacak dağınık olmayan bir yer ararken kırgınca gülümsedim.

Ne ona hesap sordum ne sesimi yükselttim ne de yargılayarak baktım. Onu kendi halinde bıraktım. Hayatım boyunca Reyna dışında bir kardeşe sahip olmamıştım ama Rahel için bilmediğim bir role girip elimden geleni yapmıştım. Hepsi günün sonunda nafileydi. İnsan içine düşen o kötü kurdun yolundan gider ve avlanırken av olurdu.

"Affedersin." Dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya başladı. "Ben sadece dayanamıyorum. Dünya her geçen gün korkunç bir hale gidiyor ve ne yapacağımı bilmiyorum."

Kilit nokta her zaman bu olurdu.

Ne yapacağını bilememek ama bir şey yapmak istemek.

İnsan en yanlış kararları bu anda verirdi ve çok azı şanslıysa o kararlardan dönebilirdi.

Bense bunun kanlı canlı kanıtıydım.

Yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm. Onu kollarımın arasına alıp sorun olmadığını söyledim. Kalbim paramparça olmuştu ama yine de sorun değil, sen üzülme dedim.

Bana yaptıkları için kimsenin özür dilemediğini, kimsenin beni teselli etmeye çalışmadığını, kimsenin bana uzanıp sarılmadığını anladığım başka bir an... Bana yaptıkları için bile onların karşısında güçlü durması gereken bendim. Beklentileri vardı ve onları karşıladığım sürece onlar için anlam ifade ediyordum. İstedikleri gibi davranmaya gör yine bendim masaldaki kötü cadı. Yine bendim dünyaya bulaşan kıyametin bile üfleyeni.

Hiçbir zaman benim için en iyisini istememişlerdi, kendileri için benim en iyimi istemişlerdi.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi Rahel ağlamaklı, histerik bir halde. "Çok utanıyorum. Annem gibi olamıyorum."

"Öyle olmana gerek yok." Çenemi başının üzerine yasladım. "Sen olduğun halinle çok iyisin. Tüm bunlar herkes için ağır olurdu. Ama bazen yaşamın kara bulutlar gibi üzerimizden geçip gitmesine izin vermemiz gerekir, yapılması gereken yağmurda ıslanmamak için kenara çekilmektir."

"Güneş doğdu," dedi pencereye bakarak. "Annem beni bekler." Ayağa kalktı ve odadan çıkarken beni orada bıraktı.

Belki de benim hiçbir zaman, yaşarken bile aslında bir annem olmadığı için nasıl naz yapılır bilmiyordum. Belki bu yüzden her defasında odamın içine girip her yeri dağıtıp kendilerini bana teselli ettirmelerine de, onlar çekip gittikten sonra dağınıklığı toplamaya da razı geliyordum.

Çekmeceleri kapattım, iskemleyi kaldırdım ve pencerenin kenarına yürüdüm. Rahel arazide, Deborah'nın mezarının başında oturuyor ve muhtemelen onunla konuşuyordu. Odanın kapısının

kapalı olduğuna emin olmama rağmen kilitledim ve giysi dolabıma gittim. Eski zamandan kalma çok kabarık elbisenin eteklerinin altından elimi geçirip kontrol ettim. Soğuk metal parmaklarıma dokunduğunda rahat bir nefes verdim. Küre hâlâ yerindeydi. Ve ben bir sır saklamak konusunda o zaman bile çok iyiydim.

Başka bir yaşamda vampirleri öldürecek bir hançeri yine bu odada saklamıştım. Beraberinde getirdiği karanlığı ve ihtimalleri de öyle. Şimdi ise gölgelerin içinde yapay bir güneş saklıyordum ve o hançerin benim kalbime saplandığı gibi nihayetinde bu güneşin de en çok beni ya da bir tek beni yakacağını biliyordum.

Tıpkı bu şatonun içindeki tek yalancının ben olmadığımı bildiğim gibi.

Bir zaman sonra Reyna beni ziyarete geldiğinde salonda benim için yaptığı keki yemeye çalışırken Rahel içeriye girmişti.

"Bölüyor muyum?" diye sorması Reyna'yı bile rahatsız ettiğinden benden önce, "Elbette hayır," diye cevap verdi. "Gelsene Rahel. Ne kadar sıkıldığımızdan bahsediyorduk. Aslında Luzia her zaman okuyacak bir şeyler bulur ama ben kitaplara o kadar tahammül edemiyorum. Bir kitabı sevdiğim zaman ona takılı kalıyorum, başka bir kitap okumak gelmiyor içimden."

Burada en tuhaf olan etrafta fısıldayan ruhlar bile değildi. Buradaki en tuhaf olan ayaklarını altında çaprazlayarak kanepeye yayılan ve vampir olan Reyna'nın ikimizden de daha insani olmasıydı. Onun canlılığına karşın Rahel ve ben şatonun içinde taşlaşıyorduk sanki.

"Ne tür kitaplar seversin?" Rahel tekli koltuklardan birine oturup arkasına yaslandı.

"Daha öncesinde," dedi Reyna kırgın, başını yana yatırarak. "Psikoloji kitaplarını çok severdim, insan doğasını anlamaya çalışırdım. Hoş hiç anlayamadım, hep kalbimi kırıp durdular." Kendi kendine güldü.

"Kalbini mi kırdılar?" diye sordu Rahel merakla. "Yani sormamda sakınca var mı?" diye ekledi.

"Önceden," diye belirtti Reyna yine. Önceden, vampir olmadan

önceki zamanı vurguluyordu. "Böyle sorulardan ne kadar çekinirdim ama şimdi rahatsız etmiyor. Üzerinden asırlar geçmiş gibi..."

"Luxuria gerçek anlamda asırlar sonra burada olmasına rağmen hâlâ bazı hatıralar onu rahatsız ediyor," diye gereksiz bir bilgi verip yan bakışlarıma maruz kaldı Rahel.

"Biraz özgüvensiz biriydim," dedi Reyna. "Dışarıya yansıtmazdım ama yeni insanlarla tanışırken çok gerilir ve her zaman kötü izlenim bırakırdım. Ne kadar saçma geliyor şimdi... İnsanların tüm hayatı bizmişiz gibi gerilip kendimize zehrediyoruz her anı... Oysa insanlar gördükleri hatta güldükleri olayları bile çoğunlukla ertesi gün unuturlar."

"İnsanlıktan kalma anıların hâlâ canlı mı?" diye sordu Rahel merakla. "Kabalık etmek istemem, özür dilerim. Vampirlerle pek iletişim kuramıyorum ve böyle konuları insan merak ediyor."

Onu suçlamıyordum. Kendimi suçluyordum. Benimle birlikte bu şatonun içine hapsedilmişti ve sürekli kaçındığımızdan birbirimizle konuşacak konular da tükenmişti. İçten içe beni suçluyordu çünkü hâlâ özlediği ve hayal ettiği bir yaşam vardı. Bense sadece mevsimlerin değişmesini bekliyor ve penceremden seyrediyordum.

Reyna doğrulurken bir kadeh şarabı yakalamaya çalışarak üzerime döktüm. Koltukta dizlerimin üzerine yükseldiğim için göğsümden pantolonuma kadar şaraba bulandım, Reyna kahkahalarla beni izliyordu.

"Zaten kahve alacaktım. Üzerimi de değiştireyim..." Başımı iki yana sallayarak ve tişörtümü tutarak ayaklandım. "Siz de ister misiniz?"

"Uğraştırmayacaksa adaçayı demler misin?" Rahel ayaklarını koltuğa çekerek iyice yerine yerleşip gülümsedi.

"Elbette," dedim.

Reyna başını iki yana salladıktan sonra konuşmasına devam etti. "İlk zamanlar anılarım çok canlıydı ama zamanla hatırlamak istemediğim anlar silindi. Bunu kendim yapabildiğime inanıyorum çünkü Vaha asırlar öncesinden yaşadıklarını bile hatırlıyor. Onda şey kini var, ney kiniydi?"

Odadan çıktığımda bu söylediğine güldüm.

"Öyle mi, sahi Vaha nerede, keşke o da gelseydi... Ah, doğru gerçi vampir kralla görüşmelere katılıyordu." Rahel'in cümlesi merdivenlerin başında adımlarımı durdurdu.

"Dün gece döndü," dedi Reyna. "Akşam uyandığımda Sidra ile puro içiyorlardı ve düğün günümüzü konuşuyorlardı. Çok anlarlar ya. Benden daha meraklı bu işlere."

"Düğün tarihi belli mi?" diye sordu Rahel.

"Hayır," dedi Reyna neyse ki ve sonunda konuyu değiştirmeyi akıl edebildi. "Sen ne tür kitaplar okursun, Lu üniversiteyi yarım bıraktığını söylemişti aslında yakın çevrede çok iyi okullar var."

Sessizce yukarıya çıktım. Üzerimi değiştirmek için tişörtü çıkardığımda, burnuma çarpan keskin kokuyla yüzüm asıldı. Bıkkın bir nefes verip tüm kıyafetlerimi çıkardım ve banyoya gittim. Duş alıp yeniden üzerimi giyinerek mutfağa inerken Reyna'nın biriyle telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. Daha doğrusu sürekli bebeğim demesinden Vaha ile konuştuğunu anlamıştım. Ona laf atmamak için hızla aşağıya inmeye devam ettim.

Su kaynattıktan sonra Rahel'in istediği adaçayını demlenmeye bıraktım. Kendime biraz daha kahve alırken tezgâha yaslandım ve derin derin nefes aldım.

İçimdeki çatışmanın üstesinden gelemiyordum. Ruhlar her geçen gün daha da hoyratlaşıyordu. Artık ormanda bile tek tük vampir bulunuyordu. Değişen hem onlardı hem de artık bana saldırmayan vampirlere saldırmıyor oluşumdu. Bu yüzden tüm hücrelerime kök salan lanet, vampirlerin yanında eskisi kadar rahat etmeme izin vermiyordu. Başım çatlayacakmış gibi ağrıyordu bazen ve bazen de avazım çıktığı kadar çığlık atmak istiyordum. En kötüsü böyle hissetmemin nedeninin hangisi olduğunu bilmiyordum.

Kaybetmiş hissettiğimden mi, pişmanlık ya da suçluluk duyduğumdan mı, özlemden veya aşktan mı, yalnızlıktan mı, bıkkınlıktan mı... Hepsinden mi.

Tekrar yukarıya çıktığımda Reyna salonda yalnızdı. İstediği adaçayını sehpanın üzerine bırakırken, "Rahel nerede," diye sordum.

"Yürüyüşe çıktı," dedi Reyna. "Sanırım düğün hikâyelerimden sıkıldı." Elinde gelinliklerle ilgili bir dergi vardı ve koltuğun diğer tarafında da düğünle ilgili bazı dekorasyon fikirlerinin yer aldığı kâğıt çıktılar bulunuyordu.

Yeni demlediğim ve buharı tüten adaçayına baktım ve neden bu kadar uğraştırıcı olmasını istediğini anladım.

Bir Reyna'ya bir kapıya bakarak başka bir seçim yaptım.

"Gel," dedim. "Çok geç olmadan ona engel olmak zorundayız."

Reyna ne söylediğimi anlamadı ama ben ilk andan beri Rahel'in buraya bilgi almak için oturduğunu anlamıştım. Ben ne yaparsam yapayım ne söylersem söyleyeyim dünya umurunda olmasa da annesine yapılanları unutmayacaktı ve bunun için tüm dünyayı sorumlu tutacaktı.

Arabama binip tersaneye doğru sürdüm. Yolda Reyna'ya Rahel'in muhtemelen Vaha'nın peşinde olduğunu söylediğimde beklediğimden daha sakin kalmayı başardı. Muhtemelen beni kırmamak için, aramıza daha fazla mesafe girmemesi için sessizliği seçti.

Deborah'nın kaybı ve Lorenzo ile olanlardan sonra eskisi kadar görüşmüyor ve neredeyse hiç telefonda konuşmuyorduk. Reyna yanıma geldiğinde ben şimdi onun kapıldığı gibi sessizce bir kenarda oturup onun anlattıklarına başımı sallıyor arada gülümsemeye çalışıyordum. Akil'in teklifinden de Başkan Krum'dan da hiçbirine bahsetmemiştim, onlarla birlik olmamıştım ama onları ele vermemiştim de. Olayların kendi doğal akışında gelişmesi için beklediğimi sanıyordum. Ama silahlar ne zaman sevdiğim birine doğrulsa harekete geçiyordum.

"Buraya girmesi neredeyse imkânsız," dedi Reyna.

Biz tersanenin içine kolayca girebilmiş, sahil kenarına arabayı park etmiştik. Ancak başka kimse kapıdan böyle kolayca içeriye giremezdi. Vampirler dünya düzenini ele geçirdiğinden beri her yerde çok sıkı güvenlik önlemleri alınmıştı bu yüzden ben olsam ne yapardım diye düşündüm.

"Vaha henüz içeride," dedim. "Ne zaman çıkacağını bilemez ve içeriye girmesi imkânsız. Bu yüzden çıktığında onu hedef alacaktır. Bu da..." Parmaklarımı dudaklarıma bastırıp kendi etrafımda döndüm.

Binanın çıkış kapısını göz önüne alarak ulaşabileceği kör atış yerlerini hesaplamaya koyuldum. Reyna ben üzerimi değiştirmeye çıktıktan hemen sonra Rahel'in de çıktığını söylemişti. Odada oyalanmış, duş almış, tekrar giyinmiş, mutfağa inmiş ve Reyna'nın telefonda Vaha ile konuştuğunu duyunca daha çok oyalanmış, telefonu kapatana kadar yukarıya çıkmamıştım.

Yani bizden bir saat kadar öndeydi. Karşı taraf sahil olduğu için muhtemelen gemilerden ya da teknelerden birine gizlenmişti. Buraya başka bir tekne yanaşamazdı ama pekâlâ daha ileriden yüzerek buraya gelebilirdi. Ya da Akil'e bilgi vermişti ve o birilerini tutmuştu. Her ne yapılacaksa bu gemilerin demir attığı yerlerden olacaktı.

"Vaha'ya söylemeliyiz," dedi Reyna. "Bunu saklayamayız."

"Saklamak gibi bir derdim yok ama onu kendim bulmayı tercih ederim. Zarar görmesini ya da iyice korkup yanlış tarafa geçmesini istemiyorum." Sakince düşünmeye çalışıyordum ama kendime başka bir sorumluluk daha yüklemişim gibi de hissediyordum. Onunla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Henüz kendimle baş edebilmeyi bile başaramamışken bu kadar kayıp yaşayan ve acı çeken genç bir kadına nasıl teselli olacak ve onu yanlış kararlardan nasıl alıkoyacaktım?

"Yanlış taraf yani vampir avcıların tarafı mı?" diye umutla sordu Reyna.

"Hayır, Akil'in tarafı." En çok bundan çekiniyordum. Rahel kendini yapayalnız hissediyordu ve onun gibi acı çeken ruhlar böyle anlarda en yanlış insanları en doğru kişiler sanırdı.

"Onu dışarı sen çıkardın Lu," dedi ben yürümeye başladığımda. Akil'den bahsediyordu. Bunu öğrendiklerinde sadece Reyna açık açık sormaya cesaret edebilmişti ama keskin tavrımdan sonra o da üstelemedi.

Lorenzo ile olanlardan sonra Vaha ile aramıza soğukluk gir-

mişti. Artık bana ulaşmak için çaba göstermiyordu. Ziyaret ediyor, muhtemelen sürekli izliyordu. Bütün bunlar onun için bir görev halini almıştı. Belki de gerçekten sadece görevdi çünkü başka bir iletişim şeklimiz yoktu. Savaşmadığım ve kenarda öylece beklediğim sürece beni ikna etmek için nedenleri olmadığını da görmüş oldum.

Kontrol altında olduğum sürece yalnızlık ve sevgisizlikten, konuşmamaktan küfleniyor oluşum kimsenin önceliği değildi.

"Bir seçimdi," dedim sadece.

Hepsi öyleydi. Seçim.

Reyna yanımda olduğu için tersanedeki vampirler istediğimiz gibi hareket etmemize müsaade ediyordu. O resmen buranın kraliçesi olmuştu. Önceden, o hâlâ insanken ona saygı duysalar da ondan rahatsız olduklarını ikimiz de biliyorduk. Ama şimdi böyle değildi. Ona gülümseyenler de vardı. Hatırını soranlar da. Bazılarıyla ayak üstü sohbet ederken şakalaşıyordu bile. Daha önce onu restorandaki çalışanlarıyla bile böyle yakınlık kurarken görmemiştim. İnsanlık Reyna'yı daha pasif biri yaparken vampirlik onun üzerindeki görünmez eli kaldırmıştı. Hem canlıydı hem de tuhaftı ama daha hayat doluydu. Bu beni hayrete düşürmüştü haftalardır şatonun içinde günleri öldürürken dünyada neler olduğunu kaçırmıştım. Canla başla karşı çıkmış olsam da Reyna bu işi iyi yönetmişti. Başka hiçbir insana saldırmamıştı. Ve Reyna gibi başkaları da vardı. Hatta hiç kimseye saldırmayanlar da vardı.

Vampir kuralları gereği, dönüşüm geçiren vampirlerin, ilk önce bazı kamplarda uyum sağlamak için belli bir zamanı doldurmaları gerekiyordu. Daha sonra aşama aşama insanlarla bir araya getiriliyorlardı. İlk andan itibaren yapay kan tüketen vampirlerin insan kanı konusunda daha kontrollü oldukları gözlemlenmişti. Bunların hepsini Reyna'dan biliyordum ama Reyna'yı ilk kez gerçekten görüyordum.

"Alınma Lu ama," diye güldü Reyna. Yakındaki teknelere ve gemilere doğrudan girip tek tek kontrol etmeye başlamıştık, burada bir yerde olduğuna emindim. "Bu şekilde günlerce sürebilir. Bana bırak."

Reyna beni limanda bırakıp vampir hızını kullanarak ilk önce yakına demir atanları kontrol etmeye başladı, koku duyusu daha hassas olduğu için benim gibi kamaralara falan girmesine de gerek kalmıyordu. Muhtemelen Rahel'in kalp atışları hızlanmıştı bu da onu bulmasını kolaylaştıracak başka bir işaret olacaktı.

Reyna daha açıktaki gemilere atlarken gözlerim irileşti. Vampir olma konusunda kendini çok geliştirmişti. Göremediğim, takip edemediğim, şahit olamadığım kadar çok hem de. Ve tüm bu hayatın içinde hâlâ bana tutunan belki tek kişiydi.

"İşte burada!" diye bağırdı Reyna açıkta demir atmış balıkçı teknelerinden birinde. Kucağında Rahel'in işe yaramaz şekilde çırpındığını görebiliyordum ama Reyna onu zapt etmekte hiç sorun yaşamıyordu.

Önce yakındaki tekneye atladı. Çapraz sıçramalarla tekneler arasından neredeyse uçarak hareket ediyordu. Yanıma geldiklerinde birkaç vampir başımıza toplanmış ve silahlarını kuşanmışlardı.

"Sorun yok çocuklar," dedi Reyna eğlenerek. "Toplantıların ne kadar canımı sıktığını bilirsiniz, kendi aramızda eğleniyoruz."

Durumu soğukkanlılıkla ve ustaca idare edişi karşısında nutkum tutulmuştu. Rahel yanında aynı korku ve gerilimle bana bakarken hiç sesini çıkarmadı.

"Efendim, onun nereden geldiğini görmedik." Rahel'i işaret ediyorlardı.

"Evet," dedi Reyna sırıtarak. "Amaç oydu. Siz değil, ben yakaladım. Daha dikkatli olmalısınız koca oğlanlar."

"Nasıl girmiş buraya?" diye sordu bir tanesi.

"Tamam," dedi Reyna. "Hadi işinizin başına dönün."

"Patron geliyor efendim. Bilgilendirdik." Adamlar birkaç adım geri çekildiler ama tamamen dağılmadılar. Reyna'nın çabasını takdir etmiştim ama yine de olayın bu kadar dallanacağını biliyordum. Rahel'i tek başıma bulmak isterdim ama Reyna olmadan tersane içine girsem de gemilerin içinde rahat hareket edemezdim.

"İspiyoncular!" dedi Reyna onları kınarcasına.

Rahel'i kolundan tutup yanıma çektim ve yüzleşmek için arkamı döndüğümde Vaha'nın yanında Sidra'yı da gördüm. Bu beklenmedik karşılaşma bana çarparken düşüncelerimi bir arada tutmak için bileğime yapışan Rahel'in buz tutmuş eline odaklandım.

"Siz çıkın Luzia," dedi Reyna ve bu cümleyi söyleyiş şekli, yine hayretle çakılıp kalmama neden oldu. O an yaşadığımız an başka bir biçimde yeniden gün yüzüne çıkmış ve bu soluk resim başka bir zamanın izleriyle renklenmişti.

"Hayatım," dedi Vaha önce Reyna'yı öperek. Tek kelime ile açıklama beklediğini daha doğrusu neler olduğunu anlatması için beklediğini açık etti.

"Önemli bir mesele yok," dedi Reyna. "Kızlarla biraz gezintiye çıktık." Parmak uçlarında yükselip yanağından öptü. "İşiniz bitti mi? Bu arada gelirken istediğim eldivenleri bulabildin mi?" Eldiven meselesi neydi bilmiyorum ama Reyna bunu kurnazca dikkat dağıtmak için yapmıştı.

"İstediğin gibisi yoktu," dedi Vaha. "Onları özel diktirmek zorundayız. Ve işimiz bitti." Vaha ters giden bir durum olduğunu elbette anlamıştı ama üzerinde durmadı ve ona uyum sağladı. Muhtemelen daha sonra yalnız kaldıklarında konuşacaklardı.

"Luxuria'nın eldivenlerine baktın mı?" diye sordu Sidra. "Onun koleksiyonunun benzeri yoktur ve aradığın orada değilse, başka yerde bulamazsın."

Konuşurken sanki öylesine birinin adını anıyordu. Benim ona bakmadığım gibi o da bana bakmıyordu. Lorenzo faciasından sonra onunla ilk kez karşılaşıyorduk. Buna rağmen öyle kayıtsızdım ki... Sanki o da öylesine biriymiş gibi.

Birbirimize hiç bakmıyor da değildik. Ama bambaşkaydı. Gözlerimiz artık birbirini aramıyordu. Aramadığını göremezsin. İnsan avuç içlerinin ezbere bildiği bir yüze nasıl böyle yabancılaşır... Yabancılık bile ihtimaller taşır. Yeniden tanışabilme ihtimali. Veda edilmeyen bitişler böyle sonlanır. Kapılar çarpılmaz, hoşça kallar hiç dile dökülmez. Birbirinin içinden silinirsin öylece ve nefes aldığın dünya bir kulaç eksilir. Kirpiklerinin sayısını bilsen nafile. Bir

yüzü ezbere bilmek onu tanımak anlamına gelmezdi ki... Hep şu kadarcık eksik kalıyordu; çok sevmek ya da çok istemek yetmiyordu. Kalbim; içi oyulmuş bir sessizlik, yankısı bile olmayan bomboş bir kuyuydu artık ona sanki.

Yan yana duran iki kişinin göz göze gelmemesinden daha uzak bir mesafe yoktu bildiğim...

Nefretimiz belki bizi, maddesel varlığımızı aşmış ve sahip olduğumuz tüm duyguları bastırmıştı. Belki de aksine, artık nefret etmeye bile yer kalmamıştı içimizde.

Belki de nihayet kalplerimizde kırabileceğimiz bir yer kalmamıştı.

"Luzia," diye düzeltti Reyna ona terslenerek. "Doğru ya, eski eşyaların arasında belki istediğim gibi parçalar vardır. Dramatik biriyim ve biraz tarihin tozlu sayfalarından fırlamış bir gelin olmak istiyorum." Bize durumu izah etmek için uğraşırken kıkırdadı.

"İstediğin zaman bakabilirsin," dedim.

"Şimdiden daha iyisi yoktur," dedi Reyna. "Siz de gelmelisiniz, bana fikir verirsiniz." Onlara döndü ve öylesine konuşmaya devam etti çünkü başka kimse konuşmuyordu.

"Hayatım bizim bir toplant..."

"Elbette," dedi Sidra. "Eldivenler konusundaki uzmanlığıma güvenebilirsin *Reyna*." Koluna girmesi için Reyna'ya kolunu uzattığında bir isim kalp çarpıntılarımı yavaşlattı. Eldivenlere yaptığı ima değildi. Reyna'nın ismini "*Rhea*" gibi telaffuz etmesiydi.

"Senin arabanı alalım, ben kullanırım!" Reyna, Sidra'nın cebinden arabanın anahtarını alıp onu da çekiştirerek yola koyuldu. Sidra hiç arkasına bakmadan ona uyum sağladı ve ikisinin birlikte siyah bir spor arabaya bindiğini gördüm.

Reyna Vaha için bile dönüp arkasına bakma gereği duymadı. Sürücü koltuğuna yerleşti ve araba hareket etti. Başka bir an olsa bunu Vaha ile bizi yan yana getirmek ve konuşmak zorunda kalalım diye yaptığını düşünürdüm. Ya da Sidra ile yan yana gelmek istemediğim için onu uzaklaştırdığını düşünürdüm. Ama öyle değildi...

Onlar gerçekten yakın görünüyordu.

Tıpkı Rhea ile oldukları gibi.

"Yanlış duymadın," dedi ben arkalarından dalıp gitmişken, hâlâ yanımızda dikilen Vaha. "Bunu çok sık yapıyor. Reyna'nın da hoşuna gidiyor. Bu duygunun Sidra'nın içindeki en insani yan olduğunu düşünüyor." Kendi kendine gülümsedi. Gülümsemesinde Reyna'ya duyduğu hayranlık ve sevgi açıkça kendini belli ediyordu. "Bir yandan ona da iyi geliyor, babasının kaybından sonra Sidra ona çok destek oldu ve Reyna farkında ya da değil o boşluğa Sidra'nın otoritesini koydu."

"O olduğuna inanıyor değil mi?" diye fısıldadım dehşete kapılarak.

"Belki de sadece öyle olduğuna inanmak istiyordur." Ellerini cebine yerleştirdi. "Tek bildiğim, onu dinlediği ve önemsediği. Yeni dönüşen vampirleri belli bir süre karantina altında tutmak Reyna'nın önerisiydi ve Sidra ertesi gün bunu yasa haline getirdi. Sık sık fikirlerini alıyor ve sürekli iletişim halindeler. Düğün için onu ikna eden Sidra oldu. Hatta... Babasının kaybından sonra bizim aramız epey açılmıştı biliyorsun, Reyna'yı yeniden hayata döndüren ben değildim."

Reyna ve Rhea arasında önceden sadece isim benzerliği vardı. Görünüşleri birbirinden çok farklıydı. Buna rağmen Sidra ilk andan beri bu küçük benzerlikten ya da onda gördüğü bir özellikten dolayı Reyna'ya farklı davranmıştı. Başlangıçta bunu Vaha'yı ya da beni sinirlendirmek için yaptığını düşünmüştük ama o gerçekten onu önemsemişti. Şimdi, Reyna vampir olduktan sonra ne kadar benzediklerini ben de görebiliyordum. Rhea da ölümsüzlüğüne rağmen sıcak ve şefkatliydi. Olanların iyi yanını görürdü. En kötü zamanlarda bile eğlenmenin yolunu bulurdu. Gerektiğinde dişlerini gösterirdi ama sevdiklerinin yanında çocuk gibi olurdu. Rhea da Vaha'nın elinden tutmuş, ona yardım etmişti. O da, herkesin iyi yanını görürdü.

Benim bile iyi bir yanım olduğunu sanmıştı.

"Biz benim arabamla geliriz," dedim. Vaha şüpheli şekilde Rahel'e baksa da başını sallayarak onlara yetişmek için devam etti.

Yakınımızda olan arabaya bindiğimde ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Çarpık zihnim geçmişten bir ana giderek bir kez daha çelme taktı bana.

Vaha'nın peşinden meydanda dört dönüyordum. Manolya cadı diye tutuklanmıştı ve güneşin doğuşuyla onu meydanda yakacaklardı. Üç gram aklı olmayan Vaha onu kurtarabileceğini sanmıştı. Belki de ölüme gidiyordu. Yine bir seçim yapmıştım ve yine kendimi seçmemiştim. Peşine düşüp kendimi ateşin en büyüğüne atmıştım. Onunla birlikte zindanlara girdiğimde Rhea peşimizden gelmişti. Ve tıpkı bugün Reyna'nın Rahel'i kurtarmama yardım ettiği gibi, Manolya'yı kurtarmama yardım etmişti.

"Siz çıkın Luxuria," dedi Rhea. "Evelyn sen onlara eşlik et ve güvende olmalarını sağla. Bize borçlandın," diye güldü.

Rhea, Vaha'nın da Manolya'nın da benim de o zindandan güvenle çıkmamızı sağlamış ve geride kalmıştı. Yetmeyecek, Vaha'ya yaşayacağı kalp kırıklığında en büyük destekçi de yine o olacaktı. Ve biz ölüp gittikten sonra bile onu kollamaya dolaylı olarak devam edecekti. Bense borcumu ihanet ederek, onları uykusundayken ateşe vererek ödemiştim. Bu taze hisler arabanın koltuğundayken yaralı bir avcıymışım gibi yakamdan yakalamıştı. Hiçbir zaman kurban değildim. Her zaman avcıydım ve en büyük tuzağı her zaman kendime kurmuştum.

Ama ilk kez, aylar sonra orada içim dışıma çıkana kadar ağladım.

Zamanın başka bir döngüsünde Rhea ile kurtardığımız Manolya'nın Araz Maner ile yolları kesişmişti ve bu hepimizi o hazin sona götüren yangını başlatmıştı.

Şimdi zamanın başka bir döngüsünde Reyna ile kurtardığımız Rahel'in Akil Maner ile kesişmiş yollarının bize nereye götürebileceğini çok iyi bildiğimden bir kez daha kaderleri değiştirmek için zarları atıyordum.

Şatoya vardığımızda Vaha'nın jipi çoktan gelmişti. Reyna'da anahtar olduğu için içeriye girmiş olduklarını biliyordum. Bunu gören Rahel arabanın kapısını çarparak çıktı. Hemen ardından çıktığımda ona seslendim.

"Hayır," dedi bana dönerek. "Beni durdurmaya çalışma. Bir kez daha çalışma Luxuria!" Neredeyse beni itecek kadar ellerini kaldırınca yerimden kalkamadım. "Biliyor musun? Tam bir hayal kırıklığısın! Seninle tanıştığımız ilk gün sana öyle hayranlık duymuştum ki! O damgayı korkusuzca göğsüne işlemenden o kadar etkilenmiştim ki, bu savaşı kazanacağından şüphem yoktu."

"Savaşlar kazanılmaz!" diye bağırdım. "Sadece geçmesini beklersin." Savaşlar kazanılmaz, sadece bir taraf daha erken kaybeder. Biri daha önce yenilir.

"Benim tanıdığım kadın bunu yapmazdı!" Başka bir öfke nöbeti bu defa gözlerinde yaşlar değil yakarışlarla çoğaldı. "O kadın çıkıp meydanlarda mücadele ederdi. En azından denerdi."

"Denedim zaten, lütfen," dedim sakin olmaya çalışarak. "Aptalca davranmaya son ver."

"Daha fazla burada kalamam," dedi. "Sen seçimini yaptın. Ben de kendi seçimimi yapacağım."

Sarsıldım. Kelimenin tam anlamıyla sarsıldım ve kendimi toparlayabilmek için konuşmadan önce sertçe yutkunmam gerekti.

"Buna izin veremem," dedim ama ona nasıl engel olacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim bu şekilde buradan çekip giderse, tıpkı Manolya'nın da çekip gittiği gibi, yolu çok kısa sürede Akil'e çıkacaktı ve o yol hepimize cehennem olacaktı.

"Beni nasıl durdurmayı düşünüyorsun?"

Yanına yaklaşıp sakince kollarını tuttum ve "Bir planım var," dedim çok sessizce. "Sana anlatacağım ama daha sonra." Gözlerimle yukarıyı işaret ettim. "Bana güvenmeye devam etmen gerekiyor. Yemin ederim bir planım var, ben hâlâ mücadele ediyorum sadece daha akıllıca davranıyorum."

"O halde neden Akil..."

"Akil değil." Başımı hızla iki yana salladım. "Sonra konuşacağız. Şimdi bu oyunu oynamama yardım et." Kulağına doğru yaklaşıp iyice fısıldadığımda bana kandı.

"Ben annemin oradayım," dedi. "Gittiklerinde içeri gelirim."

İnanmadıysa da en azından dinlemeye karar vermişti.

"Tamam." Gülümseyerek ona sarıldım ve içimden özür diledim. Senin ve herkesin iyiliği için diye kendimi ikna etmeye çalıştım. Bu oyunu bir kez oynadığımı kendime hatırlatıp suçluluk duygusundan sıyrılmaya çalıştım.

Rahel arka tarafa geçerken ben şatodan içeriye girdim. Reyna ve Vaha'nın sesleri aşağıdan, mutfaktan geliyordu. Salonda kimse yoktu. Kendimi ve ifademi kontrol ederek aşağıya indiğimde orada yalnız olduklarını gördüm. Sidra'nın gelip gelmediğini düşündüm, son anda karar değiştirmişti ya da yukarıdaydı. Reyna'nın dolaptan üç kadeh aldığını görünce nedensizce rahatladığımı fark etmek canımı sıktı.

"Sen de içer misin?" diye sordu bana. "Sen gelmeden odana girmek istemedim ama Sidra yukarıya çıktı." Bunu söylerken gözlerini devirdi.

"İçmem," dedim. "Çıkabiliriz sorun değil."

"Eşyaların hepsi yukarı da mı?" Reyna kadehleri, Vaha viski şişesini kaptı. "Bir ara bodrumda saklıydı ve sanırım Sidra'nın aşırdıkları da vardı."

"Bana ait olanlar odada." Diğerleri de zaten Victoriam çöplerinden başka bir şey değildi. Ailemden kalanlara hatıra diyecek kadar iyi bir çocukluk geçirmemiştim.

Merdivenleri yavaş yavaş çıktığımda tırabzanlara yaslanmış, kapıları seyreden Sidra'yı görünce duraksayacak gibi oldum. Luxuria öldüğünde onun odasının kapısına kilit vurmuştu. O benim için öldüğünde ben de onun kaldığı odanın kapısına kilit vurmuştum. Bu muammayı mı seyrediyor diye düşündüm ama konuşmayı ben başlatmayacaktım.

Önünden geçip odamın kapısını açtım ve içeriye girmeleri için aralık bıraktım. Doğrudan pencereye ilerlediğim esnada Reyna makyaj masamı viski doldurmak için kullanıyordu.

"Eldivenler nerede?" diye sordu. Bir kutlama havasındaydı. Düğünden dolayı mı yoksa zamanlar sonra dördümüzün bir arada olmasından dolayı mı emin değildim. Artık onlarla ilgili doğru öngörüleri yapamayacak kadar onlara uzaktım.

"Dolabın çekmecesinde," dedim.

Rahel'i söylediği gibi Deborah'nın mezarının başında görünce rahatladım. Acı boğazıma tırmanan bir safran gibi genzimi yaktı. Her gün ama her gün bu lanetli şatonun içinde sırf beni bırakmamak için duruyor diye kederleniyordum. Ama asıl bırakamadığı annesiydi. Ve Deborah öldüğü halde bile beni kolluyor, yalnız kalmama müsaade etmiyordu. Bu yüzden, en çok onun için ben de onun emanetini kollamak istiyordum.

Rahel benim gibi değildi. O bir cadıydı ama canavar değildi. Dünyada tek başına hayatta kalamazdı. Kaçıp gitmesinden korkuyordum ve içimdeki kötü hislerle daha fazla baş edemeden, "Birinizin onu etki altına alması gerekiyor," dedim. Kelimeler dudaklarımdan çıktıktan sonra bile, bunu ilk düşündüğümde olduğu gibi damağımda çok acı bir tat bırakmaya devam ettiler.

Reyna kurcaladığı çekmecenin oradan bana baktı. Vaha onun kadar şaşırmamıştı ve o sırada içeriye giren Sidra'nın dudakları düz bir çizgi halindeydi. Sidra ve Vaha bunu benim söylediğime memnun kalmış olmalılardı aksi takdirde daha biraz önce tersaneye Vaha'yı öldürmek için giden kızın baş belası olacağını bilir ve önlem almak zorunda kalırlardı.

"Bu doğru olmaz," diye karşı çıktı Reyna. "Neden bunu yapmak istiyorsun?"

"Onun iyiliği için," dedim. "Aksi takdirde kendini öldürtecek."

Hepimizle birlikte.

"Belki de gitmesi daha iyi olur," dedi Reyna. "Burada mutlu olduğunu sanmıyorum. Onu ailenden biri gibi gördüğünü biliyorum Lu ama..."

Burada mutlu olduğunu sanmıyorum.

İçimden bu şatoda iki hayat yaşadığımı ve bu çatı altında mutluluğa hiç rastlamadığımı geçirdim.

Sidra bana baktı.

"Gitmek isterse gidebilir," diye böldüm onu. "Ama bu düşüncelerle olmaz. Bu düşüncelerle devam ederse çok kısa bir yaşamı olacak."

Şimdi bu kasabaya Luzia olarak ilk döndüğümde Vaha'nın neden beni etki altına aldığını daha iyi anlıyordum. O da tıpkı benim gibi olacakları öngörüyordu ve en iyisinin bu olduğunu düşünmüştü. Bu yüzden göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım.

"Ben yaparım," dedi Vaha. "Tam olarak ne düşünmesini istiyorsun?"

"Acı çekmesin," derken gözümden bir damla yaş aktı ve yeniden pencereye döndüm. "Hayatına devam etsin, vampirlerden ve vampir avcılarından, özellikle Akil Maner'den uzak dursun. Hayalleri olsun; hayalleri için, kendisi için yaşasın."

Vaha başını sallayıp çıktığında Reyna bana doğru bir adım attı ama gülümseyerek onu geri çevirdim. Yanıma geldiğinde, Vaha Rahel'in yanına varmıştı bile.

"Sanırım bunu izleyemem," dedi Reyna. "Ne olursa olsun bana doğru gelmiyor." Tekrar çekmeceleri kurcalamaya, muhtemelen kafasını dağıtmaya döndü.

Vampirlerden uzak durmalısın.

Sidra Dekalton'dan uzak durmalısın.

Luxuria'dan uzak durmalısın.

Gözümü ayıramadığım pencerenin oradan Rahel'in Vaha'yı gördüğünde nasıl korktuğunu görmek canımı yaktı. Muhtemelen onu öldürmeye çalıştığını öğrendiğini düşünmüştü. Vaha'nın intikam için orada olduğunu. Ve muhtemelen Reyna geldiklerinde onlara olanları anlatmıştı. Vaha, Rahel'in onu öldürmek istediğini biliyordu. Ama yine de Rahel'in sandığı gibi ondan intikam almazdı. Çünkü arada ben vardım. Ama ben olmasam Rahel daha o tersanede teknenin içinde son damlasına kadar kanı içilir ve sonra muhtemelen denize atılırdı. İşte değer yargılarımız bundan ibaretti. Ben onların ölmesine razı gelmiyordum onlar da benim için onu öldürmüyordu. Ama başkaları olsa ne onlar ne de ben gözümü kırpmazdım.

Bu da bizi insan, vampir, cadı, avcı, doğmuş ya da dönüştürülmüş fark etmeksizin aynı türde canavarlar yapıyordu.

Vaha işini bitirdiğinde Rahel çırpınmaya son vermişti. Vaha bir anlığına başını kaldırıp bana baktı ve hafifçe salladı.

Hayalleri olsun, hayalleri için, kendisi için yaşasın... Başka bir seçim.

"Bu elbise şahane." Reyna dolabın içinden bir askıyı alırken Vaha görüş alanımdan çıktı.

Ben kafamın içinde parçaları bir araya getirene kadar Vaha buraya gelmiş, Reyna'nın üzerine tuttuğu elbisenin içine sakladığım küre yere düşmüştü. Ağır metal döşemelerin üzerinde yüksek bir gürültüyle dönerken herkes dehşete kapıldı, ben nefesimi tuttum.

"Bu da ne," diye sordu Reyna. Vaha ve Sidra'nın daha da solgunlaşan tenlerine bakılırsa ne olduğunu biliyorlardı. Elbette, yoldaşlığı yok ettiklerinde bu teknoloji ve fazlası hakkında da bilgileri olmuştu.

Panikle öne doğru atıldım ama Vaha benden önce ayaklarının dibine kadar ulaşan küreyi uzanıp aldı.

"Ver onu bana," dedim.

"Sakin ol," dedi Sidra. İlk kez doğrudan benimle konuştu.

"Hâlâ," dedi Vaha başını iki yana sallayarak. "Gizli sırların ve silahların olmasını seviyorsun değil mi?"

"Gelsene Luxuria," dedi ve birden gözleri elimde parlayan hançere kaydı. "O Sidra'ya yok ettiğini söylediğin hançer değil mi?"

"Öyleyse ne olmuş?" diye gözlerimi devirdim.

"Yok etmeyi düşünüyor musun?" Onaylamaz şekilde kaşlarını çattı.

"Saklayacağım," dedim. "Gizli sırlarım ve gizli silahlarımın olmasını severim." Tatlı tatlı gülümsememe aynı şekilde karşılık verdi.

Sertçe yutkundum. Elimde Sidra'yı öldürecek hançerle ahıra girdiğimde ve onu gördüğünde, bana onu neden yok etmediğimi sormuştu ve ben de bu cevabı vermiştim.

"Bu nedir?" Vaha küreyi elinde ters çevirdiğinde ortasındaki çıkıntıda gizli olan başka bir sırrı buldu.

"Bu benim," dedim küreyi elinden almaya çalışarak. "Buna hakkın yok, bırak onu!" Paniğim beni ele veriyordu ama bu noktadan sonra önemi yoktu.

Sidra kaşlarını çatarak Vaha'nın çıkıntıdan aldığı parşömeni elinden çekti. Ona doğru atılırken, tek bir bakışla bana engel oldu ve ben orada başka bir seçim daha yaptım.

"Bu," dedi Sidra gözlerini tekrar ve tekrar yazılanların üzerinde gezdirdikten sonra. "Bu doğru mu?"

"O nedir?" diye sabırsızca sordu Reyna.

Vaha dilini yutmuş gibi susan ve sadece bana bakakalan Sidra'nın elinden kâğıdı alıp okudu ve aynı şoku yaşadı.

"Doğru mu?" diye sordu.

"Lu," dedi Reyna, başını eğmiş kâğıtta yazılanları okuyordu. "Ama," dedi. "Burada lanetten kurtulmanın bir yolu olduğu yazıyor. Dönüşüm..." Dudakları titrerken diğerleri gibi bana baktı ve gözlerinde yanan heyecanı bastıramadı.

Bu küçük şoklarından fırsatla hem kâğıdı hem küreyi ellerinden aldım ve dolabın içine, kıyafetlerin arasına sakladım. Pencereye koştum, Rahel artık mezarın başında değildi ama arazide dolaşıyordu, muhtemelen yürüyüş yapıyordu. Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

"Bunu nereden buldun?" dedi Sidra yanıma gelip dirseğimden yakalayarak. "Doğru mu bu?"

"Ne fark edecek?" Kolumu ondan kurtardım.

"Ne mi fark edecek?" Hayretten açılmış kocaman gözlerle başını salladı. "Kahrolası her şeyi değiştirir," dedi. "Bu her şeyi değiştirir."

"Şimdi de beni zorla dönüştürecek misin?"

Başını yana doğru yatırdı.

"Evet," dedim. "Herhangi bir vampir değil. Lanet senin atana yapıldı. Her zehir içinde panzehiri de barındırır. Kanımı son damlasına kadar içer ve beni kendi kanınla dönüştürürsen lanet kırılır."

"Bu ne anlama geliyor?" diye düşünmeye koyuldu. "Nasıl mümkün olur?"

"Cehennem kraliçesinin tatsız eğlencesi," dedim. "Kara cadıya ve babana kendi kanını verirken aslında bunun bir savaş çıkaracağını pekâlâ biliyordu. Neden bilmem, hoş Lord Daren onun man-

yağın teki olduğunu sık sık söylerdi ama kadın birbirini sevenlere tahammül edemiyor anlaşılan. İkisinden birinin diğerine yenilmesini istedi."

Savaşların kazananı olmaz, birisi daha önce yenilir.

Reyna ve Vaha'nın hangi noktada bizi yalnız bırakmak istediklerini düşünüp çıktıklarını bilmiyordum ama memnun olmamıştım.

"Benden bu kadar nefret ediyor olamazsın," dedi sitemle. "Olamazsın çünkü ne yaparsan yap ben senden nefret edemedim. Yaşamlar geçti, savaşlar geçti, zaman değişti ama ben sende kaldım. Bu tek başıma yandığım bir aşk değil Cor, laneti bile bana tercih etmenin nedeni ne? Bu şatonun içine kısıldı kalmak ve ölmek bile daha iyi bir seçenek mi?"

Seçenek. İşte o kilit kelime. Seçimler... Bir tanesini daha yapmak üzereydim.

Deborah o gece küreyi yok edemediğini söylemiş ve bana getirmişti. Sadece küreyi değil... Ertesi gün bir yolculuğa çıkacaktı ve bu tür yolculukların geri dönüşü her zaman mümkün olmazdı. Bana cadılıkla ilgili bildiklerini öğretirken bir gün çok çaresiz kalırsam ve savaşı kazanamazsam diye kurtulmanın yolunu da vermişti. Sadece çok ama çok çaresiz kalırsan demişti. Başka seçenek kalmadığında.

"O zaman seni dönüştürseydim..." Sidra kendi çarpık zihninde başka bir yaşama dağıldı. "Ölümsüz bir vampir avcısı yaratırım sanmıştım. Bu duyguların arşa çıkar senden geriye bir parça kalmaz sanmıştım. Yapsaydım eğer... Tüm o kayıplar..."

"Seçimler," dedim bastıra bastıra. "Kayıplar değil. Seçimler. Seçimlerimiz bizi bu noktaya getirdi. Ve bu..." Kollarımı birbirine kavuşturdum. "Zor bir seçim. Şimdi sana tüm varlığını yok sayıp insana dönüşmenin bir yolu olduğunu söylesem gözün kapalı bunu..."

"Yapardım," diyerek beni duvara çarptı. "Senin için yapardım."

"Hâlâ üzerine düşünüyorum," dedim kaçmak istercesine.

"Neyi bekliyorsun?" diye sordu, sonra anlayarak imayla güldü. "İnsanlar..." dedi. "Onlara yardım edecek başka kimse kalmayacak..."

"Savaşı izliyorum Sidra," dedim ve uzun zaman sonra ismini söylemek bile yeni bir dünyaya adım atıyormuş gibiydi. "İyiye gitmiyor. Vaat ettiğin dünyayı kurmadın. Söylediklerinize inanmak için gayret ediyorum. Başka bir ihtimali denemek istiyorum. Bu yüzden izliyorum ve düşünüyorum."

"Bu yüzden kanını içerken çok zorlanıyordum," dedi tüm taşlar yerine oturmuş gibi. "Yıllar beni insan kanı konusunda tembelleştirdi. İlk zamanlar duyduğum arzu kayboldu. İhtiyaç tükendi. Başka bir insanın kanını içerken kolaylıkla durabilirken senin kanına teşebbüs etmek hatta bunu düşünmek bile beni mahvediyordu. Durmak istemeyişimi sana olan tutkuma veriyordum. Sana bir türlü kavuşamama..."

"Bununla ilgili konuşmaya hazır değilim." Ondan uzaklaşmak ve bu sohbetten kaçınmak için yana doğru bir adım attım. "O kadar kolay değil tamam mı... Lütfen, lütfen üzerime gelme." Kontrolsüzce gözlerimden yaşlar aktı.

"Ne için bu gözyaşları?" diye sordu. "Bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Korkuyorum," dedim. Daha önce, önceki yaşamımda bunu ona hiç itiraf etmemiştim. Bu da bir seçimdi. "Aynı acıların yaşanmasından korkuyorum."

O zaman anladı. Bunca zaman kendimi hırsla ve nefretle beslediğimi düşünüyordu oysa ben çiçek açsam yalnızlık ve korkularla yeşillenirdi yapraklarım.

"Senin çok uzun bir yaşamın olacak," dedi ve bunu söylerken yaklaşıp çok ama çok uzun bir zaman sonra parmakları şakaklarımı okşadı. "Ölmene izin vermeyeceğim, bir kez daha değil."

Canavar kapandaydı, kollarımın arasında.

Gelecek geçmişe kafa tuttu ya da geçmiş geleceğe kapı araladı.

"Sıradan bir hançer değil," demişti. "Bu atalarının yaptığı hançer. Babamı öldüren ve beni öldürebilecek tek şey."

İşte o an beni şaşırtmıştı.

"Kalbimi istedin. Onu her iki şekilde de sana sunuyorum. Denizin öbür tarafında bitmeyen bir savaş var ve yakında oraya döneceğim. Ama burada da bir savaş var ve benim yenilmekten korktuğum savaş burada-ki," dedi. "Seni seviyorum Luxuria, tüm doğru ve yanlışlarınla. Eğer onu istiyorsan kalbim senin ve eğer ki onu istemiyorsan hançeri sapla, o zaman kalbim yine senin."

Ellerimi yine arkamda kenetlemiştim. Bu hareket, kollarımı kimsenin boynuna saramayacağımı kendime hatırlatmak içindi. O eğildi, dudak-larını benim dudaklarıma bastırdı. Öpücüğü öyle tatlı ve şefkatliydi ki öpücükten nefret etmiştim. Bununla da yetinmedi ve o an ben kendimi bir tuzağın içindeymiş gibi hissettim. Beni kendine doğru çekti, başımı göğsüne yasladı, işte beni öldürebileceği harika bir pozisyondaydık. Sade-ce kollarını sıkı sıkı etrafıma doladı.

Onu nasıl öldüreceğimi öğrendiğim andı. Hayır, hançerle değil. Han-çer onu yok edebilirdi ama ben en başından beri onun kalbini istemiştim. Ben bir avcıydım, benim her zaman peşinde olduğum bir şey vardı. Artık biliyordum, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Canavar kapandaydı; kollarımın arasında.

24

Boş Mezar

Rahel'i en son onu etki altına almamızdan iki hafta sonra gördüm. Ormandan döndüğümde hava aydınlanmak üzereydi ve o salonda beni bekliyordu. Ayaklarının dibinde tüm eşyalarını sığdırdığı büyük bir bavulla.

"Selam," dedim tereddüt ederek. "Yolculuk mu var?" Bu düşünce farklı iki şekilde nabzımı yormuştu. Hem gidecek olması ve gittiğinde başımıza gelebilecek ihtimaller hem de o da gittikten sonra bu çatının altında gerçekten tek başıma kalacak olmakla yüzleşmek.

"Çok uzun zamandır beni misafir ediyorsun," diye içtenlikle gülümsedi Rahel.

Vaha ona tam olarak benim istediklerimi telkin ettiğini söylemişti ama yine de tereddütlerim vardı. Günlerdir onu gözlemliyordum, diken üzerinde olmama rağmen Rahel daha önce olmadığı kadar sakin, umutluydu. Artık tek bir sorunu vardı, bu çatının altında çok ama çok sıkılıyordu.

"Sen misafir değilsin Rahel," dedim, yanlış anlaşılacak bir hareket mi yaptım diye panikleyerek. "Ailedensin ve burası senin

evin." Hatayı kendimde ararken onu çok yalnız bırakıp bırakmadığımı düşünmeye başlamıştım bile.

"Hayır, hayır," dedi hemen. "Öyle olduğumu biliyorum ama yine de..." Durdu ve halimize güldü. "Annemin her zaman yedek planları olurdu." Ondan bahsederken artık acı çekmediğini sadece yad ettiğini fark ettim. "Bu hayatı istemezsek uzaklaşabileceğimiz bir planı daha vardı. Hatırlıyor musun bir kere sana da sormuştu, olanları geride bırakıp çok uzaklara gidebiliriz demişti..."

Hatırlıyordum. Deborah yine evden uzakta yoldaşlıkla görüşmeye gitmişti. Ben de Rahel'i alıp Reyna'ya gitmiştim. Biraz kafamız dağılır diye düşünmüş onu şatoda tek bırakmak istememiştim. Leonard Rahel'e saldırmıştı ve ben de onu öldürmüştüm. Deborah ertesi gün geldiğinde de tıpkı böyle beni suçlayacaklar diye korkmuştum. Deborah ikimizin de iyi olmasına rahatlamış ve bize bir teklifte bulunmuştu. Bundan sonra yaşam daha kötü ve daha zor olacak bu yüzden iyi düşünün demişti. İkimiz de kalıp savaşmayı seçmiştik. Seçmiştik.

"Romanya'da bir arkadaşı var," dedi. "Eski yoldaşlık üyesi. Yıllar önce ayrılıp kendine ayrı bir yaşam kurdu. Birkaç gün önce onunla iletişime geçtim. Benim yaşımda bir kızı var, onun için ayrılmıştı yoldaşlıktan."

Gözlerim titremeye başladığında duraksadı ve yanıma gelip ellerimi tuttu.

"Bu hayat bana göre değil," diye devam etti. "Burada durduğum sürece o mezarın başında yaşlanıp ölmeyi bekleyeceğim. Annem benim için bunu istemezdi. Vampirleri düşman olarak görmüyorum, onlara bayıldığım söylenemez ama artık onları yok etmek gibi bir derdim yok. Sen haklıydın, dünya kendi seçimini yaptı. Sen de onları seviyorsun ve bunun için kendini suçlamana gerek yok, onların seni ne kadar sevdiğini, senin için beni bile içlerine kabul ettiklerini gördüm. Ama ben buraya ait değilim. Sen öylesin."

Gözleri şatonun içinde dolaştı ve içtenlikle gülümseyip bana destek oldu.

"Her zaman iletişimde kalalım kuzen ve beni ziyarete gel." Sonra dikkatle gözlerime baktı. "Her halinle benim için aynı kişi olacaksın." Güçlü bir şekilde ellerimi sıktı. "Bir gün onlardan birine dönüşmeye karar verirsen seni suçlamam."

"Neden böyle söyledin?" diye sordum.

O günden beri kimse bir daha bu konuyu açmamıştı. Bana karşı hassas davranıyorlardı ya da korkuyorlardı ve bu yüzden Rahel'in duyması mümkün değildi. Ve küreyle kâğıdı da bir daha bulunmayacak şekilde saklamıştım. Vaha'nın onu etki altına alırken beni teşvik etmesi için de birkaç yorumda bulunduğunu düşündüm. Evet, üzerime gelmiyorlardı ama her fırsatta beni de çizginin diğer tarafına çekmeye çalışıyorlardı.

"Kör değilim Luxuria." Ellerimi bırakırken güldü. "Onu seviyorsun. Vaha senin kardeşin. Reyna daha da kardeşin. Onlar senin ailen."

"Sen de..."

"Evet," diye eğlenerek başını salladı. "Tarihte hem cadı hem avcı hem insan hem de kim bilir günün birinde vampir olan tek kişi olacaksın. Her zaman efsane olacaksın ve herkesin arasında bir yerin olacak."

"Akil ile görüştün mü?" Tereddüt ederek sorduğum bu soru boğazımda bir kanca gibi takıldı.

"Hayır," dedi. "Onunla en son Vaha'yı öldürme teşebbüsümden önce görüşmüştük. Daha sonra iletişim kurmak istedi ama bunların parçası olamayacağımı anladı. Aslına bakarsan beni sadece aracı olarak kullanmak istiyordu ve nihayet ne olursa olsun senin onunla çalışamayacağını anladı bence."

"Emin misin Rahel?" Dilimde kuruyan dudaklarımı ıslattım. Tökezliyordum ve nasıl ayakta duracağımı bilemiyordum.

"Reyna'nın o gün beni kurtarmak için çabalaması düşüncelerimi değiştirdi. Vaha da Sidra da beni öldürebilirdi ama konusunu bile açmadılar. Sen, onları ne kadar sevdiğini bilmeme rağmen bana hiç kızmadın. O yüzden eminim. Kimsenin kuklası olmayacağım. Hayallerimi ve hayatımı yaşamaya çalışacağım." Derin

bir nefes aldı. Vaha onun aklını kurcalarken bildiklerinin tümünü unutturmadı çünkü bu belli olurdu ve onun hayatını zorlaştırırdı. Akil onunla iletişime geçtiğinde etki altına alındığını anlardı. Vaha onu benim istediğim gibi intikamdan ve hırslarından azad edip, kendisine hayallerini ve hayatını hatırlatmıştı.

"Neden daha önce söylemedin?" Sürekli hareket etme ihtiyacı duyan parmaklarımla saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"O zaman seni bırakıp gidemezdim." Dudaklarını birbirine bastırırken gözleri doldu. "Seni burada tek başına bırakacağımı düşünmek kalbimi kırıyor ama sen buraya aitsin. Ve onların seni kollayacağını biliyorum." Komik bir olay hatırlamış gibi güldü. "Ruhların değil," dedi kaşlarını kaldırarak. "Dostlarının."

"Senin yerin ayrı." Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım.

Farkında değildi ama artık sahip olduğum tek gerçekti. Onlar hayatımın zorunlu parçasıydı. Artık Reyna ile bile eskisi kadar yakın değildik. Artık Reyna bile Sidra'ya bana olduğundan daha yakındı. Bir ben kalmıştım burada. Yaşam tufanının altında kala-kalmıştım.

"Bak," dedi artık gözyaşlarını serbest bırakarak. "Sözlerimde samimiyim. Seni yargılamam. Hayatın hatta hayatlarında ne kadar zorluk yaşadığını biliyorum. Ve onlardan biri olmak istersen benim için hâlâ kıymetli kalacaksın. Ama istemezsen, bu hayattan kurtulmak istersen haberim olsun. Sen neye karar verirsen yanında olurum. Ve ihtiyacın olduğunda tek telefonunla çıkıp gelirim."

"İhtiyacım olacak," dedim. "O yüzden her fırsatta geleceğine söz ver. İhtiyacım var diyemesem bile."

Çünkü demezdim. Ben ihtiyacım var diyemezdim. Birileri anlasın da kollarını etrafıma dolasın diye ölüm beni kucaklayana kadar beklerdim.

"Söz veriyorum," dedi. Çantasının izin verdiği ölçüde kısaca bana sarıldı.

"Üzerimi değiştireyim de seni bırakayım," dedim burnumu çekerek. Esasında daha fazla kendimi tutamayacaktım.

Rahel tamam dercesine başını salladı.

Koştur koştur yukarıya çıktım. Kapının arkasına yaslanıp ağladım ama o bile çok kısa sürdü. Yüzümü yıkayıp üzerimi değiştirdikten sonra aşağı indiğimde salon boştu.

Ne Rahel oradaydı ne de bavulu.

O da tıpkı benim gibi düşünmüş olmalıydı. Bir kez daha vedalaşmanın çok zor olduğunu... Bir ihtimal diye dışarıya çıktım ama yoktu. Çıplak ayaklarımla beni bırakıp giden birinin daha arkasından arka tarafa, yabani otlardan ve ölülerden başka kimsenin olmadığı araziye koştum... Deborah'nın mezarının başı boştu.

Gitmişti.

Yere eğildim ve içimde tuttuğum tüm duyguları koyverdim.

Yine ben kaldım. Yine geride sadece ben kaldım.

Ertesi gün Vaha arayıp Akil Maner'in öldüğünü söylediğinde şok geçirmemiştim. Sürekli gözetim altında olduğumu biliyordum. Merak ettiklerinden değil, kontrol etmek istediklerinden. Bir işler karıştırmadığımdan böyle emin oluyorlardı. Rahel'in ayrıldığını görmüş olmalılardı. Yine de emin olmak için ben de ona Rahel'in gittiğini söyledim. Vaha hiçbir yorum yapmadı ve bunu zaten bildiğini anladım. Ve Akil Maner'i sadece bu yüzden onların öldürdüğünü de anladım. Vaha da en az benim kadar tüm hikâyeyi biliyordu. Olayların nasıl ilerlediğinin farkındaydı ve o da kendi önlemlerini alıyordu.

Benim için değil.

Reyna, Rhea'nın kaderini yaşamasın diyeydi.

Bir kez daha yaptığım ve yapmadıklarımla kaderleri değiştiriyordum.

İşte tüm bu olanların üzerinden bir yıl geçmişti. Akil'in mezarını yabani otlar sarmıştı. Rahel'in aramaları zamanla azalmıştı. Ben hâlâ dünyayı izliyordum. Herkesin ne kadar kolay alışabildiğini ve dönüşebildiğini. Sanki vampirler on yıllardır sistemin parçası hatta kendisiymiş gibi.

25

İnsanlığın Tükenişi

Araba yolculuğumun altıncı günündeydim. Şatoda durmak mı dayanılmaz hale gelmişti yoksa aynadaki yüzüm mü... Bir gece arabaya atlamış ve ne kadar uzaklaşabileceğimi ölçmek istemiştim. Lorenzo'nun beni zindana kapattığı ve lanet kemiklerimi parçaladığında üç gün boyunca işkence görmüş olsam da bir noktada iradem savaşı kazanmıştı ve lanet mıknatıs gibi beni çekmeyi bırakmıştı.

Sonrasında şatodan uzaklaşmadığım için bunun geçici mi yoksa kalıcı bir durum mu olduğunu anlamak istiyordum. Bu yüzden de sık sık arabaya atlıyor ve kasabadan uzaklaşıyordum.

İlk zamanlar zordu, ilk gece çekimi hissediyor ama yine de idare ediyordum. İkinci gece hâlâ katlanılıyordu ama üçüncü gece durmak için kendimi bir ağaca zincirlemem gerekmişti.

Lorenzo'nun yaptığı gibi.

Ama bir daha kimsenin hatta içine atıldığım bu lanetin bile beni böylesine bağlamasını istemiyordum. Bu yüzden tekrar tekrar aynısını yapmaya devam ettim. Ve ayların sonunda neredeyse bir haftayı çok az hasarla şatodan uzakta geçirmeyi başarmıştım.

Yakıt almak için durduğum benzin istasyonu gece ayazıyla soğuk ve sisliydi. Arabayı benzin doldurulması için bırakıp kilitledikten sonra çalışana başımla selam verdim. Korku duvarları hangi noktada kırılmıştı hatırlamıyordum ama etraf eskisi kadar tenha değildi. Yine de buralarda, bu kadar uzakta rastlayacağınız kişi sayısı üçü geçmezdi. Lavaboya girdikten sonra kahve ve atıştırmalık almak için benzinliğin marketinde dolaşmaya başladım. Otomattan sade bir kahve alıp hazır sandviçlerin bulunduğu dolaptan kızarmış sebzeli bir sandviç seçtim. Uzun zamandır uyumadığım için kasanın yanından sütlü ve portakallı bir çikolata alıp ödeme yapmak için beklemeye koyuldum.

Benzinlikte başka araba yoktu ama kasa sırasında dört kişi vardı. En öndekinin ödeme yapmasını beklerken arkalarında olduğum iki kişinin konuşmasına istemsizce kulak misafiri oldum.

"Son parti yarın çıkacak," diye mırıldandı. Sessizliğinin sebebi gizlilikten ziyade yorgunluk gibi çıkıyordu. Arkalarında olduğum için yüzlerini göremiyordum ama kadının sarı saçları ve adamın koyu renk kıvırcık saçlarını görebiliyordum. Adam oldukça hımbıldı, kadın ise atletizm şampiyonu gibi görünüyordu.

"Yeni gelenler çok sorun çıkarıyor," dedi kadın adama karşılık olarak. "O kadar cılızlar ki onlardan ne kadar kan çıkar bilmiyorum ama bir damla bile işimizi görür şu noktada." Bu sözleri ile daha çok dikkat kesildim.

"Başka türlü halletmemiz gerekecek," dedi. "Onları beslememiz gerekiyor ve bunun için de epey yiyecek masrafı oluyor. Geçen sefer sadece şekerli su verdiğimizde neler olduğunu biliyorsun."

"Tamam," dedi kadın onu azarlayarak. "Sus şimdi."

Sıra onlara gelmişti ve kasiyere nazikçe iyi geceler dileyip aldıkları içki şişeleri ve sigara paketlerini geçirmesini beklediler. Ödemeyi yapıp bahşiş kutusuna nakit para bıraktıktan sonra yine aynı nezaketle iyi çalışmalar dileyip ayrıldılar.

"Merhaba, hoş geldiniz." Beni karşılayan kasiyere döndüğümde kadınla adam görüş alanımdan çıkmıştı. İçgüdüsel olarak onları takip etmek istiyordum ve neredeyse alacaklarımdan vazgeçip

peşlerine takılacaktım ama bunun da bir seçim olduğunu düşündüm ve durdum.

"Bir de yakıt ödemesi yapacağım," dedim kendimi zorlayarak. Kredi kartımı çıkarıp ayağımla yerde ritim tutarak kendimi orada tutmak için tüm gayretimi kullanıyordum.

Bulaşma, bulaşma, bulaşma diye tekrar tekrar içimden mırıldandım.

"İstediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu kasadaki genç çocuk.

"Yolculuk yapıyorum," dedim daha fazla oyalanmak için. "Neye ihtiyacım olur emin değilim."

Çocuk öylesine sorduğu soru karşısında böyle bir sorgulama beklemediği için kısa bir an şaşırdı. Aldıklarımı dikkatle kontrol ettikten sonra, "Su almanız iyi olur," dedi. "Ve mide bulantısına karşı tuzlu kraker isteyebilirsiniz."

"İyi fikir," dedim. "Ne taraftalar?"

Arabada suyum vardı ve midem de bulanmazdı ama yine de tarif ettiği şekilde önce soğuk su dolabından küçük bir şişe kaptım sonra da kraker alıp tekrar kasaya döndüm. Çocuk gülümseyerek onları da geçirdi ve tekrar ödeme yaptıktan sonra fişimi bana verdi. Artık daha fazla burada kalamazdım.

"Teşekkürler," dedim. "İyi geceler."

"İyi yolculuklar efendim." Şu kelimeden nefret ediyordum.

Poşeti bir elime alıp üzerimdeki hırkanın kollarını avuç içime kadar çekiştirdim. Dışarıya çıkar çıkmaz soğuk hava ve rüzgâr kırbaç gibi tenime çarpmıştı ve aldığım nefesle ağzımdan buhar çıkıyordu. Ama beni asıl orada durduran, kadının yol kenarında sigara içiyor oluşu oldu.

"Pekâlâ," diye kendi kendime mırıldandım. "Belli ki bundan kaçamayacağım."

Oysaki vampir avlamayalı uzun zaman olmuştu. Kendimi uzun süreli bir irade kampına soktuğumu düşünüyordum. Onlarla barış içinde yaşamak adına değil, artık lanetin de beni etkilemesini istemiyordum.

Aldıklarımı arabanın bagajına bıraktığım esnada kadınla adamın yol kenarında bir pikaba bindiğini gördüm. Sürücü koltuğuna geçip farları söndürdüm ve karanlığın içinde araya mesafe koyarak onları takip etmeye koyuldum.

Gecenin içinde motor sesi kulaklarımı yarıyor, dikiz aynasından kontrol ettiğim benzinliğin ışıkları her saniye küçülerek geride kalıyordu. Direksiyonu tutan ellerim gerginlikten ritim tutar haldeydi. Karanlık yol, farlar olmadığında daha da katmanlaşıyor ve araba yağ gibi akıyordu. En az otuz metre ileride giden pikabın kırmızı far ışıkları küçülmeye başladığında ayağımı gaz pedalına bastırdım ve mesafeyi azalttım.

Benzinlikten çıktıktan sonra asfalt yol daraldı ve ilerledikçe arabayı hafifçe sarsan bir toprak yola dönüştü. Tekerlerin çakıl taşlarının üzerinden geçer gibi sallandığını hissedebiliyordum. Yol kenarında kırık sokak lambaları cansız bir korkuluk gibi dikilmekten başka işe yaramıyordu.

Pikap yarım saat daha ilerledikten sonra yol ayrımından sağa saptı. Biraz bekleyerek arkalarından döndüm. Bir çiftlik evine varacağımızı planlamamıştım ama paslı kapısının arkasında tek katlı yapıda yanan ışıklar, arazinin etrafını çevreleyen çitleri görünür kılıyor ve hayvanların gürültüsü nihayet rüzgârın ıslığını bastırıyordu.

Durduğum yerde arabadan inmelerini bekledim. Pikabın farları söndü ve homurdanan motoru durdu. İlk önce yolcu tarafından kadın daha sonra sürücü tarafından adam indi. Motoru kapatmadan el frenini çekerek arabayı çalışır halde bırakıp aşağıya indim. Ana yoldan uzaktaydık ve muhtemelen tepedeydik bu yüzden rüzgâr daha hoyrattı.

Yanımda, belime sakladığım bir hançer ve her zaman saçlarımın arasına iliştirdiğim iğne vardı. Bir de son anda arabanın içinden aldığım küçük silah. Bir işe yaramazdı çünkü gümüş kurşunlarım tükeneli çok oluyordu ama yine de korkutmak için epey faydalı oluyordu. Her ihtimale karşı hançeri elime aldım. Yavaşça nemli toprağın üzerinde ilerlemeye koyuldum. Rüzgâr ve hayvan-

lar adımlarımın sesini gizliyordu. Paslı demir kapıyı açarken hafif bir gıcırdamayla dişlerimi sıktım. Kadın ve adam taş evin içine girdikten kısa bir süre sonra ucuz ampulden sızan sarı ışıklar dışarıya kadar yansıdı. Kenara çekilip karanlıkta kalmaya özen gösterdim.

Biraz bekleyip hem etrafı görmeye hem de dinlemeye çalıştım. Arazi çok büyüktü ve yakınında başka hiçbir ev görünmüyordu. Pikapın yanında gri renkte bir minibüs vardı. Atlar dışarıdaydı ama onların ötesinde büyük bir ahır ve su deposu bulunuyordu. İçgüdülerime kulak verdim ve vampirleri anlamaya çalıştım. Sırtımı duvara vererek ışığın dışarıya yansıdığı pencereye doğru yavaş yavaş ilerlemeye koyuldum. Pencerenin kenarına geldiğimde nefesimi tuttum ve bekledim. İçeriye bir göz atmam gerekiyordu ama görünme ihtimalim de hiç düşük değildi. Keşke çantam yanımda olsaydı, aynamı kullanırdım diye düşündüm ama ayak bağı olmaması için almamıştım.

Biraz daha kulak kesildikten sonra duyduğum televizyon sesi ve kadının hatırladığım gür sesi aç olup olmadığını soruyordu.

"Yerim; hazırda varsa," diyen adamın televizyon kanallarını değiştirdiğini düşündüm. Sesler hızlıca birbirine karıştı ve cızırtılar sonunda maç kanalında durdu.

Hızlı bir cesaretle kenara uzandım ve içeriye bir göz attım. Sırtı bana dönük adam tıpkı düşündüğüm gibi televizyonda maç izliyor, kolunu kanepeye, ayaklarını sehpaya uzatmış keyif yapıyordu. Kadını göremiyordum ama evde başkasının olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Yine de eğildim ve pencerenin altından geçip evin etrafında dolaştım. Diğer tüm odalar karanlık olsa da arka tarafta gördüğüm kapı beni dürtmüştü ve yavaşça kolu aşağı indirdiğimde açıldığını görünce rahat bir nefes verdim. Çok dikkatlice içeriye başımı uzattım, ardından bir bacağımı ve sonra tüm bedenimi küçük bir aralıktan içeriye sokup kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Parmak uçlarımda odayı dolaştım, normal bir insana ait gibi görünüyordu. Hatta yaşlı bir çifte ait olduğunu düşüneceğim kadar eskiydi eşyalar. Buranın pek kullanılmayan bir çalışma odası olduğunu düşündüm. Açık kapısından başımı uzattığımda kori-

doru, mutfağı ve yatak odası olduğunu düşündüğüm kapalı başka bir odayı gördüm. Sadece mutfağın ışığı yanıyordu ama içeride kimse yoktu. Başka bir kapıdan gelen ışık tersimde kalıyordu ve ardından gelen su sesine bakılırsa kadın banyoya girmişti.

Evde o ikisinden başka kimsenin olmadığında emin olduktan sonra içeriye girdiğim kapıdan sessizce dışarıya çıktım. Bir tuhaflık olduğu aşikârdı, konuşmaların alt metnini gayet iyi okumuştum ama içerisi çok normal görünüyordu... Kambur halde yürüyerek ahıra doğru ilerledim. Orayı da kontrol ettikten sonra arabama binip çekip gidecektim; zaten günlerdir çok yorgundum ve macera falan aramıyordum.

Nemli toprağın üzerinde ilerlemek ve evden uzaklaştıkça ışık kaynağının körelmesi işimi zorlaştırıyordu. Telefonum yanımdaydı ama bu zifiri karanlıkta kibrit ateşi bile çok dikkat çekerdi. Bastığım yeri görebilmek için telefonumun ışığını kısarak sadece yeri görebileceğim şekilde tuttum. Atlar varlığımı sezerek huysuzlansalar da evdeki televizyon sesinin ve camların kapalı olmasının beni koruyacağına inanıyordum.

Ahırın kapısına vardığımda kafamın içindeki tüm hikâye apaçık ortaya serildi. Normalde derme çatma ve basit bir kapı olmalıydı ama sonradan eklendiği ahşabın renginden ve dokusundan belli olan çift kanatlı kapı duvar kadar sağlamdı ve üzerinde büyük bir asma kilit vardı. Bu da içeride sakladıkları bir durum olduğunu açık ediyordu. Bir anlığına burada da hayvanların dışkılarından başka bir şey bulamayacağımı düşünüp arabama döneceğimi hayal ediyordum ama soğuk kesmesiyle baş etmek zorundaydım.

Başka bir giriş bulabilir miyim diye ahırın etrafında döndüm ve bulabildiğim diğer tek seçenek arka taraftaki küçük pencereydi. Açabilmeyi başarsam içinden sığardım ama içeriden açılıyordu. Vazgeçip gitmek hâlâ bir seçenekti ama ben yeniden kapıya geldim ve çok ağır olan kilidi elime alıp hançerin ucuyla zorladım. Bu kadar büyük mekanizmayı açmak nispeten daha kolay olurdu. Hançeri belime yerleştirip örgümün içindeki iğneyi al-

dım; kilidi kurcalarken içeriden gelen iniltiler beni iyice sabırsızlandırdı.

Karanlığın içinde etrafı yoklarken evin kapısı açıldı ve adam dışarıya çıktı. Yavaşça kilidi bırakıp kenara yaslandım ve çok ağırdan alarak ahırın yan tarafına doğru süründüm. Adamın adım sesleriyle birlikte ahırın ışığı açıldı ve etraf aydınlandı. Başımı geriye çekip kenarda saklanmaya devam ettim.

Anahtarların şıngırtısına poşet sesi eşlik ediyordu. Kilit sert bir gümlemeyle açıldı ve yere düştüğünde çıkardığı tok sesle adam küfretti. Kapılar dışarıya doğru açılıyor ve epey ses çıkarıyordu bu yüzden benden önce geldiği için şanslıydım.

İçeriye girdiğinde korku dolu inlemeler boy gösterdi. İğneyi saçlarıma sıkıştırdım ve arka tarafta duran silahı elime aldım. Kenardan çıkıp kapı eşiğine geldiğimde gördüğüm manzara hiç ama hiç yanılmadığımı kanıtlıyordu.

Samanların üzerinde oturan dört kişinin de elleri ve ağızları bağlıydı. Hareket edememeleri için ahırın iki duvarına bileklerinden bağlanmışlardı. Tepelerinde kanlarının transfer edildiği şişeler vardı ve ellerinin üzerinde damar yoluna ilerleyen kablolarla transfer sağlanıyordu. Beni fark ettiklerinde kurtulma ümidiyle çırpınmaya başladılar ve onlara su getiren adam bir anda arkasına döndü.

"Sakın kıpırdama." Silahı ona doğrulttuğumda bile yüzü kireç gibi beyazladı. Biraz salak ve hımbıldı. Bana karşı bir şansı yoktu. Hemen yan tarafa geçtim, ahşap duvarı sırtıma aldım ve arkamı korudum. Kadının gelme ihtimaline karşı bir yandan kapıyı gözetlerken, "Burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordum. "Bunun arkasında kim var?"

"Biz kimseye kötülük yapmıyoruz." Panikleyerek korkuyla kekeledi.

"Onları hemen çöz yoksa beynini uçururum ve gözümü bile kırpmam."

Adam, "Rozanna!" diye bağırdığında ya sabır dercesine başını eğdim, birkaç adımda yanına gittim ve silahın kabzasıyla ensesi-

ne vurdum. Son anda eğildiği için darbe istediğim gibi bayıltmadı ama inlemesini sağladı

Buraya doğru koşan adımları duyduğumda adamı önüme çekip silahı başına dayadım.

İri yarı sarışın bir kadın olan Rozanna, elinde tüfekle eşikte göründü ve adama tiksintiyle baktı. Sanki yine bir haltı beceremedin mi der gibiydi. İkisi de kırklarının sonunda görünüyordu. Adamın saf hali kadının ise daha ciddi bir ifadesi vardı.

"Tüfeği elinden bırakmazsan onu öldürürüm," dedim.

"Hiç sanmıyorum," dedi aksanlı bir telaffuzla. "O herif koca diye başımda ama hiçbir işe yaramaz."

"Şaka yapmıyorum."

"Sen onu bırakmazsan ben onları öldürürüm." Silahını yerde bağlı olan insanlara çevirdi. Genç bir kadın bana doğru gözyaşları içinde başını iki yana sallayıp duruyordu.

"Nedir bu?" diye sordum. "Bunu yapmanızı kim istiyor?"

"Başka kimse yok," dedi adam.

"Kes sesini," diye bağırdı kadın.

"Vampirler sizi etki altına mı aldı?" Adamı geriye doğru çekiştirdim.

Kadın gözlerini devirdi ve genç kadına doğru yaklaşıp tekrar kaşlarıyla silahı bırakmamı işaret etti. Onu konuşturmak istiyordum bu yüzden silahı yere doğru ortaya fırlattım. Adam koşarak karısının arkasına sığındı.

"Seni tanıyorum," diye güldü kadın. "Meşhur avcısın."

Buna şaşırdığım söylenebilirdi çünkü bir yılı aşkındır kimse yüzümü görmüyordu ve öldüğüme dair bir dolu haber çıkmıştı. Kadın gerçekten gördüğü yüzleri unutmuyor olmalıydı.

"Pekâlâ, ben de sizleri tanıyayım o halde." Ellerimi arkada birbirine kenetledim.

"Peter, bağla onu," dedi karısı. Bu epey işime geldi çünkü Peter'ın bunu yapamayacağından adım kadar emindim. Adam korkudan neredeyse pantolonunu ıslatacaktı.

"Vur gitsin," dedi karısına karşılık. "Bizi yaşatmaz."

"Saçmalama ahmak," dedi karısı. "Onun kim olduğunu söyledim sana, kanı hepsinin en az beş misli eder. Vampirler onun için bize servet öderler. Hazine bulduk."

"Anlamadım," dedim kaşlarımı çatarak. "Kime çalışıyorsunuz siz?"

"Kes sesini!" Tüfeği tekrar bana doğrulttu kadın. "Dünya yanıyor biz de ateşimizi alıyoruz."

Ne olduğunu anlamıyor değildim, anlamak istemiyordum. Bu yeni durum benim için ahlaki sistemimi yeniden değerlendirmeme neden olacaktı. Beyaz ve parlak ışığın altında gözlerim kamaşıyordu ve kendimi soğukkanlı kalmak için sarsıyordum.

"Onları bırakırsanız size zarar vermem," dedim. "Ama bunu yapmanıza müsaade etmem."

Kadın yana doğru ateş ettiğinde tüfeği kullanmak konusunda acemi olduğunu anladım ve öne doğru atıldım. Ateş ettiğinde tüfek geriye doğru teptiği için bunun bocalamasını yaşıyordu ve sonra hareketimi takip edemedi ve tüfeği tekrar doldurup hizalayana kadar ben burnunun dibindeydim.

Tüfeği tutan elini namlu yukarıya doğru bakacak şekilde bükтüm, dizkapağına sert bir tekme atıp dirseğimle karın boşluğuna vurdum. Kadın iki büklüm kıvranınca tüfeği elinden aldım ve onlara doğrulttum.

"Lütfen yapma," dedi adam ağlamaklı halde. "Biz sadece para kazanmak için bunu yapıyoruz. Kimseyle çalışmıyoruz."

"Para kazanmak için insanların kanını bu şekilde sömürüp vampirlere mi satıyorsunuz?"

"Nüfus azaldı," dedi kadın. "Kan vergisi bile işe yaramıyor. Yapay kan onları doyurur mu sanıyorsun? Bunlar artık altın değerinde. Kendi kanımızı da satıyoruz, bak." Kollarını açıp iğne izlerini gösterdiklerinde dilim tutuldu.

"İnsanları çözün," diyebildim sadece.

İkisi de sessizce dizlerinin üzerinde onlara doğru süründü.

Önce damar yollarını çıkardılar sonra ellerini çözdüler. Herkes ağzındakini kendisi sıyırdı ve onlara doğru saldırmak isteseler de kansızlıktan bitkin düşmüşlerdi.

"Su ver." Tüfekle adama işaret ettim.

Adam poşeti onlara verirken korkudan zangır zangır titriyordu.

"Herkes yapıyor," dedi kadın biraz bile utanmadan. "Para kazanmak böyle daha kolay. İnsan kanı için karaborsada servet dönüyor."

"Yürüyebilecek misiniz?" Zavallı insanlara döndüm. Kurbanlara. Üçü genç kadın, biri onlardan daha genç bir erkekti. Ne kadar süredir burada olduklarını bilmiyordum ama perişan haldelerdi. Genç çocuk başını iki yana salladı.

Rahatsızca derin bir nefes aldım.

"Eğer kıpırdarlarsa onları vurabilir misin?" Bunu sürekli çırpınan genç kadına sormuştum. Kadın hırsla başını salladı.

"Ben arabayı buraya getireceğim, hemen dönerim. Dikkatli ol." Tüfeği hazır halde onun eline verdim. Ona güvenmek saçmaydı biliyordum, bir seçimdi. Belki onların kanını sömüren bu insanları öldürmeye hakkı vardı. Belki yoktu. Bilmiyordum.

Arabaya ulaştığımda tüfek bir kez patladı. Kapıyı kapatmadan gaza bastım ve çiftliğin kapısını kırarak içeriye girdiğimde pikapın uzaklaştığını gördüm. Ahırın önünde durdum ve hızla içeriye girdim.

"Kadını vurdum," dedi. "Ama kolundan. Kaçmaya çalıştı. Ve kaçtı."

Sadece kaçmamış aynı zamanda kan torbalarını da alıp tüymüşlerdi. İnsanların bu hale geldiğini görmek beni sarstı. Aralarından biri, "Bu gerçekten çok yaygın," dedi. "Bazen ben de kendi kanımı satıyorum ama bunlar gibi başkalarını alıkoymuyorum."

"Hadi sizi arabaya bindirelim ve hastaneye götürelim," dedim.

Söyleyecek başka bir söz bulamadım. Hepsinin tek tek arabaya binmelerine yardımcı oldum. Durumu en kötü olan kızın aylardır orada olduğunu söylediler. En az alıkonulan bile bir buçuk aydır oradaydı.

Daha önce insanlığa karşı inancım var mıydı hatırlamıyorum ama şimdi kalmamıştı. Çoktan dünyanın sonunun geldiğini düşündüm.

Neyi kurtarmaya çalışıyordum ki? Bir zamanlar da olsa...

Beni nasıl meydana, odunların arasına sürüklemeye heveslilerse şimdi aynını koca bir insanlık için yapıyorlardı.

@ayisigikitap

26

İkinci Şans

Kitapların arasında olmak bana her zaman iyi gelmişti. Sidra'nın yaşamlarımız boyunca yaptığı en büyük lütuf bu şatoyu bir kütüphaneye çevirmekti. Her gün buraya çıkıyor, raftan herhangi bir kitap alıyor ve başka biri olma ihtimalinin hazzını yaşıyordum.

Bana kalırsa çok okuyan insanların kendiyle dertleri vardı, insan diğer türlü başka birinin hikâyesinin ortağı olmak için bu kadar zaman harcamazdı.

Korkaklar, diye fısıldadı iç sesim. Kendi olmaya dayanamadığı için kitaplara kaçan korkaklar.

Kendin olabilmek...

Ne büyük yük, ne büyük bir lükstü. İnsan böyle ağırlığın altından nasıl kalkardı.

Tüm bu bilinç, sorumluluklar, yıllarca ilmek ilmek örülen bir yaşam ve bir gün aynaya bakıp hepsinden nefret ediyordun. Kendi ellerinle inşa ettiğin bu varlığa tahammül edemiyordun. En iyisini yapmıştın ya da öyle sanıyordun ama sonunda kendi gözlerine bakmaya katlanamadığın bir hüsranla sonuçlanıyordu. Ne büyük gaf. Ne kibir ama. Keşkeler ardı ardına diziliyor yıllar sonra. Hep başka yolların ihtimaliyle geleceğini paramparça ediyorsun. Şim-

diye ettiğin ihanet katlanıyor. Düzeltmeye çalıştıkça batırıyorsun. En kötüsü de en başına dönsen yine batıracağını biliyorsun. Beceremedin bununla mı yüzleşemiyorsun, açgözlülük mü elindekinin mi kıymetini bilmiyorsun. Cevapsız sorular yığını ertelediğin her duygu gibi, ertelediğin bir hayat gibi üst üste yığılıyor. Odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde biriken kirli çamaşırlarından farkı yok. Hepsi fazlalıktan ibaret.

Safsata hepsi.

Bir yanlış bin doğruyu götürmez. Bir hata bir hayata mal olmaz. Hepsini biz besler büyütürüz içimizde. Yüreğimizin alabildiği kadarını yaşarız. Bu yüzden evet, korkaklık. Yapamadığın için değil denemediğin için suçlusun. Beceremediğin değil hiç yeltenmediğin için yeniliyorsun. Yaşam dediğin örgü bir kazak değil, bir yere takıldığında hepsi sökülmez. İstediğin kadar yamarsın. Dalından koparılmış bir çiçek değil, ertesi gün solmaz. Fırtınada eğilir bükülür ama mevsimler geçirir. Yaşam dediğin suladıkça tekrar tekrar yeşeren bir ağaç gibidir.

Sayfayı işaretlemeden kitabı kapatıp gözlerimi kıstığımda saatler olduğunu tahmin ediyordum. Titreyen telefonumu cevaplarken hoparlörü de açtım. Boynum ağrımış, gözlerim yanmaya başlamış, sırt kaslarım hareket etmem için beni itiyordu.

"Luzia," dedi annem bir süredir olduğundan daha keyifli bir tonlamayla.

"Selam anne. Nasılsın?"

Bu kelimeyi bazen sadece söyleyebilmek için kullanıyordum. Burada, dünyanın bir ucunda öyle yalnızdım ki sanki kimse tarafından doğurulmamış; sadece hayata gelmiş ve yaşama bırakılmıştım.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var, baban konuşmayı benim yapmamı istedi."

"Dinliyorum," dedim.

Epey zaman önce farklı bir ülkeye taşınmışlardı. Vampir istilası şehir merkezlerinde yaşamayı hem zorlaştırmış hem de epey pahalılaşmasına neden olmuştu.

"Bunu uzun zamandır düşünüyoruz ve bu konudaki fikirlerini de biliyoruz ancak..."

"Neler oluyor?" diye sabırsızca sordum hâlâ oturduğum yerde hareket ederek.

"Dönüşmek için isimlerimizi yazdırmıştık Luzia, dün haber geldi ve dönüşüm onayı aldık. Baban ve ben hayatımıza vampir olarak devam etmeye karar verdik."

Çok uzun bir süre sessiz kaldım. Cümleyi kafamın içinde kaç kez tekrar ettiğimi anımsamıyorum bile. Reyna uzun zamandır dönüşümlerin daha kontrollü ilerlediğini söylemişti. İlk zamanlardaki gibi önlerine geleni vampir yapmıyorlardı hatta bu artık ayrıcalık olmaya başlıyordu.

"İnsan kalmak her açıdan yorucu ve aynı zamanda tehlikeli olmaya başladı," diye devam etti annem sessizliğimi bölerek. "İkimiz de hâlâ sağlıklıyken bunu yapmamız gerektiğine inanıyoruz. Hayat şartları zorlaştı ve insan nüfusu azalırken insan olmak da tehlikeli olmaya başladı. Daha fazla bu sisteme direnmemiz mümkün değil."

Ekonomi insanlar adına çökmüştü. İnsanlar bile artık daha çok paraları olduğu için vampirlere hizmet ediyorlardı. Bu yüzden başta sağlık ve yeme-içme sektörü epey hasar almıştı. İnsanlar en zor hastalıklar için bile ilaçlar yerine vampir kanını tercih ediyordu. Ve insan nüfusu azaldığından artık eskisi kadar gıda alanında verim yoktu. Tarlalar sürülmüyordu; taze sebze meyve bulmak her geçen gün daha da zorlaşıyor, olanlara da artık mücevher kadar değer biçiyorlardı. Bu da insan olarak yaşamını sürdürmeye çalışan orta halli ve yoksul kesimin sonu oluyor, nihayetinde herkes dönüşüm istasyonlarının kapısını çalıyordu.

Karaborsada insan kanları yok satıyor ve legal olarak da herkes yapay kan işinin bir ucundan tutuyordu. Eskiden sokaklarda satılan şişe suların, marketlerde bulunan dolaplardaki içeceklerin yerlerini yapay kan şişeleri almıştı ve insanlar kan aromalarından vampirler için çeşit çeşit yeni içecekler üretmeye devam ediyorlardı.

Dünya vampirler için dönmeye başladığında insan olarak yaşamak zaten zordu bir de nüfus azalınca insan kanı daha kıymetli hale gelmiş bu da tehlikenin dozunu artırmıştı. İnsanlar ne kadar zorlanıyorsa vampirler o kadar refah içinde yaşıyordu.

En acı kısmı ona söyleyecek sözümün olmamasıydı. Ve en acı kısmı artık onlara gönderecek paramın da kalmamasıydı. Yıllardır yaptığım birikimlerim suyunu çekmişti.

"Vampir olmanın bedelleri var," diyebildim sadece.

"Sürece ve olabileceklere hâkimiz," dedi gururlu bir ses tonuyla. "Dönüşüm istasyonları kişi emin olana kadar başvurusunu onaylamıyor. Tüm riskleri biliyor ve göze alıyoruz. Şu an yaşadığımız zorluklara kıyasla idare edebileceğimizi öngörüyoruz."

"Anlıyorum." Hâlâ dizlerimin üzerinde olan kitabın sayfalarını rastgele çevirdim. "Ne zaman olacak bu?" Onlarla hiçbir zaman yeterince bağ kurmamıştık ve ben yüksek öğretim için evden ayrıldığımdan beri aramızdaki mesafe iyice açılmıştı. Bu da onların hayatına karışmak konusunda beni çekimser bırakıyordu.

"Üç gün sonra," dedi. "Bu konuda ne hissedeceğin bizim için önemli."

"Bir hafta sonra olması mümkün mü?" diye sordum.

"Neden?"

"Vampir dostlarım olduğunu biliyorsun," diye kıvırdım. "Bir hafta sonra dönecekler ve onlarla bu durumu konuşmak, en iyi ve doğru şekilde yapmak isterim. İstasyonların ve dönüştürecek vampirin kanı da bu noktada önem teşkil ediyor. Bana araştırmak için bir hafta verir misiniz?"

"Elbette," dedi memnuniyetle. "Bu bizim de içimize siner." Hafifçe öksürmek için duraksadı. "Luzia, seni de ikna edebilir miyiz?"

Yaşadığım hayal kırıklığını belli etmemek için kıkırdamaya çalıştım. "Anne, hâlâ gencim ve acele etmeme gerek yok."

"Eskisi kadar katı bakmadığın için sevindim," dedi. "Biliyorsun, onlar çok uzun süre hayatta kalıyorlar ve bu hepimiz için bir şanstır belki." Sesi ağlamaya başladığı için kırıldı. "Sen doğduğun-

da ben de çok gençtim ve istediğim kadar yakın olamadık ama uzun bir hayat bizim için ikinci şans olabilir. Daha çok vaktimiz olabilir Luzia. Bunu çok isterim."

Dudağımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Başım yana doğru düştü. Gözlerim artık boşluğa kendi yüzümden daha aşinaydı. Solan çiçekler kadardım. Gibiydim. Beni taşıyan dal kırılmıştı ve tamamen çürüyene kadar bulanık bir suyun içinde köklerime doğru sarkıp, sallanıyordum.

Bu zaten benim ikinci şansım anne, ben yine beceremedim.

"Düşüneceğim," diye söz verdim. "Benden haber bekleyin olur mu?"

"Bekleyeceğiz canım," dedi. "Hoşça kal."

Telefonu kapatıp oturduğum yerde geriye yaslandım ve öylece düşünmeye koyuldum. İkinci acıların hep daha az can yakması gerekirdi. İnsan bir kez düştü mü ikinciye acıyı tanır hale gelir. Hangi kalp kırıklığı ilk aşk kadar acıtır? Buna rağmen bu ikinci yaşamım öncekinden daha çok yakıyordu canımı. Sanki o hançer hâlâ kalbimin üzerindeydi ve çevirip duruyorlardı. Yenilgi artık boyumu aşmış ve bana nefes alacak boşluk bırakmamıştı. Buradan sonra bir kez daha suyun yüzeyine çıkabilecek miydim bilmiyordum.

Belki de bu ikinci yaşam bana onlarla daha fazla savaşmamamı öğütlüyordu. Belki de yapmam gereken buydu. Dönüşmek... Ve ben de sonsuza kadar mutlu yaşayacağına inanan aptallar olurdum.

Masaldaki kötül cadı olmasaydım.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Kitabı aldığım rafa geri bıraktım. Artık hiçbir hikâyenin sonunu bilmek istemediğim için onları da başlayıp yarım bırakıyordum.

Gerinerek yemek yemek için mutfağa inmeye karar verdim. Kocaman ve başka kimsenin olmadığı şatonun içinde yaşamaya bile alışmış hatta bu yalnızlığı da alıp içime saklayabilmiştim. Yine de giriş katına gelip, güneşin batmaya başladığını fark ettiğimde neşelenmeye izin verdim. Reyna gelecekti ve Reyna her zaman gülümsemelerle gelirdi.

Bir arabanın toprak yola yanaştığını işittiğimde mutfağa var-

mak üzereydim. Reyna hâlâ gündüzlerini tabutta geçirdiği için gelen Vaha olmalıydı. Son zamanlarda başka ziyaretçim olmuyordu ama o da gelecek olsa Reyna ile birlikte gelirdi. Merakla merdivenleri geri çıkmaya koyulduğumda ben kapıya varmadan zil şatonun içinde yankılandı.

Kapının dürbününden baktığımda istemsizce kaşlarımı kaldırdım. Burada olduğumu duyduğu için aynaya bakacak kadar bile zamanım olmadı. Kulpu çevirip kapıyı açtım ve gerçekten buradaydı...

"Merhaba," dedi olabildiği ve olabileceğimiz en normal haliyle. Yani gerilimli, zoraki ama kara büyü gibi karşı koyamadığı bir bağlılıkla.

"Merhaba," diye karşılık verdim. Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Tüm bu zaman boyunca olup bitenlere rağmen karşı karşıya gelmeye devam ediyorduk. En azından o kâğıdı bulduklarından beri bir daha konusunu açmama nezaketi göstermişti.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sordu Sidra. "Müsait misin yoksa ava mı çıkacaksın?" Dudaklarında çok uzun zamandır görmediğim küstahça bir gülümseme belirdi. Bakışlarım günbatımına kaydı, gülme isteğimi bastırıp kapının kenarına çekildim.

"Kısmi av sayılır," diye başımı yana eğerek onu içeri buyur ettim. "Yemek yiyecektim."

"Yalnız mı?" diye sordu içeriye girdiğinde.

Ondan nefret ediyordum. Bana bunu sorabildiği için ondan nefret ediyordum. Bana bakarken bu kelimeyi seçecek kadar yüreksiz ve korkak olduğu için onu asla affetmeyecektim.

Ne tuhaf, insanlar, çok sevdiğimiz ve bizi çok sevdiğini iddia eden kimileri hiçbir zaman onları neden affetmeyeceğimizi asla bilmeyeceklerdi.

Meraklı haline ama bir o kadar ciddi sorusuna başımı iki yana salladım ve cevap vermedim. Yalnızlık diye bir kelime olmasa ismim bu olurdu. Daha kurduğu dördüncü cümleyle beni sinirlendirmeyi başarması muazzamdı... Takip edeceğini varsayarak mutfağa gitmek için tekrar merdivenleri inmeye koyuldum.

"Keyfine bak." Elimle masayı işaret edip, "Sen de içecek falan ister misin?" diye öylesine sordum. Herhangi birine böyle davranırdım.

"Şaraplar aynı yerde mi?"

Başımı sallayarak onayladım. O içkilerin bulunduğu dolaba giderken ben buzdolabını açtım ve ne yiyebilirim diye düşünmeye koyuldum.

Sidra sanki bir savaş çıkarmamış ve aramıza bir dünya meselesi koymamış, hâlâ bu şatonun içinde yaşıyormuş gibi mutfak dolabının üst rafından iki kadeh alırken derin bir nefes aldım ve peynir tabağı hazırlamaya koyuldum. Ahşap sunum tabağına biraz gouda, taze mozzarella ve keçi peyniri koydum. Bir köşesine çekmeceden çıkardığım paketteki krakerlerden ekledim. Badem, kırmızı üzüm ve bulduğum incirleri bıçakla küçük parçalara bölerek ilave ettim.

Hazırladığım sunum tabağını nezaketen masanın ortasına bırakarak karşısındaki sandalyeye yerleştim. Yeni doldurduğu şarap kadehini masanın üzerinde bana doğru kaydırınca, "Teşekkürler," diyerek kollarımı masanın üzerinde birleştirdim.

Üzerinde siyah, bisiklet yaka bir kazak vardı. Saçları artık otoritesini temsil edecek şekilde daha kısa ve düzenliydi. Yüzü her zamankinden daha solgundu bu da çok fazla kan tüketmediğini düşündürdü. Ve yine bu aklıma evli olduğu ve geçtiğimiz aylarda dönüşen vampir kraliçesini getirdi. Onu kimin dönüştürdüğünü bilmiyordum ve bir anlığına yapanın Sidra olup olmaması beni rahatsız eder mi diye merak ettim.

"Nasılsın?"

Dikkatimi dağıtana kadar masanın koyu ahşap desenlerini seyrediyordum. Hareket etme ihtiyacıyla kadehi tam önüme çekip üzerimdeki uzun kollu trikonun kollarını ellerime kadar çekiştirdim.

"Yanıtlaması güç bir soru," dedim göz göze gelmekten kaçınmadan. "Burada olmanın bir amacı var mı?"

Hafifçe gülümseyerek kadehinden bir yudum alırken başını iki

yana salladı. Yutkunurken âdemelması hareket etti ve beni kısa süreliğine de olsa hipnoz etti. Etkisi asla tamamıyla sona ermeyecekti. Baskısı azalacak, belki de ben artık hissetmeyi bıraktığım için daha az hissedilir olacak ama hiçbir zaman yok olmayacak.

"Sadece ziyaret."

Bu defa ben gülümseyip başımı yere eğdim ve konuşmadan önce kadehi elime alarak tekrar ona baktım.

"Hâlâ hayatta olup olmadığımı mı kontrol ediyorsun?" Şaraptan aldığım bir yudumu ağzımın içinde döndürüp yutarken acısının damağımda bıraktığı iz iyi geldi. Bir çeşit hatırlatıcıydı.

"Öfken ya da nefretinden ziyade sessizliğin ürkütüyor beni." Bu itirafı ifadesine de sesine de ağırlık kattı. Loş ışığın altında obsidyen gibi parlayan gözlerinde gerçekten bir korku vardı. "Bu şatonun içinde sana musallat olan kötü ruhlara dönüşmenden çekiniyorum. Hâlâ hayattayken bir türlü yaşayamamandan belki de." Bakışlarını bunu yapamıyormuş, bakmaya dayanamıyormuş gibi masaya eğdi. "Biliyorum yüzünün her milimini, tanıyorum ölümü ve duyuyorum intiharını."

Sanki yanlış ışıkla oluşan bir gölge oyunu gibi duruyordu karşımda. İsmi de cismi de yoktu. Kokusu, sesi yoktu. Yaşadıklarımız yoktu. Kalbime bir hançer saplanmıştı evet ama artık onun parmak izleri bile yoktu. Öyle bir yok oluştu içimde. Nefret bile sessiz bir kalkandı. Birbirini severek yok etmek diye bir son varsa, o dişlerini ben tılsımlarımı kullanmamıştım. Ama kalplerde de yer kalmamıştı işte.

Biliyor musun, bir kalp günde yaklaşık yüz bin kez atıyor ve her atışta yaklaşık yetmiş milimetre kan pompalıyor. İnsan kalbi tek bir gün içinde durmadan, yorulmadan, pes etmeden litrelerce kan dolaştırıyor. Birine ait olduğunda, kırıldığında ve birine ait olmayı bıraktığında bile bunu yapmaya devam ediyor. Acıların önemi yok. Nasıl incindiğinin, yorulduğunun önemi yok. Bu da benim sana yüklediğim tüm anlamları şiirleştiriyor. Çünkü sen olmadığında da kalbim tüm bunları yapıyorsa ne anlamı var ki? Kalbimi tekrar tekrar kırdığında bile durmuyorsa anlamı yok. Ben

hep haklıydım, aşk halledilmesi gereken bir meseleydi yalnızca. Ben içimdeki sen meselesini halletmeye çalışmayı bıraktım. Kalbim hâlâ atıyor.

Bunları düşündüm ama sesli söylemedim. Ona söyleyebilecek sözüm yoktu, ağlayabileceklerim, isyanlarım vardı ama bu noktada bunlara da hakkım yoktu.

"Senin sen olmadığına neden inanmıştım biliyor musun?" diye sordu. "Bu kasabaya tekrar döndüğümde..." Başını havaya kaldırıp etrafına baktı ve gözleri avizenin kristallerinde takıldı. "Bu şatoda müze müdürüyle geçirdiğim ilk gece..." Çok uzak bir geçmişten bahsederken sitemkâr şekilde gülümsedi. "Uyuyabiliyordun," dedi acı çekiyormuş gibi. "Tüm nefretime rağmen birinin gece boyunca deliksiz uyuyabilmesinin beni bu kadar mutlu edebileceğini düşünmezdim."

Çok da uzun sürmedi uykularım. Yine senin sayende.

"Ama beni asıl ikna eden." Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlerken ne kadar zor tuttuğunu düşündüm. "Gülümsemelerindi. Neşen... Mutluluğun. Gözlerindeki parlaklık. En üzgün olduğun zamanlarda bile ruhun cıvıldıyordu." Kaşlarını çatıp bana baktı. "Luxuria'nın küçük zaferlerinde, bir anlık sahip olduğu o aydınlığı taşıyordun başının üzerindeki bir hale gibi." Ağlasa sesi anca bu kadar kırık dökük çıkardı. "Hüzün değmemişti saçlarına, karanlığın gölgelerini pelerin gibi takmamıştın omuzlarına. Ölüm yoktu bakışlarında."

"Sonra sen çıkageldin," diye fısıldadım. "Ne bekliyordun ki?"

"Etrafımda dört dönüyordun." İçten, çarpık ama yine de dudaklarına tam oturmayan bir gülümsemeyle içti şarabını.

"Senin etrafında değil," dedim. "Ben ölümün etrafında dört dönüyordum. Bu çekim en başından beri sana mıydı yoksa yazgının bir parçası olan ölüme karşı koyamamak mı... Son zamanlarda bunun üzerine çok düşünüyorum. Bu lanetle doğmasaydım benim için bu kadar anlam ifade edecek miydin? Bir yanım etmeyeceğini söylüyor. Hatta bir yanım sırf abilerimi rahatsız etmek, içten içe beni zorladıkları hayata meydan okumak için seni seçtiğimi söy-

lüyor. En büyük korkularını burunlarının dibine kadar soktum. Ya da beni mahkûm eden bu lanete kafa tutma çabasıydı. Avıyla kendine pusu kurmak tam da benim yapacağım kurnazlık değil mi? Bazı canavarlardan ne yapacağını bildiğinden korkarsın ama benim gibilerden ne yapacağını asla bilemediğin için korkarsın. Bu yüzden bana canavarların canavarı dediler."

"Belki de içten içe bunu hep bildiğim için dünyayı yerinden oynattım," dedi. "Erkekler karşılıksız aşk karşısında canavar olsalar bile nasıl da eziliyorlar değil mi?"

"İçin soğumuyor değil mi?" Kaşlarımı kaldırırken tebessüm ettim. "Kazanmış gibi hissedemiyorsun? Burada durup hiçbir şey yapmamam rahatsız ediyor. Çünkü sana karşılık vermediğim zaman elindeki, zafer olmuyor."

"Demek numaran buydu..." Anlamalıydım dercesine dudak bükerek başını salladı. "Yine dişine göre değil miyim?"

"Sorunun ne biliyor musun?" Dirseklerimi masaya yaslayıp öne doğru eğildim. "Aslında benden daha insansın. Kibriti yakarken ellerin titriyor. Daha önce de söyledim, ihanet dediğin edeni de edileni de tarumar eder. Savaşlar gül bahçelerinde verilmez, şehirleri kana boyar." Sağ elimi havaya kaldırdım, işaretparmağımla başparmağımı neredeyse birleşecekleri kadar birbirlerine yaklaştırdım. "İçini doldurup taşırdığını görebiliyorum ama nefretin de öfken de hep şu kadarcık eksik kalıyor. Sen nefretinin içinde bile beni sevmenin ve kurtarmanın yolunu arıyorsun. Seni çaresiz kılan bu. Ben gözümü kırpmam."

"Sorunum sensin," dedi. "Ama sorun değil. Benim söz konusu sen olduğunda gururum, kibrim, beklentilerim yok. Söz konusu sen olduğunda benim gibi bir iblisin bile duaları ve ümidi var yalnızca. Ben sana her defasında gelirim Cor. Yolları paramparça da etsen gelirim. Benim sana olan sevgim imkânsızlıkların içinde bile yollar yaratır, savaşların ortasında gülleri açtırır, kanla yıkanan şehirleri beyaza boyar. Ben seni tekrar tekrar affederim."

"Yine yanılıyorsun," dedim ve bu defa biraz sinirlendimi fark ettim. "Kafanın içinde beni ne kadar sevdiğinle ilgili naralar atı-

yorsun. Diken üzerinde sevgi olmaz. Aşk dediğin abartı aptalca bir güvenden ibarettir. Söylenen bütün yalanlara bile bile kanarsın. Oysa senin benden şüphe etmediğin tek bir gün bile olmadı. Bu yüzden saplantı diyorlar buna, beni yenemediğin için beni sevdiğini sanıyorsun. Bu da senin paravanın. Yenilgini aşk ya da zaafla açıklıyorsun."

"Uğruna yaşamlar feda etmesem sözlerine ben bile inanırdım," dedi eşit şekilde eğilerek. "Kendini de böyle yalanlarla zehirliyorsun. Küçük küçük düşüncelerle zihnine bir ölüm inşa ediyorsun." Burunlarımız neredeyse birbirimize değecek kadar yaklaştı. "Yaşamını senin kadar ziyan edene hiçbir kıtada rastlamadım. Başkalarını siktir et, kendine itiraf edemediklerin tüketecek seni. Yaşamaktan ödün patlıyor. Kendini bir lanete teslim edecek kadar hem de. İnsan dediğin Azrail'den kaçar sen ölümle birlik edip hayatından kaçıyorsun. Hissedersin, keyif alırsın, mutlu olursun neme lazım! Kendine avcı diyorsun ama kurban gibi davranıyorsun."

Hırsla geriye çekildiğinde burnundan soluyor sanki tüm bu olanları tahayyül edememiş gibi şimdi de tahammül edemiyordu.

"Kendini bırakmak, yenilmek, gururu hiçe saymak. Aşk böyle bir çılgınlık Luxuria. Bile bile teslim olmak zaten. Güvenli değil, her manada tekinsiz. Ama sen kendini bir ağaçtan bile aşağı bırakırsın da duygularına bırakamazsın. Sen buna güç dersin ben acizlik."

"İrade," dedim kontrollü bir sakinlikle. "Ne güç ne acizlik. İrade. İnsanı insan yapan iradesidir. Yapabilecekken yapmamayı seçmesidir."

"Bu katılığının nedeni ben miyim?" diye sordu. "Savaşın diğer tarafında ben olmasam da aynı şekilde mi düşünür ya da davranırdın? Mesele yenilmek değil de bana yenilmek mi?"

"Yenildiğimi mi düşünüyorsun?" Acı acı güldüm hâlâ bu kadar aptal olabilişine.

"Dünyayı geri alamayacaksın."

"Dünyayı isteseydim seninle birlikte avuçlarımda olurdu." Kadehi masanın üzerinde kendime çekerek büyük bir yudum içtim.

"O halde ne istiyorsun?"

Kilit soru buydu. Ne istiyorum... Ne dünyayı ne de ondan geriye kalanları. İşin aslı kendime hiçbir yerde yer bulamayışımdı. Ne insanların ne de vampirlerin arasında. Ne avcıların ne cadıların yanında. Ne aşkın ne ihanetin pençelerinde.

Kazanmakla kaybetmek arasında bir çizgi varsa ben üzerinde sallanıyordum. Hangi yanına kayacağım benim ellerimdeydi, buna rağmen ikisi de cezbetmiyor, ikisi de arzularımı layığıyla karşılamıyordu. Yaşamak isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Doğmamış olmayı ümit ederdim.

Uyuyamıyorum, gülümseyemiyorum, heyecanlanmıyorum, dünyaya karşı en ufak heves duymuyorum. Sıfırdan başlayabilmek istiyorum. Zihnime tüm bu tohumların ekilmediği bir dünyada... Geri alamayacağım pişmanlıklar, çoktan sırtıma saplanmış ihanetler, yanan odunlar ve hiç temizleyemeyeceğim günahlar... Tüm bunlara rağmen yaşamak hem de iyi biri olarak yaşamak mümkün müydü?

"Laneti kendi irademle kırmayı öğreniyorum." Bunu söylerken bakışlarımı kaçırmak için kadehi dudaklarıma götürdüm ve küçük bir yudum içtim. "Reyna ve Vaha'nın düğününden sonra gideceğim. Bambaşka bir yerde baştan başlamayı deneyeceğim. Tüm bunların parçası olmak istemiyorum. Sen, siz, bu şato..." Şimdi benim gözlerim avizenin kristallerindeydi. "Hepsi bana suçluluklarımı, kaybettiklerimi, boşa geçen bir ömrü anımsatıyor. Kendime bunların arasında mutluluk göremiyorum. Yeni tanışacağım insanların konforuna ihtiyacım var. Kim olduğumu yüzüme vurmayan bakışlara, alaysız gülüşlere, sitemle tonlanmamış sözlere..."

"Kaçıyor musun?" Dehşetini ve hayal kırıklığını gizleme çabası işe yaramadı.

"Evet," diye bir kez daha kabul ettim. "Kalırsam kalbini kıracağım."

Nefreti nasıl da birden büyüdü. Alevlere kalbimi atmış gibi! İntikam asla solmayan bir çiçekti ve şimdi onu zehirliyordu güzelliğiyle. Ne faydası var? İkimiz de öldürecek kadar içmiştik o zehri.

Öyle büyümüştük ki birbirimizin içinde, kabuğumuz çatlayıp taşmıştı. Parmak izlerimizle dolu tenlerimizi, kalbimizi, geçmişimizi, birlikte dokunduğumuz her anı yuttu.

Bir zamanlar bizi birbirimize bağlayan ne varsa tasma gibi, bir zincir gibi tutsaklıktı sadece. Sevgi de nefret de sonsuza dek süremezdi. Bu kadar şiddetli duygular kendi ağırlığı altında ezilir biterdi. Geriye ne sevginin sıcaklığı ne nefretin soğukluğu kalır. Işığı da gölgesi de olmayan bir sükûnet ve teslim oluş başlar.

"Canımı nasıl yakacağını çok iyi biliyorsun değil mi?" Kendine dolup taşan, bir kez daha bu noktada olmasını sindiremeyen öfkesiyle kaşlarını çattı. "O hançeri kalbine saplarken de aynısını yapmıştın."

"Bu kadar çok şey olmamış gibi davranabileceğimizi mi sanıyorsun..." Artık nè öfkeleniyor ne de inciniyordum. Derin bir usanmışlık dışında verebilecek tepkim bile kalmamıştı.

"Bu kadar çok şey olmamış gibi davranabileceğini mi sanıyorsun?" dedi aynı şekilde imayla. "Seninle gelmeye devam edecekler."

"Mesele ben değilim," dedim. "Aynaya bakmam olur biter."

"Bizi görmeye mi tahammül edemiyorsun?"

Sessiz kaldım ve kadehin sonundaki şarabı da yavaşça içip bitirirken elimin tersiyle dudaklarımı sildim.

"Biliyor musun..." Ayağa kalkıp öfkesini serbest kıldı. "Yap," dedi. "Git gidebildiğin kadar uzağa. Ne kadar mesafeye ne kadar insana ne kadar yüze ihtiyacın varsa koy aramıza. Okyanusları ve kıtaları aş. İsmini değiştir, yüzünü değiştir... Elinden geleni ardına koyma işe yarayacaksa. Yine kendi ayakların getirecek seni bana, adını inkâr edenler gibi inkâr et aşkını ama sen benim için doğdun." İşaretparmağını kaldırıp bana doğrulturken nefes nefese kalmış gibiydi. "Sen benim için doğdun. Bu yüzden kendi ayakların getirecek seni bana."

"Dilerim getirmez," dedim. "Dilerim bir daha hiç karşı karşıya gelmeyiz."

"Yeter," dedi. Üzerime doğru eğildi durmam için... Yüzümü ellerinin arasına alarak gözlerimin içine ateş püskürdü. "Yeter!

Sus. Tek bir lafınla dünyayı ayaklarına sereceğim ama sen ne kadar dünya varsa başıma yıkmaya doymuyorsun." Bir elini masaya koyarak iyice, alınlarımız birbirine değene dek eğildi. "İçine şeytan girmiş gibi davranıyorsun," dedi. "Ama Luxuria bile bu kadar yakmamıştı canımı."

Bir seçim, bir eşik, bir kilit daha bize.

"Daha nasıl anlatabilirim," diye gerginlikle fısıldadım. "Benim için yaşadıklarımın ağırlığı seninle aramda olan her çıkmazdan daha fazla. Senin için tam tersi olmasına üzülüyorum ama bu benim sorunum değil. Kazandığın bir zaferle idare edeceksin artık. Dünya sende, irademe bende."

"Böyle diklendiğin zaman dişlerimi boğazına geçirmemek ve tüm kanını tek nefeste içmemek için kendimi ne kadar zor tuttuğumu bir bilsen..."

"Bunu yaparsan seni öldürürüm," dedim tek nefeste.

"Öldürüyorsun!" diye bağırdı, buz gibi soluğu sersemletici bir rüzgâr gibi çarptı şakaklarıma. "Öldürüyorsun zaten," diye daha sessiz, nefes verir gibi tekrar etti.

"Ne zannediyordun!" Sandalyemi ondan uzaklaşacak şekilde geri itip ben de ayağa kalktım. "Bana savaş açan sendin. Bir noktada kırılacağımı düşündün. Bir noktada affedecek ve Reyna gibi kanıp düğün hazırlıkları mı yapacaktım? Aşkından öldüğün kadını biraz bile tanımıyorsun sen." Alayla güldüm. "Dünya senin Sidra Dekalton," dedim. "Ama içinde ben yokum. Ben nasıl kaybetmekle yaşıyorsam, ben nasıl göğsümde bir damgayla yaşıyorsam sen de bununla yaşa!"

O kadar ani yaklaştı ve yakaladı ki dirseğimi, irkilmemek elde değildi. Kavradığı buz gibi yerden çekiştirip dudaklarını kulağıma kadar yaklaştırdı.

"Pişman değilim," dedi. "İstediğin gözü karalık bu mu? Dünyanı yerle bir ettiğim için bir gün bile pişman olmadım. Olmayacağım. Ben zaten göğsümde kocaman bir V harfinden oluşan damgayla yaşıyorum. Asırlardır." Kolumu bırakırken geriye doğru sendeledim.

"Çünkü bu da senin lanetin..." Derin bir iç çeker gibi gülümsedim. "O kadehten içtikleri kan atalarımızı birbirine bağlarken bizim de kaderimizi ördü. Sen gerçekten kazanmış olsaydın..." İşaretparmağımı kalbinin üzerine tekrar, tekrar ve tekrar bastırdım. "Ben yeniden doğmazdım. Ödülün değil, cezanım. Bu kader değil, gör artık kederden başka bir son olmadığını."

"Beyni yıkanmış biçare bir insansın sen sadece," dedi tiksintiyle. "Tüm dünyadan seni korudum ama ne yazık ki kendinden koruyamadım..." Başını iki yana salladı. Onu daha önce hiç bu kadar tükenmiş görmemiştim. En nihayetinde geri geri adımlarla benden uzaklaşmaya koyuldu.

İçimden bir seçim, iki seçim, üç seçim diye fısıldadım. Bu defa zarları atmadım, elimin içinde sımsıkı sakladım.

Sonra sakince masanın üzerindeki kadehleri tezgâha götürdüm, musluğu açıp kadehleri suya tuttum, bulaşık makinesine yerleştirdim, geri dönüp tezgâhın üzerindeki şarap şişesini elime aldığımda sersemletici varlığı artık burada değildi.

Şişeyi kafama dikmekle duvarda parçalamak arasında kararsız kaldım ve böylesi şarabın ziyan edilmeyeceğine karar verip dudaklarıma götürdüm.

Reyna geldiğinde kanepede oturmuş hâlâ şişeyi kafama dikiyordum. Kapıyı açıp onu içeriye aldığımda yüzünde sorgulayıcı bir ifade vardı. Yeniden oturma alanına geçtik, ben kalktığım yere tekrar otururken Reyna çaprazımda kalan berjere yerleşti ve bana dikkat kesildi.

"Ne var?" diye sormak zorunda kaldım.

"Sidra'yı gördüm."

"Seni de aldı benden." Sitemle ve öfkeyle fısıldayarak şaraptan içtim.

"Ne dedin?"

"Direncimi kırmak için her yolu deniyor. Seni de aldı işte elimden. Dünyanın sonunu getirirken beni teslim olacak kadar yalnız bırakmak niyeti. Pes edeceğimi sanıyor."

Reyna yerinden kalktı, elimdeki şarap şişesini alıp yanıma oturduğunda birbirimizi hiç tanımayan iki yabancı gibi bakıyorduk yüzlerimize.

"Herkesin sana karşı olduğunu sanmayı daha ne kadar sürdüreceksin?" diye sordu.

Cevap vermedim. Sessizce tavanı izlemeye koyuldum.

"O seninle savaşmıyor," dedi. "Seni kazanmak için savaşıyor."

"Öyle mi?" Gülümsemeyi becerebildim. "Benim hatam demek ki." Nefesim daralıyordu. Bana söyledikleri daha da sinirlenmeme neden oluyordu. Nasıl bu kadar aptal ve kör oluyordu? Beni kazanmakmış! O halde ben neden o döndüğünden beri her gün daha da kayboldum.

"Neyin var Lu?" Sesi kısıldı. Onun da sabrı tükenmişti.

Kim her gün gelip bir mezarın başında ölümü ikna etmeye dayanırdı ki?

"Annem aradı," diye mırıldandım. "Vampire dönüşmeye karar vermişler."

Reyna tüm meseleyi anlamış gibi koltukta döndü ve benim gibi sırtını yaslayarak başını geriye doğru yatırdı.

"Ne harika olurdu biliyor musun?" O da gözlerini tavana dikmişti. "Bütün bunlar başımıza gelmeseydi." Bunu söylemesine şaşırmış olsam da dönüp ona bakmadan devam etmesini bekledim.

"Ama geldi," dedi. "Dünyanın her yanında on yıllardır insanların başına istemediği olaylar geliyor. Bu yüzden ne harika olurdu biliyor musun? Savaşmak yerine destek olman. Sidra'nın dünya üzerinde etkisi var ve senin de onun üzerinde etkin var. Bu oldu Lu, dünya değişti ve bunu inkâr etmek de, yok sayarak kendini bu şatoya gömmek de olanı değiştirmeyecek. Bu yüzden ayağa kalkıp insanlar için gerçekten fayda sağlamak harika olurdu."

"Hepiniz bir yalana inandırdınız kendinizi. Dünyayı daha iyi bir hale getirdiğiniz yalanına. Buna inanmak senin için kolay çünkü etrafındaki herkes buna inanman için bütün dekoru düzenliyor. En son ne zaman gerçek dünyayı gördün ki Reyna?" Yerimden doğruldum. "Dünyaya neler yaptıklarını biliyor musun?

İnsanlar aç kalmamak için, yaşamlarını sürdürebilmek için kendi kanlarını satıyorlar. Kendi kanlarını. Ya da zorla başkalarının kanlarını sömürüyorlar. Marketlerde taze meyve yok."

"Dünya her zaman birileri için adaletsiz ve kötü bir yerdi."

"Bunun doğal bir felaket gibi gösterilme çabasına artık tahammül edemiyorum." Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapattım. "Yıldırım düşer, yangın çıkar, bu hayatın akışıdır ama biri benzin döküp kibrit çaktığında, aynı şekilde değerlendiremezsiniz."

"Evet," dedi. "Ama birileri yangın çıkardı diye kenara geçip küsmezdim de."

"Sanki bunu kendin seçermişsin gibi!"

"Ne dedin?"

"Eğer dönüşmeseydin," diyerek ona doğru döndüm. "Şimdi dünya bu hale geldi diye vampir olmak ister miydin?" İstemeyeceğini biliyordum. "Yaşlanmak istiyordun, anne olmak istiyordun! Ne çabuk unuttun hepsini."

Ne çabuk unuttun babanın nasıl öldüğünü.

"Lu!" Hayal kırıklığıyla ayağa kalktı ve sanki yaptığım her ne ise onu düzeltmem için bana uzun bir an verdi.

"Herkes aynı masalın kahramanı olmak zorunda değil," diye gülümsedim. "Ben 'sonsuza kadar mutlu' yalanına ait hissetmiyorum kendimi."

O kadar hızlı çekip gitti ki ilk defa ondan geriye sert bir rüzgâr kaldı ve üzerime tokat gibi çarptı.

Söylediklerimin yanlış olduğunu düşünmedim ya da söylediklerim yüzünden pişmanlık duymadım ama onu incittiğimi bilmek benim de kalbimi kırdı. Sözleri ya da diğer yaptıkları, sırf birilerinin canını yakmasın diye daha ne kadar öteleyebilirdim?

Hiçbirinin anlamadığı buydu.

Ben tüm kaderimle sonunu bilmeme rağmen zaten onların tarafındaydım. Zamansa yapraklarla örtülü bir çukur gibi ayağımı üzerine basmamı bekliyordu.

İlk tökezlememde affetmeyecekti.

“Şiddetle başlayan hazlar şiddetle son bulurlar,
Ölümleri olur zaferleri,
Öpüşürken yok olan ateşle barut gibi...”
William Shakespeare

27

Bütün Hayaletler Sana Benziyordu

Vedalaşmak bazen sessizce bir yerden geçmektir. Çoğu zaman kimse ne olup bittiğini anlamaz. Ayakların o çimlere son kez bastığını bilmez. Yukarıdan bakıldığında her şey olağan görünür ama o an bir daha yaşanmaz, o kalp bir daha aynı yerde aynı şekilde atmaz.

Günün ilk yarısında ormanın içinde çıplak ayaklarımla dolaştım. En sevdiğim ağaca tırmandım, bir kez daha kendimi aşağı bırakmayı düşledim ama artık kimsenin tutmayacağını biliyordum.

Avuç içimi ağaçların gövdesine yaslayıp onlardan nefes dilendim. Boğazım kuru, göğsüm sancılıydı. Arazinin yabani otlarının üzerinde soluklandım. Deborah'nın mezarını suladım. Reyna'nın bambaşka biri olarak doğduğu o çukuru doldurdum ve birkaç damla gözyaşı akıttım. Elime bir balta alıp annemin ve Deborah'nın sonu olan ağacı koparıp atmak istedim. Yapamadım. Ben ağaca kıyamadım. Elimde eski ve paslanmış bir baltayla çöküp her şey hem de her şey farklı olabilirdi diye ağladım.

Güneş batarken adımlarım yine şatoya döndü. Kapıyı iterken gıcırdaması ruhumda başka çizikler yarattı. Koridorlar sessizdi, duvarlar suskun; tavandan sarkan örümcek ağları yalnızlığı bas bas

bağırıyordu. Uğultular bile dinmiş, korkularım hatıralarımı geri vermeyi reddediyordu. Zaman burada akmıyor da birikiyordu sanki.

Bu şato da günbegün benimle birlikte çürüyordu.

Banyoya girip suyu açarak altına girdim. Sıcak su çıplak tenimin üzerine akarken bir yanımın zayıf da olsa umut ve inanç taşıdığını düşünmek istedim. Sanki su değil kan ve katran akıyordu üzerime. O küçük ve son çırpınışımda bile başka bir ihtimal bulamadım. Yazgının böylesine lanet edilir ben onu da aldığım nefese katıp içime çektim.

Bir havluya sarınıp çıktığımda ıslak saçlarımdan sular akıyordu. Cep telefonumun sesini işitiyordum ama onu bulmakla çaba harcamayı reddettim. Muhtemelen Vaha arıyordu. Reyna ile tartışmamızın üzerinden geçen günler boyunca yaptığı gibi. Zavallı kardeşim yine benim için değil, Reyna çok üzgün olduğu için bir şeyleri düzeltmek istiyordu.

Dolabın kapağını açarken parmaklarım titredi. Ahşap kapaklar birkaç ay içinde öylesine eskimişti ki artık birbirinin üzerine oturmuyor ve her hareketim daha fazla gıcırdamaya neden oluyordu. Yine de elbise, kıpkırmızı elbise sanki daha dün giyinmişim gibi orada bekliyordu.

O günü anımsamak dudağımın kıvrılmasına neden oldu. Kasabada balolar her zaman heyecan verici olurdu ama Luxuria Cor Victoriam olduğunuz zaman bu her zaman avlanmak anlamına gelirdi. Orada durur ve her şeyin kontrolü elimdeymiş gibi hissederdim. Ne budalalık!

Bu elbisenin içinde ona baktığımı hatırlıyorum. Yanında leydi ve leylinin oğlu ile birlikte içeriye girdiklerini ve herkesin gözlerini bir anlığına benim üzerimden çektiğini hatırlıyorum. Şimdi bile öyle taze bir hatıra ki kafamın içinde bana doğru yürüyor ama gözleri benimkileri bulmuyor. Nafile bir çaba onunki de... bizim gözlerimiz birbirimize bakmak için yaratıldılar ve şimdi göz çukurlarımızda kaç kötü anın mezarlığı var...

Bazı elbiseler öylesine seçilmez. Bu elbise öyle güzeldi ki o gece de seçerken anlamı vardı. İlk avım için giyinmiştim ve zaman

bana Kont Dekalton'u getirmişti. Hem de kendi ayaklarıyla. Hem de canımı alması için. Bazı elbiseleri biz değil de içindeyken yaşayacağımız anlar giyinirdi. Bu elbise de o tanışma anını, yaşamı ve ölümü giyinmişti ve bana pek yakışmıştı.

Ağır, zengin ve neredeyse benden daha canlı elbiseyi üzerime geçirdiğimde, geçmiş nabız gibi kalbimde atıyordu. Korku ve heyecan el ele tutuşmuş yüreğimi hoplatırken ilk karşılaşma, ilk konuşma, ilk göz göze geldiğimiz an... Kokusu... Parmaklarıma dokunuşu, belimi kavraması... Soluklarımı hızlandıracak kadar sahici ve bir kez daha can yakıcıydı...

Bu elbise o elbiseydi. Zamanın içinden çalan elbise. Kaderleri düğümleyen elbise. Kont Dekalton ile tanıştığımız o baloda giydiğim onunla ilk dansımı yaptığımız elbise.

Aynanın karşısında kendime baktığımda bütün hisler kendini pencereden sızan solgun ışık ve toz tanecikleri gibi gerçek haline bıraktı. Elbise üzerime o zamanki kadar kusursuzca oturmuyordu. Elbise üzerimde zorla gerçekleştirilecek olan düğün elbisem gibi duruyordu. Terziler ne çok çabalamışlardı oldurabilmek için; ben günden güne zayıflayıp solarken...

Şimdi de bir kabuğun içindeydim yalnızca. Biri değildim de birinin şeklini almış bir şeydim sanki...

Saçlarımı dümdüz, sırtımdan dökülecek şekilde serbest bıraktım. Her zaman saçlarıma iliştirdiğim iğneyi parmaklarım titreyerek aynanın önüne bıraktım. Ona ihtiyacım yoktu, kendime ihtiyacım vardı. İnsanı tüketen de bitiren de çoğu zaman budur... Başkalarının ve başka şeylerin yeri doldurulur. Kendine duyduğun özleme, kendine yakıştıramamaya, kendinle bağ kuramamaya yenilirsin.

Bu yüzden bavulumu toplamaya başladım. Başladım da içine ne koyarım bir türlü bulamadım. Aslında hiçbir şeyi yanımda götürmek istemediğimi fark ettim.

Deborah'dan kalan bir tişört.

Rahel'den kalan kolye.

Reyna ile arkadaşlık bilekliğimiz.

Vaha'nın doğum günümde aldığı pahalı bir saat.

Sidra'dan kalan boşluk ve bir ayna.

Hiçbirini yanımda götürmek istemedim. Çekip giderken hiçbiri benimle gelmesin her şey çok eskide hatta zar zor hatırlanan kâbuslarda kalsın istedim.

Nihayet yaptığım başvurulardan biri kabul almıştı. En başında olması gerektiği gibi, hep istediğim gibi Mısır'a gideceğim bilet hazırdı. Çok iyi bir proje değildi, ücreti kötüydü, benim statüme uygun değildi... neredeyse yeni mezunların yapacağı bir işti ama yine de işti ve artık yeni dünya düzeninde çok fazla seçeneğim yoktu...

Saçlarımı değiştirmem gerekecekti... Epeydir ortalıkta ve eskiranlarda olmadığım için yüzümün unutulduğuna emindim ama yine de tanınmamak için elimden geleni yapacaktım...

Neyi bu kadar zorluyorsun, ait olmadığın yerden çek git. Bir yer sana mutsuzluktan başka bir şey getirmiyorsa orada taraflar yoktur, orada zararlar vardır...

Elimin uzandığı her şeyi geri bıraktım. En sevdiğim kitabı. Günlüğümü. Kolyeyi... Zehirli şişeleri... Çekmecelerin en arkasına sakladım. Bu şatonun içinde yaşanan her şey ve sahip olduğum her şey hatıra değil yaraydı artık bana ve onlardan ne çok vardı!

Bavulu da kapatıp yatağın ucuna bıraktım. Aynanın karşısına geçip dudaklarımı kırmızıya boyadım. Gözlerime koyu mavi bir far sürdüm. Yüzümün geri kalanını olduğum gibi, solgun ve yalnız bıraktım.

Kapıdan çıkarken masanın üzerindeki iğneye baktım, yatağın kenarında duran bavula baktım... Hepi topu bu kadardım.

Küçük çantamı alıp dışarıya çıktım.

Arabama binip düğünün yapılacağı yere doğru sürmeye başladım. Bir süredir Sidra için her şey anlamlardan ibaretti. İkimiz de farklı cephelerde görünsek de aslında aynı amaç için mücadele ediyorduk. Birbirimizi hayatta tutmak ve kaderi değiştirmek için. Bu yüzden düğün yeri olarak o eski kalenin kullanılmasını rica ettiğini Reyna söylemişti. Önceki yaşamımda sevdiği herkesin me-

zarı olan, benim sayemde ya da yüzümden mezarı olan o kaleye mutluluk inşa etmek istiyor ve hatırasını daha iyi bir şeyle değiştirmek istiyordu.

Vaha artık vampir kralının baş danışmanı ve dünya üzerindeki en güçlü ikinci adam konumundaydı. Onun kaderinde de bir şeylerin değiştiği ortadaydı. Kölelikten zirveye... Yalnızlıktan mutlu sona... Onlar adına seviniyordum. Duyguyu hissedemesem de mümkün olsa mutlu olacağımı biliyordum.

Her şeyi ele aldığımızda epey kalabalık bir davet olacağı belliydi bu da bunca koruma önlemini açıklıyordu. Kale yeniden onarılmış ve düzenlenmişti. Eski taşların arasına beyaz çiçekler iliştirilmiş ve gecenin karanlığının altında yol küçük ışıklarla aydınlatılmıştı.

Vampirler beni tanıdıysa da kimse içeriye girmeme engel olmadı. En yakın arkadaşımın ve erkek kardeşimin düğününe bir yabancı gibi girdim. Kalabalığın içinde soluğum kesildi. Ne yapacağımı da ne yöne gideceğimi de bilmiyordum.

Böyle olmamalıydı, diye düşündüm. Ben en başından beri Reyna'nın yanında olmalıydım. Onun nerede olduğunu bilmeliydim. Vaha'yı ondan uzak tutmaya çalışırken eğlenmeliydim. Makyajı bozulursa diye peşinde dört koşmalıydım. Çiçeğini ona ben uzatmalıydım. Burada gördüğüm her şeyde benim dokunuşlarım olmalıydı.

Eski bir tanıdık gibi elimde bir davetiyeyle burada olmamalıydım.

"Affedersiniz," dedim ortada dolaşan görevlilerden birine. "Reyna... yani gelin nerede?"

"Üst katta ama yanına çıkmanız uygun olmaz, lütfen bahçeye davetlilerin arasına katılın." Vampir olmasına rağmen elindeki tepside insanlar için içecekler taşıyordu. Burada benden başka insan var mı diye merak ettim.

"Ben," dedim ama devamını nasıl getireceğimden emin olamadım. Artık kimdim onlar için bilmiyordum. Çok uzun zamandır sadece zapt etmeye ve ikna etmeye çalıştıkları biriydim. Sadece her şey yolunda mı diye kontrol ettikleri bir esirdim.

"Luzia!" diye seslendi Azelda ve nihayet nispeten tanıdık bir yüz gördüğüm için rahatladım. "Reyna yukarıda, seni gördüğüne çok sevinecek."

Ona doğru dönüp zar zor gülümsedim. Yukarıdan iniyordu, trabzanlardan sarkıp bana el salladı ve görevliyle sorun olmadığını işaret etti. Üzerinde parlak, gece mavisi bir elbise vardı. Muhtemelen Reyna'nın yanından geliyordu.

Her boşluk doldurulur.

"Teşekkür ederim." Hem ona hem görevliye gülümseyerek merdivenlere yöneldim.

Azelda'yı kurtarmayı ben seçmiştim. Bununla kalmamış ona iş ve kalacak yer vermiştim. Onu hayatımıza katmış ve orada bir yer açmıştım. Başta hepsi karşı çıkmış ama sonra uyum sağladığında kolayca aralarına almışlardı. Sanki en başından beri oradaymış gibi.

Reyna ve Vaha'yı kaç kez barıştırdığımı anımsamıyordum. Reyna'yı kaç kez ayrılığın eşiğinden çevirdiğimi. Vaha'yı kaç kez bu ihtimalden kurtardığımı...

Onlarla ne kadar vakit geçirdiğinizin de onlar için neler yaptığınızın da önemi yoktu. Uyum sağladığınız kadar kabul görürdünüz.

Basamakların sonuna geldiğimde beni karşılayan manzara duvara çarpmışım gibi tökezlememe neden oldu. Terasa açılan, daha önce Rhea'nın kaldığı odayı gelin odası olarak düzenlemişlerdi. Bunu görmek, o kapının üzerinde daire şeklinde bir çiçek aranjmanın ortasında gelin figürünü görmek beni eski bir günahla yüzleştirdi.

Kalenin bu kadar üst katlarına çıkmaktan nefret ederdim. Uzun elbiselerimin etekleri ayaklarıma dolanır, soluğum kesilirdi. Rhea tüm dünyaya en yukarıdan bakmak için buraya bayılıyordu. Taş zeminde adımlarımı duyar duymaz her zaman yaptığı gibi ağır kapıyı açarak eşikte göründü.

"Luxuria!" diye şakıdı kuşlar gibi. "Nerede kaldın? Abim de geldi mi?"

"Hangi cehennemde bilmiyorum," diye gözlerimi devirdim ama sevgili abisini aşağıda vampir dostlarının arasında bırakmıştım.

"Ona ne tür bir büyü yaptığını bana söylemeyecek misin?" Rhea

elimden tuttuğu gibi beni odasına çekerken kahkahaları taş avluda dans ediyordu.

"Büyüleyecek olsam onu mu seçerim?" Ben de onun gibi kıkırdadım.

Rhea'nın her zaman muazzam bir koku zevki olmuştu. Gittiği nice kasaba ve şehir merkezlerinden bu nadide şişeleri toplayıp bana da getiriyordu. Şişelerden birine uzanıp burnuma yanaştırdım.

"Onun sana olduğu kadar bana âşık olan birisi için çok şey verirdim," dedi Rhea uzun siyah elbisesini giyerken.

"Lord Daren sana yüz vermiyor mu?"

"Deli misin?" dedi gözlerini belerterek mümkün değilmiş gibi.

Elbette mümkün değildi... Lord Daren'in zaten kalbini tarumar eden bir acısı vardı, öyle sahici ve öyle derindeydi ki birinin oraya ulaşıp orada ışıldaması mümkün değildi. Daha mümkün olmayanı ise inancıydı. Benim sahip olamadığım, Lord Daren'in ise asla vazgeçmeyeceği inancı. Bu yüzden diyar diyar geziyor, her karışı arşınlıyor, her yüze bakıyor ve kendine ait olanı, dengini arıyordu. Kim bilir kaç on yıldır bulamamasına rağmen asla pes etmiyordu.

"Aslında kimi çok şeker buluyorum biliyor musun?" Rhea dikkatimi dağıttığında parfüm şişelerinden birinin kapağını yere düşürdüm.

"Yine hangi iblisi acaba..."

Lord Daren uzak hem de çok uzaklardan gelmişti ve geldiği gibi herkesi tesiri altına almıştı. Benim gibi olmayan onun ne mal olduğunu ne bilsin... Akıllarını yitiyorlardı yalnızca göz göze gelebilmek için... İnsan cayır cayır yanacağını bilir de cehennem ateşine meftun olur mu? Oluyorlardı... Tıpkı bana dökülen yaşlar ve ayaklarıma serilen mücevherler gibi lorda sunulanlar da nafile bir çabaydı. Gözü yıldızlardan başkasını ne görür ne de kulakları işitirdi... İçinde yaslar ve yangınlar taşıyordu, gölgeleri hep kafasındaki tilkilerle yarışıyordu, kamburluğu bir değil bin derdi çürütüyordu ve kimse benim gördüğüm ıstırabını görmüyordu.

"Vaha," dedi. "Şu senin küçük seyis. Onu epey beğeniyorum."

"Vaha mı?" Gülerek ona döndüğümde kısa saçlarını düzeltiyordu.

"Üstü başı pek iyi değil ama hem çok yakışıklı hem de iyi kalpli. Kadınlarla konuşurken bile yüzü kızarıyor. Hem bakma öyle, beni gördüğünde onun da kalbi hızlanıyor."

"Bak sen," dedim kurnazca. Başka bir dünyada ne kadar doğru olurlardı... Rhea kadar sevecenine Vaha dünyanın hiçbir yerinde rastlayamazdı...

"Ne dersin," diye yanıma gelip yavaşça omzuma çarptı. "Victoriam'lar seyislerine uygun bulurlar mı beni?" Ellerini kenetleyip kirpiklerini kırpıştırdı. "Gelinleri olmaya layık mıyım?" Kıkırdayınca ben de kahkaha atmaya başladım.

"Vampir gelin... buna bayılırlar!" Bilhassa abilerim zevkten dört köşe olurlardı.

Geçmişin anılarından sıyrılıp derin bir nefes aldım. Belki de zaman hepimize tahmin edebileceğimizden daha büyük bir oyun oynamıştı. Belki ruhlarımız da yaşamlarımız da asla çözülemeyecek bir kördüğümle en başından beri birbirine ilikliydi.

Odanın önünde iki vampir koruma nöbet tutuyordu. Beni durdurmak için hamlede bulunmadılar. Muhtemelen Vaha'nın ekibinden ve kim olduğumu bilen birileriydi. Kapıyı çalıp gergin, içeriye girdim.

Dünyada en sevdiğim kişinin yanına giderken bile kendimi o kadar yabancı ve berbat hissediyordum ki benim adıma dünyanın sonu geldiğini o anda biliyordum.

"Lu!" dedi beni fark eder etmez.

Reyna...

Bembeyaz bir gelinliğin içinde bu yaşama ait olmayacak kadar, dünyanın hak etmediği kadar, hayal dahi edemeyeceğim kadar güzel görünüyordu.

Çok güzeldi ve bu şaşırtıcı değildi ama aynı zamanda öyle mutlu ve neşeliydi ki bu beni mahvetmişti. Bencil değildim, keşke öyle olsaydım ve her şey nasıl da kolay olurdu... Ben akıllıydım. Ve akıl zamanın her döneminde bir kadının başına gelebilecek en büyük lanettir. Akıl kimsenin okumadığı gibi bakışları okumanıza olanak sağlar. Dil dediğiniz nedir ki, asıl bakışlar ve o bakışlara saklı olanlar gerçekleşmeyen kehanetleri yazarlar.

Reyna mutluydu. Bir yanı eksik değildi. Gözlerinde bir gölge yoktu.

Ben onunla tartıştığımızdan beri mahvolmuştum.

"Selam." Elimi kaldırarak gülümsemeye çalıştım.

Yanında ona yardım eden ve bir şeyleri düzeltmek için bekleyen iki çalışan vardı. Annesinin ve Vaha'nın da burada olmasını bekliyordum ama içeride başka kimse yoktu. Geniş odada epey gösterişli, bakırdan dev bir ayna bulunuyordu. Yan tarafta kıyafetleri astıkları ayaklı bir askı ve bembeyaz tekli koltuklar. Yerde birkaç kan kadehi ve şampanya şişesi.

"Teşekkür ederim, ihtiyaç olursa sizi çağırırım." Reyna bir kadın ve bir erkekten oluşan vampirleri gönderirken sessizce bekledim.

Terasa açılan kapının beyaz tülleri rüzgârın ıslığıyla birlikte içeriye doğru uçuştu. Terasta sarı renkte yanan fenerler gözüme çarptı. İçerisini beyaz ışıklar aydınlatıyordu. Eskiden olduğu halinden hiç iz yoktu.

"Masal prensesi gibi görünüyorsun." Kapı kapanıp ikimiz yalnız kaldığımızda dudaklarımdan bunlar döküldü.

Kabarık etekleri olan, straplez ve Fransız dantelleriyle işlenmiş bir gelinlik giyiyordu. Ellerinde benden aldığı ince ve beyaz dantellerden oluşan eldivenler dirseklerine kadar uzanıyordu. Sarı saçları bir balerininki kadar sıkı bir topuz yapılmış ve uzun duvağı üzerine oturtulmuştu.

"Gelmezsin diye çok korktum." Gülümsemelerine ve neşesine rağmen sözleri içten ve sahiciydi.

Ona doğru yürümeye koyulup eldivenlerimin altında terleyen avuçlarımı sıktım.

"Dünyanın seninle arama girmesine müsaade etmem, o kadar da değil." Sesim yumuşaktı ama sevinçten ve heyecandan yoksundu.

"Gel," dedi ellerime uzanıp. "Otur yanıma."

Beyaz bir kanepenin üzerine ikimiz de oturduk. Gelinliğin kabarık uçları bana kadar taşıyor ve ikimizde de sahici olmayan bir gülümseme yaratıyordu.

"Ben," dedi Reyna ve duraksadı. "Asla gelinlik giymeyeceğime yemin etmiştim. Bir kalp kırıklığıydı..."

Beklenmedik girizgâhla kaşlarımı çattım. Aramızda duygusal, belki dramatik bir konuşma geçeceğini düşünüyordum ama yıllar-

dır geçiştirdiği bir kırgınlığı anlatmak için şu anı seçmesine şaşırmıştım.

Biz üniversitede tanışmıştık ve Reyna'nın her zaman anlatmaktan kaçındığı bir kalp kırıklığı vardı ama konuşmak istememişti ve ben de onu hiç zorlamamıştım.

"Çocukluk aşkıydı," diye gülümsedi. "Mutlu son olacağından emin olduğun türden bir hikâye. Aklım, kalbim ve sahip olduğum her şeyle ona bağımlı haldeydim. Sevdiğim kadar sevildiğimi sanıyordum. Aptalca hayaller kurduğun türden bir ilişkimiz vardı. Bilirsin işte, evlenecektik ve üniversitede birlikte olacaktık, birlikte yaşayacaktık falan..."

Reyna Vaha ile yaşamayı hiçbir zaman kabul etmemişti. Kendi yaşantısı olmasının önemini vurgular ve her zaman bağımsız olmayı isterdi. Büyük kararların ve diretilen arzuların arkasından da hep bir kalp kırıklığının çıkması işten değildi.

"Sonra onu kaybettim." Dudaklarını ısırdı. "Trafik kazası," dedi talihsizliğe gülümseyerek. "Bizim başımıza geldi. Günlerce, haftalarca, aylarca yasını tuttum. Kendimi kaybettim. Her gün mezarına gittim." Gözyaşlarını silip bana baktı. "Bir gün mezarda başka bir kadınla rastlaştım. Arkadaşımız olan biriyle. Benden önce gelmişti ve tıpkı benim yaptığım gibi onunla konuşuyordu. Aşklarından bahsediyordu." Gülümsemek için kendini zorladı. "Çok klasik değil mi?" diye kaşlarını çattı. "O kadar klasik ki çok fazla insanın başına geliyor."

Onu tanıdığımdan beri onu neyin ve kimin böyle incittiğini merak etmiştim. O kadar ki Reyna hep mantığıyla hareket etmeye çalışırdı ama ne denli hassas ve duygusal olduğunu bilirdim. Yine de o duygularının onun önüne geçmesine izin vermezdi. En azından dönüşene kadar... Vaha ile ilk tanıştıkları anda onu zaten tanıdığını düşünmüştü ama aynı zamanda vampir olmasının çekiciliğinden bahsetmişti. Şimdi anlıyordum bunun çekiciliğini...

"Arkadaşlarımızın hepsi biliyormuş." Gözpınarlarını silerken öfkelendi. "Ben evleneceğimizi düşünürken o benden ayrılmanın

ve başka birisiyle, çok iyi tanıdığım birisiyle birlikte olmanın hayalini kuruyormuş."

İnsanı en çok inciten şey geçen zamana rağmen yaşanılanların bir buz kütlesinin içinde saklanmış gibi hatırlanıyor olmasıydı. Yaşanırken bizden birçok şey alan anılar hiç toz tutmuyor hep ilk günkü gibi canımızı yakmaya devam ediyordu.

"Onu kaybetmenin acısı ağırdı, ihanet üzerine bindi, tanıdığım insanlardan gelmesi yarayı iyice deşti ve en kötüsü de hesap soramadım. Bir avuç toprağı parmaklarımda sıkarak ağlamaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dünyada birisine böyle güvenip de yaralanmak unutulacak bir şey değildi. Arkadaşlarım hayatlarına devam ettiler. Bana yaptıkları yanlış onları biraz bile etkilemedi. Hiç olmamış gibi davrandılar. Ben de dünya üzerinde ne kadar hacmim olduğunu düşündüm. Hiç yokmuş gibiydi. Bir daha da kimseye inanmayacaktım. Ve asla gelinlikli düşler kurmayacaktım." Tekrar gözlerini silerken toparlanmak için ayağa kalktı.

"Şimdi buradayım," dedi eteklerini düzelterek. "İkinci şans, ikinci hayat... Sana o gün bir şeyler söylerken bunun ne kadar zor olduğunu ama mümkün olduğunu bilerek konuşuyordum. Evet, vampir olmayı ben seçmedim ama bu halimle neler yapmak istediğimi seçebildim. Bu gelinliği giymeyi de ben seçtim. Çünkü hayat kontrol edemeyeceğimiz kadar ani dönüşlerle dolu bir yol ve ben o yolda çok kez çarptım. Çarpmamak için hiç hareket etmediğim zamanlar da oldu ama bu olabilecekleri engellemedi. Kötülük sen bir köşede otururken bile gelip seni bulabilir."

Ben de ayağa kalktım ve bu beyaz elbisenin masumiyetten ziyade bir vedayı çağrıştırdığını düşündüm. İnsanların hep en mutlu düşlerle giyindiğini düşünürdük ama kimisi de acıların üzerine pansuman olsun diye seçiyordu.

"Biz birbirimiz için her zaman çok şey olduk," diye mırıldandım sessizce. "Bir düşman olmadık. Nasıl olalım ki? Dünya hâlâ dönüyorsa bunu sana borçlu." Aramızdaki boşluğu doldurup ellerini tuttum.

"Senin yanın dünyadaki en doğru yer." Parmaklarımı sıktı. "Bana yeniden birini sevmeyi sen öğrettin. Dostluğun öyle özel ki seni tanımayan herkese acıyorum ben Lu."

Sözler içimde bir şeyleri adeta eziyordu. Artık kendimi onun gördüğü gibi göremiyor ve savunamıyordum. Savunmak... Doğru kelimem buydu. Bizi yanlış iki insan yapan da buydu. Ben artık ne onun doğrularını, ne hislerini, ne inandığı dünyayı savunabiliyordum. Çünkü anneme söylediğim gibi... Reyna'nın da ikinci şansıydı ama ben onu da beceremiştim.

Bu yüzden gideceğimi ona söyleyip gününü mahvetmek istemedim. Sadece gülümsedim. Her şey doğruymuş ve her şey yolundaymış gibi gülümsedim.

"Nedimelerin yok mu?" diye konuyu değiştirdim. "Hem Vaha nerede? Buradan ayrılmaz diye düşünüyordum."

Reyna nihayet kıkırdadı.

"Nedime istemedim. Yanımda olmasını istediğim tek kişi geldi." Elimden tutarak beni de aynanın karşısına çekti. "Vaha'ya da mihraba çıkana kadar beni görmek yasak."

"Düğünden sonra nereye gideceksiniz?" Eteklerini düzeltirken sordum. Burada böyle sıradan bir sohbetin içinde olmak kısa süreliğine de olsa keyif vericiydi.

"Ben gerek yok dedim ama Vaha'yı biliyorsun, her şeyin mükemmel olmasını ister." Makyajını tazelerken durdu ve sadece âşık insanların yapabileceği şekilde içten ve dokunaklı halde gülümsedi. "Tam olarak planı bilmiyorum, sürpriz olacakmış ama çok seçeneğimiz yok... Deniz, kum ve güneş olmayacağı kesin." Eh işte dercesine kaşlarını kaldırdı.

Doğru ya... Reyna gündüzleri dışarıya çıkamazdı... Herkesin hayatta katlanması gereken şeyler oluyordu ve ne olursa olsun hiç kimse esasında tamamlanmış hissedemiyordu. Yaşam hep bir eksikle sürüp gidiyordu.

"Gece yüzmek de oldukça keyiflidir," diye omuz silktim benden beklenmeyecek bir pozitiflikle.

"Restoranı Azelda ve Arthur'a emanet ettim, onlara güvenme-

diğimden değil ama sen de arada yoklarsan içim rahat eder." Bir fırçayla yüzüne renk verirken yan gözle bana baktı. Bunu kendisi için değil benim için istediğini bilerek gülümsedim. Şatoda bir başıma kalıp iyice zıvanadan çıkmayayım, yalnızlık beni yok etmesin diye meşgale vermek istiyordu.

O kadar kalamayacağım Reyna demek istedim ama sözcükleri yuttum.

Belki senden bile önce ayrılacağım düğününden...

"Harika görünüyorsun." İkimiz için de yapacak bir şey kalmadığında doğruldum. Bu anı uzun uzun yaşatabilmek için aklıma kazımaya gayret ettim. Yok oluşumun hepimiz için en doğrusu olduğunu biliyordum.

"Lu," dedi tereddütle. Gözlerimiz hâlâ baktığı aynada birbirine kenetlendi ve o kısa an içerisinde gerçekten ona dair en sahici şeyi gördüm. "Beni affedecek misin?" diye sordu.

"Dünya üzerinde en sevdiğim kişi olacaksın," diye fısıldadım. "Hem de her zaman. Sana kızgın değilim. Kırgın değilim. Unutma Reyna, lütfen unutma. Ben sana düşman olmam ama seni senden alan her şeyin karşısına dikilirim. Doğru ve yanlış meselesi değil artık hiçbir şey... Dünyaya bırakmak istediğim tek mutlu yüz seninki."

Yollarımız burada ayrılıyordu ve zaman her şeyi bir gün hepimiz için unutturacak; tıpkı şimdi, bir zamanlar bu odada konuştuğum başkaları gibi geçmişte yaşatacaktı.

"Neden böyle konuşuyorsun?" Rahatsız olarak bana doğru döndüğünde gülümsedim ve nefes aldım.

"Seni böyle görmek beni duygusallaştırdı sanırım."

Dudaklarını büzerek kollarını boynuma doladı. İkimizin de kıyafetinin rahatsızlığından zorlandık ama yine de birbirimize sıkıca sarıldık. O benim nasıl titrediğimi fark etti, duraksadı ama ellerini daha sıkı sardı. Ben onun ne kadar soğuk olduğunu ve nasıl koktuğunu fark ettim, hiç duraksamadan ölümüne sarılır gibi kollarımı etrafına kenetledim.

Ben sana her şey olurum. Ben.sana nasıl dilşman olurum Reyna?

Kapı çaldığında, "Sanırım daha fazla dayanamadı," diye Vaha'ya ithafta bulunarak geriye çekildim ve eldivenli parmaklarımla gözpınarlarımı sildim.

"Aslında Lu," dedi Reyna yüzünü kırıştırarak. "Gelen Vaha değil."

Bakışlarım onunla kapı arasında gidip geldi.

"Sidra'dan bana mihraba kadar eşlik etmesini rica ettim ve o da..."

"Buna çok sevinmiştir," diye fısıldadım.

Birisinden kardeşini diğerinden babasını almıştım.

Yaşam dediğin takaslardan ibaretti. Ve benden aldıklarının yanında benim aldıklarım neydi ki?

"Demek zaman geldi." Nereye bıraktığımı hatırlamaya çalıştığım çantamı ararken koltuğun üzerinde buldum. "Ben diğer taraftan çıkıyorum. Aşağıda görüşürüz."

"Başka çıkış yok ki."

"Terastan aşağıya inen eski bir merdiven var." Elimle işaret ederken bir an önce buradan ayrılmak isteyerek paniklemiştim.

"Ne?" diye şaşırdı. "Sen nereden biliyorsun?" Duraksama. "Doğru ya..." Yok saydığı bir farkındalık. "Burası... Tüm bunlar... Bu aslında senin hayatın."

Tekrar ve daha da kasılarak kendimi gülümsemeye zorladım, ona el salladım ve terasa çıktım.

Bu hiçbir zamanda ve mekânda benim hayatım olmadı.

Benim bir hayatım olmadı.

Terasın taş kolonlarının arasında, cansız heykellerle birlikte yürür gibi ilerledim ve eski merdiveni buldum. Aşağıya inerken ellerim taşların soğukluğunda gezindi. İçimin yavaş yavaş rahatladığını hissediyordum. Savaşmayı bıraktığımdan beri ilk kez, sanki yükler artık omuzumda değildi. Çekip gitme fikrinin en başından beri bu kadar doğru gelmesi belki de bundandı... Yanlış yerde kendime bir hayat kurmaya çalışmayı bırakmalıydım. Tekrar tekrar aynı yere dönmekten vazgeçmeliydim.

Yazgımla savaşmaya son vermeli ve kabullenmeliydim.

Davet alanı kalenin arka bahçesinde, açık bir araziye kurulmuştu. Burada yıldızları görmek mümkün değildi, sis her zaman ayaklarımıza dolanırdı. Buna rağmen hava soğuk değildi, nem saç diplerimizi ısıtacak kadar yoğundu.

Reyna bu düğün için öylesine heyecanlanmış, öylesine çabalamıştı ki şimdi dergi sayfalarında gördüğümüz ya da hevesle anlattığı, düşlediği her şeyi kanlı canlı görmek beni bile duraksattı.

Her köşeden ince bir zarafet sızıyordu. Eski zamanların ihtişamını yakalama çabası, mekânın üzerine usulca örtünmüştü. Uzun masalar, mum ışıkları ve dantel işlemeli örtüler... Rüzgâr hafifçe yanağımı okşadığında, ona bir rüzgâr çanı hediye etmeliydim diye düşündüm. Buraya yalnızca kalabalık bir misafir topluluğu değil, aynı zamanda geçmiş davet edilmiş, geleceğe uzanan köprü kurulmuştu.

Yüksek taş duvarlar modern fenerlerle aydınlatılmış, yüzyılların yükünü göğüsleyen ağaçlar sessiz muhafızlar gibi etrafımızı sarmıştı. Tüm mekân, başka bir zamanın içinde nefes alıyor gibiydi.

Bakır şamdanlardan yükselen mum alevleri titreşirken, vampir konukların porselen yüzlerinde dalgalanıyordu. Mihraba yakın masalardan birine geçtim. Etrafıma göz gezdirdikçe ve tanıdık yüzleri gördükçe, geçmişin hayaletlerini ağırlıyormuş gibi durduğum yerde ürperdim.

Gökyüzüyle aramıza giren sarmaşıklara ince iplerle asılmış fenerler, sıcak ve yumuşak ışıltılarıyla üzerimize örtülüyordu. Lavantalar, beyaz güller ve mavi çiçekler masaların üzerinde hoş kokular yayarken, konuklar da eski zamanlardan fırlamış bir moda gösterisini andırıyordu.

Mihrap, sonradan eklenmiş olmasına rağmen kalenin ana hatlarıyla kusursuz bir uyum içindeydi. Taş kemerin üzerini saran beyaz çiçekler ve sarmaşıklar, onu neredeyse canlı bir varlığa dönüştürüyor, önündeki sahnenin etrafında sakin bir nehir gibi akıyordu.

Bu kemerler bana hep bir eşiği hatırlatırdı... İki kişinin hayatla-

rını birleştirmek için "evet" dediği eşik... Ve o andan sonra hiçbir şey bir daha eskisi gibi olmazdı. Bizim gibiler için bile.

Işıklar karardığında geriye yalnızca fenerlerin loş aydınlığı kaldı. Enstrümanlar değişti, davetliler için çalınan neşeli melodilerin yerini gelin ve damadın büyük anı için daha yavaş, daha derin, yaylı ezgilerin ağırlıkta olduğu bir müzik aldı. Geceyi okşayan bu melodi, insanın ruhuna dokunuyordu.

Kısa bir alkış tufanının ardından Vaha, mihrapta taş kemerin altında belirdi. Bir anlık şaşkınlıktan sonra gözler hep olduğu gibi, düğünlerin asıl merak edilenine, geline çevrildi.

Reyna karanlığın içinden tüm ihtişamıyla çıktı. Babasının durması gereken yerde Sidra'nın kolundaydı. Gözleri kalabalığın içinde Vaha'yı aramalıydı ama o gerginlik ve heyecanla önce beni buldu. Bakışlarımız kesişti. Ona gülümsedim. Rahatladı ve sonra gözleri Vaha'ya döndü.

Aynı anda benim bakışlarım da yanına kaydı. Belki de kaymak değil, çekilmekti bu. Etkisi öylesine güçlüydü ki başka bir yere bakmam mümkün değildi.

Sidra'nın simsiyah gözleriyle benimkiler kilitlendi. Bu çarpışmanın yankısı hem tanıdık hem yabancıydı, inkâr edilemezdi... Hava aramızda ağırlaştı ve tüm dikkati üzerimdeki elbiseye kaydı... Tanıdı. Kırmızının en ağır, en derin, en tutsak halini fark ettikçe gözlerinde bir şeyler çatırdadı. Yüzünde hiçbir şey yoktu ama zihninden geçenler bir dağa fısıldansa yerinden oynatırdı.

Pişmanlıklar... Keşkeler... Olabilecekken mümkün kılamadıklarımız...

Kelimelere sığamayacak kadar yoğun bir keder ikimizin de sinesine vurdu. Rüzgâr bu kez tokat gibi yüzüme çarptığında, aynı his belki de hissizlikle kaşlarını çatacak gibi oldu ve zorlukla ifadesini kontrol etti ve bu acı verici atmosfere rağmen bir an bile duraksamadı. Nitekim gözlerindeki yansımalar, yaşanamayan her şeyin isyanını açık bir kitap gibi anlatıyordu. Öyle hızlı okudum ki... Sanki o hikâyenin kahramanı ben değilmişim gibi.

Kendi yazgıma değil de kenarda durmuş başkasının kaderine

tanıklık eden bir yabancıymışım gibi... Kaçınılmaz sonu bilmeme rağmen içimden avazım çıktığı kadar bağırmak, engel olmak, ona seslenmek geliyordu.

Dur.

O yollara girme, o seçimleri yapma, o gözlerin derinliğinde inciler arama. O aşka tutulma... Düşeceğini bile bile kendini tekrar tekrar aynı sona bırakma.

Yine sesim çıkmadı. Yine engel olamadım.

Sanki o hikâyenin esas kızı ben değilmişim gibi.

İnsan aynı hatayı bile bile de tekrar eder; kaybettiği şeyi bir kez daha kaybetmek ister bazen. Çünkü başka türlü o hikâyede kalamayacağını bilir.

Taş kemere yaklaştıklarında Sidra bakışlarını büyük bir güçlükle çevirdi. Reyna'ya gülümsedi. Elini nazikçe öpüp parmaklarını Vaha'nın avucuna bıraktı ve kenara çekildi.

Enstrümanlar sustu. Sessizlik taş duvarlardan sekerek üzerimize çöktü. Hava serinlemeye başlayınca kollarımı kendime dolamak istedim ama bunun ne kadar eğreti duracağını bildiğimden kıpırdamadan izledim.

Vaha ve Reyna eşiğin altında el ele tutuştular. Önemli olduğunu işittiğim bir kadın yeminlerini tekrar ettirirken ikisi de gözlerini birbirinden ayırmadı.

Bu kabul yalnızca bir söz değil, birbirlerini tüm yönleriyle kabul ettiklerinin ilanıydı.

Müzik yeniden başladı, melodiler havaya karıştı, rüzgâr hem müziği hem çiçeklerin kokusunu sürüklerken mum alevleri titreşti. Gece onların etrafında ağır ağır nefes alıyor, gölgeler üzerimizde kuklacının ipleri gibi hareket ediyordu.

Vaha'nın Reyna'yı kucaklayarak öpüşünde yılların yalnızlığını sırtlayan bir tamamlanma vardı. Reyna'nın Vaha'nın ellerini sıkı sıkı tutuşunda aslında bu kaçınılmaz sona tutunma çabası vardı.

Aşk böyle bir şey miydi? Birbirlerine uygunlardı ve bu yadsınamazdı ama onlarda benim asla sahip olamayacağım bir şey vardı. Kabullenmeleri. Birbirlerine ihtiyaçları olduğunu kabul ediyor-

lardı. Benim için çok kırılgan bir sevme biçimiydi. Birbirine fazla gelmenin kaosu ve deliliği noksandı.

Bu da bakışlarımı köşede onları seyreden *karartıya* çevirdi. Artık bana bakmıyordu ama çenesindeki kasın gerildiğini, omuzlarının olması gerekenden daha dik durduğunu ve ellerini önünde birbirine kenetlediğini görüyordum. Bahsettiğim buydu. İçinden taşmak için tetikte bekleyen o yabani güdüleri dizginleme çabası.

Ona beslediğim duygular içimde bir yerin yavaşça ama ısrarla kanamasına neden oluyordu.

Elbisemin etekleri bacaklarıma dolanırken ve beni oradan bir an önce ayırmak ister gibi savururken derin bir nefes aldım.

Alkışlar yükseldiğinde irkildim. Kalabalığın içinden alçak sesli konuşmalar, bastırılmış gülüşler yükseliyordu. Birbirlerine dönüp hareketlenmeye başladıklarında büyülü an benim için de ıslık öttüren rüzgâra karıştı.

Reyna ve Vaha dans etmek için ortaya çıktığında uğultu kendiliğinden kesildi. İlk adımlarıyla birlikte etraflarında görünmez bir çember açıldı. Ardından diğer çiftler de yavaş yavaş onlara eşlik etmeye başladı.

Kadınlar uzun ve akışkan kumaşların içinde adeta yerçekimi yokmuşçasına süzülüyordu. Hareketlerin her kıvrımı mum ışığının altında farklı renkte elbiseleriyle beraber dalgalanıyordu. Erkekler koyu tonlara bürünmüş, jilet kadar keskin kıyafetleriyle zarifçe eşlik ediyor ve kadınların büyüleyici güzelliklerini tamamlıyordu.

Alçak sesli sohbetler, kısık tonlamalı ve kontrollü kahkahalar... Seçkin vampirlerin doğasına özgü ölçülü tavırlar gecenin üzerine ince bir tül gibi serilmişti. Ağırlıklarını korumak için her hareketlerini zarafetle sınırlamak doğal güdüleri haline gelmişti.

Her şey aynı anda hem çok eski hem de rahatsız edici derecede yeniydi.

Onlara bakarken içimden geçen düşünceleri bastıramıyordum. Hepsi sahiden de bu kadar huzurlu olabilir miydi? Yoksa benim gibi ustaca oynan rollerin ardına mı saklanıyorlardı?

Aksi halde...

Bir ben miydim dünyaya sığamayan... Bir ben miydim mutluluğa yakışmayan...

"Merhaba, Luxuria."

Derin düşüncelerimden beni sıyıran şey yanıma geldiğini fark etmediğim Ares'in varlığı oldu. Son derece şık ve epey eski zamandan fırlamış kuyruklu bir smokinin içinde gerçek bir aristokrat gibi görünüyordu.

"Merhaba," dedim dudaklarımda ölçülü bir tebessümle. "Bir kez daha senin öldüğünü düşünmüştüm."

"Ben de seni her gördüğümde hâlâ hayatta olmana şaşıyorum." Biraz daha yanıma yaklaştığında dudağının kenarı imalı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Yanımızdan geçen bir garsondan iki kadeh içecek aldı ama nazikçe reddetmek zorunda kaldım. Ares kadehlerden birini garsona geri vererek teşekkür etti.

"Başka bir yaşamdan buraya taşınan bir avuç kişi kaldık." Ellerimi arkamda birleştirip dans eden ve eğlenen kalabalığa bakmaktan kendimi alamadım. "Arkamızı kollasak iyi olur."

"Bu yüzden mi ellerin hep arkanda?" Hemen yanımda durup benimle birlikte kalabalıkta ne gördüğümü anlamaya çalıştı.

"Hayır," dedim çabucak. "Silahlarımı gizlemek için, bayım." Göz ucuyla ona baktığımda cevabımdan bir hayli keyif aldığını gördüm.

"Dans etmek ister misin?" Başını bana doğru çevirip gerçekten talepkâr ve arzulu bir şekilde elini hafifçe kaldırdı.

"Henüz değil." Dudaklarımı aralayıp nemli havayı içime çektim. "Burada durup seyretmek hoşuma gidiyor. Dünyanın nasıl da her koşulda dönüp durduğunu..."

"Sen de öyle değil misin?" Sorgulayıcı ve aynı oranda yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissediyordum. "Her koşulda var olabiliyorsun."

"Keşke var oluş dediğimiz bir çift göz tarafından fark edilmek olabilseydi." Ne kadar kolay olurdu...

"Sen ne olduğunu düşünüyordun ki?" Artık sadece bakışları

değil anlamaya çalışma gayreti de üzerimdeydi ve ağırlığını bütünüyle hissedebiliyordum.

"Gülümsemek!" dedim daha çok kendi kendime. "İçten bir şekilde gülümseyebilmek." İşte bu tüm çabalarına bir anlam katardı. Ve ağlayabilmek diye eklemek istedim ama tembellik edip ağzımı açmadım.

"Merak ediyorum, senin gibi arzuları ve tutkuları olan bir kadın nasıl olur da sonsuzluğu istemez..." İçtiği şey dudaklarının rengine kısa bir anlığına yaşayan bir insanın dudakları gibi canlılık kattı.

"Cevabı bulabildin mi?" Kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

"Fazla dramatik bir cevap." Önemsizmiş gibi omuz silkti.

Şimdi ben de dikkatimi ona vermiştim ve kendimi merak etmekten alıkoyamıyordum hatta çok kısa bir an için heyecan bile duyduğumu sandım.

"Yaşamın pek de matah bir şey olmadığını düşünüyor olmalısın. Daha da kötüsü yaşamaya değer olmadığını."

İlgim de heyecanım da uyandırdığından daha kısa sürede kaybolmuştu.

"Yazgının en talihsizi bile yaşamaya değerdir," dedim.

Ama sonsuzluk fanusunuzun içinde siz ne anlarsınız ki?

Hayal kırıklığıyla tekrar gözlerim dans edenlerin arasında dolaştı ve sonra zarifçe uzaklaşabilmek için en eski taktiklerimden birini kullandım.

"Müsaadenle... bazı tanıdıklara selam vermeliyim." Dizlerimi kırıp hafifçe selam verdim.

İşin en acı yanı burada tanıdığım kimse olmayışıydı. Tanışıklık tek taraflı olmazdı. Birilerinin de sizin kim olduğunuzu bilmesi lazım gelir. Burada var olan kimsenin benden haberi yoktu oysaki...

Azelda ve Arthur'un durduğu tarafa doğru yöneldim. Dans pistinden uzak bir köşede durmuş, sakin bir sohbetin içinde kaybolmuşlardı. Beni gördüklerinde yüzleri artık pek nadiren rastlanan bir sıcaklıkla aydınlandı.

Yanlarına vardığımda Vaha'nın yaptırdığı yeni malikâneden

bahsediyorlardı. Azelda şatoya benzediğini ama daha büyük ve görkemli olduğunu söylemişti. Elbette artık Reyna ile orada yaşayacaklardı. Bilmediğimi fark ettiklerinde onlar epey şaşırdı ama ben şaşırmadım.

Arthur, "Yeni bir Victoriam Malikânesi," dediğinde bile gülümsedim.

Reyna ve Vaha balayından döndükten sonra birlikte çıkacakları seyahatten bahsetti Azelda. Rotalarında ilk olarak Mısır vardı. Buna çok sevindiğimi söyledim ama benim de oraya gitmek için bir bilet aldığımı söylemedim.

Onlarla konuşmak her zaman kolaydı. Gürültüden uzak, yumuşak bir dengeye sahiplerdi. Kötülük onları doğrudan hedef almadığı sürece, hayatla uzlaşmayı bilen türdendiler. Ama onlara dokunmadığı sürece her şeye alışacak ve razı gelecek kadar da bencillerdi.

Yine de onları gördüğüme memnundum ve yeterince sohbet ettiğimize inandığımda onlara da veda ederek yanlarından ayrıldım.

Konukların arasında sessiz, sakin ve zarif bir hayalet gibi dolaşmaya devam ettim. Her şey olabileceğimi ama hiçbir zaman büsbütün yok olamayacağımı üzerimde dolaşan gözler kanıtlıyordu. Benimle birlikte sürüklenen elbisemin eteklerini bile göz ucuyla takip ediyor ve yanlarından geçerken buz gibi irkiliyorlardı.

Reyna'nın annesini, Vaha'nın ekibinden genç bir vampir kadınla birlikte gördüm. Başımı hafifçe eğerek selam verdim. Kadın bana gülümsemek için elinden gelen her şeyi yaptı ancak çabasının ardındaki soğukluğu fark etmemek mümkün değildi. Onu görmek buruk bir şekilde Albay Birant'ı anmama neden oldu. Yaşasaydı bu düğünle ilgili tüm bu olanlarla ilgili ne düşünürdü diye merak etmedim. Bunların olmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

Düşünceli halde dolanmaya devam ederken bir an durakladım.

Vaha ile göz göze gelmiştik.

Elindeki kan dolu kadehi nezaketen kaldırıp başıyla selam verdi. Neredeyse resmi sayılacak kadar mesafeli ve ölçülü... Ben de

silik bir gülümsemeyle karşılık verdim. Yanına gitmek için tıpkı onun gibi bir eylemde bulunmadım.

Hayatta olan son kardeşim kendi düğününde bana sadece kadeh kaldırarak uzaktan selam veriyordu. Belki de gidip ben onu tebrik etmeliydim... Aylardır bir an olsun ne halde olduğumu anlamaya çalışmamasına rağmen gidip iyi dileklerde bulunmalıydım. Ama yapmadım. İkimizi de birbirimizle konuşmak zorunda bırakmadım.

Sadece baktım ona. Nihayet amacına ulaşmış ve kendi ailesini kurmuştu. Bu yüzden kızmaya hakkım yoktu belki de. Onun hayatındaki tek pürüz de bendim. Birçoğunun olduğu gibi...

Hikâyeden çıksa çoğunun mutlu sona ulaşacağı kötü karakter bendim...

Gece yarısı çoktan geride kalmıştı, fenerler birer birer gökyüzüne uğurlanırken, müzik canlı bir hal aldı. Bazıları davetten ayrılmış olsa da kalabalık hâlâ yoğundu. Pasta kesilmedi, zaten kimse yiyemezdi... Bu bile başlı başına ne kadar tuhaf ve rahatsız ediciydi.

Reyna üçüncü kez kıyafetini değiştirdi. İlki törende giydiği o kabarık, ihtişamlı gelinlikti. İkinci balık kesim, kırık inci tonlarında daha zarif bir parçaydı. Şimdi ise üzerinde uçuşan kumaşıyla neredeyse bir gece elbisesini andıran beyaz dökümlü bir parça vardı. Hareket ettikçe kumaş etrafında dalgalanıyor onu tüm dekorun eşsiz parçası haline getiriyordu.

Gece boyunca pek denk gelmediğimizi söylemek en kibar yorum olurdu. Reyna yeni dostlarıyla epey eğleniyordu ve gecenin ihtişamı beni aratmıyordu. Çocukken kimsenin paylaşamadığı, büyüdüklerinde kimsenin yüzüne bakmadığı bir oyuncak bebek gibiydim.

Her an yeni bir gösteri başladı. Her an başka bir coşku yükseldi. Havai fişekler gökyüzünü parçalayarak açılıyor, ışıkları kalenin taş yüzeyinde yankılanıyordu. Yükselen ve alçalan müzikle kusursuz bir ahenk içinde ilerleyen lazer şovları havayı kesiyor, ateş dansçıları kıvılcımlarla geceyi kuşatıyordu.

Ardı ardına şampanyalar patlatıldı. Köpükler taşarken yükselen sesler alkışlara karıştı. Çoğu yalnızca bir gösteriden ibaret ve koca bir ziyandı.

Oysa sarhoş olmak bu geceye ne çok yakışırdı!

Gözlerim kalabalığın arasında alışılmış şekilde onu aradı. Ama yoktu. Onun beni görmediği kalabalık üzerime üzerime geliyordu. Her yanda vampirler dans ediyor, gülüyor ve bir zamanların mezarı olan bu kalede tekrar doğuyorlardı.

Bunun bende hangi duyguyu uyandırdığını anlamaya çalışıyordum. Günahlarıma bir teselli miydi yoksa bir meydan okuma mı?

Ne kadar kolay olurdu bırakmak kendimi. Ne kadar kolay olurdu katılmak kalabalığın arasına, dans etmek, gülümsemek, eğlenmek onlarla... Ne kadar kolay olurdu onlardan biri olmak.

Birilerinin arasında, bir yerlere ait olabilmek.

Savaşmayı bırakıp, zihnimi karış karış ele geçiren düşünce yağmasından kurtulmak... Nihayet nefes almaya benzerdi.

Neydi savaşımız sahi, neye ve kimeydi? Ne için şuncacık dünyada bu kadar kazma sallayıp duruyor, açtığımız çukura ne sığdırmayı umut ediyorduk? Yaşam gerçekten her an mücadele edip duracak kadar uzun muydu? Onlardan biri olduğunda uzun oluyordu. Ne garip... Onlardan biri olduğunda böyle tasaların olmuyordu.

Zamansızlıktı insanı üç günlük dünyaya sığdırmayan. Yapmak istediğimiz öyle çok şey vardı ki yettiremiyor ya da yetemiyorduk bir türlü.

Onların alıştığı ve yerleşmeyi öğrendiği zamana ben hâlâ sığmaya çalışıyordum.

Tüm o alaca kalabalık aniden durgunlaştı sanki. Geçip gitmesi için aramızdaki rüzgâr bile güllesini savurdu. Onca kişinin arasında onu buldu bir kez daha gözlerim. Nefesim kursağımda kaldı.

Bana doğru yürürken ne acelesizdi, sanki bir dünya zamanımız varmış gibi.

Beni gördü, yanıma geldi, tam karşıma dikildi, gözlerini üzerime dikti.

Yorgunluktan biçare düşmüş gözlerim nihayet ona döndü.

"Benimle dans etmek zorundasın," dedi bir an bile tereddüt etmeden.

Ellerim, ayaklarım, gözlerim, yüreğim titredi.

Ve bir zorunluluk hiç bu kadar kolay olmamıştır.

Gözleri kalbime döndü. Nefes alamamaktan şişen göğsümün arasındaki kalbim aklımdan daha durgundu şimdi.

Bir kez daha ne kalpsizdim onun gözlerinde.

Elini uzattı, parmaklarımı avucuna bıraktım. İlk temasımız ikimizin de üzerine masmavi yıldırımlar gibi isabet etti. Geceyi silen dokunuşu tenimde bir kez daha imzasını atarken hareket etmek göğe takılmış Ay kadar rahat ama o kadar boşlukta kalmaktı aslında.

Yürümeye başladığımızda herkes bunu gördü. Herkes beni gördü.

Bunca yaşanana rağmen ikimizin dans edeceğini konuşmaya başladılar.

Hiçbirine bakmadım.

Sadece istiyordum. Onunla herhangi bir şey yapmak istiyordum.

Tüm gözler yaşamlar boyunca bu an beklenmiş gibi üzerimizde olmasına rağmen ne görüyor ne de duyabiliyordum söylenenleri. Belki alkışlıyor belki tepki gösteriyorlardı.

Vampir kralı herkesin önünde biraz olsun çekinmeden en büyük düşmanının elinden tutabiliyorsa ben neden kendime kafamın içindeki savaşta bir türlü yenemediğim bir düşmanla barış emri vermiyordum...

Tek bir adım, tek bir vazgeçiş, tek bir teslim oluş ve her şey ne kadar kolay olurdu. Aramızdaki bu tek nefeslik mesafenin bile anlamı kalmazdı. Gözlerime demir atan gözlerinden kaçınmak için kalbimi zorlamaz, kirpiklerimi suçlamazdım ona kapıldıkları için.

Parmaklarımı parmaklarının arasında sıktığında dokunuşu beklediğimden daha gerçek ve hissedilir hale geldi. Eli kuvvetle belimi kavrayıp beni kendine çekerken midemden yukarıya doğru heyecanlı bir arzu yükseldi.

Müzik yaylı enstrümanlar ağırlaşacak şekilde bir kez daha değişti ve ritim belirginleşerek kulaklarımızda çoğaldı.

İlk adım yavaş, ikinci adım keskindi. Bedenlerimiz birbirine dokunarak ve varlıklarımız birbirine dolanarak kendi yüksek ritmini kolayca buldu. Sanki daha önce hiç dokunmamışız, hiç dans etmemişiz gibi heyecan ve gerilim aramızda dolaşıyor buna rağmen kaslarımız her bir anı çöküşüyle, yükselişiyle, yenilgisiyle, zaferiyle anımsıyordu.

Belimdeki dokunuşu gözlerimi kapatarak ruhumu ona yaslamama neden olacak kadar baskın ve söylenmeyenlerle gizliydi. Parmaklarının baskısı kontrolle teslimiyet arasında beni zorluyor ve teşvik ediyordu. Omuzundaki parmaklarımı sıkıp gömleğin altındaki bedeninin gerilimini hem dokunuşumla hem gözlerimle hissediyordum. Kendini tutmak için nasıl bir savaş verdiğini ama onun da ihtiraslarının artık taştığını biliyordum.

Beni kendi etrafımda döndürürken tüm dünya bulanıklaşıyor, mum ışıkları da fenerler de küçük çizgilere dönüşüyordu. Ne yüzler vardı ne sesler bir kez daha... Müzik vardı, o ve ben vardık, biz olmayışlarımız hemen yanı başımızda birbirini gözetleyen adımlarımızın arkasındaydı. Boynuma çarpan nefesi, ellerimin altındaki bedeni, nabzımın yavaşlığı fısıldıyordu.

Seni çok özledim Kont. Hem de nasıl özledim. Bir kez daha ateşlerin içine girdim de küllerimizi bile eşeledim.

Sidra yutkundu.

Adımlarımız hızlandı. İlk belki de son valsimizin ritmi iki yangının çarpışmasına evrildi. Beni yönlendirirken, belki de ilk kez bunu gönlünce yapabiliyor olmasına zafer kazanmış budala bir sarhoş gibi gülümsedi ve parmaklarının arasında istediği gibi çevirdi. İtiraz etmeden ona uyum sağladım ve çarpışmadan da yanmalar bir araya gelebilirmiş diye düşündüm.

Son anda köşeyi dönsek belki yolu yan yana yürürüz...

Bir kez daha çevirdi ve bu defa beni daha hızlı bir şekilde çekip bedenimin onun bedenine çarpmasına neden oldu. Kolları öyle kolayca yakaladı ki çarpmaya rağmen canım yanmadı aksine ona

dayandım. Elleri belimden kavrayıp nefeslerimin düzene girmesi için bekledi ve hazır olduğumda beni geriye doğru yatırdı. Bakışlarını gözlerimden çekmeden üzerime eğildi, ben dünyaya tersten bakarken bile gördüğüm tek şey onun gözleri ve onun gözlerinde-ki o çok güzel aksimdi.

Önce gözleri açıkta kalan boynuma, nabzıma dokundu. Sonra buz gibi, tüm bedenimi ürperten dudakları.

"Seni her yaşamda bulacağım," dedi nefesi boynuma çarparken. "Dünya bir değil bin kez tersine dönse, bin tane ömrün de olsa benim ömrüm hiç durmadan saatini kurmuş seni bekliyor olacak."

Usulca beni kendine doğru çekip doğrulmama yardımcı oldu. Beni kırmadan parçalayacakmış gibi dengesini kurdu ve bir kez daha kendi etrafımda döndürüp ellerim göğsüne çarpacağı şekilde geri çekti.

"Kaç kez daha?" diye fısıldadım soluğum kesilmiş halde.

"Seni nasıl sevdiğimi anlamıyor musun?" Rahatsızca durdu. "Kaç kez olduğu umurumda değil Cor. Kaç kez olursa."

Kalbimin ritmi bozuldu sandım ama bu defa yüreğimdi ağzıma gelen.

"Her seferinde birimiz kaybetsek bile mi?"

"Her seferinde," dedi. "Tekrar tekrar beni yok etsen de. Senin ellerinin arasında yok olmak diğer ellerin arasında olacağım her şeyden daha dayanılır benim için."

Kalplerimiz birbirine katıldı. Onun soluğu benimkine karıştı. Yüzlerimiz arasında nefes alınacak bile boşluk kalmadı.

"Kaybetmek de öyle mi?" Ona bu kadar yakından bakmak yapılacak en yanlış hareketti. Bu mesafeden ne o ne de ben kaçabilirdim... Ne o ne de ben gizleyebilirdim...

"Sen bana her şey olursun bir kayıp olmazsın." Bakışlarındaki tanıdık karanlığın içinde geçmiş değil gelecek değil; hâlâ yaşayan, bana rağmen nefes alan duygular vardı.

"Sen bana her şey olursun bir kaçış olamazsın Sidra." Bastırdığım, inkâr ettiğim, öldürmek için kendi ellerimle boğduğum hisler de tekrar uyandılar.

Adımlarım yavaşladı.

Yapma.

Belimi kavrayan parmakları dinlemedi söyleyemediklerimi. Bırak beni diye çırpındım. Benden sana her şey olur ama istediğin âşık olmaz. Senden bana hiçbir şey olmaz bir yasak olur.

"Kaçma," diye fısıldadı. "Yalvarıyorum sana..." Gözlerini sımsıkı kapattı. Sanki her şeyi yok saymak, ihtimalleri çürütmek, zamanı bir kez daha tersine çevirmekti niyeti.

Aşılabilecek tüm sınırları aştı. Burunlarımız birbirine değdi, benim verdiğim nefesi o içine çekti. Her hareket, her melodi bir türlü konuşamadığımız bedensel bir itiraza, bir itirafa dönüştü.

"Her şeyi mahvetmeden önceki çıkışı kaçırdık." Fısıltım benim kulaklarımı bile yaktı. Gözlerini açmadan başını iki yana salladı. Elleri kumaşın üzerinden sırtımdan aşağı doğru hissedilir bir kuvvetle süründüler. Sanki parmakları bedenimden ayrıldığı an her şey bitecekti. Avuçları benden ayrıldığında beni de tümüyle yitirecekti.

Elindeki bir damla suyla söndürmeye çalıştığı bir yangındım ben. Hiçbir şey bulamazsam kendimi yakacağımı nasıl da iyi biliyordu.

Kendimi dizginlediğim, içimde tuttuğum özlemin ağırlığıyla kontrolümü kaybetmeme de pes etmeme de ramak kalmıştı. Yapabilecek olsam yapardım.

"Tokayı takmamışsın," dedi. "Tokayı takmamışsın..." Umut dolu sözlerinde yılların açlığı ve susuzluğu vardı. Uzak kalmış olmanın doyumsuzluğu...

Gülümsedim.

"Bu yüzden mi benimle dans etmeye cesaret edebildin?" Sesimdeki alaycılık gözlerini açmasına ve şefkatle bana bakmasına neden oldu.

Yeniden müzikle hareket etmeye başladı. Ona uyum sağlamak için daha istekliydim artık. Müziğin susacağını, adımların duracağını, bu dansın biteceğini biliyordum ya nasıl da bırakabiliyordum kendimi...

Bir ağaçtan aşağı bırakmak daha kolaydı halbuki.

Her dönüşte bedenlerimiz birbirine sürtünürken, her adım aramızdaki boşlukları ve sınırları hiçe sayarken parmaklarım omuzlarından ensesine kaydı. İkimizden birinin titrediğini fark ettim. Kontrolümüzün de nefretimizin de ihanetlerimizin de ne kadar kırılgan olduğuyla yüzleştim.

Her şey bir çelişki, yaşam ve aşk ikiyüzlü bir demirden zırhtı.

Daha sert, daha sahiplenici, ikna etmek ve çekiştirmek için kaderimi eteklerinden daha hızlı döndürdü.

Bir adım.

Ve bir adım daha.

Dengemi kaybedeceğim kadar sersemletici dansımız tökezlesem bile durmayacağımız dolambaçlı bir yola dönüştü. Beni bırakmadı. Göstermek istediği buydu. Bir kez olsun kendimi ona bırakmamda nasıl olacağını anlamamı istiyordu.

Ayaklarımı birbirine doluyordu ama sendelememe de düşmeme de izin vermiyordu.

Asla bırakmıyordu.

Dünyanın üzerinden sarksam da bir ağacın tepesinden aşağı atlasam da... İhanet etsem de...

Yüreğim artık bedenime ağır geliyordu. Onu seven, hem de böylesine karanlık bir tutkuyla seven kalbimi taşıyamaz olmuştum. Her adım başka bir kalp atışıyla içimde yankılanıyor, parmak uçlarımdan omurgama tırmanan karıncalanma buz gibi üşümeme neden oluyordu.

Soğuk bana hep tehlikeyi çağrıştırırdı.

Tıpkı onun gibi, onun kadar.

Gözümün önünde durduğu haliyle inkâr edilemezdi, kalbimin içine sığacak kadar tanıdık ve bana aitti. Bakışlarındaki o açlık ne kanıma ne de canıma kasıttı... Tüm susamışlığı banaydı. Bu arzusu ne yazık ki beni yaksa ne mutlu olurdum ama yalnızca beni bana anımsatıyor ve kim olduğumu unutmama, üstesinden atlayıp gelmeme müsaade etmiyordu.

Bütün mesele buydu.

Ona baktıkça gördüğüm, göreceğim şey.

Bu benim görebileceğim de olabileceğim de tek şeydi.
Bu yüzden nefret ediyordum ondan.
Bu yüzden dayanamıyordum beni sevişine.
Müzik sona erdi.
Bakışlarımı ona doğru kaldırdım.

Bedenlerimizi de gözlerimizi de hizaladı ve son kez ellerini belime yerleştirip sıkıca kavradı. Nefesim dudaklarına değecek kadar yakındaydım bir kez daha. Öldürebilecek kadar yakındık birbirimize. Bu ihtimal belki de bu ihtiyaç dudaklarımı araladı. Gözleri karardı. Parmakları belimde hareket ederken canımı yakan izler bırakıyordu. Çıplak tenime değmiyordu ama her zerremde onun her zerresini hissedebiliyordum. Kaskatı kestiğim tüm hallerim ona karşı çözülüyordu.

Bu dans etmek değildi.

Direnmekti birbirimize.

Ondan uzaklaşmak için ellerimi kendime doğru çekmek istedim. Elimi ikimizin arasındaki her saniye açılan o boşlukta yakaladı. O kadar hızlı ve aniden döndürdü ki sırtım göğsüne yaslandığında bir kez daha kalbim yerinden hopladı. Nefesinden bir saniye sonra dudakları kulağıma değdi.

İkimiz de hareket edemedik.

"Izin ver," dedi. Bir eli saçlarımı omzumdan çekerek boynumu açığa çıkardı. "Seni dönüştürmeme izin ver. Seni lanetten kurtarmama, kendimi de sensizlik azabından kurtarmama izin ver."

Kaşlarımı çattım. Nefeslerim sıklaşırken onun sabırlı olmasına karşın her an taşabilecek kadar sancılı solukları zemheri soğuğu gibi ensemdeydi.

"İstemiyorum," dedim kararlılıkla. "Ne seni ne de bana verebileceğin tek yaşama şeklini."

Elleri kalın zincirler gibi çözülüp iki yanına düştü.

O da anladı bunun dans, direniş ya da aşk olmadığını.

Her masalın bir sonu olmadığını.

Ve kim bilir, cadılara reva görülen mutsuz sonlardan herkesin payına düşeni alacağını...

"Bir süredir telefonun çalıyor." Ona temas ettiğim her an ceketinin iç cebindeki kısık sesi duyabiliyordum.

"Önemli değil."

"Cevaplasana," dedim katı bir şekilde. "Bu kadar ısrarlı olduğuna göre önemli olabilir." Durduğum yerde hafifçe dönüp şöyle bir etrafıma baktım. "Sahi, kraliçen nerede?"

Sidra uzun bir saniye boyunca bana baktı. Onun yerinde olsam kendimi sorgulardım. Onun yerinde olsam kırılmam için beni yalnız bıraktığı tüm o zaman boyunca, beni köşeye kıstırdığını düşündüğü belki de ümit ettiği tüm zaman boyunca kendime nasıl bir gülümseme seçtiğimi sorgulardım. Onun yerinde olsam korkardım bana yaptıklarımdan. Onun yerinde olsam kalbine hançer saplayan bir kadının aşkına tutunmazdım.

Olmamasını dilediği tüm ihtimallerle kaşlarını hafifçe çattı. Eli ceketine uzandı, telefonunu çıkardı ve hâlâ çalan telefonu tek tuşla yanıtladı.

Arayanın kim olduğunu bilmiyordum ama ne söylediğini biliyordum.

Gözlerinde, o kısa ama çok uzun geçen saniyeler boyunca yalpalamaya anbean şahit oldum.

"Başın sağ olsun mu demeliyim?" Çenemi dikleştirip gözlerimi kaçırmadan, hayır bunu asla yapmazdım, asla ondan gözlerimi kaçırmazdım çünkü görmesini istiyordum. Bana yaptığı her şeyi görmesini istiyordum.

Sanki dünyaya yaptığı ve bizzat gördükleri onu durdurmuş gibi bende göreceği ne onu durduracaktı, neyi bekliyordum?

"Sen..." Başını hafifçe çevirdi ve gözleri etrafta dolaşan bir şeyler aradı. Bir şeyler. Yanlış. Kontrolsüz. Tehlikeli. Tedirgin edici. Cevap.

"Bu haber de manşetleri süsleyecek mi?" diye sordum. "Bunu da sayfalarca resimlerinizle süsleyecek misiniz?" Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. "Şuna ne dersin; vampir kraliçenin hazin, talihsiz sonu! Vampir kralı yasta!"

"Sen..." Yeniden, o kadar hızlı bir şekilde başını bana çevirdi ki bu yalpalamayı görmek yanağımın içini ısırmama neden oldu.

Gülümsemek, daha çok gülümsemek ve kahkaha atmak istiyordum.

"Zarlar atıldı!" Kaşlarımı kaldırdım.

Ben bu elbiseyi boşuna çıkarmadım naftalin kokulu sandıkların içinden, tozlu hatıraların arasından.

Bir günde olmadı. Kimse bir günde çıldırmaz. Damla damla yitirdim aklımı. Damla damla girdi sızdı kanıma karanlık. Damla damla vazgeçtiniz benden. Damla damla. İçimde açtığınız o yara da damla damla bir göle dönüştü. Derinleşti.

Sana söylemiştim. Bazı canavarları en keskin hançerler bile öldüremezdi. Bazı canavarların sadece kalpleri kırılırdı. Küllerimden yeni bir ben yaratmak istediniz, ben yanmayı ezberlemiştim. Her kıvılcım bir ihanetinizi fısıldadı kulağıma. Beni bıraktığınız yalnızlıkta konuşacak kimsem kalmadığında duyacaklarımın ne olmasını beklediniz? Buz gibi gülümsemeleriniz yaraları kanattı. Hepsi güllerin dikenleri kadar keskin.

Sizin yazdığınız masalların canavarları sessizce yenilir. Sayfalarınızı tarumar eden biri çıkıp gelene kadar kendi istediğiniz sonu başka hayatlara bile yazarken nasıl da küstahsınız. Benim kahkahalarım yardım çığlıklarımın bastırılmış sesiydi, kalbimin üzerinde bir damga gibiydi; bu sessizliği de taşırken biriniz bile çıkıp gelmediniz.

Kapılarınızı kilitleyecek, uykusuz gündüzlerinizde yanı başınıza nefesimi duyacak nöbetçiler dikeceksiniz. Işıkları yakmadan sizinki kadar zifiri bir karanlıkla yaklaşacağım korkularınıza... Uzun zamandır birilerinden duymaya hasret kaldığım ismimi fısıldayacaksınız son anlarınızda. İhanet nasıl sessizliğe gizliyse, intikamlarım da sabırla emek emek işlenecek. Çünkü söylemiştim, benim gibilerden ne yapacağını bilmediğiniz için korkarsınız...

Çığlık atmayacağım, söylediğiniz gibi; akıllı kadınlar nerede susmaları gerektiğini iyi bilir.

Çünkü...

Bazı kadınların kaderinde kurtarılmak yoktur.

Bazı kadınlar masalların sonlarını yazmak için yaratılır.

Sadece onun farkında olduğu sessizliği yırtan keskin bir gürültü koptu. Patlama gecenin içine bıçak gibi saplandı. Ardından bir tane daha ve bir tane daha. Kendilerini altında çok korunaklı gördükleri gecenin içine tıpkı kurdukları düzen kadar yalancı ve sahtekâr bir güneş parladı. Sanki gökyüzü görünmez bir el tarafından parça parça sökülüyordu ve her parça yere düşerken yeni bir felaket doğuruyordu. İlk anda bunun başka bir gösteri olduğunu sandılar ve sonra ateş onları küçük düşürürcesine yakmaya başladı.

Bir çığlık, tek bir çığlık, kendimi hazırlasam da asla hazır olmayacağım bir çığlık benim kulaklarımı lime lime etti. İçimde yankılanan, katlanarak büyüyen, etrafıma katı bir hırsla ördüğüm duvarlarımı yıkan bir kırılma yarattı.

Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdim.

Vaha ve Reyna taş kemerin altında yan yana duruyor ve asıl kıyamet kopmadan önce zayıf mum ışıklarının altında gökyüzünde salınan iki sabit nokta gibi parlıyorlardı.

Ve dünya bir anlığına durdu.

İlk kurşun Reyna'ya isabet ettiğinde gözümden bir damla yaş aktı.

Sanki kafamın içinde bir şehir yıkılıyordu ve o çığlık şehrin üzerinde açan son çiçekti. Bu gerçeklik acı bir kederle içime gömüldü ve orada da solmaya başladı. Nefesim yarım, zihnim bölünmüş, kalbim paramparça hale gelmişti.

Geri dönüşü kalmamıştı.

Tüm sahne benim ellerimde tekrar yazılıyordu ve kana bulanıyordu.

Bembeyaz gelinlik tıpkı benim üzerimdeki elbise gibi kırmızıya büründü. Yavaşça olmadı... Kan o kadar hızlı ve o kadar ele geçirip beyazın üzerine örtündü ki nefesim kesildi. Geçmişte yaşayan bir yalan gibi silindi masumiyet.

Tüm zamanın ve yaşamlarımın arasında bana da isabet eden tek kurşundu. Tüm olup bitenin içinde beni mahvedecek şekilde isabet etmişti.

Reyna'nın bedeni geriye doğru düşerken içimdeki her şey aynı

anda ona doğru koşmak istedi. Kaslarım hareket etmeye çalıştı, zihnim bağırdı ama içgüdülerim beni orada tuttu. Hareket eden veya edemeyen ben değil de kaderimdi.

İsyan ettiğim tek yazgı kendiminki değildi çünkü bambaşka bir yaşamda ikimize de yazacağım son bu olmazdı. Daha iyi bir dünyada daha iyi seçimler yapan ve kaybetmeyen arkadaşlar olurduk. Karanlık masallarda ise birimiz pes eder ve yenilirdik. Diğeri intikamı alırdı.

Bir adım atsam her şeyi değiştirebilirdim, aslında hiçbir şeyi değiştiremezdim ve bu gerçek, her şeyden daha ağırdı.

Sahneler değişirdi ama sonlar değişmezdi.

Vaha içinden bir şey koparılmışçasına ismini haykırıp onu kollarının arasına aldı.

Dünya durdukları kemerin altında onlar için daralıyordu sanki. Geri kalan her şey silinmiş, sonsuz yaşamları da bir damla kalmıştı. Kimse yanlarına gidemiyor ve rüzgâr bile dokunmaya cesaret edemiyordu.

O eşikte kırılgan ve mutsuz son ihtimali gibi duruyor ve ikisi de sonuna geldiklerini biliyordu.

"Rhea," dedi hâlâ karşımda duran Sidra.

Orada duruyorduk ama orada kalmıyorduk esasında, hepimiz kendi sonumuza doğru sürükleniyorduk.

Bir adım geriye çekildim ve çığlıklar içinde koşturmaya başlayan kalabalığın aramıza girmesine izin verdim. Tıpkı onun izin verdiği gibi. Tıpkı bu akın akın sürüklenen kalabalığın içine alıp beni yok etmesine müsaade ettiği gibi. O kalabalığın içinde sürüklenir de ona varırım diye nasıl boğulduğumu görmezden geldiği gibi...

Kaçış değildi bu, kendimi bırakmaktı. Savaşmak da değildi, teslim olmaktı. Direnmeyi bırakmıştım.

Kalabalık dağılırken herkes bir yana koşturuyor, birbirine çarpıyor, saklanmaya çalışıyor ama bir yere varamıyorlardı. Kaos arttıkça ben küçülüyor sanki hepsinin yaşamlarından nefret ettikleri varlığım nihayet siliniyordu. Onların hayatta kalmak için attıkları her çığlık benim sessiz haykırışlarımı dindiriyordu.

Parlaklık benim bile gözlerimi alacak kadar geceyi ezip geçti. Gökyüzünden süzülerek inen yapay güneş kürelerinin üzerinde "V" harfi işlenmişti. Bu harf yalnızca bir işaret ya da bir sembol değil; infazı buyuran bir hükümdü. Bir tane değildi, onlarcaydı ve her biri karanlığı delip geçerek dokunduğu yere ölüm bırakıyordu.

Güneşte yürüyemeyen vampirlerin hepsi yanmaya başladı. Yalnızca burada değil, dünyanın dört bir yanında... Çığlıklar yükseliyor, vampirler birer birer yere düşüyor, bembeyaz düğün kana boyanıyordu.

Aynı yerde başka bir soykırım.

Çünkü gece kanadığında böyle görünürdü.

Sizin adına Kanayan Gece dediğiniz o günde akan tek kan benimkiydi.

Oradan bilmeliydik. Sizin savaşınız benimle, benim savaşım yarattığınız düzenleydi.

Çoktan uzaklaşmam, kaçmam gerekiyordu. Kaybolmalıydım. Ama her şeye rağmen yapamadım. Her şeye rağmen ona doğru gittim.

Yaklaştım.

Ben sana her şey olurum ama yemin ederim düşman olmam.

Gözlerim onu bulduğunda sanki dünya bana son bir şans vermiş gibi onun solgun bakışları da beni buldu. Kalabalığa rağmen başını bana çevirmeyi başarmıştı. Üniversitenin bahçesinde birbirimize rastladığımız ilk günkü gibi. Tüm o kaosun içinde yalnızlığımız birbirine tutunmuştu.

Ben yine hayatta ve ayaktaydım ama Reyna değildi.

Yerde, gelinliğin içinde... Olmasını istediğim, olmasını hayal edeceğim son yerdeydi.

"Üzgünüm," diye dudaklarımı kımıldattım.

Dudaklarını acısını yok saymaya çalışarak birbirine bastırdı. Son anında gözlerinde gördüğüm şeyin gerçek olduğuna inanmak istedim.

Suçlama değildi. Korku değildi... Vedaydı.

Eldivenimi çıkardım ve bugün bileğime taktığım tek aksesuarın bu kaosun içinde parlamasına izin verdim. Reyna gördü. Kabullenmiş bir sessizlik uğradı gözlerine. Sanki başından beri bu sonu biliyormuş gibiydi ve bu mümkünmüş gibi daha çok yaktı canımı. Gözlerini bir kez, sorun değil der gibi kapatıp açtı. O da son anda bile hatırladığı geçmişe tutunuyor ve biz olmanın ne demek olduğunu bildiğini ima ediyordu. İnanıyordu bir anlamı olduğuna. İnanıyordu düşmanı olmayacağıma.

Gülümseyerek son kez yumdu gözlerini.

O gülümseme tüm dünyanın yanışından daha sessiz ama daha yıkıcıydı ve biliyordum ki dünyanın yanmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Arkadaşlık bilekliğimiz. Şimdi canımı güneşten de gerçeklerden de daha çok yakarken parmaklarımın dokunduğu, her şeyden önce, başımıza bunlar gelmeden önce, o dönüşmeden ve o... ona konduramadığım her şeyi yapmadan önce sonsuza kadar, ölene kadar takacağımıza söz verdiğimiz gümüş bileklikler... Reyna dönüştüğünde ve bilekliği kendi ellerimle çıkardığımda hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz vermiştim. İkimize de söz vermiştim. Benim bu hayattaki en büyük yenilgim bu sözü tutamamaktı.

Keşke... Sadece keşke görebilseydin. Keşke. Keşke neden ve nasıl sana anlatabilseydim... Anlatmayı öyle çok istemiştim ki... Bir şeyleri değiştirebilmeyi... ve yemin ediyorum denedim... Tüm gücümle ve güçsüzlüğümle... Elimde olan ve olmayan her şeyle... İyi veya kötü, doğru ya da yanlış tüm imkânları zorlayarak denedim... Ölüm sana dokunmasın diye o kadar çok uğraştım ki! Keşke anlatabilseydim... İyi kalpli prenseslerin bile mutlu sonu olmadığını anlatabilseydim...

Vaha dizlerinin üzerinde başka bir dehşetin içinde boğuşuyordu. Elleri Reyna'nın yüzünü kavradı. Onu geri döndürmeye çalışıyordu. Onu kurtarmaya. Bir kez daha dünyayı onun için daha iyi bir yer yapmaya. Sonra gözleri Reyna'nın ölürken baktığı yere döndü. Beni gördü. İçinde yaşadığı dehşet gözlerine yansıdı. Onları öyle

ani ve öyle savunmasız vurdum ki hepsi şoke olacak kadar ikiyüzlüydü. Neden diye soramayacak kadar hilekârdı. Ama bir kez daha beni suçlayacak ve gözlerime nefretle bakacak kadar canavarlardı.

Sanki bakışlar, o karanlık imalar fiziksel bir saldırıymış gibi ayaklarım hareket etmeye başladı. Yanıp küle dönen kalabalığın içinde hayatta kalabilen çok az vampirin arasından dışarıya doğru koşmaya başladım. Arkama bakmadan sadece koştum, bir kez olsun dönüp baksam yakalanacağımı biliyordum ve şimdi yakalanmak istemiyordum.

Henüz değil.

Arabaya bindim. Kapıyı kapatıp ellerimle sıkı sıkı direksiyonu kavradım. Dışarıdaki dünya, gürültüler ve kıyamet bir anlığına geride kaldı ama içimdeki hesaplaşma benimle birlikte nöbetteydi.

Arabayı çalıştırdım, motorun homurtusu sessizliği irkilmeme neden olacak şekilde parçaladı. Bedenim bir hayvan uyanmış ve dişlerini gösteriyormuş gibi tetikteydi. Nefes aldım ve soğukkanlılığımın sakinlikten değil, duygularımın yok oluşundan kaynaklandığını anladım. Kaldıramayacağım bir noktada onlardan vazgeçmiştim.

Gaz pedalına bastığımda araba öne doğru atıldı. Lastikler toprak yoldan asfalta çıkana kadar hızını kesmedi. Arabayı mekanik bir şekilde kullanıyor, alışkanlıkla hareket edebiliyordum, bilincim de geride kalmış ve beni terk etmişti. Yol önümde uzadıkça kafamın içindeki rota gitmek istediğim yer değil gitmek zorunda olduğum kaderin yönüne döndü.

Uzun bir süre dikiz aynasından her saniye geride kalan yola bakamadım.

Kaçmıyordum, sadece ertelediğim sona varıyordum.

Bu defa masal değildi... Bu defa kâbustu. Bir kez daha ama bu defa doğru şekilde yazıyordum kaderleri ve sonları. Hikâyem yazılmıyor, üzerime kazınıyordu. Yaralarımdan sızan kanların yolunu izliyordum. Her damla başka bir ihaneti, bir intikamı ve şimdi geçmişte kalan bir kararı temsil ediyordu.

Bir tek seçimlerim ne kadar yol alırsam alayım geride kalmıyor, sadece başka bir şekil alıyordu.

Ben bir lanetin içine düşmüş ya da itilmiş değildim. Ben o lanetin içinde adım adım her basamağı çıkarak ilerlemiştim. Sesimi, kokumu, kırıklarımı ama her bir adımda bir parçamı daha eksilterek uyanmıştım.

Suskunluklarım büyüdü, beni de gölgemi de aşan devlere büründü. Benden daha çok yaşayan bir varlık gibi, benden önce de var olan bu şey beni takip ediyordu. Yalnızlık duvarlara işleyen bir rutubet, duvarları aşarak kemiklere yapışan buz gibi soğuktu. Ve kış geldiğinde önce dağların zirvelerine çöker, sonra aşağıya inerdi. Çığ gibi büyür; çayırları, vadileri, yolları tek tek yağmalayarak ve yutarak ilerlerdi.

Çünkü savaşların sonu olmaz sadece birileri daha önce yenilir.

Arabayı Rahel ve Deborah ile ilk tanıştığım Maner'lere ait eski fabrikanın önünde durdurdum. Bina hâlâ ilk gün gördüğüm kadar harabe haldeydi. Duvarlar çatlamış, camlar kırılmış, tabela pas tutmuş... Rüzgâr içinden geçerken hiç zorlanmayacak çürüklerle doluydu.

Eski fabrikanın içine girdiğimde keskin koku burnumu ele geçirdi. Havasızlık ve ilaçlardan geriye kalan kimyasal atıklar, uzun zamandır kapalı kalan bu yere sinmiş ağır ve boğucu bir tıkanmaya neden oluyordu.

Adımlarım boş koridorda yankılandı ve kesik soluklarım boşlukta bana geri döndü. Duvarlar nemden kabarmış, beton yüzeyde zamanın ve hiçliğin izlerini taşıyan boyalar dökülmüştü. Zayıf ışıkların altında yukarıya çıktım ve daha önce Deborah'nın kullandığını bildiğim odaya yöneldim.

Bu izbe yerde böyle bir elbisenin içinde hareket etmek zihnimi allak bullak ediyor, yaşanan her şeyi kafamda yarattığım bir illüzyona çeviriyordu. Buna rağmen bu fabrikanın içinde hâlâ göğsümde izini taşıdığım o damga ve sebebi beni yeniden gerçekliğe davet ediyordu.

Küçük bir nefes alıp kapıyı çaldım ve içeriye girdim.

Oda ne genişti ne de ferahtı. Uzun süredir kullanılmamış olması burayı da boğucu hale getirmişti. Belki de içeride oturanlardı buna sebep olan.

Masanın etrafında toplanmışlardı. Masaların etrafına toplanan böylesi kalabalıklardan oldum olası nefret etmişimdir. Bilhassa erkekler böyle gerinerek bir masanın etrafına toplandığında kötü günlerin kapıda olduğunun işaretidir.

Duvarın dibinde ayakta duran iki tane koruma vardı. Sanki onlar için dünyanın sonu hiç gelmeyecekmiş gibi koltuklarına oturan adamları koruyorlardı.

Başkan Krum konumu gereği masanın başında oturuyor, yüzünde kontrolün onda olduğunu belli eden kendini beğenmiş bir sakinlikle haberleri bekliyordu. Yüzünü bildiğim danışmanı hemen sağ yanındaydı ve çok önemli yetkilere sahip dört kişi de diğer koltuklarda yerini almıştı.

"Merhaba Luxuria," dedi Başkan Krum. Sesinde zoraki bir saygı vardı ama orada dururken yaşadığı korkunun kokusunu alabiliyordum. Tedirgin olmalıydı ki gözleri sürekli kapıyı gözetiyordu. Kontrolünü kaybetmemek için omuzlarını dik tutmaya kendini zorluyor ama istediği kadar kendinden emin görünmüyordu.

Ellerim arkamda kenetli şekilde başımı yavaşça eğip selam verdim. Acelem, nazik olma çabam ya da saygım yoktu. Hesaplarım vardı.

"Çok iyi iş başardın," dedi Başkan Krum'un danışmanı. "Vampir kraliçenin ölümünün ardından dünyanın her yerinden vampir ölümleri duyuruluyor." Sözleri ağzından övgü gibi çıkıyordu ama tavrında bariz bir açgözlülük ve rahatlama vardı.

Dikkatli ve ölçülü bir sakinlikle başımı salladım.

"Planladığım ve size söylediğim gibi," dedim. Rapor vermek için değil olanı olduğu haliyle aktarmak için konuşuyordum.

İş insanlarından ve dünyanın halinde payı olan adamlardan diğeri, en sağda oturan sandalyesinde hafif öne eğildi ve tek elini masanın üzerine koyarak ritmik bir şekilde, paniğini bastırmaya çalışarak parmaklarını oynatmaya başladı.

"Bize güvenli olacak tek yerin burası olduğunu söyleyerek buraya çağırdın," dedi. Kaşları çatıktı. "Vampirlerin buraya giremeyeceğinden emin misin?"

Böyle adamların en büyük problemi hiçbir zaman kimseye güvenemeyecek olmalarıydı. Aralarından birinin ihaneti her şeyi mahvederdi. Söz konusu vampirler olduğunda riskler daha da büyük ve daha ölümcül hale geliyordu. Bilhassa vampir kralına bir tuzak kuruyorsan en yakınındakine bile güvenemezdin ama bana güvenebilirdin.

"Vampirler giremez efendim," dedim net ve kararlı şekilde. "Öncesinde tüm önlemler alınmıştı."

Buraya tılsımlar yaptığımı sanıyorlardı.

"O halde güvendeyiz." Bir diğeri sırıtarak konuştuğunda odanın içinden küçük bir rahatlama dalgası geçtiğini sezdim. Duruşları gevşedi ve diğerleri de gülüşmeye başladı. Burada yaptıkları şeyi artık kutlayabileceklerini düşünüyor ve gelecek için planlar yapıyorlardı.

"Güvendesiniz demedim efendim." Sakince başımı yana eğdim. "Vampirler buraya giremez dedim."

Anlamayarak birbirlerine baktılar ve sessizliğim boğucu ortama bir tehdit getirdi. Gülümsemeler kesilmiş, bakışlar sertleşmiş, soluklar havada asılı kalmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" Başkan Krum'un danışmanı daha temkinli bir şekilde sordu. Kelimelerden biri yanlış çıksa dünyanın dengesi bir kez daha şaşacakmış gibi dikkatliydi.

Haksız sayılmazdı.

Ellerimi arkadan çıkardım.

İlk hareketimde kimse tepki veremedi. İki elimde de birer silah vardı, bana silahları veren onlardı ve şimdi hedefim de onlardı. İlk önce namluları korumalara çevirdim ve onlar ne olduğunu anlayamadan ateş ettim. İki atış ve iki kısa patlama. Bedenleri aynı anda yere yığıldı. Belki başka bir zamanda benden daha hızlı olabilirlerdi ama ben hep tehlikesiz görünür ve hazırlıksız yakalardım. Başka bir zamanda değildik ve şimdi bu anda hiçbiri benden daha öfkeli de değildi.

"Ne yapıyorsun?" Başkan Krum sandalyesini geriye itti, ayağa kalkmak için kararsız bir hamlede bulundu.

"İlk kurşun Reyna'ya geldi!" diye bağırdım. Sesim veya yüzümde gördükleri bir şey onların donmasına neden oldu. Artık kibirlerinin yerinde korku vardı.

"Ne fark edecekti?" Danışman sakince ama sorgulayıcı bir şekilde kaşlarını çattı. "O da ölecekti ve bunu biliyordun."

Bakışlarım ona döndü ama uzun süre üzerinde kalmadı. Silahı da gözlerim hizasında ona çevirdim ve bir atış daha yaptım. Sonra gözlerimi takip ederek yanındakine ve sonra bir diğerine. Her kurşun odada bir kişiyi daha eksiltti.

Soluklar kesildi.

Başkan Krum'u sona bıraktım.

"Yapma," dedi. Sesindeki güçten de kontrolden de eser kalmamıştı. Ellerini havaya kaldırmış onu kurtaracak doğru kelimeleri arıyordu. Başını çevirdi ama ardında onu koruyacak bir ordu ya da para yerine bomboş bir duvar vardı. "Sana ne istersen veririm," dedi panikle. "Kızdan haberim yoktu."

Hadi ama dercesine gözlerimi kısarak güldüm.

"Her şeyden haberin vardı," dedim silahı ona doğru sallayarak. "Ama kendini yorma, sizi zaten öldürecektim. En başından beri planım buydu." Silahı biraz daha kaldırıp korkak gözlerinin titremesine neden oldum.

"Neden?" Sesi öyle kısıktı ki neredeyse soruyu benim uydurduğumu düşünecektim.

"Benim için maşaydınız sadece." Omuz silkerken kendi zehrini ona tattırdım. "Düzenler yerle bir olduğunda dünyanın geri kalanını toplayacak insanlara ihtiyaçlar olur ve o insanlar siz değilsiniz." Kelimeleri özenle ve tartarak seçtim. "İnsanlara sahip çıkmak yerine benim ardıma saklanıp sizin için tüm pisliği temizlememi istediniz. Beni kullanabileceğinizi sandınız..." Gülümsedim. "Yaşamlar boyunca bütün erkekler bunu denedi..." Başımı iki yana salladım. "Yaşamlar boyunca yapabilen olmadı."

"Yapma." Sesi de havaya kaldırdığı elleri de zangır zangır titri-

yordu. "Senin gibi ben de bu mücadele uğruna ailemi feda ettim. Onların türünün yok edilmesi gerekiyordu."

Bıkkın bir şekilde nefesimi verdim.

"Sizin türünüzün de yok edilmesi gerekiyor." Silahla onu işaret ettim.

"Bizim türümüz mü?" Gözleri kaçacak yer arıyordu ama yoktu. Hiçbirimiz için yoktu ki boşuna çabalıyordu.

"Sizin türünüz," dedim. "Açgözlü insanlığın..."

Tetiği çektim.

Son ses de odanın içinde yankılandı, son beden de yere düştü, son soluk da kesildi. Kendimi saymadım. Kendi mezarımı çoktan kazmıştım.`Daha da kötüsü, hiç hayatta olmamıştım.

Silahları tutan ellerim iki yanıma düştü sonra silahlar tok bir metal sesi çıkararak yere düştü.

Gülümsedim.

Benim gibilerden ne yapacağını asla bilemediğiniz için korkmalıydınız.

Bir gün birileri bana ait tüm izleri olabilecek en yanlış halleriyle bulacaktı. Buna rağmen yapmaya başladığım şeyin sonunu getirmeye kararlıydım.

Eski fabrikadan çıkarak hâlâ çalışır haldeki arabama bindim. Gecenin karanlığına rağmen kışın nasıl da sert ve soğuk şekilde üzerimize çöktüğünü hissedebiliyordum. Soğuk artık yalnızca havada değildi, zamana işlemişti ve kader çarkını çevirmeye başlamıştı.

Tüm umutlar ve ihtimaller aramızdan göç eden bir kuş sürüsü gibi ayrıldı ve nihayet baharın adım sesleri duyuldu. Ama açan tek bir çiçek bahar müjdelemez. Ağaçlardaki tüm yapraklar dökülmeden ve bir kereliğine olsun çırılçıplak kalmadan çiçeklenmesini beklemezsin. Öyle kolay değil mevsim geçişleri. Önce sahip olduğun her şeyi yağmalayan sert bir rüzgâr yersin. Sonra pus çöker eteklerine.

Direksiyonu sıkı sıkı kavrayan ellerim beni bir kez daha ama hep olduğu gibi karanlık masalımın şatosuna getirdi. Gökyüzü olabileceklerden çekinircesine hararetli, gök gürültüsü kulakları

sağır edecek kadar gürültülüydü. Orada durup rüzgâr esintisinin altında her şeye rağmen burada olmamın bir anlamı var diye düşünmeyi dilerdim. Benim bir anlamım var.

Etrafıma bakınıp görebileceğim son güzel şeyleri aklıma yazmaya çalıştım. Toprak yol uzanarak yüksek katlı ve kubbeli şatoya ulaşıyordu. İçeriye girmeden önce büyük, siyah demir kapıyı aşmak gerekiyordu. Şatonun bu yanı her zaman arka taraftan daha katlanılır olmuştu. Bilhassa artık sadece yanıp kora dönmüş ıhlamur ağacı yeşermeye başladığı zamanlar. Bu zenginlik arazinin bu yanını bir süreliğine de olsa yaşayan canlı bir varlığa dönüştürmüştü. Şimdi başımı kaldırıp baktığımda açık pencerelerden dışarıya doğru uçuşan perdelerin son hareketlerini izlemek midemdeki gerilimi daha katlanır kılıyordu.

Derin bir nefes aldım ama içime yokluktan ve boşluktan başka çekebildiğim bir şey olmadı.

Şatoya girdiğimde o kadar çok üşüdüm ki bir elimi kolumun etrafına sardım. Güç koyu ve her geçen gün daha da uzayan saçlarımdan azgın bir nehir gibi çağlıyordu ama ruhum sıcak sözlerin, şefkatli bir bakışın, tutkulu bir dokunuşun yokluğunu her geçen gün daha derinden hissediyordu.

Başka bir yaşamda daha kolaydı diye düşünmemek mümkün değildi. Hiçbir şeyin tadına bakmamışken, başka yolların yolculukların çok yakınımda olduğunu bilmeden... Kapıdan çıkıp özgürce gidebildiğim günler hiç olmadan...

Karanlığın içine doğmakla karanlığın içine yürümek aynı değildi. Birinde ışığı en fazla ümit ederdin ama ötekinde ışığın ne kadar parlak olduğunu bilirdin.

Topuklu ayakkabılarımın ahşap, gıcırdayan basamaklarda çıkardığı her yavaş ses kendi içimdeki derinliği daha da bulandırıyordu. Göle karışmayı reddeden bir nehir gibiydim. Dinginliğe alışmayacağımdan önüme gelen her engeli yıkıp geçmeye, taşmaya ve öldürmeye razı geliyordum. Yaşam sakin bir uykunun en tatlı anı gibiydi oysa hayat kâbuslar gördüğün huzursuz bir uyanışın kendisiydi.

Yatak odamın kapısının aralık olduğunu fark ettiğimde ruhların fısıltılarını susturmanın en iyi fikirlerimden biri olmadığını düşündüm. Kaşlarımı çattım ve içgüdüsel olarak omuzlarımı dikleştirdim.

Varlığı böylesine lanetli bir şatoyu bile etkisi altına alabilecek tek bir kişi vardı. Her adımımda gücünün yoğunluğunu hissediyordum. Eskisinden daha farklıydı. Zaferleri kadar yenilgileri de onu devleştirmiş ölümsüzlüğünü kutsamıştı. Yıllar yıllar önce, evvel zaman içinde kalbur saman içinde onda sebep olduğum özgüvensizlik yerini zafer sarhoşluğuna bırakmış ve bu da sahip olduğu canavarı şefkatli eller gibi beslemişti.

Kapıyı hafifçe ittim, daha oraya varmadan pencerelerimi açtığını kapı aralığından çarpan buz gibi uğultudan hissedebiliyordum. Penceremin yanında duruyordu. Geldiğimin uzun zamandır farkında olmasına rağmen kıpırdamadan onu burada bulmamı beklerken taş kesmemiş olması neredeyse gülünçtü.

Daha gülünç olan onu gördüğüm anda, hayır, henüz görmeden bile, burada olduğunu anladığım anda bana olup bitenlerdi. Acı çekiyordum ama razıydım. Zehir gibiydi. Aramızdaki bu şeyi öldürmek için her şeyimi verirdim çünkü yemin ederim ki her zerremle bundan nefret ediyordum. Üzerimdeki etkisinden, çiy tanelerinin ıslattığı bir çiçek gibi ona doğru savrulmaktan, çarpışmanın kaçınılmazlığından... Ellerimin ona uzanmak için çırpınışından ve gözlerine baktığım her an tereddüt etmeden onu öldürme arzumdan nefret ediyordum.

"Babamdan nefret ederdim," dedi.

Düşüncelerim bir hayli bulanık olmasına rağmen dudaklarından dökülmesini bekleyeceğim ilk cümle bunlar olmazdı.

"Doyumsuzluğundan," diye devam ederken yere bakıyordu. "Her şeye karşı doyumsuzdu. Kana karşı, kadınlara karşı, topraklara karşı, aşka karşı... Sadakati sadece kendisine sunulması gereken bir erdem, bir zorunluluk olarak görmesinden, kendisini bu erdemden muaf saymasından nefret ederdim."

Buraya geldiği için kasıtlı mı yapmıştı emin değilim ama üzerinde müzeye geldiği zamanki kıyafetlerine benzer giysiler var-

dı. Belki de düğünde giydikleri öyle kana bulanmıştı ki onlardan kurtulmak zorunda kalmıştı. Siyah bir tişört, koyu renk pantolon. Saçları ellerini defalarca kez arasında dolaştırmış gibi karmaşıktı. Belki de çıldırarak onları dağıtmıştı. Buradan bakınca vampirlerin kralı değil, antika müze sahibi gibi görünüyordu. Zamanın bizi nasıl benzettiğine gülmeyi çok isterdim. Benim içine sıkıştığım yaşamlar arası kimlik karmaşam, onu da alnının tam ortasından öldürücü bir darbeyle vurmuştu. Doğan ilk vampir; vampir kralı ve Sidra.

Cennette meleklerin bile geçemediği o yer; bir cadı tarafından tarumar edilmişti.

"Onun için savaştım," diye devam etti. "Döktüğüm her kanda kendimden nefret ederdim. Haksız kan akıtmak bana göre değildi, hiç olmadı. Türümüze yaptıklarından nefret ederdim. Vampirlere karşı insanlardan daha acımasızdı." Bunu söylerken anlamam çok önemliymiş gibi dikkatle gözlerime baktı.

"Cadılar onu öldürdüğünde dehşete kapıldım ama bu dehşetin içinde yas yoktu. Öldüğüne memnun oldum ve başka bir ihtimali düşünmeye başladım. Babam gibiler her zaman olacaktı ama babam gibiler onları zorlamadığı takdirde vampirler canavar olmak zorunda değildi. Dönüştürülen vampirler çoğunlukla korkak ve yeni sahip oldukları açlıkla çıldırma eşiğinde olurdu. Onlara nasıl bir yol sunmanın en iyisi olduğunu düşünerek yıllarımı geçirdim ve dönüştürdükleri vampirleri eğitmelerinin en iyisi olduğuna karar verdim. Onlara farklı yollar öğrettim. Bu sayede çok uzun yıllar gizlice yaşayabildik ve insanlar da hayatta kaldılar. Çünkü vampirlere hayatta kalacakları kadar beslenmeyi emrettim."

Yanlış kişiden anlatıldığında bendim masaldaki kötü cadı.

Bir kez olsun gözlerimin içine bakarak canavarın kendisi masalın kendi tarafını anlatıyordu.

"Ta ki," dedi kaşlarını kaldırarak. "Bir gün bir Victoriam kızı doğana ve onları avlamaya başlayana kadar."

Pencerenin kenarına yaslanmıştı, ben de göz göze olabilmemiz için karşısında kalan duvara yaslanarak bitirmesini bekle-

dim. Tek bir gece bile huzurla uyuyamadığım yatağım aramızda duruyordu.

"Kimse vampirleri senin gibi avlayamıyordu. Senin meziyetlerin abilerin ve dolayısıyla diğer avcılar tarafından da kullanılmaya başladı." Sesi sakin olsa da kelimelerin arasına gizlenmiş bir sertlik vardı.

Gözleri yüzümde gezindi, ezberlemeye çalışır gibi değil de tanımaya çalışır gibiydi.

"Hem de doğduğumuz topraklarda... On yıllarca dönmeyi beklediğimiz topraklarda..." Çenesindeki kaslar gözle görülebilecek kadar gerildi. Hatıraların nasıl öfkesine karışıp onu kışkırttığını görebiliyordum.

"Vampirler ayaklandı, korkuyorlardı ve bunu çözmem gerekiyordu. Senin cadı soyundan geldiğini biliyorduk, seni öldürmek zorundaydık ve bunu yapması gereken kişi bendim." Omuzları dimdikti ama parmakları kendini zor tutuyormuş gibi seğirdi.

"Yapmam gereken tek şey buydu. Benim gibi bir vampir için mesele değildi, herkesin iyiliği için seni öldürmek canice gelmiyordu." Ağır hareketlerle yaslandığı yerden doğruldu. "Bu aynı zamanda insanları da koruyacaktı yoksa vampirler de insanlara saldırmaya başlayacak ve savaş çıkacaktı." Odanın içinde fırtına öncesi sessizlik gibi hareket etmeye koyuldu. Gözlerini benimkilerden ayırmıyor sanki vereceğim tepkiyi bekliyordu.

"Bu asla istemediğim ve asla izin vermeyeceğim bir sonuçtu. Çünkü bu babamın gerçekleştirme arzusu duyduğu bir amaçtı. İnsanlardan kurtulmak ve vampirlerin dünyayı ele geçirmesi..." Yatağın etrafından dolanarak durduğum duvara kadar geldi ve tüm heybetiyle hemen önümde durdu. "Yapmam gereken tek bir şey vardı," derken içinde bastırdığı öfkeyle sesi sertleşti ve kelime çatırdadı. "Tek bir şey." Parmakları hiddetle çenemi kavradığında soluğumu tuttum. "Yapamadım. Sana kıyamadım."

Gözlerimin içine bakarken pişmanlığını, keşkelerini, zayıflığını ve nefretini berrak bir su gibi açıkça görüyordum. Bana bakan gözlerinde sadece hoyrat bir tiksinti vardı. Başımıza gelen her şey-

den en az benim kadar nefret ediyordu ama benden hepsinden ve her şeyden daha fazla nefret ediyordu.

"Seni kurtarmak için yıllarımı verdim," dedi artık kendini dizginlemekte epey zorlanarak. "Seni ikna edebilirim sandım. Vampirleri tanırsan seni hapsettikleri o çukurdan kurtulursun, kendine de istediğim o özgürlüğü verirsin sandım. Yapmadın, durmadın." Çenemi tutan parmaklarını iyice sıktı. Biraz, çok az bir baskı daha uygularsa kemiklerimi kırması kaçınılmaz olacaktı.

"Bu odada en son bu kadar öfkelendiğinde ve beni bir duvara yasladığında elinde bir hançer vardı," dedim zorlukla nefes alırken.

Gözleri bir anlığına konuşmamı beklemiyormuş gibi dudaklarıma kaydı. Tekrar gözlerime baktı. Tutuşunu gevşetti. Gözlerimde gördüğü bir şey onu sarstı, ellerini çekerek bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

"Beni bu noktaya getiren," dedi. Fazla sakindi ve bu daha ürkütücüydü. "O güç, o hançer, o öfke ama aynı gözler, aynı bakış, aynı hırslar, aynı inat, aynı ihtiras." Gözleri yüzümde gezinirken ve bana bakıp birçok yüz görürken sesi her kelimeyi daha sertçe vurguladı.

"Seni o kadar sevdim ki," dedi zorlukla. Kelime, itiraf ya da bu gerçek boğazına takılmış gibiydi. "Seni o kadar çok sevdim ki yokluğun bani tarumar etti." Acı ve öfkeyle konuşurken nefesi düzensiz bir hal aldı. Bir vampir için fazla dokunaklı ve fazla insanca bir tutum içinde ıstırap çekiyordu. "Bununla yaşayamadım. Karanlığın, içimdeki en ilkel dürtünün beni beslemesine izin verdim."

İlkel... Ne söylediğini hissediyordum. Bu yabani güdü odanın yılları arşınlayan kasvetine ve kötülüğüne karışarak aldığımız solukla ciğerlerimize ve kalbimize nakşediyordu.

"Sana olan nefretim, insanların sana yaptıklarına duyduğum nefret, beni bu kasabaya döndüren amaçlarımdan, gayemden alıkoydu. Asla başlamasına müsaade etmeyeceğim savaşı çıkarmak için asırlarımı harcadım. Senin artık nefes almadığın bir dünyada tek bir insanın bile soluğuna tahammül edemedim. Sana o kadar

aşıktım ki Luxuria," dedi canhıraş halde gözleri karardı. "Seni değil, insan oluşunu suçladım. Sendeki tek kusur insanlığındı. İhanetinin nedeni insan oluşundu. Keşke... dedim." Gözleri bir anda şimdi yapabilirmiş gibi bana kilitlendi. "Keşke onu senden alsaydım."

"Geçmiş zaman," diye gülümsedim. Gülümseme kalbimle birlikte sıkıştı.

"Sen tekrar doğdun," dedi duymazdan gelerek. "Nasıl oluyorsa yıllardır ilmek ilmek işlediğimiz plan nihayet devreye gireceği zaman tekrar doğdun. Bu olanlar bir günün meselesi değil, bin yılın planıydı."

Esasen benimle konuşmuyor, kendi zihninin içinde kaybolmuş vaziyette, nerede hata yaptığını anlamak için kendini tekrar ediyordu.

"Varlığın bir kez daha herkesi öyle tedirgin etti ki ben bir kez daha bu kasabaya seni öldürmek için geldim. İkinci kez." Kendi sözlerine kendisi şaşırarak hayretle kaşlarını kaldırdı. "İkinci kez yapmam gereken tek şey vardı, yine yapamadım. Bir kez daha kıyamadım!"

"Bana mı, müze müdürüne mi?" diye gülmeye devam ettim. "Gerçekten ben olduğumu bilseydin yüzümü görene kadar bile beklemez bir kez daha o hançerle kalbimi delerdin."

Gözleri yine sözlerimi yok sayarak parladı. Bu öylesine bir parlama değildi. Kapkaranlıktı. Gözü dönmüşlüktü. Artık ona ulaşamadığımı hissediyordum. Neredeyse her şeyden vazgeçmişti. Neredeyse benden vazgeçmişti.

"Üçüncü dönemeçteyiz," dedi. "Bu üç."

Kalbim tekledi ve gözleri ilk kez gerçek bir tepki verdi.

Şuna bak, canavarın da kalbi varmış...

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. Hareketim saçlarım omuzlarıma çarpacak kadar sertti. Geri dönüşü yoktu. "Üçü geçtik. Üç ne zamandı biliyor musun?"

Gözlerimi ondan ayırmadım. Bu kez saldıran da kendi tarafından anlatan da bendim.

"Üç benim nihayet sana inanmaya karar verdiğim zamandı. Üç nihayet bu merdivenlerde mutsuzlukla değil gülümseyerek oturduğum zamandı. Üç ne zamandı biliyor musun Sidra, senin başarısız olmadığın tek zamandı. Bana kıydığın ilk zamandı."

Sözler ağzımdan hızla dökülüyordu ama içimde yavaş, çok yavaşça yıkılan bir boşluk vardı. Hatıralar ve yaşananlar kalbimi bir kez daha yağmalıyordu. Bunca zaman boyunca kendime bile itiraf etmediğim kırıklar açtıkları kesiklerin arasından sızıyordu.

"Çünkü üç ne zamandı biliyor musun, o cadı kapanını parmağıma aşkının nişanı gibi taktığın zamandı Sidra!" İsmini söylerken sesim inceldi, çatladı ama yumuşamadı.

Göğsümde, damganın üzerinde hayalet bir sızı belirdi. Titreyen parmaklarım tam oraya dokundu.

Derin, can yakan bir nefes aldım.

"Üç benim sana bir şey olacak diye kalbimin üzerine bir damganın kazınmasına izin verdiğim zamandı. Üç bu şatoya geldiğimde senin bana düşman olan herkesle el ele olduğunu gördüğüm zamandı. Beni odunların içine atsalar o kadar yalnız hissetmezdim, beni güneşe savursalar öyle yanmazdım. Üç sen beni arkamdan vurduğunda benim kollarımı lanete doladığım, geceyi kanattığını sandığın zamandı."

Bir an susmam gerekti. O gecenin yası hâlâ tazeydi. Sanki dün yaşanmış gibi kâbuslar kafamın içinde düşüncelerimi birbirine kördüğüm ediyordu.

"Hiçbir zaman benden o sözcükleri duyamayacaksın, aşktan ya da sevgiden bahsetmeyeceğim. Senin uğruna yaptığım hiçbir şey yokmuş gibi davranmana müsaade edeceğim. Seni kurtarmak için çabalamayacağım, seninle birlikte olmak için dünyayı gözden çıkarmayacağım. Sana teslim olmayacağım ben. Kalbimi yakacağım. Ruhuma işkence eden ve çoktan beni bir kez daha toprağın altına koyan bu lanetin altında seni içine aldığı için ezilene kadar kalbimi yakacağım."

Bana bakan gözleri hangimizin nefreti ve kibri daha büyük diye sorgularken titredi. Benden duymayı umduğu sözcükler bu

değildi. Pişmanlık beklemezdi, bu noktadan sonra pişman olmayacağımı pekâlâ biliyordu. Ancak şimdi bana verdiği hasarı da ilk kez görüyordu. Sadece kalbimi kırdığını düşünmüş olmalıydı. Öylesi kolay olurdu.

"Reyna'ya bunu nasıl yaptın?" Mahvolmuş halde söyledi ismini... Sanki her şeyi anlayabiliyordu ama bir buna ermemişti aklı.

"Ben mi yaptım?" Ağlarken gülümsedim. Dudaklarım titredi ama geri çekilmedim. "Reyna'ya bunu sen yaptın!" diye bağırdım. "Siz yaptınız. Onu benden aldın. Sahip olduğum tek gerçek sevgiyi benden aldın sen."

Ondan bahsederken diğer her şeyde durduğum kadar güçlü duramadım.

"Görmedim mi, anlamadım mı sanıyorsunuz? Onu nasıl değiştirip kendinize benzettiğinizi? Karanlığınıza uygun bir canavar yarattığınızı... Sen yaptın..."

Boğazım yanıyordu. Gücümün kırıldığını hissediyordum. Gözyaşlarımı silmeden yutkundum.

"Annesini vampire dönüştürdü." Hırsla, delice, anlamayarak ve kabul edemeyerek güldüm. "Babasına rağmen Reyna bunu asla yapmazdı! Evine girdiğimde o kokuyu almaz mıyım sandın, yoksa zaten almamı mı istedin... İnsan kanı içiyordu." Burnumda hâlâ o koku varmış gibi iğrenerek yüzümü buruşturdum. "Reyna bunu asla yapmazdı." Sesim suçlayıcı bir hiddetle yükseldi. "Dünyanın dört bir yanında insanlar ölürken, insanlık yok olurken Reyna düğününde insanların kanını ikram etmezdi."

Dengemi kaybederek sendeledim. Olanların ağırlığı yaşandıkları andan daha çok üzerime bindi. Yaptığım her şey, yaşanan her şey, Reyna'ya olan şey şimdi tuttu yakalarımdan beni duvara çarptı. Duvarın soğukluğu sırtımdan içeriye süzüldü. Histerik bir şekilde titremeye başladım.

"Hayalleri vardı, inançları, merhameti vardı." Dudaklarımı sıkarak gözlerimi kapattım. "Reyna'nın kalbi vardı, siz onu çaldınız." Sesim de nefesim de titredi. Gözlerimi açıp nefretle ona baktım. "Beni ikna edeceğini umuyordun," diye kestirip attım.

"Reyna'ya yaptığın kötülük beni bunu yapmaya ikna etti. Sen benden bu dünya üzerindeki son umudumu son inancımı da aldın. Bana dünyayı yakmaktan başka bir şans bırakmadın."

Başımı iki yana salladım ve bütün suçu tüm günahlarıyla ona da uzattım. Bana da ona yapmak istediklerini yapmak istemişlerdi. Herkese yaptıkları illüzyonu. Aldatmacadan ibaren olan sahte yaşamlarına kanmamı istemişlerdi. Kabullenirsen hayatı kolaylaştırırlardı ya da seni köşeye sıkıştırıp yalnız bırakırlardı. Buna yeni düzen diyorlardı ve yavaş yavaş hepsi buna ikna olmuş onların kalabalığında yerini almıştı.

Kaşlarımı kaldırıp gergin bir şekilde gülerek devam ettim.

"Bir gün... Ormanda vampirleri avlarken bir güdü arkama dönmem için beni uyardı, tehlikeye karşı uyardı. Öldürmem gereken biri daha için. Arkamı döndüm." Gözlerim sabit bir noktaya takıldı. O anı hatırladım. Başta hiçbir sorun yoktu. Her zaman lanetin içime yerleştirdiği o ürpertici dürtü beni tehlikeye karşı uyarırdı.

"Kim vardı?" Keskin bir sinirle bakışlarımı ona çevirip hırsla sordum. "Orada kim vardı? Reyna oradaydı. Reyna artık benim yaslandığım bir omuz değil öldürmem için bir dürtüydü." Soğuk soğuk terlemeye başladım. Düşüncelerimi de kaslarımı da kontrol edemiyordum. Hatırladıkça, düşündükçe aynı hisler yeniden etrafımı kuşatıyordu.

Kollarımı kısa bir an etrafıma doladım.

"Her ziyaretinde ellerimi kollarımı birbirine bağlamaktan nasıl bir işkence çektiğimi biliyor musun? Onun da diğer tarafa geçtiğine ikna olana kadar nasıl bir lanetle boğuştum... Kolay olmadı Sidra. Bir anda olmadı." Nefes aldım. Daha sakin bir şekilde başımı salladım. "Senin gibi asırlarca planlamadım her şeyi. Seçimler ve sonuçlardı. Seçimler ve hep aynı noktaya dönen sonuçlar."

Dudaklarım gergin, ince bir çizgiye dönüştü.

"Lanet..." dedi sadece başını sallayarak. "En başından beri lanet." Yeniden yanıma yaklaşmadan önce gözleri yatağın ucundaki bavula ve aynanın önündeki iğneye kaydı. İkisine de yabani bir

güdüyle güldü. "Bunca şeyden sonra öylece çekip gidecek miydin?" diye mırıldandı.

Tüm söylediklerime rağmen hâlâ kendi düşüncelerinin esiriydi. Hâlâ hikâyenin kendi tarafındaydı. Hâlâ cezalandırması ve kurtarması gereken biriydim ben.

Usul usul yaklaştı. Kollarımı çözerek iki yanımda serbest bıraktım. İçgüdüsel olarak dikleşirken burnumu çektim ama gözyaşlarını yakından da görebilmesi için silmedim.

Tekrar beni duvarla arasına alışı en kötü kâbusların kocaman karanlık bir gölge gibi üzerime kapanışına ne çok benziyordu. Yorganımı üzerime çekmek, başımı içine sokmak ve sessizce güneşin doğmasını beklemek istiyordum.

"İğnene uzanmak ister misin?" diye soludu. Soğuk nefesi tenime değdi. İçimde kızgın bir korku yükselirken parmakları belime dokundu. Henüz sıkmıyordu ama parçalayacak kadar uyarıcıydı. "Buradan iki şekilde çıkacağız. Ya sen beni öldüreceksin ya ben seni dönüştüreceğim."

"Sen zaten ölüsün," diye buz gibi gülümsedim. "Hiç doğmaması gereken bir ölüsün."

İkimiz de öyleyiz.

Ama o bunu anlayacak kadar yanmadı.

"Bu kadar mı kalpsizdin?" Kelimeleri, adeta keskin bir bıçak gibi yüzüme savurdu. "Reyna öldü. Vaha aklını yitirerek can verdi. Azelda ve Arthur... Oradan bir kez daha kimse çıkamadı. Masumlar vardı... Hiç suçu olmayanlar... Bir kez daha..." Dişlerini kendi çenesini parçalayacakmış gibi sıktı. "Orayı sevdiklerime mezar yaptın."

İsimler de sözler de imalar da havada asılı kaldı.

Gözlerimi kaçırdım.

"Güzel elbiseleri giyinip salınmayı ne kadar severim bilirsin. Düğün gününü seçmem tesadüf müydü sanıyorsun?"

Duraksadı. Sonra bir şey koptu içinden. Kayıtsızlığım yüzündendi belki. Belki seçtiğim kelimelerden. Belki pişman olmayışımdan. Gözleri tamamen karardı.

"Bu defa değil," dedi. Sesi artık insanlıktan en ufak kırıntı bile taşımıyordu. Gözü dönmüş haldeydi. "Bu defa öylece çekip gitmeyeceksin. Beni bu sonsuzluk çukurunda bir başıma bırakmayacaksın." Belimdeki tutuşu canımı yakacak kadar sertleşti, diğer elini saçlarıma dolayarak başımı yana çekti.

Kararını vermişti.

Dişlerini öyle hızlı boynuma geçirdi ki tepki veremedim.

Acı... Keskin ve yırtıcı bir halde damarımı parçaladı. Nefesim kesildi. Zavallı hayatta kalma içgüdüm onu itmek istiyordu ama dudaklarına yalnızca kanımı değil, gücümü de çekiyordu. Ruhum ve bende kalan her şeyin kanımla birlikte çekildiğini acı içinde hissediyordum.

Damla damla.

Ta ki en dibine, en derine inene kadar damla damla benden her şeyimi alıyordu. O kadar çok içecek ve o kadar derine gidecekti ki orada kendine rastlayacaktı. Ve kendiyle rastlaştığında ölümü bulacaktı.

Dizlerim boşalır gibi oldu.

Beni tuttuğu için düşmedim.

Gülümsemek isterdim.

Zaman yavaşlıyor, bana ait olan düşünceler dağılıyor, bilincim bulanıyordu. Bu anlarda sınıra çok yaklaştığını ve tam orada kendini bulacağını düşlüyordum. Kafamın içindeki masal da böyleydi. Benim ona duyduğum sevgi benim en kötü yanım, en kötü halimdi. Onda rastladığım aksim gibi. O bunu kabullenmeyi bilmedi. Birbirimize ölümden başka bir şey getiremeyeceğimizi...

Gözlerim kararmaya başladı.

İçimden bir kapı açıldı ve nihayet mutsuzluk dışında bir duygu belirdi.

Kırgın ama aç. *Ne kadar bana benziyor.*

Sidra onu yakaladı, ruhum sandı belki. O kadar çok içti ki, saçlarımı çekerek belimi daha da sıktı ki... Sarhoş olduğunu, kaybolduğunu, kendinden geçtiğini ve açılan o kapının ardına saldır-

dığını biliyordum. Yakaladığı şey dişlerini gösterip onu yuttu ve sersemleyerek bir anda geri çekilmesine neden oldu.

Hava damla damla birikip beni dibine çeken bir bataklıktan çıkmışım gibi ciğerlerime doldu.

Hırs, nefret, ceza ve kayıp kanımın son damlasına kadar durmasına müsaade etmedi ve durduğunda artık ikimiz için de buradan tek bir çıkış vardı.

Sendeledi ve ters giden bir şeyler olduğunu anladı.

Dişleri tenimden ayrılırken çıkan ıslak ses ve geriye çekilirken yalpalayışı utanç verici bir şekilde anın dehşetine karıştı. Yüzü benim yanaklarımı sıyırarak uzaklaşırken gözbebeklerindeki kırılmayı çıplak gözlerimle anbean görebildim. Korku değildi. Açlıkla genişlemişti ve şimdi yerini tanımlayamadığı bir şeye bırakıyordu. Yine korku değildi. İhanetin içten yakan ateşiydi.

Bir damla kan dudaklarından çenesine doğru süzüldü. Silemedi. Parmağı dudağına dokundu, gerçekliğini anlamak için bunu yapması gerekiyordu. Gözlerindeki hayret ıstırabla ve ihanetin o vurucu darbesiyle devleşiyordu.

Geriye doğru bir adım atmaya çalıştı ama dengesi onu yarı yolda bıraktı. Omuzları kasılıyor, göğsü yükseliyor tüm bedeni derisinin altında akan geri alınamayacak kararın ve en büyük hatanın darbeleriyle sarsılıyordu.

Şimdi bana kanını vermesi ve dönüşüm sürecini devam ettirmesi gerekiyordu ama yapamazdı.

"Ne oluyor?" diye sorguladı.

Gözlerimiz belki son kez kesişti.

"Hâlâ anlamadın..." diye fısıldadım. "Benim dönüşebileceğim tek şey bu. Bir canavar. Ölüm."

Bedenim yaslandığı duvardan cansız bir nesne gibi aşağıya kaydığında dudaklarımda hâlâ kırgın bir gülümseme vardı.

İhanetlerin en büyüğü ile yüzleşen Sidra ayakta zor durmaya çalışarak sendeledi. Gözleri bir iz bir ipucu bir çare bir sebep aradı.

Aynanın önündeki iğneyi gördü. Yatağın ucundaki bavulu gördü. Son gayretiyle bavulu açtı ve asıl darbeyi oradan yedi.

Boştu.

Bomboş.

İçinde hiçbir şey yoktu.

Eğildiği yerden dehşetle bana baktı.

"En başından beri gitmeyecektin," diye fısıldadı. "En başından beri planın buydu." Kandırılmışlığın ve kaybetmenin çarpıcı yankısı uzun süre etrafında döndü. Öyle döndü ki kendisinin de öldüğünün anca farkına vardı.

"Tekrar ölmek için doğmadım..." Zorlukla fısıldadım. "Seni de öldürmek için tekrar doğdum."

Olduğu yerde hareketsiz kaldı. Halsizlik, içinde dolaşan zehir, içinde dolaşan kanım ona çarptı. Oturduğu yerde yatağa yaslanırken eli göğsüne gitti.

"Kanın... kanında ne var?" Parmakları tereddütle tekrar dudaklarına dokundu ve kendi ölümünün tadını almaya çalıştı.

"Sen varsın, ölüm var..." Artık kimsenin kimseyi kurtaramayacağının imzası olan gülümseme dudaklarıma takılı kalmıştı. "Sana kendimi verdim," diye ekledim törensel bir zarafetle. "Çok istediğin benliğimi... Olduğum her şeyi!"

"Mümkün değil," diye fısıldadı.

Başımı yana yatırıp onu izledim. "Aksine, kaçınılmaz."

Yutkunmaya çalışırken bile ne kadar güçlük çektiği ortadaydı. Bu basit çaba bile onu içten içe parçalıyordu. Çenesinden boynuna kadar tüm kaslar gerildi. İlk şok anını atlatan gözleri şimdi kabullenişle titriyordu. Belki de hatıralarını içinde yanan ateşten kurtarmaya çalışıyordu.

"Bana hiç inanmadın," dedi sonunda.

Ve yine suçlayacak birini aradı.

Yine orada bir ben vardım.

"Sizin tarafınızda olmak için hiçbir aklın almayacağı bir mücadele verdim." Yapabilseydim omuzlarımı silkerdim ama ölüyordum ve yapamazdım. "Olmadı," dedim. "Çünkü haklıydın, senin

için doğdum. Seni ve seninle birlikte hepsini yok etmek için. O kadehteki kanın iki kişiye ikram edilmesinin nedeni vardı. Zehirler ve panzehirler..."

Reyna'yı öldürmedim. Reyna'yı hayatta tutabilmek için bunca zamandır seni öldürmedim. Senin ölümün türünün yok oluşu olacaktı. Sabrettim, bekledim.

"Cehennem kraliçesi babana ölümsüzlük verdiğinde benim atama onu öldürebilecek gücü vermişti. İhanet burada başladı. Anlıyor musun... ilk ihaneti ikisi de birbirine yaptı. Biri ölümsüzlük biri güç istedi. İkisi de birlikte mutlu son istememişti. Bile bile o kadehten içmek birbirlerine ihanetti. Benim lanetim vampirleri avlamak değildi. Kısılı kalmak değildi. Kâbuslar değildi... Benim lanetim seni öldürebilecek güce sahip tek kişi olmaktı. Hepsi bunun içindi. Dünya, dengesini bozanlardan arınsın diye. Sen ne kadar bu dünyanın parçası değilsen ben de o kadar değildim. En başından beri karşı çıkarken bunu biliyordum. Kendi varlığıma da karşı çıkıyordum."

Bedenimden çekilen kan ve artık yaşamda yapmam gerekeni gerçekleştirmiş olmanın sonucu ruhumu çekiştiriyor ve maddesel dünyadan ayırmaya çalışıyordu. Konuşmak da nefes almak da kirpiklerimi oynatmak da hamallıktı artık.

"Bunu nasıl anlamazsın? Birbirimizin içinde yaşarken, kalplerimiz birlikte atıp birlikte dururken... yaşamlara rağmen birbirimizden kaçamazken bunu nasıl anlamazsın... o hançer benim kalbime saplandığında senin de kalbin durmadı mı? Bu yüzden biliyordum. İlk seferinde bu yazgıya meydan okumuştum. Senin için ya da sana rağmen... yaşamın, kaderin beni böyle köşeye sıkıştırmasından öyle nefret etmiştim ki, dünyada sadece senin türünün varlığını yok etmek için bulunmaktan öyle çok nefret etmiştim ki... hiç kıymetim yokmuşçasına... ona rest çekip kendi canıma kıymıştım."

Şimdi hikâyenin en can alıcı kısmını dinliyordu. Bu sefer taraflar yoktu. Yazgı vardı ve ikimiz için de en başından beri tek bir son yazılmıştı.

"Kaderden büyük değilmişim. Sen ve ben değil sevgilim, ölüm yenilmezmiş... ben tekrar doğdum... senin için, evet, senin için ama sandığın gibi değil... kaçtığım gibi... benim varlığım senin varlığını yok edebilecek tek güçtü. Bu yüzden bir kez olsun istediğin gibi yenildiğimi kabul ediyorum. Pes etmek mi? Belki... ama savaşların kazananı olur mu hiç? Şehirlere yağan tüm bombalar bir yerlere isabet etti."

Deborah bana bir not yazdı ama bu onların bulduğu not değildi. Onlar bir gün ihtiyacım olursa diye inanmalarını isteyeceğim yalanı buldular. Deborah'nın asıl notunda asıl talihsizliğim yazıyordu. Ölümsüzü öldürebilecek tek zehir benim kanımdı ve benim kanımı son damlasına kadar tüketmesiydi. Yeterince içtiği zaman zehir onu ve onunla birlikte tüm vampirleri yok edecekti.

Doğan ilk vampir ölürse türü de ortadan kalkar. Tıpkı atamın babasına yapmak istediği gibi. Babasını öldürmeyi başarmıştı ama o yaşamda doğan bir vampir olduğu için türleri devam etmişti. Sidra o soydan doğan ilk ve tek vampirdi. Talihsiz yazgısında yapması gereken tek şey belki bir çocuk sahibi olmaktı ama onun laneti de bana duyduğu saplantıydı. Nihayetinde bu savaşın kazananı ikimizden biri olamayacaktı. Benim de onu yenmemin tek yolu kendi hayatımdan vazgeçip kanımın son damlasına kadar içmesine izin vermekti.

Buna rağmen, bu savaşı kazanmanın böyle bir yolu olduğunu bilmeme rağmen, onları sadece Sidra'yı öldürerek yok edebileceğimi bilmeme rağmen aylarca beklemiştim. Aylarca yapmamıştım. Onu öldürmek Reyna'yi da öldürmek demekti... Seçimlerimi bu ihtimale yaklaşmamak için yapmış, adımlarımı buna göre atmıştım.

Ama...

"Bir kez daha yapamam..." diye fısıldadım gözümde bir damla yaşla. "Tekrar doğamam..."

Aynı kederi bir kez daha yaşayamam.

"Bir gösteriye değil seni sınamaya ihtiyacım vardı." Hafifçe öksürdükten sonra gülümsedim. "Başka türlü kanımın son damlasına kadar içmezdin."

Kimseyi incitmeden kendini seçmen mümkün değildi.

"Ben senin için dünyadan vazgeçerdim," dedi. Zehrin yüzüne ne yaptığı artık kendini açık ediyordu. Omurgası boyunca bir rahatsızlık hissi olmalıydı, sırtı daha önce olmadığı kadar gergindi, öne doğru kapanmamak için büyük bir güç sergiliyordu. Bir el kaburgalarına bastırıyormuş gibi zorlandı.

"Sen zaten dünyadan vazgeçtin, ben de içindeydim bunu göremedin." Gözyaşı gözpınarımdan çeneme doğru süzüldü ve üşümeye başladım.

Hep çok üşürdüm. Hep çok üşümem de bundanmış. Aslında hiç yaşamda var olamamamdan, ölüme daha yakın olmamdanmış.

"Seni sevdim," dedi. "Seni seviyorum." Başka bir kasılma daha omuzlarından sarstı. Parmakları uzanıp destek alsa da nafileydi. Derisinin altında damarları koyulaşıyor, belirginleşiyor ve tıpkı son zamanlardaki soluşuma benziyordu.

"Bende sevdiğin ne kaldı ki geriye, benden geriye ne kaldı? Güzel bir yüz sadece."

Dudaklarımdan çıkan sözler zehirden daha çok etki etti. Gözleri bana döndüğünde acı ve keder içindeydi. İlk başta ona yaptığım bu sonuncu ihanetin dehşetini yaşıyordu ama artık bana ne yaptığını idrak ediyordu.

Ayakta kalmaya çalışmaya son verdi. Destek aldığı duvarı bırakıp yanıma, duvarın dibine çöktü. Omzu bir anlığına benim omzuma dokundu.

"Neden bu kadar bekledin ki?" diye sordu.

"Bir kez daha, *kurtarabilirim* sandım."

"Hiç şansımız olmadı..." Yavaşça bana doğru döndü. "Hiç zamanımız olmadı." Eli göğsüme uzandı. Orada kalbimi aradı, son anımızda bile onu aramaktan vazgeçmedi. Parmaklarının altında, benim bile zar zor hissettiğim düzensiz, kırık bir ritim vardı.

Her kalp atışım şimdi bir öncekine ihanet ediyordu. Ne yaşama çabası ama!

"Tanıdık birbirimizi." Gülümsedim. "Bildik birbirimizi. Bu da yetmez miydi?"

"Nabzın... nabzın yavaşlıyor." Gözleri üzerimdeydi. Artık yalnızca beni görmek için mücadele veriyor ve zehir onu çürütüyordu.

Bu aşk sandığı her ne ise beni solduruyor, onu çürütüyordu.

"Ne tuhaf." Son bir çabayla nefes almak için uğraştım. "Tarih beni kalpsiz diye yazacak ama ikinci kez duruyor."

"Söyle bana," dedi zorlukla. "Bir kez olsun benim için attı mı kalbin?"

Başımı yapabildiğim kadar yana doğru, ona çevirdim.

"Seni kimseye göstermediğim yanımla sevdim. O kadar saklı bir yerden sevdim ki sen bile inanmadın gerçekliğine."

Ona hiç seni seviyorum dememiştim, kaderleri değiştirdiğim aşkımı hiç itiraf etmemiştim. Bu hayatta yaptığım bir iyi şey varsa, o da kendime çok gördüğüm sevgiyi başkasına itiraf etmemek olmuştu. Hep başkalarını seçmişken, sevme işini kendime bırakmıştım.

Kendimi sevmeyi de beceremeyince, başkalarına çok görmüştüm.

Canavarlarla savaşmayı orada bırakmıştım. Ne onlar için ne onlar uğruna.

İnsan dediğin seçebilme hakkine sahipse, ben insan değildim.

Yapabilseydim, bir kez olsun kendimi seçseydim, masaldaki kötü cadı olmazdım.

"Cor meum uro," diye fısıldadım. *Kalbimi yakıyorum.*

Pencereden görebildiğim siyah dumanlar ateşin cızırtısıyla yükselmeye başladı.

"Sen benim kalbimdin," dedi duyulamayacak kadar kısılan sesiyle. "Yaşamlar boyunca."

Bazı kaderler birbirine dokunduğunda doğal bir felaket olurlar ve felaketlerin doğru zamanı olmazdı.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Şimdi kapat gözlerini sevgilim, hiçbir cehennem birbirimize düşman olduğumuz bu yerden daha fazla yakmayacak canımızı."

Dumanlar ve yükselen alevlerin gürüldemesi, buldukları her boşluktan içeriye doğru sızdı. Nefes alınacak ve görülecek bir şey kalmayana dek geride bıraktıklarımızın üzerine sindi. Son anına

kadar başı bana dönüktü, bense son anıma dek kaçırdığım yaşamı izlemeye ve pencereden gökyüzüne bakmaya devam ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

Cadılar ilk önce süpürgelerini yakar. Çünkü cadı avları evlerinin önünde süpürgeleri olan kadınlardan başlar. Benim süpürgem sendin. Ne tür bir canavar olduğumu sen gösteriyordun.

"Cadıyı yakıyorum," diye ağlayarak fısıldadım.

Parmakları parmaklarıma dokundu.

Yükselen alevler ikimizi de yutmadan önce gözlerini ilk kapatan o oldu. Ölüme ilk yenilen oydu. Son anında bile bana yenilen oydu.

Son kez, dumanı içime çekerek derin bir nefes almaya çalıştım ve parmaklarını sıktım.

Ölümle başlayan her şey kendi ateşinde dövülür, sevgimiz bizi hayatta tutacak kadar merhametli değildi.

Doğan ilk vampirle birlikte dünya üzerinde var olan tüm vampirler de yok oldu.

Gözümden bir damla yaş aktı.

Kazanmama rağmen kaybetmiştim.

Ve kaybetmemin nedeni aşk, ihanet ya da lanet değildi. Kaybetmemin nedeni kendimi seçmemiş olmamdı. Her adımımı başkaları için atmış olmaktı. Hayat bana defalarca kez bunu gösterdiğinde, gözlerimi kaçırmam, oraya bakmaya dayanamamamdı. Tekrar tekrar seçim yaptığım o eşiğe gelmiş ama hiç kendimi seçmemiştim.

Kazanacağımı düşünme kibrine yenilmiştim. Savaşların kazananı olmayacağını bilmeme rağmen denemek bile bile yaptığım yanlış bir seçimdi. Onları hayatta tutmak için kendi hayatımdan çalmak bir seçimdi. Kaderleri değiştirmeye çalışma gafletine düşmüştüm. İyi niyetlerle yürüdüğüme inandığım yolda varoluştan daha üstün olduğuma mı inanmıştım? Yalanlara kanmak benim seçimimdi.

İçimde harıl harıl yanan bir ateş vardı. Ne aşk ne kazanma hırsıydı. Yaşama arzusuydu.

İnsan neye sahip değilse, neyde yeteneksizse, neyde eksikse ona çoğalırdı.

Ben ölüme çoğalmıştım.

Son anda, karanlık beni bir kez daha kucaklarken ne onun gözleri ne de yitirdiklerim vardı aklımda. Seçmesi en zor gelen ama aslında çok kolay bir ihtimal vardı. Güneşli bir günün altında, tarihi eserlerin arasında dolaşan bir kızın gülüşü vardı.

Bu birbirini çok seven iki düşmanın hikâyesi değildi.

Bu kendini ne kadar sevse de seçmeyi beceremeyen bir kadının hikâyesiydi.

İsmim Luxuria Cor Victoriam.

Ya da Luzia.

Noktalı virgülü ya da mutsuz sonuyum tüm ihtimallerin.

Kalpsiziyim.

Mutlu sonlar benim gibilerin hikâyesinde ne arar.

Çünkü her hikâye biraz sahibini zehirler ve mutlu sonlar ancak canavarlar öldükten sonra yazılırlar.

Hikâyemiz sona erdi.

@ayisigikitap

Ay Işığı Kitaplığı

Ayışığı Kitapları

@AYISIGIKITAP